

M. L. ANDREASEN

SERVICIUL
ÎN
SANCTUAR

STUDIU ASUPRA SANCTUARULUI

Traducere: Nelu Dumitrescu

Redactor, Nelu Dumitrescu

CUPRINS

Prefață	5
1. Sistemul jertfelor	7
2. Sanctuarele lui Dumnezeu pe pământ	16
3. Preoția	27
4. Marele preot	36
5. Leviții	40
6. Consacrarea lui Aaron și a fiilor lui	44
7. Preoți și profeti	55
8. Arderile de tot	66
9. Jertfa de mâncare	76
10. Jertfa de împăcare	86
11. Jertfele pentru păcat	95
12. Jertfele pentru păcat și vină	113
13. Serviciul zilnic	126
14. Ziua ispășirii	135
15. Țapul pentru Azazel	149
16. Sărbători și adunări sfinte	167
17. Sanctuarul din ceruri	179
18. Rugăciunea	190
19. Legea	210
20. Sabatul	211
21. Ultima luptă	221
22. Ultima generație	233
23. Judecata	249

APENDICE

Altarul dinaintea Domnului	258
Jertfele din serviciul Sanctuarului	260
Pasaaje din Ellen White	276

PREFATĂ

Timp de peste o mie de ani prezența lui Dumnezeu pe pământ a fost asociată în Israel cu Sanctuarul. La scurtă vreme după ieșire, Dumnezeu a poruncit lui Moise: “Să-Mi faci un locaș sfânt (sanctuar) și Eu voi locui în mijlocul lor”. (Exodul 25, 8). Acest sanctuar numit și tabernacol, a fost înlocuit mai târziu cu templul și era locul locuinței lui Dumnezeu între oameni. “Acolo Mă voi întâlni cu copiii lui Israel, și locul acela va fi sfințit de slava Mea. Voi sfinți pe Aaron și pe fiii lui, ca să fie în slujba Mea ca preoți. Eu voi locui în mijlocul copiilor lui Israel și voi fi Dumnezeul lor.” (Exod. 29: 43-45)

Din vremea lui Moise și până la Domnul Hristos, Dumnezeu S-a descoperit în sanctuar și acolo a comunicat cu poporul Său. Dumnezeu a spus: “Acolo Mă voi întâlni cu tine și de la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturiei, îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel”. (Exod 25, 22). Pe lângă aceasta, Dumnezeu a vorbit cu Moise “la ușa cortului întâlnirii înaintea Domnului.” (Exod 29, 42).

Ca loc al locuinței lui Dumnezeu între oameni, sanctuarul trebuia să producă mereu un înțeles profund și dănuitor pentru copiii lui Dumnezeu. Când înțelegem în plus că tabernacolul împreună cu serviciile lui, erau simbol pentru “adevăratul cort ridicat nu de om ci de Domnul”, “cort mai mare și mai desăvârșit, nefăcut de mâini omenești”, și că Domnul Hristos este “slujitorul sanctuarului din ceruri”; când înțelegem că și serviciile tabernacolului de pe pământ erau un simbol pentru serviciul mai înalt de sus, că întregul ritual împreună cu toate jertfele de pe altarele pământeste arată către Mielul adevărat al lui Dumnezeu, sanctuarul capătă o importanță și mai mare. În el este prefigurată Evanghelia și unele lucruri profunde pe care Dumnezeu ni le-a descoperit.

Creștinii ar face bine să studieze cu mai mult interes sanctuarul și serviciul lui. Ele conțin lecții prețioase pentru cercetătorul stăruitor. Prea mulți n-au dat importanță studierii lucrării de Mare Preot a Domnului Hristos și a așezării sale la dreapta lui Dumnezeu. Ei nu-l cunosc ca Mare Preot, deși lucrarea Lui este chiar esența creștinismului și centrul ispășirii.

Rugăciunea și speranța autorului este ca acest volum să conducă pe mulți la o mai profundă apreciere a Domnului Hristos ca Mare Preot, mântuitor și răscumpărător și să poată intra cu El în locurile sfinte ale Sanctuarului de sus pe calea nouă și vie pe care a pregătit-o pentru ei.

Autorul

SISTEMUL JERTFELOR

Cel dintâi tablou al lui Dumnezeu pe care-l avem după căderea omului în păcat, este acela al umblării Lui prin grădină în răcoarea zilei, chemând pe Adam “Unde ești?” Acestea sunt cele dintâi cuvinte ce ne-au rămas de la Dumnezeu după căderea omului în păcat.

Nu este lipsit de însemnătate faptul că așa ne este făcut cunoscut Dumnezeu. El umblă după Adam și-l cheamă, căutând un păcătos care se ascunde de El. E un tablou asemănător cu tatăl din parabolă, care zi după zi, cercetează să vadă chipul fiului său rătăcit, și aleargă către el, “pe când era încă departe”. (Luca 15, 20). Este un tablou asemenea celui a al păstorului care “se duce pe munți să caute oaia rătăcită;” și “are mai multă bucurie de ea, decât de cele nouăzeci și nouă care nu se rătăciseră.” (Matei 18,12.13).

Adam nu înțelesese pe deplin ce făcuse și nici care erau urmările neascultării lui. Dumnezeu îi spusese că păcatul însemnează moartea, “în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Gen. 2, 17). Dar Adam nu văzuse moartea până atunci, și nu înțelegea ce se ascunde în ea. Tocmai pentru a întipări în mintea lui ce înseamnă păcatul, Dumnezeu a îmbrăcat pe Adam și Eva în piei de animale jertfite. Adam privind moartea, trebuie să fi fost zguduit în toată ființa lui de ticăloșia păcatului. Dar când a văzut mielul zăcând fără viață la picioarele lui, cu sângele scurgându-se din el, deodată moartea a căpătat un sens nou și mai profund. El a început să înțeleagă că mântuirea lui era legată de moartea mielului, că, dacă mielul n-ar fi murit ar fi trebuit să moară el și în felul acesta ar fi fost pierdut, fără speranță de viitor, fără Dumnezeu. El își datora viața, morții mielului, și prin îndurarea care i-a fost dată, prin credință a văzut în mielul care zăcea mort la picioarele lui, un simbol al “Mielului junghiat de la întemeierea lumii.” (Apoc. 13, 8).

Mare trebuie să fi fost remușcarea lui Adam când a văzut urmările dezastruoase ale păcatului lui. Trebuia oare, ca Acela cu care vorbise și avusese comuniune în grădină să moară pentru nelegiuirea lui? Aceasta era prea mult. Am putea crede că Adam și-a oferit viața lui decât ca Fiul

lui Dumnezeu să moară. Dar nici omul și nici un înger nu-și putea asuma responsabilitatea păcatului. Numai Acela care era la sânul Tatălui, care era egal cu Dumnezeu putea face ispășirea. Îngerilor li se putea da o anumită lucrare de făcut în planul de mântuire a omului; și omului i se putea acorda privilegiul de colaborare; dar Unul singur putea oferi mântuirea. Numele lui avea să fie Isus. (Matei 1, 21).

“În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Gen. 2, 17). Acesta a fost verdictul lui Dumnezeu. Înțelesul evident al acestor cuvinte era că Adam trebuia să moară în ziua în care a păcătuit. Unii acceptă redarea: “vei muri murind”, care înseamnă că nu vor muri în ziua aceea, ci că moartea avea să-și înceapă lucrarea în ei și că până la urmă aveau să moară. Însă nu acesta era sensul cuvintelor. Nu negăm că Adam a început să moară în ziua aceea. El a murit într-un sens foarte real. Dar este periculos pentru cineva care crede în Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu să socotească, că Dumnezeu n-a înțeles așa cum a spus, mai ales având în vedere faptul că șarpele făcuse o afirmație asemănătoare.

Dar nu este oare un fapt istoric că Adam nu a murit în ziua aceea, ci a trăit aproape o mie de ani? Cum trebuie să explicăm declarația lui Dumnezeu? Prin simplul fapt că îndată ce Adam a păcătuit, domnul Hristos s-a așezat la spărtură, a luat locul lui Adam și a făgăduit să moară în locul lui. Susținem că Adam ar fi murit chiar în ziua aceea, dacă Domnul Hristos atunci și acolo n-ar fi devenit al doilea Adam, n-ar fi luat asupra Sa povara și vina păcatului și nu ar fi făgăduit viața Sa pentru viața lumii. Aceasta ar fi în armonie cu planul făcut din veșnicie și cuprins în legământul cel veșnic și ar fi clarificat declarația că “Domnul Hristos este Mielul junghiat de la întemeierea lumii.” (Apoc. 13, 8)

HAINA DE PIELE

Pentru a imprima și mai deplin în mintea lui Adam și a Evei natura păcatului și urmările neascultării, dar și pentru a-și demonstra dragostea Lui pentru ei, Dumnezeu i-a îmbrăcat cu pielea animalelor jertfite (Gen. 3, 21). Hainele acestea au devenit o continuă amintire pentru păcatul lor, dar și mai mult a Aceluia care a murit pentru ei și a cărui dragoste i-a mântuit. Hainele erau simbolul mântuirii.

De atunci înainte, pielea în care erau îmbrăcați le aducea mereu aminte de păcatul lor, dar cu atât mai mult de mântuirea din păcat.

Dumnezeu care face haine pentru copiii Săi gata de a fi alungați din căminul lor, își descoperă iubirea și grija față de ei, chiar dacă au păcătuit. După cum o mamă îmbracă în haine călduroase, ocrotitoare pe copilașii ei, înainte de a-i trimite în viscolul de afară, așa și Dumnezeu îmbracă iubitor pe cei doi copii ai Săi înainte de ai îndepărta. Chiar dacă trebuia să-i îndepărteze, ei urma să poarte un semn al iubirii Lui. Trebuia să ducă cu ei o dovadă că El încă le poartă de grijă. Nu era în planul Lui ca ei să se lupte singuri. Trebuia să-i alunge din grădina Eden, dar încă îi iubea. El se îngrijea de nevoile lor

ADAM PĂRĂSEȘTE EDENUL

Adam și Eva, au părăsit căminul lor din Eden cu o durere de nedescris. Aici trăiseră în dragoste și în pace, conversaseră cu îngerii și erau în comuniune cu Dumnezeu. Adesea auziseră pașii Săi în grădină și alergaseră în întâmpinarea Lui. Vorbiseră cu El față către față. Gustaseră din puterile lumii viitoare și se uniseră cu corul ceresc aducând laudă lui Dumnezeu și se uniseră în închinare în orele sfinte ale Sabatului.

Dar acum erau afară. Nu aveau să mai umble cu Dumnezeu și cu îngerii. Îngerii care se desfătaseră să le slujească, le împiedicau drumul la pomul vieții. Viitorul era întunecat. Trebuia să se lupte cu spinii și pălămida și la urmă îi aștepta moartea. Ei urmau să învețe, ceea ce toți păcătoșii au învățat: calea nelegiuitului este anevoioasă. Ei au învățat că pocăința nu putea înlătura urmările vremelnice ale neascultării. Poruncile lui Dumnezeu nu pot fi disprețuite, iar siguranța universului cere ca ... demnitatea legii să fie păstrată chiar dacă avea să fie dată pe față mila,

Dar dacă îi vedem pe Adam și pe Eva cu capetele plecate și inimile zdrobite părăsind căminul lor, ce putem spune despre Dumnezeu! Făcuse din dragoste planuri pentru ei. Se bucura în cântări pentru ei. Viitorul lor fusese plin de speranță. Dar acum toate păreau pierdute. Ei fuseseră neascultători; își aleseseră un alt stăpân. Mâncaseră din pomul oprit: “Să împiedicăm dar acum, a zis Dumnezeu, “ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci. De aceea l-a izgonit.” (Gen. 3, 22-24).

Cât de mult trebuie că l-a durut inima pe Dumnezeu să izgonească pe Adam. “Căutați și vedeți dacă este vreo durere ca durerea mea”, ar putea să se aplice la această împrejurare. Omul era singur afară, iar

Dumnezeu era singur în grădină. Cu toate că nu putem vorbi despre singurătatea lui Dumnezeu în cuvinte omenești, putem crede însă că, Creatorul cerurilor și al pământului a simțit pierderea atunci când cei doi păcătoși au părăsit mediul lor iar poarta a fost închisă în urma lor. Durere și nu mânie i-a umplut inima, și cu pași anevoioși –vorbim în termeni omenești - S-a întors singur în grădină. Dacă gândim despre Dumnezeu că a fost mișcat de slăbiciunile noastre, dacă-l concepem ca fiind cu totul altfel decât noi, atunci El a avut o durere care depășește înțelegerea noastră.

“L-a alungat pe om.” Privind dealungul veacurilor, Dumnezeu a văzut că mântuirea avea să coste mult. El a văzut calea cea lungă pe care avea să o parcurgă omul, și a văzut calea și mai lungă pe care Fiul Său avea să o străbată pentru a aduce pe om înapoi. A văzut cum oamenii aveau să respingă solii pe care urma să-i trimeată. A văzut scuipând pe Fiul Său, biciuindu-L, disprețuindu-L și batjocorindu-L iar în cele din urmă bătându-I cuie în mâini și în picioare. A văzut Ghetsemani și n-a putut suporta strigătul pătrunzător de pe Golgota când Fiul Său îngrozit și disperat a strigat: “Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu pentru ce m-ai părăsit?”

Însă nu era altă cale. Cu toate că a fost greu să îndepărteze pe Adam, cu toate că a fost greu să dea pe Fiul Său, n-a ezitat deloc. Păcatul intrase - păcatul mortal care în cele din urmă avea să pironască pe Fiul lui Dumnezeu pe lemnul crucii —și nu putea fi nici un compromis. Siguranța universului întreg era în pericol. Dumnezeu trecuse deja printr-un Ghetsemani care avea să dureze atât cât exista și păcatul. Nu putea fi nici o ezitare. Dumnezeu urma să mântuiască oricât L-ar fi costat.

PRIMA FĂGĂDUINȚĂ A LUI DUMNEZEU

Dumnezeu nu l-a lăsat pe Adam în stare de disperare. El nu numai că a promis că Mielul “junghiat de la întemeierea lumii” urma să moară pentru el, dându-i mântuirea reală, dar i-a făgăduit putere pentru a se împotrivi păcatului, făcându-l în stare să-l urască. “Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei,” a zis Dumnezeu. (Gen. 3, 15). O interpretare a acestui text fără nici o violentare a lui ar suna în felul următor: “Voi pune ură împotriva răului în inima ta. “Ura aceasta este de cea mai mare însemnătate pentru mântuirea noastră. Privind lucrurile omenește, atâta vreme cât este în inimă plăcere de păcat, nimeni

nu este în siguranță. Omul se poate împotrivi păcatului, dar atâta timp cât simte plăcere față de el și tânjește după el, omul nu se află pe teren sigur. Despre Domnul Hristos se spunea: “Tu ai iubit dreptatea și ai urât nelegiuirea.” (Evrei 1, 9). Este de o mare importanță deprinderea de a urî răul. Cea dintâi făgăduință din Biblie este o făgăduință de ură împotriva păcatului. Numai atunci când ticăloșia păcatului ajunge o realitate pentru noi, numai atunci când ne-am dezobișnuit să facem răul, ne găsim în siguranță. Domnul Hristos nu numai că a iubit dreptatea, El a urât nelegiuirea. Ura aceasta este ceva fundamental în creștinism. Iar bunul Dumnezeu a făgăduit să planteze ura împotriva păcatului în inima noastră.

În făgăduința dată lui Adam și în felul cum a tratat Dumnezeu păcatul este rezumată Evanghelia. Dumnezeu nu părăsește pe Adam în voia propriilor lui puteri după ce a păcătuit. El îl caută; îl cheamă. El rânduieste un Mântuitor pentru Adam, simbolizat prin mielul de jertfă. El făgăduiește lui Adam să-l ajute să urască păcatul astfel încât prin harul lui Dumnezeu să se rețină de a-l mai face. Dacă Adam ar fi lucrat împreună cu Dumnezeu, totul ar fi fost bine. S-au luat măsuri pentru reînțoarcerea la starea de la care a căzut. Nu este nevoie să fie înfrânt de păcat. Prin ajutorul lui Dumnezeu, îl poate birui.

Lucrul acesta este scos în evidență cu putere în cele petrecute cu Cain și Abel. Cain este mânios; chipul i s-a întunecat și privește în pământ. În inima lui este ucidere, și el este gata să omoare pe Abel. Dumnezeu îl previne că, “păcatul zace la poartă; ... dar tu stăpânește asupra lui!” (Gen. 4, 7 vers. engl). Cuvintele acestea erau o avertizare plină de milă pentru Cain, și o speranță că nu avea să fie biruit de păcat. Ca o fiară sălbatică gata să înhațe victima, stă și păcatul la pândă lângă poartă. În cuvintele Noului Testament, Satana dă târcoale “ca un leu răcnind.” Dar, Cain, nu trebuia să fie biruit. “Tu să-l stăpânești!” – zice Dumnezeu. Aici este mai mult decât o enunțare; este o făgăduință. Omul nu trebuie să fie învins. În Dumnezeu este speranță și ajutor. Nu trebuie ca păcatul să ajungă să stăpânească. Noi trebuie să-l stăpânim.

DUMNEZEU A CONCEPUT UN PLAN

Dar Dumnezeu a conceput un plan după care poate să fie unit din nou cu poporul Său. Dacă trebuia să părăsească locul pregătit pentru ei, pentru ce n-ar merge Dumnezeu la ei? Dacă nu mai puteau trăi în Paradis,

unde ar fi putut să se bucure de comuniunea directă cu El? Pentru ce n-ar fi locuit Dumnezeu cu ei acolo unde mergeau? Astfel, la împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis un cuvânt poporului Său: “Să-mi faceți un sanctuar; ca să pot locui în mijlocul vostru.” (Exod. 5, 8). Minunată iubire! Dumnezeu nu poate suferi să fie despărțit de ai Săi! Iubirea Lui inventează un plan potrivit căruia poate locui în mijlocul lor. El merge cu ei în pribegie prin pustiu, conducându-i către pământul făgăduit. Dumnezeu este din nou împreună cu poporul Său. Este adevărat, acum stă la mijloc un zid despărțitor. Dumnezeu locuiește în Sanctuar și omul nu se poate apropia de El direct. Dar Dumnezeu este atât de aproape cât îngăduie păcatul. El este “în mijlocul” poporului Său.

Noul Testament spune despre Domnul Hristos următoarele: “Îl vor numi Emanuel, ceea ce însemnează Dumnezeu cu noi.” (Matei 1, 23). Idealul creștin este tovărășia cu Dumnezeu, unificarea cu El, fără nici o despărțire. “Enoh a umblat cu Dumnezeu.” (Gen. 5, 24). Moise a vorbit cu el față către față. (Exod 33, 11). Dar Israel nu era pregătit pentru o astfel de experiență. El trebuia să fie învățat lecții de respect și de sfințenie. Ei urmau să învețe că fără sfințenie nimeni nu poate să vadă pe Dumnezeu. (Evrei 12, 14). Pentru a-i învăța aceasta a și poruncit Dumnezeu ca să facă un Sanctuar pentru ca să poată locui în mijlocul lor.

EȘECUL LUI ISRAEL

Totuși înainte ca Dumnezeu să le poruncească construirea unui Sanctuar, le-a făcut cunoscut cele zece porunci. (Exod. 20). El le-a dat Legea Sa pentru ca să știe ce se cere de la ei. Ei au stat în picioare în fața muntelui care ardea cu foc. Au auzit tunetul și au văzut fulgerele; iar atunci când a început Domnul să vorbească “tot muntele s-a cutremurat” iar oamenii tremurau. (Exod. 19, 16-18). Manifestația aceea a fost atât de impresionantă “și privesc acea era atât de înfricoșătoare încât Moise a zis: “Sunt îngrozit și tremur”, iar poporul a cerut “să nu li se mai vorbească.” (Evrei 12, 19. 21). Poporul, nu putea decât să vadă și să recunoască dreptatea celor cerute de Dumnezeu, și atât înainte, cât și după vestirea Legii au răspuns: “Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul!” (Exod. 19, 8; 24, 3. 7).

Se vede că ei au încercat o lucrare atât de mare, fără să-și dea seama cătuși de puțin de faptul că erau atât de fără putere să facă ce au făgăduit.

Sistemul jertfelor

Din experiențele trecutului, ar fi trebuit să-și dea seama de faptul că fără putere dumnezeiască ei n-ar fi putut ține Legea. Totuși au făgăduit că o vor ține cu toate că nu trecuseră decât câteva zile și au jucat în jurul vițelului de aur! Legea oprea închinarea la idoli și ei făgăduiseră să țină Legea, și cu toate acestea se închinară la unul din vechii lor idoli. Prin închinarea la vițelul de aur, ei au dat dovada că nu sunt în stare sau că nu vor să facă ceea ce se învoiseră. Ei au călcat în picioare Legea pe care spusese că o vor ține, și acum ea îi osândește. Aceasta îi părăsea într-o stare desnădăjduită și plină de descurajare.

Dumnezeu avea un scop când îngăduia aceasta. El dorea ca Israel să știe că în ei nu era nici o posibilitate să țină vreodată Legea lui Dumnezeu. Și cu toate acestea, obligațiile erau necesare pentru sfințenie, și fără sfințenie nimeni nu poate să vadă pe Dumnezeu. Aceasta îi aducea față în față cu desnădăjduita lor stare. Legea care le fusese dată pentru viață, nu le aducea decât osândire și moarte. Fără Dumnezeu ei erau fără speranță.

O CALE DE SALVARE

Dumnezeu nu i-a lăsat în starea aceasta. După cum în grădina Eden, mielul jertfit preînchipuia pe Domnul Hristos, la fel și acum prin sacrificiile și serviciul sângelui, Dumnezeu îi învăța că El prevăzuse o cale de scăpare. Avraam a înțeles aceasta, atunci când berbecul prins cu coarnele în tufiș a fost primit în locul fiului său. Și poate că nici el nu a înțeles deplina însemnătate a propriului său răspuns când a întrebat Isac: "Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?" (Gen. 22, 7). La aceasta Avraam răspunsese: "Fiule, Dumnezeu Însuși va purta grija de miel." (vers. 8). Când a fost întins cuțitul, Dumnezeu zise: "Să nu pui mâna pe băiat, și să nu-i faci nimic." (vers. 12) Când Avraam a privit împrejur a văzut un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș," și Avraam s-a dus de a luat berbecul, și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său." (vers. 13) În privința aceasta Domnul Isus a zis: "Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat." (Ioan 8, 56). În berbecul încurcat în tufiș, care a murit în locul fiului său, Avraam a văzut pe Hristos. El s-a bucurat și a fost fericit.

Lección pe care o învățase Avraam, voia Dumnezeu să o dea lui Israel. Prin mielul de jertfă; prin taur, berbec, țap, turturea, porumbel; prin

stropirea sângelui pe altarul jertfelor mistuite de foc, pe altarul tămâierii, către perdea sau către chivot; prin învățatura și prin mijlocirea profeției, Israel trebuia să învețe cum să se apropie de Dumnezeu. Ei nu trebuia să rămână în desnădejde când dădea piept cu condamnarea pe care le-o aducea sfânta Lege a lui Dumnezeu. Era o cale de scăpare. Mielul lui Dumnezeu urma să moară pentru ei. Prin credința în sângele Lui ei puteau să intre în comuniune cu Dumnezeu. Prin mijlocirea preoților, puteau să intre prin delegați în Sanctuarul lui Dumnezeu, și puteau ca în persoana marelui preot să ajungă chiar în camera de audiență a Celui Preamărit. Pentru cel credincios din Israel, aceasta preînchipuia timpul când poporul lui Dumnezeu ar fi putut intra plin de curaj în locul preasfânt prin sângele lui Isus. (Evrei 10, 19).

Toate acestea, Dumnezeu dorea să le dea ca învățătură lui Israel prin sistemul jertfelor. Pentru ei aceasta era calea mântuirii. Le dădea nădejde și curaj. Cu toate că Legea lui Dumnezeu, cele zece porunci, îi condamnă din pricina păcatelor lor, faptul că Mielul lui Dumnezeu urma să moară pentru ei, le da nădejde. Sistemul jertfelor constituia Evanghelia pentru Israel. Le arăta lămurit calea care ducea la comuniunea și la tovărășia cu Dumnezeu.

Printre cei care mărturisesc a fi creștini se găsesc destui care nu văd o însemnătate deosebită în serviciile din templu, așa cum au fost rânduite de Dumnezeu; totuși este adevărat că planul Evangheliei în ce privește mântuirea, așa cum este descoperit în Noul Testament, ajunge să fie mai lămurit dacă am ajuns să înțelegem Vechiul Testament. De fapt se poate spune fără pic de îndoială, că acela care a înțeles sistemul levitic al Vechiului Testament, poate să înțeleagă și să prețuiască mult mai bine Noul Testament. Primul preînchipuie pe al doilea și este un tip pentru el.

Cea dintâi învățătură pe care Dumnezeu dorea să o dea lui Israel prin sistemul jertfelor era aceea că păcatul însemnează moarte. Iarăși și iarăși a fost săpată în inima lor învățătura aceasta. În fiecare dimineață și seară, în tot cursul anului se aducea un miel de jertfă pentru națiune. Zi după zi oamenii aduceau la templu darurile lor pentru păcat, darurile lor de mulțumire și pentru arderea de tot. În fiecare caz era jertfit un animal și sângele era stropit într-un anumit loc. La fiecare ceremonie și la fiecare slujbă se aplica învățătura: Păcat înseamnă moarte.

Învățătura aceasta este mult mai trebuincioasă în zilele noastre, de cum era în zilele Vechiului Testament. Unii creștini o iau prea ușor cu

păcatul. Ei îl privesc ca o treaptă de trecere a vieții omenirii, de la care ea se va ridica singură. Alții socotesc păcatul ca pe ceva regretabil dar de care nu poți scăpa. Ei au nevoie ca în mintea lor să se sape cu litere ce nu se pot șterge, învățătura că păcatul însemnează moarte. Noul Testament, cu adevărat, spune că plata păcatului este moartea. (Rom. 6, 23). Cu toate acestea mulți nu izbutesc să vadă sau să priceapă însemnătatea acestui lucru. O mai vie înțelegere a păcatului și a morții legate laolaltă, ne-ar ajuta să prețuim și să înțelegem Evanghelia.

O altă învățătură pe care Dumnezeu dorea să o imprime asupra lui Israel, era că iertarea de păcat nu se putea câștiga decât prin mărturisirea și lucrarea mijlocitoare pentru păcat. Aceasta slujea ca să sape adânc în mintea lui Israel cât de mult costă iertarea. Iertarea de păcat este ceva mai mult decât trecerea cu vederea a greșelilor. Iertarea costă ceva; iar prețul este o viață, și anume viața Mielului lui Dumnezeu.

Învățătura aceasta are o mare însemnătate și pentru noi. Pentru unii, moartea Domnului Hristos pare să nu aibă nici o însemnătate. Ei își închipuie că Dumnezeu ar fi putut sau ar fi trebuit să ierte și fără crucea de pe Golgota. Lor li se pare că crucea nu este o parte integrală și vitală din lucrarea de ispășire. Ar fi bine ca creștinii din zilele noastre să cerceteze cu de amănuntul mai mult decât o fac, prețul mântuirii lor. Iertarea nu este ceva simplu. Ea costă ceva. Prin sistemul ceremonial Dumnezeu învăța pe Israel că iertarea se poate primi numai prin vărsare de sânge. Avem nevoie acum de această învățătură.

Credem că o cercetare a rânduielilor Vechiului Testament, pentru apropierea de Dumnezeu va aduce o răsplătire bogată. În sistemul de jertfe se găsesc principii fundamentale de evlavie și de sfințenie care își află întreaga împlinire în Domnul Hristos. Deoarece unii nu au ajuns să fie stăpâni pe aceste învățături fundamentale, ei nu sunt în stare și nu sunt pregătiți să meargă mai departe la lucruri mai mari pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru ei. Vechiul Testament este fundamental. Acela care este bine întemeiat pe el, va fi în stare să zidească deasupra o casă care nu va cădea atunci când vin ploile și bate vântul. El va fi zidit pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. (Efes. 2, 20).

SANCTUARELE LUI DUMNEZEU PE PĂMÂNT

Nu mult după ce a fost dată Legea pe muntele Sinai, Domnul a poruncit lui Moise “să vorbească copiilor lui Israel: Să-mi aducă un dar; să-l primiți pentru Mine de la orice om care va da cu trageră de inimă .” (Exod. 25, 2). Darul acesta trebuia să fie “aur, argint și aramă; materii vopsite în albastru, purpură, cărmiziu, pânză de in subțire și păr de capră ; piei de berbec vopsite în roșu și piei de vițel de mare; lemn de salcâm; undelemn pentru sfeșnic, mirodenii pentru undelemnul ungerii și pentru tămâia mirositoare; pietre de onix și alte pietre pentru efod, umărar și pieptar.” (vers. 3-7). Acestea toate trebuia să fie folosite la construirea unui “locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (vers. 8).

CONSTRUCȚIA PROPRIU ZISĂ

Sanctuarul menționat aici era construcția propriu zisă a ceea ce de obicei se numește tabernacol. De fapt era un cort cu pereți de lemn, cu acoperișul alcătuit din trei straturi de material, cel mai dinăuntru fiind de in subțire, iar cel din afară “piei de berbeci vopsite roșu și peste ea o învelitoare din piei de vițel de mare.” (Exod. 26, 14).

Clădirea propriu zisă nu era atât de mare; cam șase metri pe optsprezece, având o curte împrejur, lată de treizeci și trei de metri și lungă de șaiszeci și șase.

Tabernacolul era o construcție mobilă, făcută așa fel că putea să fie demontată și purtată cu ușurință. La data când a fost construit, Israel călătorea prin pustie. Oriunde mergeau, duceau tabernacolul cu ei.

Scândurile clădirii nu erau bătute în cuie ca la construcțiile obișnuite, ci erau despărțite fiecare stând într-un suport de argint. (Exod. 36, 20, 34). Covoarele care împrejmuiu curtea erau agățate de stâlpi înfipti în suporturi de aramă. (Exod. 38, 9-20). Mobilierul tabernacolului era așa fel făcut încât putea să fie purtat cu ușurință. Întreaga construcție, cu toate

că era de o înfățișare frumoasă și strălucitoare, dădea totuși de înțeles că este ceva trecător. Avea să servească până când Israel se va fi colonizat în pământul făgăduit și se va fi clădit o casă mai dăinuitoare.

Clădirea însăși era împărțită în două compartimente, cel dintâi numit Sfânta. Al doilea compartiment Sfânta Sfințelor. O perdea bogată despărțea aceste două compartimente. Întrucât clădirea nu avea ferestre, amândouă încăperile și mai ales cea dinăuntru, dacă ar fi trebuit să depindă de lumina zilei trebuie să fi fost întunecoase. Din cauza construcției temporare, se poate să fi pătruns ceva lumină; dar chiar în cel mai bun caz trebuie să fi fost slabă. În despărțitura cea dintâi totuși, lumina candelabrului cu șapte brațe dădea lumină îndestulătoare pentru ca preoții să-și îndeplinească serviciul de toate zilele pe care îl cerea ritualul în cele două compartimente.

CELE DOUĂ COMPARTIMENTE

În despărțitura cea dintâi erau trei obiecte și anume: masa punerii pâinilor înainte, candelabrul cu cele șapte brațe și altarul tămâierii. Intrând în despărțitura aceasta prin față care era spre răsărit, omul ar fi putut să vadă în fundul odăii altarul tămâierii. La dreapta ar fi fost masa punerii pâinilor înainte, iar la stânga sfeșnicul. Pe masă erau clădite în două părți cele douăsprezece pâini ale punerii înainte, împreună cu tămâia și vasul cu darul de băutură. Tot pe ea trebuie să fi fost farfuriile, lingurile și castroanele folosite la serviciul de toate zilele. (Exod 37, 16). Sfeșnicul era făcut din aur curat. Piciorul, potirașele, gămălioarele și florile lui erau dintr-o bucată. (vers. 17). Avea șase ramuri, câte trei de fiecare parte a piciorului. Vasele sale conțineau undelemnul și aveau înfățișarea migdalelor. (vers. 19).

Nu numai sfeșnicul era făcut din aur, dar și mucările și cenușarele lui. (vers. 23).

Obiectul cel mai de seamă din despărțitura aceasta era altarul tămâierii. Era de aproape un metru și douăzeci de centimetri înalt și lat de vreo șaiszeci de centimetri. Altarul acesta era îmbrăcat cu aur curat și în jurul părții de sus era o coroană de aur. Pe altarul acesta punea preotul la serviciul zilnic cărbuni de foc luați de pe altarul jertfelor mistuite de foc, și tămâia. Când punea el tămâie pe cărbunii aprinși de pe altar, fumul se ridica și întrucât perdeaua care despărțea Sfânta de Sfânta Sfințelor nu

Serviciul în Sanctuar

se ridica până sus de tot, fumul de tămâie curând umplea nu numai Sfânta, ci și Sfânta Sfintelor. În felul acesta altarul tămâierii cu toate că era așezat în despărțitura întâia servea și pentru a doua despărțitură. Din acest motiv era așezat “în fața perdelei dinlăuntru, care este înaintea chivotului mărturiei, în fața capacului ispășirii, care este deasupra mărturiei și unde Mă voi întâlni cu tine.” (Exod 30, 6).

În a doua despărțitură, locul prea sfânt, era un singur obiect: chivotul. Chivotul acesta era lucrat în chipul unui scrin lung de aproape un metru și cincizeci de centimetri și lat de nouăzeci de centimetri. Acoperișul acestui scrin era numit scaunul harului. În jurul acestui capac al milei era o coroană de aur la fel ca la altarul tămâierii. În chivotul acesta Moise a pus cele zece porunci scrise pe două table de piatră cu degetul lui Dumnezeu. Pentru un timp, cel puțin chivotul a cuprins și cupa de aur cu mana și toiagul lui Aron care înflorise. (Evrei 9, 4). Pe scaunul harului erau doi heruvimi de aur, lucrați cu ciocanul, un heruvim de o parte și alt heruvim de cealaltă parte. (Exod 25, 19). Despre acești heruvimi se spunea că trebuie să fie “cu aripile întinse pe deasupra, acoperind cu aripile lor capacul ispășirii și cu fețele întoarse una spre alta; heruvimii să aibă fața întoarsă spre capacul ispășirii.” (Exod 25, 20). Aici vrea bunul Dumnezeu să comunice cu poporul Său. El a spus lui Moise: “Acolo Mă voi întâlni cu tine: și la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturiei, îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel.” (Exod 25, 22).

ÎN CURTE

Afară în curte, chiar în fața intrării tabernacolului, era un vas de spălat, un lighean mare plin cu apă. Vasul acesta de spălat era făcut din arama oglinzilor pe care femeile le dăduse în scopul acesta. În vasul acesta de spălat trebuiau să-și spele preoții mâinile și picioarele înainte de a intra în tabernacol sau să-și îndeplinească serviciul. (Exod 30, 17-21; 38, 8).

În curte era și altarul jertfelor mistuite în foc, care avea de îndeplinit o parte foarte însemnată în serviciul jertfelor. Altarul acesta avea înălțimea de aproape un metru și jumătate, gol înăuntru și acoperit cu aramă. (Exod 27, 1).

TEMPLUL LUI SOLOMON

Când a început să domnească Solomon, tabernacolul cel vechi trebuie să fi fost într-o stare de ruină. Avea câteva sute de ani și fusese supus vântului și intemperiilor atâta vreme. David avusese de gând să lucreze pentru Domnul o casă, dar i se spusese că întrucât fusese un om al sângelui, nu-i va fi îngăduit să facă această casă. Fiul lui, Solomon, urma să facă această casă. Templul acesta s-a făcut din “pietre cioplite, gata înainte de a fi aduse acolo, așa că nici ciocan, nici secure, nici o altă unealtă de fier nu s-a auzit în casă în timpul zidirii templului.” (1 Regi 6, 7).

CLĂDIREA

Templul propriu zis era lat de vreo zece metri și lungă cam de vreo treizeci. La intrarea din față, care privea către răsărit, era un portic lung de vreo zece metri și lat de vreo patru și jumătate. În jurul templului, pe celelalte părți erau trei rânduri de odăi dintre care unele erau folosite ca locuințe pentru preoți, iar altele ca depozite pentru bani și alte daruri consacrate. Templul era îmbrăcat pe dinăuntru cu scânduri de cedru acoperite cu aur și în care erau săpate chipuri de heruvimi, ramuri de palmieri și flori deschise. (1 Regi 6, 15. 18. 21. 22. 29). Despre aceasta se spunea: “După ce a isprăvit de zidit casa, Solomon i-a îmbrăcat zidurile pe dinăuntru cu scânduri de cedru, de la pardoseală până la tavan, a îmbrăcat astfel în lemn partea dinlăuntru și a acoperit pardoseala casei cu scânduri de chiparos.” (1 Regi 6, 14. 15).

Tabernacolul original nu avusese pardoseală, dar în templul zidit de Solomon “a îmbrăcat cu scânduri de cedru cei douăzeci de coți ai fundului casei, de la pardoseală până la creștetul zidurilor și a păstrat locul acesta ca să facă din el Sfânta Sfințelor, locul prea sfânt.” (vers. 16). După ce a acoperit toată partea dinăuntru a templului cu scânduri de cedru așa încât “nu se vedea nici o piatră”, “partea dinăuntru a casei a captușit-o cu aur și a prins perdeaua dinlăuntru în lăntișoare din aur înaintea locului prea sfânt pe care l-a acoperit cu aur. A captușit toată casa cu aur, casa întregă.” (vers. 18, 22).

LOCUL PREA SFÂNT

În locul prea sfânt era așezat chivotul legământului Domnului. Chivotul de la început avea doi heruvimi din aur curat. Acum, însă s-au mai făcut doi heruvimi care erau așezați pe podea și chivotul se afla între ei. Ei erau făcuți din lemn de măslin, fiecare având înălțimea de zece coți. “Măsura și chipul erau același pentru amândoi heruvimii.” (1 Regi 6, 25).” Aripile lor erau întinse, aripa celui dintâi atingea un zid și aripa celui de al doilea atingea celălalt zid; iar celelalte aripi ale lor se întâlneau la capete în mijlocul casei.” (1 Regi 6, 27). Aceasta urma să dea celor doi heruvimi o lărgime de aripi destinate de douăzeci de coți. Amândoi heruvimii erau îmbrăcați în aur și toate zidurile de jur împrejur, aveau săpături de heruvimi, ramuri de finic și de flori deschise, înăuntru și în afară. Chiar și pardoseala casei era acoperită cu aur (vers. 29, 30).

În încăperea a întâia s-au făcut câteva schimbări. În fața Sfintei Sfintelor și amintit ca ținând de ea (1 Regi 6, 22), se afla altarul tămâierii ca și în tabernacol. În loc de un singur sfeșnic acum erau zece, cinci așezate pe o latură și cinci așezate pe cealaltă latură. Aceste sfeșnice erau de aur curat ca și “florile, candelile și mucările, potirele, ceștile și căștile.” (1 Regi 7, 49. 50). În loc de o masă, acum erau zece “cinci la stânga și cinci la dreapta.” (2 Cron. 4, 8).

ALTARUL ȘI LIGHEANUL

Altarul jertfelor mistuite de foc sau altarul de aramă, cum i se mai zicea, a fost destul de mult mărit în templul lui Solomon. Altarul lui Solomon era de vreo patru ori mai mare decât altarul din tabernacolul cel vechi cu baza de patruzeci de coți și înălțimea de zece coți. Cenușarele, lopoțile și potirele, furculițele și lighenele folosite la serviciul altarului erau toate de aramă.” (2 Cron. 4, 11. 16).

Sanctuarul avusese un lighean folosit pentru spălat. La templu vasul acesta era mult mai mare. Era un vas mare de bronz, cu diametrul de zece coți, înalt de cinci coți, având o încăpere de două mii de vedre de apă și era numit marea turnată. (1 Regi 7, 23-26). Grosimea bronzului din care era făcută era de un lat de mână. Buza lui era ca buza unei flori de colocinți. Întreaga mare turnată se sprijinea pe doisprezece boi, “din care trei întorși spre miazănoapte, trei întorși spre apus, trei întorși spre miazăzi și trei

întorși spre răsărit: marea era deasupra lor și toată partea dinapoi a trupurilor era înlăuntru.” (1 Regi 7, 25). Marea turnată era așezată în curte între altarul arderilor de tot și sanctuar.

În afară de această mare cuprinzătoare mai erau zece vase mici de spălat așezate pe roți, așa că puteau fi purtate dintr-un loc în altul. (1 Regi 7, 27-37). Lighenele acestea aveau o încăpere de patruzeci de bați de apă și erau folosite pentru a spăla acele părți din animale care urmau să fie arse pe altarul jertfelor mistuite de foc. (2Cron. 4, 6). Fiecare din aceste lighene era așezat pe o temelie de bronz; roțile erau făcute ca lucrătura unui car. Osiile, obezile, spițele și butucii lor erau turnate.” (1 Regi 7, 33). Laturile erau împodobite cu figuri de lei, boi, heruvimi și finici, având și “ciucuri de jur împrejur” (vers. 29, 36). Nu ni se dă suprafața curții, dar trebuie să fi fost cu mult mai mare decât curtea tabernacolului.

ALTARUL TĂMÂIERII

În 1 Regi 6, 22 se află un cuvânt cu privire la altarul tămâierii. Versetele mai dinainte descriu Sfânta Sfintelor. Se amintește ca fiind acolo chivotul cu cele zece porunci și în legătură cu aceasta “altarul din lemn de cedru” (vers. 19, 20). Unele traduceri spun la versetul 22 că acest altar făcea parte din Sfânta Sfintelor. Aceasta poate să aibă oarecare legătură cu vorbirea din capitolul 9 din Evrei, unde altarul tămâierii nu este amintit în descrierea lucrurilor din partea întâia, dar se amintește că în Sfânta Sfintelor era un “altar pentru tămâie” (vers. 2-4). Orice s-ar spune despre vorbirea aceasta, este vrednic de luat în seamă faptul că Evrei 9, 2 nu amintește altarul tămâierii ca făcând parte din Sfânta. Vorbirea din 1 Regi 6, 22, că altarul tămâierii, cu toate că era așezat în Sfânta făcea parte din Sfânta Sfintelor, este socotit ca fiind o expunere corectă. De aceea noi înțelegem cele spuse în Exod 30, 6 ca însemnând că altarul tămâierii era așezat în Sfânta “înaintea capacului ispășirii și ca folosirea lui era de așa fel că într-un anumit înțeles și el făcea parte din Sfânta Sfintelor. Întrucât fumul de tămâie umplea și Sfânta și Sfânta Sfintelor, acesta pare să fie în general cel mai bun înțeles al lucrurilor. (vezi Exod 40, 26).

TEMPLUL LUI ZOROBABEL

Templul clădit de Solomon a fost nimicit de Nebucadnețar în veacul al șaselea î. Hr.

Conducătorii și poporul se depărtase treptat de Domnul și se dăduse tot mai mult la idolatrie și păcat. Dumnezeu făcuse tot ce se putea pentru a îndrepta relele, dar Israel stăruise în apostazie.

Dumnezeu a trimis pe proorocii Săi la ei cu avertismente și îndemnuri, “dar ei și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu, i-au nesocotit cuvintele și au răs de proorcii Lui până când mânia Domnului împotriva poporului Său a ajuns fără leac. Atunci Domnul a făcut să se suie împotriva lor împăratul Haldeilor și au ucis cu sabia pe tinerii lor în casa locașului lor cel sfânt. N-a cruțat nici pe tânăr, nici pe tânără, nici pe bătrân, nici pe omul gârbov sub povara perilor albi, ci a dat totul în mâna lui.” (2 Cronici 36. 16, 17).

Cu prilejul acestei nimiciri a Ierusalimului, Nebucadnețar “a ars Casa lui Dumnezeu, a dărâmat zidurile Ierusalimului, a pus foc tuturor zidurilor Ierusalimului, a pus foc tuturor caselor lui și a nimicit toate lucrurile scumpe”. (vers. 19). Pe cei ce au scăpat de sabie, Nebucadnețar i-a dus prinși la Babilon. Ei i-au fost supuși lui și fiilor lui, până la stăpânirea împărăției perșilor.” (vers. 20). În felul acesta a început ceea ce s-a numit “robia de șaptezeci de ani”, ca să se împlinească cuvântul lui Dumnezeu rostit prin gura lui Ieremia: “până ce țara și-a ținut Sabatele ei și s-a odihnit tot timpul cât a fost pustiită, până la împlinirea celor șaptezeci de ani .” (vers. 21).

Strălucirea templului lui Solomon se poate vedea din prada pe care a luat-o Nebucadnețar de la Ierusalim. Enumerarea din Ezra ne spune că a avut: “Treizeci de lighene de aur, o mie de lighene de argint, douăzeci și nouă de cuțite, treizeci de potire de aur, patru sute zece potire de argint de mâna a doua și o mie de alte unelte. Toate lucrurile de aur și de argint erau în număr de cinci mii patru sute.” (Ezra 1, 9-11).

TEMPLUL RECLĂDIT

Israel a fost în robie timp de șaptezeci de ani. Când s-a împlinit timpul, s-a îngăduit ca ei să se întoarcă, dar la data aceea erau mulți în Babilon de un timp atât de îndelungat încât au preferat să rămână pe loc.

Sanctuarele lui Dumnezeu pe pământ

Cu toate acestea o rămășiță s-a înapoiat și la timpul convenit s-a pus temelia templului nou. “Și tot poporul scotea mari strigăte de bucurie, lăudând pe Domnul pentru că puneau temeliile Casei Domnului.” (Ezra 3, 11). Cu toate acestea nu toți erau veseli, deoarece “mulți din preoți și din leviți și din capii se familie mai în vârstă, care văzuseră casa dintâi, plângeau tare, când se puneau sub ochii lor temeliile casei acesteia. Mulți alții își arătau bucuria prin strigăte, așa încât nu se putea deosebi glasul strigătelor de bucurie de glasul plânsetului poporului, căci poporul scotea mari strigăte al căror sunet se auzea de departe.” (Ezra 3, 11. 12).

Templul astfel construit a fost numit templul lui Zorobabel după numele celui care condusese lucrul. Nu se știe prea multe despre înfățișarea acestei clădiri, dar se presupune și pe bună dreptate, că era cam după chipul templului lui Solomon. Nu se mai afla în el chivotul. Acesta pierise odată cu invazia lui Nebucadnețar. Tradiția spune că oamenii sfinți l-au luat și l-au ascuns în munți pentru a-l feri de a cădea în mâini profane. În orice caz, Sfânta Sfintelor era goală, afară de o piatră care slujea ca înlocuitor al chivotului în ziua ispășirii. Templul acesta a continuat să fie folosit până aproape de zilele Domnului Hristos. Atunci locul acestui templu a fost luat de templul lui Irod.

TEMPLUL LUI IROD

Irod a ajuns rege în anul 37 î. Hr. Una din cele dintâi lucrări pe care le-a făcut a fost să zidească o cetățuie la miazănoapte de locul templului, aceasta fiind în legătură cu templul printr-o trecere pe sub pământ. La câțiva ani după aceea, s-a hotărât să zidească din nou templul într-un chip mai măreț de cum fusese mai înainte. Iudeii nu aveau încredere în el și nu au îngăduit să înceapă clădirea până nu a dat dovadă de buna lui credință prin aceea că a adunat materialul pentru noua clădire înainte ca cea veche să fie dărâmată. El a făcut bucuros lucrul acesta. Preoții, la rândul lor au spus că nu trebuie să lucreze la templu persoane de rând, ci că era nevoie ca preoții să clădească ei înșiși templul. În felul acesta a fost nevoie de câțiva ani pentru a forma o mie de preoți ca zidari și dulgheri ca să lucreze la sanctuar. Ei au făcut toată lucrarea în legătură cu cele două părți ale templului. În total, au fost folosiți la construirea templului, zece mii de meseriași iscusiți.

Lucrările la templu au început în anul 20 î. Hr. Templul însuși a fost terminat într-un an și jumătate, dar a fost nevoie de încă opt ani pentru a termina curtea și zidurile înconjurătoare. Ioan 20, 20 ne spune că templul pe timpul Domnului Hristos se construia de patruzeci și șase de ani; de abia pe la anul 66 după Hristos, cu puțin timp înainte de distrugerea lui de către romani, a fost terminată această construcție frumoasă.

O CONSTRUCȚIE FRUMOASĂ

Templul lui Irod a fost o construcție cât se poate de frumoasă. A fost zidit din marmură albă, acoperit cu plăci de aur, așezat pe o înălțime cu scări ce urcau la el din toate părțile, formând mai multe rânduri de terase. Se ridica până la înălțimea de o sută douăzeci de metri deasupra văii de jos și putea să fie văzut de la mare depărtare. Iosef Flaviu îl aseamănă cu un munte acoperit de zăpadă. Era o frumusețe, mai ales atunci când era privit din partea muntelui Măslinilor dimineața când bătea soarele în el. Era una din minunile lumii.

Măsura celor două încăperi, Sfânta și Sfânta Sfintelor era ca și în templul lui Solomon și anume, templul propriu zis era lung de șaiszeci de coți și lat de treizeci de coți. Sfânta era despărțită de Sfânta Sfintelor printr-un zid de o jumătate de cot, cu o deschidere în fața căruia atârna perdeaua amintită în Matei 27, 51, care s-a sfâșiat cu prilejul morții Domnului Hristos. În locul prea sfânt nu era nici un fel de mobilier, ci numai piatra care rămăsese de la templul lui Zorobabel, pe care marele preot își așeza cădelnița în ziua ispășirii. Mobilierul din Sfânta era probabil același ca și în templul lui Solomon.

Chiar deasupra locului sfânt și a celui prea sfânt, erau odăi sau săli unde se adunau preoții la anumite ocazii. Pentru un timp chiar și Sinedriul s-a adunat acolo. În podeaua odăii de deasupra locului prea sfânt erau deschizături cu capace, prin care se putea lăsa în jos o ladă în locul prea sfânt. Lada aceasta era destul de mare pentru a cuprinde unul sau mai mulți lucrători de care era nevoie pentru a face reparații la zidul templului. Lada era deschisă către perete așa că lucrătorii puteau să lucreze fără să iasă din ea sau să poată privi în Sfânta Sfintelor. Întrucât numai marele preot avea voie să intre în locul prea sfânt, planul acesta îngăduia să se facă reparațiile necesare, fără a face ca lucrătorii să intre sau să fie propriu zis în Sânta Sfintelor.

Pe latura templului se aflau odăi pentru preoți și pentru depozite, ca și la templul lui Solomon. Mai era în fața templului un portic care se întindea cam zece metri și jumătate peste lățimea templului, făcând ca lungimea lui totală să fie cam de cincizeci de metri.

CURTEA DE AFARĂ

Curtea de afară la templul lui Irod era o încăpere largă nu chiar pătrată, cu laturile de câte trei sute treizeci de metri. Curtea aceasta era împărțită în curți mai mici, ca de pildă curtea neamurilor, curtea femeilor, curtea preoților. Într-o parte a curții era un spalier foarte înalt pe care se sprijinea o viță de vie de aur ai cărei ciorchini, așa după cum spunea Iosef Flaviu care, totuși nu poate fi crezut în tot ce spune, - erau de înălțimea unui om. După cele ce spunea el, vița se întindea doisprezece metri de la miazănoapte la miazăzi, iar vârful ei se ridica la treizeci și cinci de metri deasupra pământului. Tot aici a așezat Irod și un vultur mare de aur spre cea mai mare neplăcere a iudeilor. În cele din urmă a trebuit să îndepărteze vulturul din curtea sfântă.

Cam la doisprezece metri în fața porticului templului și la răsărit de el se afla altarul arderii jertfelor. Altarul acesta era mai mare decât cel din templul lui Solomon. Iosef Flaviu spune că era cam de nouă metri pătrați la temelie, iar alții mai modești spun că era de vreo patru metri pătrați. Era zidit din pietre necioplite și era înalt de vreo șase metri. Un urcuș făcut și el din pietre, ducea până în vârful altarului. În jurul altarului, aproape de vârf, era o terasă pe care preoții puteau să umble când aduceau jertfele prescrise.

În pavajul din apropierea altarului erau prinse inelele de care erau legate animalele de jertfă. Mai erau acolo și mese cu vase, cuțite și lighene folosite la slujba jertfelor. Altarul era pus în legătură cu un sistem de scurgere așa încât sângele vărsat la piciorul altarului era dus în râul ce curgea mai jos. Totul era ținut în cea mai desăvârșită curățenie, căci și canalele de scurgere erau spălate din când în când.

În partea dinăuntru a zidurilor se aflau portice sau umbrare. Cel din partea de răsărit purta numele de porticul lui Solomon. Laturile dinspre miazănoapte, apus și răsărit aveau portice duble cu două rânduri de coloane și cu un acoperiș de cedru sculptat. În partea de miazăzi era porticul împărătesc cu 162 de coloane. Coloanele acestea erau așezate în așa fel

încât formau trei părți, cele dinafară fiind late de nouă metri, iar cel de la mijloc de doisprezece metri și jumătate. În porticele sau umbrarele acestea se puteau ține șase adunări publice. Aici se aduna biserica creștină la început când mergeau la templu să se roage. Acesta era locul obișnuit de adunare al israeliților ori de câte ori mergeau la templu.

Partea curții cea mai apropiată de intrarea ei se numea curtea neamurilor. Un zid de piatră despărțea curtea aceasta de restul cuprinsului. Nimeni dintre neamuri nu avea voie să treacă de marginile ei. Pe zid era inscripția: “Nici un străin să nu treacă dincolo de zid și de malul din jurul locului sfânt. Oricine va fi prins rămâne răspunzător de moartea sa.” Pentru că iudeii credeau că Pavel a călcat prescripția aceasta, a fost prins și arestat în templu de către romani. (Fapte 21, 28. În anul 1880 semnul acesta a fost găsit în original și acum se află într-un muzeu.

Templul lui Irod a fost poate cel mai frumos monument pe care l-a văzut lumea. Era mândria iudeilor. Totuși a fost distrus. Nu va mai rămâne aici piatră pe piatră care nu va fi dărâmată”, a spus Domnul Hristos (Matei 24, 2). Profetia aceasta s-a împlinit cuvânt cu cuvânt. N-a rămas nici o piatră în picioare.

Templul nu mai există, iar serviciul templului a încetat. Dar învățătura pe care ne-o dă templul rămâne. Ne va fi de folos să cercetăm cu grijă slujbele care se făceau în sanctuarul pământesc. Aceasta ne va ajuta să înțelegem mai bine cele ce au loc acum în sanctuarul ceresc.

Sanctuarul original și cele trei amintite aici, aveau ceva comun între ele, cu toate că se deosebeau într-o oarecare măsură. Toate aveau două despărțituri, Sfânta și Sfânta Sfintelor. Toate aveau un altar al tămâierii, un altar al jertfelor ce se ardeau cu foc, un lighean, o masă a punerii pâinilor înainte și un sfeșnic. Cele două dintâi aveau un chivot care a dispărut pe la anul 600 î. Hr. Preoția era una și aceeași ca și sistemul jertfelor. Timp de mai bine de o mie de ani Israel s-a adunat în jurul Sanctuarului Ce binecuvântare ar fi venit asupra lor dacă ar fi descoperit în jertfele lor pe Acela care fusese făgăduit în grădina Edenului, pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii! Să luăm aminte ca nu cumva și noi cei cărora ne-a fost dată o anumită făgăduință, să nu ajungem să o primim!(Evrei 4, 1).

PREOȚIA

In timp ce Moise se afla pe munte și primea îndrumări de la Dumnezeu cu privire la clădirea sanctuarului, poporul a obosit să-l mai aștepte. El plecase de mai bine de o lună de zile și ei nu erau siguri când se va întoarce. “Nu știm ce s-a făcut”, ziceau ei. De aceea au rugat pe Aaron să le facă zei așa cum aveau în Egipt, pentru ca să se închine la ei și să se veselească la sărbătorile pe care le avusese printre egipteni. Aaron a fost gata să facă după voia poporului și în curând a fost făcut un vițel de aur, despre care poporul zicea: “Israele, iată dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului.” (Exod 32, 4).

Aaron a zidit un altar și a proclamat o sărbătoare a Domnului. S-au adus arderi de tot și jertfe de mulțumire. “Poporul a șezut de a mâncat și a băut, apoi s-a sculat să joace.” (vers. 6). Moise, cum este sigur de înțeles, nu știa nimic din toate acestea până nu i le-a spus Dumnezeu: “Poporul tău foarte curând s-a abătut de la calea pe care i-o poruncisem Eu; și-au făcut un vițel turnat, s-au închinat până la pământ înaintea lui, i-au adus jertfe și au zis: “Israele, iată dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului!” (vers. 8).

Fără îndoială, pentru a pune la încercare pe Moise, Dumnezeu propuse acum să nimicească poporul și să facă din el un neam mare... Dar, Moise, mijlocește pentru popor și roagă pe Dumnezeu să-l cruțe. Iar Dumnezeu plin de milă se lasă prins de cererea lui. “Și Domnul S-a lăsat de răul pe care spusese că vrea să-l facă poporului Său.” (vers. 14).

Desigur că Moise nu era pregătit pentru priveliștea pe care a avut-o înaintea ochilor când a coborât de pe munte. Poporul scotea strigăte și juca atât de tare că Iosua a zis: “În tabără este strigăt de război!” (vers. 17). “Când a văzut Moise cât de departe ajunsese poporul încât se dedase la jocurile desfrânate, păgânești pe care le învățase în Egipt, mânia lui s-a aprins;” Numai de curând primise de la Domnul cele două table de piatră cuprinzând cele zece porunci ale lui Dumnezeu, scrise cu degetul lui Dumnezeu, “săpat pe table”. “El a aruncat tablele din mână și le-a sfărâmat de piciorul muntelui.” (vers. 17, 19).

S-ar putea crede la prima vedere că sfărâmarea acestor table ar fi fost un mare păcat înaintea lui Dumnezeu. Fără îndoială, gestul era simbolic. Israel păcătuisese. Ei călcasese Legea. Ca semn pentru aceasta, Moise zdrobește tablele pe care le primise numai de puțin timp de la Dumnezeu. Iar Dumnezeu nu-l muștră, ci dimpotrivă scrie din nou aceeași lege pe alte table de piatră. Și aceasta poate avea o însemnătate: legea nu este nimicită prin zdrobirea ei. Dumnezeu o scrie din nou. Păcatul pe care îl săvârșise ei era îngrozitor. Dumnezeu făcuse pentru ei lucruri mari. Îi liberase din sclavie. Deschisese pentru ei Marea Roșie. Legea fusese vestită de pe muntele Sinai în mijlocul tunetelor și al fulgerelor. Dumnezeu făcuse cu ei un legământ și se stropise sânge atât asupra lor cât și asupra cărții legământului. Iar ei acum se depărtasese de Dumnezeu și dăduse uitării toate făgăduințele lor. Sosise timpul pentru a se lua o măsură hotărâtoare. Trebuia să se știe cine era de partea Domnului, pentru că fără îndoială nu se rătăciseră toți. Din partea lui Moise s-a făcut o chemare: “Cine este pentru Domnul să vină la mine.” Israeliții întârziiau. Din mulțimea cea mare numai o seminție a avut curajul să vină în față. “Și toți copiii lui Levi s-au strâns la el.” (vers. 26).

Fapta aceasta plină de curaj din partea seminției lui Levi a influențat desigur alegerea lor pentru slujba lui Dumnezeu. Într-un timp de criză ei au trecut de partea dreptății și Dumnezeu i-a răsplătit. Ei au fost aleși în locul celui întâi născut pentru a fi în chip deosebit ai lui Dumnezeu și pentru a sluji la cort. (Numeri 3, 5-13). O familie – aceea a lui Aaron – a primit sarcina preoției: ceilalți trebuia “să facă slujba cortului” și “să aibă grijă de toate uneltele cortului întâlnirii.” (vers. 7, 8). Preoții “care au primit ungera și care au fost închinați în slujba preoției”, aveau de îndeplinit o slujbă mai apropiată de Dumnezeu în cort, ca de pildă să aprindă sfeșnicul; să ardă tămâia; să stropească sângele; să pregătească, să așeze și să consume pâinile punerii înainte; să aducă tot felul de jertfe pe altarul jertfelor mistuite de foc; să păstreze știința și să dea învățătură din lege. (Num. 3, 3; Exod 30, 7, 8; Lev. 1, 5; 24, 5-9; Mal. 2, 7). Preoții erau cu toți leviți, dar nu toți leviții erau preoți. Slujba preoțească era pusă deoparte pentru Aaron și pentru urmașii lui. (Num. 3, 1, 4; Exod 28, 1).

Preoții erau o clasă de oameni deosebiți de restul poporului. Numai ei puteau să slujească în templu la lucrările cele mai intime ale jertfelor. Cu toate că în zilele din vechime era îngăduit ca oricine să ridice un altar oriunde i-ar place și să aducă jertfe pe el, mai târziu s-a făcut o lege ca

Preoția

numai la Ierusalim să se poată aduce jertfe și ca numai preoții să officieze. Lucrul acesta a dat preoților o influență și o putere teribilă. Ei aveau controlul asupra întregului cult extern al întregii națiuni. Ei erau stăpâni ai terenului pe care se afla templul. Numai prin ei Israel putea să aibă parte de binecuvântările legământului simbolizat prin stropirea sângelui și arderea tămâiei. Numai ei puteau să calce în locurile sfinte ale templului și să vină în legătură cu Dumnezeu.

Preoții mai aveau controlul în multe probleme civile și personale. Ei hotărau dacă un om trebuie să fie socotit necurat din punct de vedere al ceremoniilor și aveau putere să-l excludă din adunare. Ei trebuia să cerceteze cazurile de lepră și de cuvântul lor atârna dacă un om trebuia să fie alungat din mijlocul celorlalți sau dacă o casă trebuia să fie dărâmată (Lev. 13, 14). “Ia seama bine și păzește-te de rana leprei și să faceți tot ce vă vor învăța preoții dintre leviți, să aveți grijă să lucrați după poruncile pe care li le-am dat. Adu-ți aminte ce a făcut Domnul, Dumnezeul tău, Mariei, pe drum la ieșirea voastră din Egipt.” (Deut. 24, 8. 9).

Numai preoții puteau să dea din nou voie unui om să intre în familia lui după excludere. Ei aveau dreptul de judecată în anumite cazuri de bănuială de necredință. (Num. 5, 11-31). Prin interpretarea pe care o dădeau legii, ajungeau să aibă o mare influență și autoritate în chestiuni ale vieții de toate zilele. În chestiuni grele ale legii, preoții se întruneau cu judecătorii pentru a lua hotărâri judecătorești nu numai în chestiuni religioase dar și în chestiuni curate civile: “ceartă în lăuntru porților tale.” (Deut. 17, 8). Hotărârile lor erau definitive. Omul era îndemnat să facă “după legea pe care te vor învăța și după hotărârea pe care o vor rosti ei.” “Omul care din mândrie, nu va asculta de preotul pus acolo să slujească Domnului Dumnezeului tău sau care nu va asculta de judecător, omul acela trebuie să fie pedepsit cu moartea. Să scoți astfel răul din mijlocul lui Israel.” (vers. 11, 12, vezi și Deut. 19, 17).

Este ușor de înțeles că o mână de oameni care au controlul serviciului religios la o națiune, al învățământului și al interpretării legii, al legăturilor personale intime, al executării hotărârilor legale, au o puternică influență asupra poporului, fie spre bine, fie spre rău. Dacă adăugăm la acest prestigiu veniturile serviciilor lor, venituri care în ultimele timpuri ajunseser la sume enorme, putem crede că preoția ajunseser o organizație foarte puternică și exclusivistă.

Serviciul în Sanctuar

Prerogativele preoției erau mari și drepturile ei erau păzite cu cea mai mare gelozie. Numai Aaron și urmașii lui puteau să officieze la cultul jertfelor. (Exod 20, 29; Lev. 8, 1; Num. 16, 18).

Nimeni nu putea să ajungă preot dacă nu era născut din familia aceea. Aceasta atrăgea după sine o mare însemnătate în ce privește nașterea și o mare stăruință în ținerea genealogiei care dovedea nașterea aceasta. Era obligatoriu ca fiecare preot să dovedească descendența lui din Aaron prin probe ce nu se puteau tăgădui. În succesiunea lor nu trebuie să fie nici o întrerupere. Fiecare pas trebuia să fie clar.

Cercetarea genealogiei fiecărui candidat a ajuns să fie lucrarea unor anumiți preoți. Ea a fost luată mai târziu asupra lui de către Sinedriu, care folosea o parte din timpul său pentru această lucrare. Dacă un preot dovedea cu succes dreptul lui genealogic la slujbă și trecea cu bine cercetarea trupească, dacă nu avea vreun cusur trupesc care să-l descalifice, era îmbrăcat în alb, iar numele lui era scris în lista oficială a preoților autorizați. Se poate ca Apoc. 3, 5 să se bazeze pe obiceiul acesta. Pe de altă parte, dacă nu izbutea să mulțumească pe examinatori era îmbrăcat în negru.

Diformitatea fizică – chiar dacă raportul genealogic era satisfăcător – nu împiedica pe preot de a primi susținerea dată preotului de la templu. (Lev. 21, 21-23). Dacă defectul nu era prea vădit, putea chiar să servească la lucrări de mai mică însemnătate, ca de pildă grija pentru lemnele care se foloseau la slujba altarului sau ca paznic.

Slujba de preot fiind foarte sfântă, se impuneau reguli stricte cu privire la femeia cu care putea sau nu putea să se căsătorească un preot. Un preot nu putea să se căsătorească cu o femeie al cărei bărbat o alungase sau care se despărțise de ea. El nu se putea căsători cu o prostituată sau cu o fată siluită. (Lev. 21, 7, 8). Prin urmare nu putea să ia în căsătorie decât o fecioară sau o văduvă curată, cu toate că marele preot nu avea voie să se căsătorească nici chiar cu o văduvă. “Femeia pe care o va lua el de nevastă, să fie fecioară. Să nu ia nici văduvă, nici femeie despărțită de bărbat, nici o femeie spurcată sau curvă; ci femeia pe care o va lua de nevastă din poporul său, să fie fecioară.” (Lev. 21, 13, 14).

Preoții de asemenea trebuia să fie foarte atenți în ce privește întinarea din punct de vedere ceremonial. Ei nu aveau voie să se atingă de un mort, afară de cazul că era o rudă foarte apropiată. Marele preot nu avea voie nici măcar atât. (Lev. 21, 1-3, 11). De fapt, în fiecare act al vieții lor,

preoții trebuiau să fie conștienți de nevoia de a se feri de orice ar fi putut să-i mânjească. Iar grija aceasta cu privire la întinarea fizică trebuia să fie simbolică pentru curătenia spirituală și mai mare. “Sfințit Domnului”, trebuia să fie deviza preoției.

ÎNTREȚINEREA PREOȚILOR

În privința întreținerii, preoții și leviții nu aveau moștenire în pământul țării așa cum aveau celelalte seminții. “Preoții, Leviții și toată seminția lui Levi, să n-aibă parte nici de moșie, nici moștenire în Israel; să se hrănească din jertfele mistuite de foc în cinstea Domnului și din darurile aduse Domnului. Să n-aibă moștenire în mijlocul fraților lor: Domnul va fi moștenirea lor, cum le-a spus.” (Deut. 18, 1. 2).

În locul unei porțiuni de pământ, Dumnezeu a dat preoților anumite părți din jertfele aduse de oameni. Din fiecare animal jertfit, afară de cele mistuite de foc, care erau arse pe altar și anumite alte jertfe, preoții primeau spata, fălcile și pânțele. (Deut. 18, 3). Preoții primeau cele dintâi roade din grâu, vin, ulei și din lâna oilor. Afară de acestea preotul mai primea făină, darurile de mâncare coapte în cuptor sau fripte în tigaie, amestecate cu undelemn sau uscate.

(Lev. 2, 3. 10;1;2;3;4;5;24, 5-9). De la jertfele mistuite cu foc primeau pielea. (Lev. 7, 8). În caz de război o parte din pradă revenea preoțimii, atât din oameni cât și vite și aur. Uneori acestea ajungeau la sume nu de mică însemnătate. (Num. 31, 24-54). Toate darurile ridicate și darurile legănate erau ale preoților. (Num. 18, 8-11). Toate darurile închinare Domnului prin făgăduință erau și ele ale preoților. (vers. 14).

Întâiul născut al israeliților atât dintre oameni cât și din dobitoace, era al preotului, cu toate că trebuia să lase să se răscumpere întâii născuți ai oamenilor, adică, Israel trebuia să plătească o anumită sumă de bani, cinci sicli, pentru fiecare întâi născut. (vers. 15-19).

În anul de veselie (jubileu), ogoarele care nu erau răscumpărate sau care erau vândute și nu mai puteau să fie răscumpărate, urma să devină proprietatea preotului. (Lev. 27, 20. 21). În caz de abateri care priveau cele sfinte, vinovatul trebuia să plătească nu numai suma hotărâtă la început, ci trebuia să adauge la aceasta a cincia parte și să o dea preotului. (Lev. 5, 16). În caz de păgubire a semenului când nu se mai putea da înapoi celui păgubit, porunca spunea că “lucrul acela să se întoarcă la

Domnul, la preot.” (Num. 5, 8). Taxa obișnuită pentru templu de o jumătate de siclu de fiecare suflet în Israel, “argintul răscumpărării”, trebuia să fie folosită pentru slujba templului, pentru cheltuielile care se iveau în serviciul lui Dumnezeu și nu reveneau preotului. (Exod 30, 11-16). În afară de aceste sume de venit mai sus amintite, mai erau și altele mai mici, care nu se simte nevoia de a fi cercetate aici.

Darurile enumerate mai sus erau un adaus la venitul din zecime primit de preoți. Întregului Israel i se poruncise să plătească zecime. (Lev. 27, 30-34). Această zecime trebuia dată Leviților și le aparținea lor. (Num. 18, 21-24). Din zecimea pe care Leviții o primeau astfel, trebuia să ia “un dar pentru Domnul”, și anume a zecea parte din zeciuală “și să dea preotului Aaron darul pentru Domnul din toate zeciuielile pe care le veți primi”. (vers. 26-28). Se pare că ulterior zecimile erau plătite direct preoților. (Evrei 7, 5). Unii au gândit că aceasta s-a întâmplat în timpul celui de-al doilea templu, când foarte puțini Leviți s-au întors din robie și a fost necesar să folosească în locul lor pe Metinieni, dar acest lucru nu este clar. (Ezra 8, 15-20). . Oricum preoții primeau zecimea direct sau indirect de la popor și pentru că la început erau puțini la număr, venitul din această sursă era probabil mai mult decât suficient pentru nevoile lor.

Preoții erau slujitorii lui Dumnezeu prin orânduire divină, ca mijlocitori între Dumnezeu și oameni, autorizați în special să officieze la altar și la serviciul sanctuarului. Într-o vreme când cărțile lipseau, ei nu erau doar interpreții legii, ci în mai multe cazuri erau singura sursă de cunoaștere a cerințelor lui Dumnezeu. Prin ei oamenii erau instruiți cu privire la doctrina păcatului cât și a ispășirii lui, la neprihănire și la sfințenie. Prin slujirea lor oamenii erau învățați cum să se apropie de Dumnezeu, cum puteau primi iertarea, cum putea fi înălțată rugăciunea către Dumnezeu, cât de neschimbată era legea și cum dragostea și mila aveau să învingă până la urmă. Le era descoperit întregul plan de mântuire, în măsura în care era înțeles din tipuri și jertfe. Fiecare ceremonie avea de scop să imprime în mintea lor sfințenia lui Dumnezeu și urmările sigure ale păcatului. Și mai învăța cu privire la măsurile minunate asigurate de moartea mielului. Cu toate că era o slujire a morții, era slăvită în făgăduință. Ea vorbea despre un Răscumpărător, despre un purtător de păcate, despre un mijlocitor. Ea era Evanghelia în embrion.

În serviciul preoției ies în evidență trei lucruri: mijlocirea, împăcarea și sfințirea. Fiecare din ele merită un cuvânt deosebit de subliniere.

MIJLOCIREA

Preoții erau înainte de toate, mijlocitori. Aceasta era lucrarea lor principală. Cu toate că păcătosul aducea jertfa, el nu putea stropi sângele. Nu putea mânca nici pâinea prezentei și nu putea să ofere tămâia sau să aprindă candelile. Altcineva trebuia să facă toate acestea pentru el. Cu toate că se putea apropia de templu, nu putea să intre în el; cu toate că procura jertfa, nu o putea oferi; deși putea ucide mielul, nu putea sluji sângele. El se putea apropia de Dumnezeu numai prin mijlocirea preoției. Se putea apropia de Dumnezeu numai printr-o altă persoană. Toate acestea aveau să-i imprime în minte faptul că avea nevoie de cineva care să mijlocească pentru el, de cineva care să intervină în favoarea lui. Acest lucru poate fi și mai viu imprimat, presupunând o întâmplare care ar putea fi reală.

Un păgân care dorește sincer să se închine lui Dumnezeu, află că Dumnezeul lui Israel este un Dumnezeu adevărat și că locuiește în templul din Ierusalim. El pornește într-o călătorie lungă și în cele din urmă ajunge la locul sfânt. A auzit că Dumnezeu locuiește între heruvimi în locul prea sfânt, și se hotărăște să intre în acel loc, ca să se închine lui Dumnezeu. Dar nu face mulți pași și este oprit de un semn care arată că nici un străin nu poate trece decât cu primejdia vieții. Este nedumerit. Dorește să se închine Dumnezeului adevărat despre care a auzit și despre care i s-a spus că așteaptă închinare. Dar acum este oprit. Ce trebuie să facă? Întrebă pe unul din închinători și i se spune că trebuie să-și procure un miel înainte de a se apropia de Dumnezeu.

Îndată își procură animalul cerut și revine. Acum poate vedea pe Dumnezeu? Din nou i se spune că nu poate intra.

“De ce este nevoie de miel?”, întrebă el.

“Ca să-l dai preotului ca jertfă.”

“Acum pot intra?”

“Nu, nu există nici o cale prin care să intri în templu, și să vezi pe Dumnezeu.”

“Dar, de ce nu pot să văd pe Dumnezeul vostru? Vreau să mă închin Lui.”

“Nici un om nu poate vedea pe Dumnezeu și să trăiască. El este sfânt, și numai cine este sfânt Îl poate vedea. Doar preotul poate intra în prima despărțitură, dar și acolo este o perdea între el și Dumnezeu. Numai

Marele Preot poate intra în locul Prea Sfânt. Tu nu poți. Unica ta speranță este să ai pe cineva care să meargă pentru tine.”

Omul este profund impresionat. Nu i se îngăduie să intre în templu. Numai cine este sfânt poate face acest lucru. Trebuie să aibă pe cineva care să mijlocească. Lecția îi pătrunde adânc în suflet: nu poate vedea pe Dumnezeu; trebuie să aibă un mijlocitor. Numai în felul acesta pot fi iertate păcatele și se poate face împăcarea.

Tot serviciul sanctuarului se întemeiază pe mijlocire. Chiar dacă păcătosul aducea mielul, îl junghia, serviciul putea fi eficient numai printr-un mijlocitor care să stropească sângele și să aducă jertfa.

ÎMPĂCAREA

A doua trăsătură proeminentă a serviciului era împăcarea. Păcatul desparte de Dumnezeu. El îi ascunde fața de noi și nu ne ascultă. (Isaia 59, 2). Dar prin darurile de jertfă și prin rugăciunile care se înălțau odată cu tămâia se putea face apropierea de Dumnezeu, se putea restabili comuniunea și se făcea împăcarea.

După cum mijlocirea era scopul deosebit al preoției, împăcarea era scopul jertfelor aduse zilnic în timpul anului. Prin ele se restabileau relațiile prietenești între Dumnezeu și om. Păcatul îi despărțise, sângele îi unea. Această situație se realiza prin slujirea iertării. Declarația suna că atunci când întreaga adunare păcătuisese și aducea jertfa pentru păcat, când bătrânii își puneau mâinile pe jertfă și mărturiseau acel păcat, “le va fi iertat.” (Lev. 4, 13. 20). Declarația continuă spunând că atunci când un conducător a păcătuit și se conforma cerințelor “va fi iertat”(vers. 22. 26). Făgăduința era aceeași pentru oricare din oamenii de rând “va fi iertat”(vers. 27. 35). Prin păcat se produsese înstrăinarea, dar acum totul este iertat.

“Suntem împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său”. (Rom. 5, 10). Împăcarea se realizează prin sânge: “... și au turnat sângele la piciorul altarului, ca ispășire pentru păcatele întregului Israel.” (2 Cronici 29, 24). Preotul intra în fiecare zi în prima despărțitură a sanctuarului pentru a comunica cu Dumnezeu. Acolo se găsea tămâia sfântă care se înălța dincolo de perdea până la locul prea sfânt; acolo se găsea candelabrul care simboliza pe Acela care este lumina lumii; acolo se găsea masa Domnului invitând la comuniune; acolo se făcea stropirea sângelui, partea cea mai importantă a serviciului. Acesta era locul apropierii de Dumnezeu,

al părtășiei. Prin slujirea preotului se oferea iertarea, se efectua împăcarea, iar omul era adus în comuniune cu Dumnezeu.

SFINȚIREA

A treia trăsătură importantă a serviciului de la sanctuar era aceea a sfințirii, a sfințeniei. Mulțimea păcatelor din inimă creează distanța de Dumnezeu. Străinul putea veni în curtea templului. Sufletul pocăit putea să se apropie de altar. Preotul mijlocitor putea intra în locul sfânt. Dar numai marele preot —și el, doar odată pe an, și numai după o pregătire minuțioasă, putea intra în locul prea sfânt. Îmbrăcat în veșminte albe, putea să se apropie tremurând de tronul lui Dumnezeu. Chiar și atunci, norul de tămâie trebuia să-l înconjoare parțial. Aici el putea sluji nu numai ca unul care căuta iertarea de păcate, ci ca unul care cerea cu îndrăzneală ștergerea lor.

Serviciul zilnic din timpul anului, simbolizat prin slujirea din prima despărțitură, nu era complet. Trebuia să fie completat și definitivat, prin acela din cea de-a doua despărțitură. Iertarea se realizează după păcătuire, după ce a fost produsă paguba. În adevăr, Dumnezeu iartă păcatul, dar ar fi fost mai bine dacă n-ar fi fost înfăptuit. Puterea păstrătoare a lui Dumnezeu este la lucru în vederea acestei situații. A ierta păcatul după ce a fost săvârșit este un lucru minunat; dar nu este suficient. Trebuie să existe o putere care să ne prevină să păcătuim. “Du-te și nu mai păcătui” este posibilitatea pe care ne-o oferă Evanghelia. Însă “a nu mai păcătui”, este sfințire. Acesta este scopul final al mântuirii. Evanghelia nu este completă fără acesta. Trebuie să intrăm cu Domnul Hristos în locul prea sfânt. Unii vor face lucrul acesta. Ei vor urma pe Miel oriunde merge El. Ei vor fi fără pată sau zbârcitură. “Ei sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Apoc. 14, 5). Prin credință, ei intră în a doua despărțitură.

MARELE PREOT

Marele preot ocupa locul cel mai înalt în Israel. El era singurul care putea sluji în Ziua Ispășirii, și singurul care se putea arăta înaintea lui Dumnezeu în locul prea sfânt. Datorită preeminenței lui, era numit preotul uns sau marele preot. (Lev. 4, 3; 21, 10). Întrucât slujbele mai neînsemnate erau incluse în cea mai înaltă, marele preot era simbolul întregii preoții. În el se concentrau toate celelalte slujbe. În sanctuar el aducea jertfe zilnic. (Evrei 7, 27; Lev. 6, 19-23). El se îngrijea de candelă și le aprindea. (Lev. 24, 2-4; Exod 30, 8; Numeri 8, 2). El ardea tămâia. (Exod 30, 7. 8). Era prerogativa lui aceea de a oficia personal în orice parte a ritualului, și tot ce făceau preoții, era făcut în favoarea lui Aaron și pentru Aaron. Preoții erau doar ajutoarele lui. Ei puteau sluji la altar, puteau chiar intra în prima despărțitură, dar făcea lucrul acesta ca înlocuitor al lui. Tot ce făceau ei era socotit ca și când ar fi fost făcut de Aaron.

Aceleași rânduieli care călăuzeau pe preoți în legătura lor personală cu oamenii, ca și în viețile lor, se aplicau și marelui preot și în unele aspecte erau și mai stricte. Astfel, în timp ce preotul se putea căsători numai cu o fecioară, sau cu o văduvă, marelui preot îi era interzis să se căsătorească chiar și cu o văduvă. (Lev. 21, 13. 14). Dacă preotul nu avea voie să se atingă de un mort, cu excepția unei rude apropiate, marele preot nu putea face nici acest lucru. (Lev. 21, 1. 2. 11).

Această grijă se extindea chiar și la îmbrăcăminte, care avea o semnificație simbolică. Despre îmbrăcămintea pe care o purta marele preot, stă scris: “Iată veșmintele pe care le vor face: un pieptar, un efod, o mantie, o tunică lucrată la gherghef, o mitră și un brâu. Să facă fratelui tău Aron și fiilor săi, veșminte sfinte ca să-mi împlinescă slujba de preot.” (Exod 28, 4). Ele se armonizau la culoare și la material, chiar cu cortul și erau împodobite cu pietre prețioase.

Pieptarul menționat mai întâi, era o parte a îmbrăcămintei “în patru colțuri” suspendat pe piept prin lăntișoare. Pe acest pieptar erau patru rânduri de pietre prețioase, câte trei pe fiecare rând, cu numele copiilor lui Israel gravate pe ele, câte un nume pe fiecare piatră. (vers. 21). Această

piesă de îmbrăcăminte se numea “pieptarul judecății”, iar Aaron trebuia să-l poarte “pe inima lui” atunci când intra în locul sfânt. (vers. 29).

Tot pe pieptar se găsea așa numitul Urim și Tumim, acele două pietre misterioase care arătau plăcerea sau neplăcerea Domnului, atunci când era consultat în vremi de nevoie. (Lev. 8, 8; Exod 28, 30; 1 Samuel 28, 6).

Datorită faptului că erau pe pieptar, unii au presupus că se găseau într-un buzunar făcut special pentru acest scop. Este însă mai de crezut că erau așezate proeminent pe pieptar, așa cum erau și celelalte pietre, una la stânga și cealaltă la dreapta, la vedere.

Efodul era o îmbrăcăminte scurtă lucrată “din aur, de fir albastru, purpuriu și cărămiziu, și din in subțire sucit, cu măiestrie.” (Exod 28, 6). Nu avea mâneci și acoperea pieptul și spatele. Pe umeri erau două pietre de onix cu numele copiilor lui Israel gravate pe ele, câte șase, pe fiecare piatră. “Amândouă aceste pietre să le pui pe umerarii efodului, ca aducere aminte de fiii lui Israel; și Aaron le va purta numele înaintea Domnului, pe cei doi umeri ai lui, ca aducere aminte de ei.” (vers. 12).

Sub efod era o mantie lungă lucrată din in albastru, fără de mâneci și fără de cusătură. De-a lungul tivului, erau “rodii de culoare albastră, purpurie și cărămizie și clopoței de aur între rodii de jur împrejurul mantalei... Aaron se va îmbrăca cu ea să facă slujba; când va intra în locașul sfânt înaintea Domnului și când va ieși din el, se va auzi sunetul clopoțeilor, așa că nu va muri.” (vers. 33-35). Sub mantia efodului erau veșmintele albe obișnuite și pantalonii din in.

Brâul marelui preot era lucrat din aur, albastru, purpuriu și cărămiziu la fel ca efodul. Era așezat în jurul mantiei efodului și slujea să țină veșmintele la locul lor. (Exod 39, 5; 29, 5).

ÎMBRĂCĂMINTEA DE AUR

Efodul să-l faci de aur. “Brâul să fie de aceeași lucrătură ca efodul și prins de el”. “Să faci apoi pieptarul judecății, din aur”. “Mantia de sub efod s-o faci întregă din materia albastră... și clopoței de aur.” (Exod 28, 6. 8. 15. 31. 33).

Dacă îmbrăcăminte era lucrată din materiale diferite, aurul era o parte principală.

Dacă la îmbrăcăminte era adăugată coroana de aur a mitrei, pe care era scris “Sfințenie Domnului”, cele douăsprezece pietre prețioase cu

numele fiilor lui Israel gravate pe ele și cele două pietre de onix tot cu numele lui Israel pe ele și în cele din urmă Urim și Tumim, întregul efect trebuie să fi fost unul de slavă și frumusețe. Când marele preot se mișca încet și cu demnitate dintr-un loc în altul, cu lumina soarelui reflectată în cele șasesprezece pietre prețioase, cu clopoței care dădeau un sunet muzical plăcut, oamenii urmau să fie profund impresionați de solemnitatea și de frumusețea închinării lui Dumnezeu.

Îmbrăcămintea marelui preot este adesea privită ca niște haine de aur și erau, pentru “cinste și podoabă”. (vers. 2). În afară de această îmbrăcămintă, marele preot mai avea și hainele albe pe care le purta numai o zi pe an pentru lucrarea de expiere în Ziua Ispășirii. (Lev. 16, 4. 23).

MARELE PREOT - UN SIMBOL

Marele preot în slujba lui oficială nu era un oarecare muritor El era o instituție, era un simbol; nu numai că reprezenta pe Israel, era întruparea lui Israel. El purta numele lui Israel în cele două pietre de onix, “pe cei doi umeri ai săi ca o aducere aminte”: “el îi purta în cele douăsprezece pietre prețioase, în pieptarul judecății pe inima sa: “purta necurmat pe inima lui judecata copiilor lui Israel când se înfățișa înaintea Domnului. (Exod 28, 30). În felul acesta el purta pe umerii săi povara lui Israel; în pieptar pe inima lui care înfățișa sediul afecțiunii și al iubirii – tronul milei, purta pe Israel. În Urim și Tumim adică – lumină și desăvârșire (Exod 28, 30), el purta judecata lui Israel pe inima sa; în coroana de pe mitră pe care era săpat “Sfințenie Domnului”, el purta “fărădelegile săvârșite de poporul lui Israel când își aduc toate darurile sfinte, “și aceasta pentru ca ei să fie plăcuți înaintea Lui.” (vers. 36, 38).

“Marele preot trebuia să lucreze pentru oameni în ce privește legăturile cu Dumnezeu, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.” (Evrei 2, 17). El era mijlocitorul care lucra pentru cel vinovat. Marele preot reprezenta poporul întreg. Se socotea că în el se află întregul Israel. Prerogativele pe care le avea el erau ale întregului popor. (Exod 19, 6). Faptul că marele preot reprezenta întreaga adunare, reiese din faptul că purta pe umerii săi numele seminiilor lui Israel în cele două pietre de onix și în cele douăsprezece pietre prețioase ale pieptarului. Explicația dumnezeiască a acestei duble reprezentări a lui Israel în îmbrăcămintea marelui preot este: “el trebuie să poarte numele lor înaintea Domnului pe

Marele preot

umerii săi ca o aducere aminte .” (Exod 28, 12. 19). Mai mult, faptul că el ar fi săvârșit un păcat înjositor făcea ca poporul să fie și el vinovat de păcatul acela: “Dacă a păcătuit preotul care a primit ungerea și prin aceasta a adus vina asupra poporului (Lev. 4, 3), Septuaginta spune: “Dacă preotul uns va păcătui în așa fel ca să aducă păcatul asupra poporului.” Preotul care a primit ungerea este fără îndoială marele preot. Dacă păcătuia el, poporul păcătuia. Lucrarea lui oficială le era lor pusă în socoteală. Întreaga națiune era părtașă, avea parte la abaterile celor care o reprezentau. Contrariul se arată tot atât de adevărat. Ceea ce făcea el în calitatea lui oficială, așa cum era prescris pentru el din partea Domnului, li se puneau lor în socoteală ca și cum ar fi fost săvârșit de întreaga adunare. “Orice mare preot este pus pentru oameni...” (Evrei 5, 1, The International Standard Bible Encyclopedia / 2439).

Caracterul de reprezentant al marelui preot trebuie să fie bine scos în evidență. Adam a fost omul reprezentativ. Când a păcătuit el, a păcătuit întreaga lume și moartea a trecut asupra tuturor oamenilor. (Rom. 5, 12). “Prin greșeala unuia, moartea a domnit”: “prin neascultarea unuia mulți au fost făcuți păcătoși.” (vers. 17, 19).

Tot astfel Domnul Hristos fiind cel de al doilea și ultimul Adam, a fost reprezentant. “Este scris: “Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu. Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață.” Omul întâi este țărână, pământesc: omul al doilea este din cer.” (1 Cor. 15, 45. 47). “Astfel după cum printr-o singură greșeală a venit osânda care a lovit pe toți oamenii, tot așa printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viață.” (Rom. 5, 18). “Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.” (Rom. 5, 19). “Și după cum toți mor în Adam, tot așa toți vor învia în Hristos.” (1 Cor. 15, 22).

Marele preot fiind într-un anumit sens un chip al lui Hristos, era și el un reprezentant al omului. El înfățișa întregul Israel. El purta povara păcatelor lor. El ducea nelegiuirea tuturor lucrurilor sfinte. Când păcătuia el, Israel păcătuia. Când făcea ispășire pentru sine, Israel era primit.

LEVITII

Ca să ajute pe Aaron și pe fii lui în lucrarea de la Sanctuar, Dumnezeu a ales pe membrii seminției lui Levi, care în anumite ocazii își dovedise zelul pentru Domnul. La început toți întâii născuți dintre oameni și dintre animale aparțineau Domnului printr-o poruncă specială: “Pune-mi deoparte ca sfânt pe orice întâi născut din copiii lui Israel, atât dintre oameni cât și din dobitoace; este al Meu.” (Exod 13, 2). Mai departe este dată explicația: “Și când te va întreba fiul tău într-o zi: “Ce înseamnă lucrul acesta?”, să-i răspunzi: Prin mâna Lui cea atotputernică, Domnul ne-a scăpat din Egipt, din casa robiei; și fiindcă Faraon se încăpățâna și nu voia să ne lase să plecăm Domnul a omorât pe toți întâii născuți din țara Egiptului de la întâii născuți ai oamenilor până la întâii născuți ai dobitoacelor. Iată de ce aduc Domnului pe orice întâi născut de parte bărbătească, și răscumpăr pe orice întâi născut dintre fiii mei.” (Exod 13, 14. 15).

Dumnezeu cruțase cu îndurare pe întâii născuți din Israel; totuși omorâse pe cei ai Egiptului. Pentru acest motiv Dumnezeu pretindea ca fiind ai Săi pe toți întâii născuți de parte bărbătească din oameni și din animale. Cele dintre animale erau jertfite lui Dumnezeu, iar cei dintre oameni Îi erau consacrați Lui și era plătită o sumă de cinci sicli pentru ei. (Numeri 3, 46. 47).

Legea întâiului născut a fost ulterior modificată din cauza depărtării lui Israel de Dumnezeu când au dansat și s-au închinat vițelului de aur. Când Moise a coborât de pe munte unde primise cele două table care conțineau cele zece porunci, “a văzut vițelul și jocurile. Moise a aruncat tablele din mână și le-a sfărâmat de piciorul muntelui. A luat vițelul pe care-l făcuseră și l-a ars în foc; l-a prefăcut în cenușă, și a presărat cenușa pe fața apei, și a dat-o copiilor lui Israel s-o bea.” (Exod 32, 19. 20). Apoi a făcut strigarea: “Cine este pentru Domnul să vină la mine. “Și toți copiii lui Levi s-au strâns la el.” (vers. 26). Apoi a poruncit Leviților să ucidă pe toți răzvrățiții nerenăscuți din popor, poruncă pe care au îndeplinit-o pe loc, și aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor.” (vers. 28).

Leviții

Datorită faptului că seminția lui Levi a răspuns chemării lui Dumnezeu la consacrare, Domnul i-a ales în locul întâilor născuți. “Ia pe Leviți în locul întâilor născuți din copiii lui Israel și vitele leviților în locul vitelor lor; și Leviții vor fi ai Mei. Eu sunt Domnul.” (Numeri 3, 45). Când Leviții au fost numărați s-au găsit douăzeci și două de mii. (vers. 39). Primii născuți erau cu 273 mai mulți. (vers. 43). Domnul a cerut să se dea cinci sicli pentru fiecare dintre cei 273, o sumă totală de 1365 de sicli și care au fost dați lui Aaron și fiilor lui. (vers. 47-51). Aceasta constituie o lecție interesantă de felul cum ține Dumnezeu calculele.

Lucrarea pe care trebuia să o facă Leviții la templu era “să îndeplinească slujba Domnului”, să facă slujba cortului, “să aibă grijă de toate uneltele cortului întâlnirii și de tot ce este poruncit copiilor lui Israel să facă.” (Numeri 8, 11; 3, 7. 8). “Să dai pe Leviți și fiilor lui; ei să fie dați Lui în totul din partea copiilor lui Israel. Apropie seminția lui Levi și pune-o înaintea preotului Aaron ca să fie în slujba lui.” (Numeri 3, 6. 9). Leviții întrebuițați pentru acest serviciu trebuia să fie de la 25 de ani în sus “... iar la vârsta de 50 de ani să iasă din slujbă și să nu mai slujească.” (Numeri 8, 24. 25). După vârsta de 50 de ani, mai puteau face o anumită lucrare, dar nu o slujbă grea, așa cum se înțelege o slujbă în versetele 24-26.

Ceremonia publică cu ocazia căreia Dumnezeu a schimbat pe primii născuți cu Leviții a fost frumoasă și impresionantă. Lui Moise i s-a poruncit să ia pe toți Leviții, să-i curățească, să-i stropească cu apă ispășitoare, să le treacă briciul pe tot trupul lor, să-și spele hainele și să se curățească.” (vers. 7). Apoi erau aduși în fața întregii adunări a lui Israel care era întrunită la tabernacol. Aici copiii lui Israel trebuia să-și pună mâinile peste Leviți, iar Aaron să aducă pe Leviți înaintea Domnului ca dar legănat din partea copiilor lui Israel; și să fie închinați astfel în slujba Domnului.” (vers. 10. 11). După aceea Moise a adus o jertfă de ispășire și ca ardere de tot ca să facă ispășire pentru Leviți.” (vers. 12).

Aceste îndrumări date lui Moise au fost îndeplinite după cum era porunca: “Moise, Aaron și toată adunarea copiilor lui Israel, au făcut cu Leviții tot ce poruncise lui Moise Domnul despre Leviți; așa au făcut copiii lui Israel cu ei. Leviții s-au curățat și și-au spălat hainele. Aaron i-a legănat într-o parte și în alta ca un dar legănat înaintea Domnului, și a făcut ispășire pentru ei ca să-i curățească. După aceea, Leviții au venit

să-și facă slujba în cortul întâlnirii, în fața lui Aaron și a fiilor lui. Întocmai cum poruncise lui Moise Domnul cu privire la Leviți, așa s-a făcut cu ei.” (vers. 20-22).

Cuvintele “jertfă” și “jertfire” în versetele citate sunt “legănat” și “dar legănat” în original. Unele daruri erau legămate “înaintea Domnului”, înainte de a fi folosite de oameni. Dăruitorul urma să ia un snop de orz, o parte din jertfa de mâncare sau spata dreaptă a unui animal, să stea înaintea altarului arderilor de tot, să le prezinte Domnului spre aprobare, legănându-le încet într-o parte și alta sau în sus și în jos, după care le dedica Domnului.

În același fel au prezentat pe Leviți înaintea Domnului, rugându-i să-i accepte ca pe un dar în locul lor. În acest dar, Israelii spuneau în realitate: “Am păcătuit și am călcat legământul Tău. Nu ne-am pocăit și n-am luat poziție de partea Ta atunci când ne-ai chemat. Ne pare rău și cu umilință îți cerem iertare. Recunoaștem dreptatea Ta în alegerea Leviților în locul primilor noștri născuți. Noi nu suntem vrednici să Te slujim sau să slujim în tabernacolul Tău. Îți prezentăm pe Leviți în locul nostru. Primește-i Doamne ca dar de la noi.”

Dumnezeu dorise să facă din Israel “o împărăție de preoți și un neam sfânt.” (Exod 19, 6). Prerogativa specială a preoților este să se apropie de Dumnezeu. Când Dumnezeu le-a vorbit, ei “au tremurat și au stat deoparte.” (Exod 20, 18). Despărțindu-se în felul acesta de Dumnezeu și cerând lui Moise să le vorbească în locul Domnului, dansând înaintea vițelului de aur, ei lepădaseră darul lui Dumnezeu de a-i face o împărăție de preoți și călcaseră legământul. Acum și Dumnezeu îi lepădase și în loc ca națiunea întregă să devină o împărăție de preoți, seminția lui Levi a fost aleasă pentru această cinste.

Dar Dumnezeu nu și-a uitat poporul. Acceptând pe Leviți în locul poporului, El a acceptat pe Israel. De acum încolo, Israel se putea apropia de Dumnezeu prin slujirea acelor pe care Dumnezeu îi rânduisese pentru servire. Aaron și fiii săi erau din seminția lui Levi. Tot la fel erau și Leviții. Acum Dumnezeu avea să trateze cu bărbații din seminția lui Levi. Nimeni altul nu putea veni înaintea Lui în sanctuar. Dar Israel nu era exclus dinaintea lui Dumnezeu. El avea să-i primească atunci când în pocăință avea să-și aducă darurile la curtea Sa. Preoții aveau să slujească pentru ei; ei aveau să ia sângele și să-l pună pe coarnele altarului; ei urmau să intre în Locul Sfânt ca să aducă rugăciunile atunci când se

Leviții

înălța fumul de tămâie; ei aveau să ia asupra lor păcatul celui căit și să facă ispășire pentru el; iar în persoana marelui preot urmau să se înfățișeze înaintea tronului milei lui Dumnezeu ca să stropească sângele.

Toate acestea erau primite atunci când și-au pus mâinile asupra Leviților și i-au oferit înaintea Domnului în locul lor. Prin serviciul jertfelor și prin slujirea preoților ei erau aduși în comuniune cu Dumnezeu atunci când în credință își aduceau jertfele dând pe față încredere în Răscumpărătorul care avea să vină și care urma să îndepărteze păcatul.

CONSACRAREA LUI AARON ȘI A FIILOR LUI

Îmbrăcămintea preoților avea o însemnătate simbolică, cum de fapt aveau toate câte țineau de templu. Mai ales lucrul acesta se potrivea pentru marele preot care era întruparea poporului și îl reprezenta. Cu privire la îmbrăcămintea stă scris următoarele: “Iată veșmintele pe care le vor face: un pieptar, un efod, o manta, o tunică lucrată la gherghef, o mitră și un brâu. Să facă fratelui tău Aaron și fiilor săi, veșminte sfinte, ca să - Mi împlinescă slujba de preot.” (Exod 28, 4). Mai sunt amintite și izmenele din in, Lev. 16, 4 și coroana sfântă în Exod 29, 6;28, 36-38.

După ce Dumnezeu a ales pe Aaron și pe fiii săi pentru preoție, a fost nevoie să treacă printr-o perioadă de pregătire și de formare pentru noile lor îndatoriri, care a culminat cu instalarea lor publică în slujbă. Fiecare pas din acest proces a fost plănuț de Însuși Dumnezeu și comunicat lui Moise care a adus la îndeplinire cu credincioșie porunca lui Dumnezeu.

Consacrarea a fost o ocazie foarte solemnă care s- desfășurat timp de șapte zile. În acest timp, candidaților nu le-a fost îngăduit să părăsească terenul sanctuarului. (Lev. 8.33) Jertfe, curățiri și ungeri erau în programul fiecărei zile.

Preoții purtau haina de in, izmenele, brăul și scufia. Marele preot, pe lângă acestea mai avea și efodul, mantia efodului, pieptarul și coroana pe mitră, în afară, fără îndoială de cele două pietre prețioase pe care erau săpate numele fiilor lui Israel, Urim și Tumim.

Îmbrăcămintea lui Aaron era pentru cinste și podoabă. (Exod 28, 9). Hainele preoțești obișnuite pe care le purta pe dedesubtul hainelor lui de mare preot, era un simbol al curățeniei lăuntrice și erau și ele de folos.

Hainele de mare preot erau pentru cinste și podoabă și într-un anumit sens erau simbolice.

Hainele pe care le purta Aaron nu erau după alegerea lui. Ele erau poruncite. Ele erau “veșminte sfinte”, făcute de “oameni destoinici, cărora le-am dat un duh de pricepere să facă hainele lui Aaron, ca să fie sfinte și

Consacrarea lui Aaron și a fiilor lui

să-mi îndeplinească slujba de preot.” (Exod 28, 3). Ele erau în armonie la culoare și materiale cu cortul însuși și erau împodobite cu pietre prețioase.

Efodul să-l facă de aur. “Brâul să fie de aceeași lucrătură ca efodul și prins de el; să fie de aur”. “Să faci apoi pieptarul judecății... de aur”. “Mantia de sub efod s-o faci întreagă din materia albastră... cu clopoței de aur.” (Exod 28, 6. 8. 15. 31. 33). Chiar dacă aceste obiecte erau făcute din materiale diferite, aurul predomina. Dacă la veșminte se mai adaugă coroana de aur de pe mitră, pe care era săpat “Sfințenia Domnului”, cele douăsprezece pietre prețioase pe care erau săpate numele fiilor lui Israel și cele două pietre de onix care aveau și ele numele fiilor lui Israel, Urim și Tumim, întregul efect trebuie să fi fost de cinste și podoabă. În timp ce marele preot pășea încet și solemn mișcându-se din loc în loc, lumina soarelui bătea în cele douăsprezece pietre prețioase, clopoțeii de aur dădeau un sunet plăcut, iar oamenii erau impresionați de solemnitatea și frumusețea cultului divin.

SPĂLAREA

Consacrarea lui Aaron și a fiilor lui în serviciul preoției, a fost un prilej foarte solemn. Actul cel dintâi a fost cel al spălării. “Să aduci apoi pe Aaron și fiii lui la ușa cortului întâlnirii și să-i speli cu apă. (Exod 29, 4). Preoții nu se spălau singuri. Acesta fiind un gest simbolic, un simbol al renașterii, ei nu se puteau spăla singuri. (Tit 3, 5; Lev8,1-6)).

Dumnezeu i-a învățat că, curăția pe care El o cerea nu era ceva ce ei și-o puteau procura. Altcineva trebuia să le-o ofere.

INVESTITURA

După ce era spălat, urma investitura lui Aaron și a fiilor lui cu veșmintele sfinte, semnul slujbei. “Să iei veșmintele: să îmbraci pe Aaron cu tunica, cu mantia efodului, cu efodul și cu pieptarul și să-l încingi cu brâul efodului. Să-i pui mitra pe cap și pe mitră să-i pui tabla sfințeniei.” (Exod 29, 5. 6). Luați seama și acum: Aaron nu s-a îmbrăcat singur cu hainele. Altcineva trebuia să-l îmbrace cu ele. Întrucât acestea reprezentau un simbol al îndreptățirii, nu putea să se îmbrace singur. “Preoții Tăi să se îmbrace în neprihănire și credincioșii Tăi să scoată strigăte de bucurie!” (Psalmi 132, 9) “Mă bucur în Domnul și sufletul meu este plin de veselie

în Dumnezeu Meu: căci m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească și ca o mireasă, împodobită cu sculele ei.” (Isaia 61, 10).

Îată pe Aaron deplin îmbrăcat. Are pe dedesubt haina albă, apoi mantaua lungă albastră cu clopoței și rodioarele, efodul cu cele două pietre frumoase de onix pe care sunt săpate numele fiilor lui Israel, pieptarul cu cele douăsprezece pietre prețioase și cu Urim și Tumim, mitra și coroana de aur pe cap cu inscripția “Sfințenie Domnului”. Este șălat, curat, îmbrăcat, dar tot nu este gata să slujească.

UNGerea LUI AARON

Vine acum ungerea. Uleiul sfânt este turnat pe capul lui Aaron. “Să iei undelemn pentru ungere și să i-l torni pe cap și să-l ungi.” (Exod 29, 7). “Din undelemnul pentru ungere a turnat pe capul lui Aaron și l-a uns ca să-l sfințească.” (Lev. 8, 12). Așa cum investitura lui Aaron era o recunoaștere înaintea poporului a poziției oficiale pe care avea să o poarte, ungerea mai însemna și primirea de către Dumnezeu pentru slujba sfântă precum și destoinicia lui Aaron. “Undelemnul ungerii Dumnezeului său este o cunună pe el” și este primit de Dumnezeu și consacrat Lui. (Lev. 21, 12).

“Dumnezeu nu dă duhul Său cu măsură”, este concluzia la care ajunge Ioan când contemplă lucrarea Domnului Hristos. (Ioan 3, 34). Ungerea lui Aaron este o exemplificare a acestui adevăr, căci era o revărsare supraabundentă de ulei sfânt. “Este ca undelemnul de preț, care, turnat pe capul lui, se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron, se pogoară pe marginea veșmintelor lui.” (Psalmi 133, 2). Această plinătate a revărsării uleiului, era, desigur, dovada plinătății Duhului care avea să fie peste el când slujea înaintea Domnului. (1 Sam. 10, 1.6;16, 13;Isaia 61, 1; Luca 4, 18; Fapte 10, 38).

UNGerea CORTULUI

Nu numai Aaron era uns, ci și cortul întâlnirii. “Moise a luat undelemnul pentru ungere, a uns sfântul locaș și toate lucrurile care erau în el și le-a sfințit. A stropit cu el altarul de șapte ori și toate uneltele lui și ligheanul cu piciorul lui ca să le sfințească.” Ungerea aceasta cuprindea toate lucrurile, atât din Sfânta cât și din Sfânta Sfintelor.

Consacrarea lui Aaron și a fiilor lui

Raportul consacrării și a ungerii lui Aaron este strâns legat de acela al consacrării și ungerii cortului. Când Dumnezeu i-a dat îndrumări lui Moise, i-a spus să ia “ulei sfânt” și să ungă cortul întâlnirii, chivotul mărturiei, masa cu toate vasele ei, sfeșnicul cu vasele lui, altarul tămâierii și altarul arderilor de tot cu toate vasele lui, precum și ligheanul cu piciorul lui. “Să le sfințești ca să fie sfinte: oricine le va atinge va fi sfânt.” (Exod 30, 25-29). Ca urmare a acestei porunci așa cum s-a menționat mai sus, Moise a luat uleiul și a uns cortul cu tot ce era în el și le-a sfințit. “Și a stropit pe altar de șapte ori și a uns altarul cu toate uneltele lui precum și ligheanul cu piciorul lui ca să le sfințească.” (Lev. 8, 10. 11).

Este foarte important de observat că, cu ocazia dedicării au fost cuprinse atât Sfânta cât și Sfânta Sfintelor, înainte ca Aaron să înceapă lucrarea de slujire în cele două compartimente, dar această ungere a cuprins și chivotul mărturiei și masa cu toate uneltele ei, sfeșnicul cu toate uneltele lui, precum și altarul tămâierii, de fapt, “întregul cort cu tot ce era în el.” (Exod 30, 26. 27; Lev. 8, 10). Nu este fără importanță faptul că în timp ce cortul și lucrurile din el au fost stropite cu undelemn, asupra lui Aron a fost turnat. (Lev. 8, 10-12. ; Exod 30, 26).

Ungerea cu undelemn era o preînchipuire a umplerii cu Duhul lui Dumnezeu. (1 Sam 10, 1. 6; 16, 13; Luca 4, 1; Fapte 10, 3). Belșugul de undelemn folosit în cazul lui Aron, “se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron, se pogoară pe marginea veșmintelor lui”, este un simbol al plinătății Duhului pe care Dumnezeu îl revarsă asupra bisericii Sale.

Până aici, toate ceremoniile – cu excepția spălării – au fost îndreptate numai asupra lui Aaron. Acum, însă și cei patru fii ai lui Aaron au o parte egală cu tatăl în cele ce urmează.

S-a adus o jertfă pentru păcat, un vițel, iar Aaron și fiii lui au așezat mâinile asupra lui și l-au junghiat. Sângele a fost luat de Moise care l-a pus “pe coarnele altarului de jur împrejur și a curățit altarul: celălalt sânge l-a turnat la picioarele altarului și l-a sfințit astfel, făcând ispășire pentru el.” (Lev. 8, 15). Se poate spune că motivul acestei jertfe pentru păcat nu era doar pentru Aaron, ci și pentru fiii lui și de asemenea pare că se aplică îndeosebi pentru altar, curățirea și sfințirea lui, pentru ca să se poată face împăcarea pe el. (Lev. 8, 15). Unii susțin că acesta nu era de loc pentru Aaron, ci numai pentru altar.

După ce s-a adus jertfa pentru păcat, s-a adus o ardere de tot. Lucrul acesta s-a făcut ca de obicei, totul fiind ars cu foc pe

altar, de pe care se înălța înaintea Domnului ca un miros bine plăcut. (vers. 18-21).

Până aici lucrarea a fost pregătitoare. Slujba de consacrare propriu zisă este începută prin aducerea “berbecului pentru închinare în slujbă” și prin junghierea lui după ce au fost așezate mâinile asupra lui. Sângele este luat de Moise și pus pe “marginea urechii drepte a lui Aaron, pe degetul cel mare al mâinii drepte și pe degetul cel mare al piciorului drept.” (vers. 23). Același lucru se face și fiilor lui, după care altarul este stropit. “A adus pe fiii lui Aron, a pus sânge pe marginea urechii lor drepte și pe degetul cel mare de la piciorul drept, iar sângele rămas l-a stropit pe altar de jur împrejur.” (Lev. 8, 24).

Apoi a urmat “împlinirea”. O turtă de aluat, o turtă de pâine făcută cu undelemn și o plăcintă, împreună cu grăsimea berbecului și spata dreaptă, sunt puse în mâna lui Aaron și ale fiilor lui și sunt legănate ca un dar legănat înaintea Domnului. După ce este legănat de Aaron și fiii săi, Moise l-a luat din mâinile lor și l-a ars pe altar. Pieptul este pus deoparte pentru Moise ca parte a lui (vers. 26-29).

După aceea “Moise a luat din undelemnul pentru ungere și din sângele de pe altar: a stropit cu el pe Aaron și veșmintele lui, pe fiii lui Aaron și veșmintele lor și a sfințit astfel pe Aaron și veșmintele lui, pe fiii lui Aaron și veșmintele lor împreună cu ei” (vers. 30).

CELE DOUĂ JERTFE

După ce ungerea a fost terminată, a fost adus un vițel ca jertfă pentru păcat. “A apropiat apoi vițelul adus ca jertfă de ispășire; și Aaron și fiii lui și-au pus mâinile pe capul vițelului adus ca jertfă de ispășire. Moise l-a junghiat, a luat sânge și a uns cu degetul coarnele altarului de jur împrejur și a curățit altarul; celălalt sânge l-a turnat la picioarele altarului și l-a sfințit astfel făcând ispășire pentru el.” (Lev. 8, 14. 15).

Sângele berbecului n-a fost dus în sanctuar, așa cum era dus de obicei sângele, ci a fost pus pe coarnele altarului arderilor de tot și restul a fost turnat la picioarele altarului. Acest act a curățit și a sfințit altarul “ca să facă ispășire pentru el” (vers. 15). Trebuie subliniat că această jertfă nu era pentru Aaron și fiii lui. Era pentru altar. Până aici nu se adusesese jertfe pe el. Dar pentru ca împăcarea să poată fi făcută pe el era nevoie să fie curățit și sfințit. Această jertfă pentru păcat nu transfera

Consecrarea lui Aaron și a fiilor lui

păcatul asupra altarului așa cum se întâmpla în alte ocazii. Ea curăța altarul nu de un păcat anume, ci de păcat în general.

De obicei o ardere de tot era însoțită de o jertfă pentru păcat și așa se întâmpla acum. Aaron și fiii lui au pus mâinile pe țapul pentru arderea de tot, l-au junghiat, iar Moise a stropit sângele în jurul altarului. (vers. 18, 19). Apoi țapul a fost ars pe altar ca bun miros, în contrast cu berbecul care fusese luat din turmă și ars. (vers. 17, 21).

Atât preoții cât și cortul erau consacrate și unse, fiind pregătite pentru slujire. Aaron și fiii lui au fost supuși unei spălări ceremoniale, apoi au fost îmbrăcați și Aaron a primit o ungere specială. Și cortul a fost uns, atât Sfânta cât și Sfânta Sfintelor, cu tot mobilierul, inclusiv chivotul. Pentru altarul arderilor de tot a fost adusă o jertfă pentru păcat specială pentru a-l curăți și a-l sfinți ca astfel să se poată efectua pe el împăcarea.

BERBECELE CONSACRĂRII

Ceremonia berbecelui consacării era ultimul act în consecrarea și dedicarea lui Aaron, a fiilor lui și a cortului. Cu aceasta, dedicarea era completă, iar Aaron și fiii lui erau împuterniciți să aducă la îndeplinire serviciile de mijlocire legate de slujba lor.

În raportul dat de Moise berbecelul era numit “celălalt berbecel”, deoarece celălalt berbecel era folosit pentru arderea de tot. (Lev. 8, 18, 22). Aaron și fiii lui și-au pus mâinile pe capul berbecelui care nu fusese junghiat. Moise a luat din sânge și l-a pus pe vârful urechii drepte a lui Aaron, pe degetul cel mare de la mâna dreaptă și pe degetul cel mare de la piciorul drept. A făcut același lucru pentru fiii lui Aaron și apoi a stropit sângele pe altarul arderilor de tot. (vers. 23, 24).

STROPIREA ULEIULUI ȘI A SÂNGELUI

După aceea, “Moise a luat din undelemnul de ungere și sângele care se afla pe altar și le-a stropit pe Aaron și pe veșmintele lui și pe fiii lui și pe veșmintele lor; și a sfințit pe Aaron și veșmintele lui și pe fiii lui și veșmintele lor.” (Lev. 8, 30).

Cortul fusese deja uns cu uleiul de ungere așa cum fusese uns Aaron (vers. 10-12). Acum sângele și uleiul sunt stropite asupra lui Aaron și a fiilor lui ca și peste veșmintele lor. Această “stropire” a sfințit pe Aaron și veșmintele lui, pe fiii lui și veșmintele lor.

Ca act final în această ceremonie de consacrare, Moise a spus lui Aaron și fiilor lui să ia carnea care a rămas de la jertfa legănată și să o pregătească pentru mâncare. “Fierbeți carnea la ușa cortului întâlnirii, a poruncit Dumnezeu, și acolo să o mâncați cu pâinea care este în coș pentru jertfa de închinare în slujba Domnului cum am poruncit zicând: Aaron și fiii lui s-o mănânce. “Iar partea care va mai rămânea din carne și din pâine s-o ardeți în foc.” (vers. 31. 32). Aceasta era în armonie cu porunca din Exod 29. 33: “Să mănânce tot ce a slujit la facerea ispășirii ca să fie închinați în slujbă și sfințiți; nimeni altul să nu mănânce din ele căci sunt lucruri sfinte.”

Mâncarea cărnii berbecelui de consacrare trebuie să fie observată în contrast cu mâncarea cărnii de la jertfa pentru păcat. Mâncarea cărnii berbecelui de consacrare urma să-i “consacre și să-i sfințească”, pe când mâncarea cărnii berbecelui de la jertfa pentru păcat avea de scop purtarea păcatului, “să poarte nelegiuirea adunării, să facă ispășire pentru ei înaintea Domnului.” (Lev. 10, 17). Aceste două ceremonii cu două scopuri diferite, nu trebuie să fie confundate.

AARON ȘI ALTARUL

Cu aceasta se încheia închinarea lui Aaron și a fiilor lui în slujba lui Dumnezeu. De acum erau împuterniciți să slujească la cort, cu toate că mai aveau să aștepte șapte zile în care nu trebuia să părăsească sanctuarul, ci trebuia să rămână “șapte zile la ușa cortului întâlnirii și să păzească poruncile Domnului ca să nu moară: căci așa mi s-a poruncit.” (vers. 35).

În cele șapte zile de consacrare, nici Aaron, nici fiii lui nu îndeplineau nici o slujbă preotească legată de slujirea sângelui și nici nu intrau în sanctuar. Ungerea cortului și a uneltelor lui, stropirea lui Aaron și a fiilor lui cu sânge și cu ulei, slujirea sângelui de la jertfa pentru păcat, arderea de tot, berbecelul consacării, toate au fost făcute de Moise. El a intrat în Sfânta Sfintelor și a stropit chivotul; “el a stropit cu sânge atât cortul cât și uneltele de slujire.” (Evrei 9. 21).

Până aici, Moise slujise la toate jertfele aduse. Numai la sfârșitul celor șapte zile de consacrare și dedicare a putut Aaron și fiii lui să-și înceapă slujba ca preoți. La sfârșitul celor șapte zile Aaron a început slujba pentru care fusese dedicat. El și-a adus propria sa jertfă pentru păcat, apoi a adus jertfa pentru păcat împreună cu darul de mâncare pentru

Consacrarea lui Aaron și a fiilor lui

popor și în cele din urmă a adus berbecul și țapul ca jertfă de împăcare. Moise a zis lui Aaron: “Ia un vițel pentru jertfa de ispășire și un berbec pentru arderea de tot, amândoi fără cusur și adu-i înaintea Domnului. Să vorbești copiilor lui Israel și să le spui: “Luați un ied pentru jertfa de ispășire, un vițel și un miel de un an și fără cusur, pentru arderea de tot; un taur și un berbec, pentru jertfa de mulțumire, ca să-i jertfiți înaintea Domnului și un dar de mâncare, frământat cu undelemn. Căci azi vi se va arăta Domnul.” (Lev. 9, 1-4). Aaron a făcut toate acestea “după poruncile și îndemnurile date de Domnul prin Moise (vers. 16). Sângele jertfei pentru păcat a fost pus pe coarnele altarului arderilor de tot, iar sângele arderii de tot a fost stropit pe altar “de jur împrejur” (vers. 19). Sângele jertfei de mulțumire a fost folosit în același fel ca și sângele arderii de tot (vers. 18).

Moise era un observator atent. El era acela căruia Dumnezeu îi transmisese voința Sa. El era acela care îl instruisese pe Aaron și pe fiii lui și acum observa să vadă dacă fiecare lucru era făcut “după rânduială.” De exemplu ar fi fost o greșeală serioasă dacă Aaron ar fi stropit sângele jertfei pentru păcat pe altar, în jurul lui. Niciodată nu trebuia făcut acest lucru. Sângele jertfei pentru păcat trebuia pus pe coarnele altarului. De asemenea ar fi fost o greșeală gravă dacă sângele arderii de tot ar fi fost pus pe coarnele altarului. Niciodată nu trebuia să se întâmple acest lucru. El trebuia să fie stropit pe altar de jur împrejur. Simbolismul cerea ca totul să se facă după modul în care îi poruncise Domnul lui Moise. Dar Aaron nu a făcut nici o greșeală. Totul a fost făcut “după cum a poruncit Moise.” (vers. 21).

AARON ÎN SANCTUAR

La terminarea jertfelor, în timp ce Aaron stătea pe înălțimea altarului arderilor de tot, după ce își încheiase lucrarea, și-a ridicat mâinile către popor și l-a binecuvântat, apoi “după ce și-a adus jertfa de ispășire, arderea de tot și jertfa sa de mulțumire, s-a pogorât” (vers. 22). Până acum el oficiase numai la altarul arderilor de tot din curte și nu intrase în cort. Până aici Moise îl instruisese pe Aaron în tot ceea ce trebuia să facă, dar acum a intrat în primul compartiment al sanctuarului pentru îndrumare. Moise și Aaron au intrat în cortul întâlnirii “de obicei numit Sfânta” (vers. 23). Nu știm ce s-a întâmplat acolo, dar nu cred că greșim dacă

presupunem că Moise a instruit pe Aaron cu privire la aprinderea candelor, la așezarea mesei cu pâinile, la jertfa de tămâie și la așezarea sângelui pe coarnele altarului tămâierii.

Așa cum am spus deja era pentru prima oară când Aaron era în interiorul sanctuarului. Care trebuie să fi fost sentimentele lui atunci când s-a aflat în fața altarului, a sfeșnicului, a mesei cu pâinile și mai pe sus de toate în fața cortinei tainice dincolo de care era Însăși prezența lui Dumnezeu! Ce răspundere va avea de azi înainte!

Moise și Aaron au ieșit afară și “au binecuvântat poporul; Și slava Domnului s-a arătat în fața întregului popor. Un foc a ieșit dinaintea Domnului și a mistuit pe altar arderea de tot și grăsimile. Tot poporul a văzut lucrul acesta; au scos strigăte de bucurie și s-au aruncat cu fața la pământ.” (vers. 23. 24). Dumnezeu Și-a împlinit făgăduința: “astăzi vi se va arăta Domnul” (vers. 4).

Dumnezeu primise lucrarea omului. Acum sanctuarul era sfințit și dedicat. La fel și preoții. Totul era gata ca să înceapă slujirea lui Israel.

MOISE

După acest eveniment, Moise își încheiase lucrarea și nu a mai slujit ca preot.

Întreaga slujbă avea de scop să sape adânc în mintea lui Aron și a fiilor lui, sfințenia chemării lor. Cu greu ar fi scăpat de învățătura urmărită de Dumnezeu. Trebuie să fi fost ceva nou pentru Aaron să fie spălat de Moise. Când cei doi frați au mers spre lighean, se poate ușor imagina că cei doi frați au vorbit despre lucrul acela care trebuia făcut. Moise i-a spus lui Aaron că trebuie să-l spele. Aaron întreabă de ce nu poate să se spele singur. Ei discută chestiunea. Moise îi spune lui Aaron că Dumnezeu a dat anumite îndrumări cu privire la ceea ce urma să facă. “Iată ce a poruncit Domnul să se facă”, a zis Moise. (Lev. 8, 5). Din convorbirile sale cu Dumnezeu, Moise cunoștea mai bine cerințele lui Dumnezeu decât Aaron. El și-a dat seama că aceasta nu era o spălare obișnuită. Dacă ar fi fost așa, Aaron ar fi trebuit să o îplinească singur. Aici este vorba de o curățire spirituală. El nu se poate spăla singur de păcat. Altcineva trebuia să facă aceasta pentru el: de aici și spălarea simbolică.

După spălare, lui Aaron nu i s-a îngăduit să se îmbrace singur. Moise a făcut lucrul acesta. Aaron se simțea cu totul neputincios. Oare totul

trebuia să se facă pentru mine? Nu, nici măcar mitra nu i se îngăduia să și-o pună el. Totul trebuia să se facă de altcineva.

Ce învățătură minunată ne dă aceasta! Dumnezeu face totul. Tot ce trebuie să facă omul este să se supună. Dumnezeu curăță și tot Dumnezeu îmbracă. El dă haina dreptății, veșmintele cinstei și podoabei. Tot ceea ce cere Dumnezeu de la noi este să nu lepădăm hainele date de el, așa cum a făcut omul din parabolă.

În slujba de comemorare, Moise a uns marginea urechii drepte a lui Aaron cu sânge, dând a se înțelege că el trebuia să asculte de poruncile lui Dumnezeu și să-și astupe urechea la rele. “Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea Cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor.” (1Sam. 15, 22). Hristos a fost ascultător până la moarte. (Filipeni 2, 8). Urechile noastre trebuie să fie consacrate slujirii lui Dumnezeu.

Moise a uns și degetul cel mare de la mâna dreaptă a lui Aaron, aceasta însemnând că Aaron trebuia să săvârșească dreptatea. După cum ascultarea este în legătură cu mintea, tot astfel mâna este în legătură cu lucrările corporale. Ea reprezintă puterile vieții, fapta din afară, săvârșirea dreptății. Despre Domnul Hristos, stă scris: “Iată-Mă... vin să fac voia Ta Dumnezeule!” (Evrei10, 7). Domnul Hristos a venit pentru a face voia lui Dumnezeu: “Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc voia Lui.” (Ioan 4, 34). Ungerea mâinii cu sânge însemna consecrarea vieții și slujbei către Dumnezeu – o dedicare deplină.

Ungerea cu sânge a degetului mare de la piciorul drept al lui Aaron avea o însemnătate asemănătoare. Înseamnă a umbla pe căile drepte, a alerga acolo unde este trimis de Dumnezeu, a sta pentru adevăr și dreptate. Înseamnă a pași pe cărarea ascultării, având pașii îndrumați de Dumnezeu. Fiecare putere a corpului trebuie să fie consacrată lui Dumnezeu și servirii Lui.

Nimeni nu trebuie să se înscrie cu ușurătate în lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta aduce cu sine răspunderea de a lucra ca mijlocitor între Dumnezeu și om. Unul ca acesta trebuie să poarte poporul pe umerii săi, trebuie să-i țină la pieptul său; sfințenia trebuie să fie pe fruntea lui și chiar hainele lui trebuia să fie sfințite. El trebuia să fie curat, trebuia să fie uns cu Spirit Sfânt, sângele trebuia să fie aplicat pe urechea, mâna și piciorul lui. Cântecul unei vieți dedicate trebuia să însoțească fiecare pas al lui; înaintea lui trebuia să se dea pe față printr-o fericire roditoare, chiar de departe

Serviciul în Sanctuar

trebuia să se simtă armonia dulce a unei vieți bine ordonate. El trebuie să fie grabnic în a deosebi voia lui Dumnezeu în grabnica lucire sau umbrire a aprobării sau dezaprobării lui Dumnezeu; aurul valorii și ascultării trebuie să fie întretesut în însăși trăsătura caracterului lui; el trebuie să oglindească în privirea, îmbrăcămintea și inima sa, curățenia, pacea și iubirea lui Dumnezeu. El trebuie să fie supus și dispus ca voia lui Dumnezeu să se împlinească; trebuie să uite de sine și să se gândească la alții ; nu trebuie să fugă de o povară grea; trebuie să cugete pururea că binele și fericirea altora depind de el, că nu trăiește pentru sine și prin sine, că fiecare faptă a sa, din cauza caracterului ei public și oficial are o mare însemnătate.

În timp ce adevăratul slujitor al lui Dumnezeu privește la răspunderea ce zace asupra sa și la urmările pe care le-ar avea faptul că ar da greș sau s-ar abate, ar putea pe bună dreptate să strige: Cine este vrednic pentru lucrurile acestea?

PREOȚI ȘI PROFETI

Templul și serviciul templului era un minunat mijloc intuitiv de învățământ pentru Israel. El avea drept scop să învețe pe om sfințenia lui Dumnezeu, păcătoșenia omului și calea către Dumnezeu. Una din învățăturile însemnate ale sistemului de sacrificii era de a face atât pe preoți cât și pe popor să urască păcatul și să fugă de el. Când un om păcătuia din nebăgare seamă sau din greșeală, era de așteptat ca el să aducă la templu o jertfă pentru păcat. În rânduiala aducerii jertfelor, partea cea dintâi era să așeze mâinile pe capul animalului și să-și mărturisească păcatele. Apoi tot el trebuia să junghie cu propria mână animalul. Preotul trebuia să ia sângele și să-l pună pe coarnele altarului pe care se aduceau jertfele. După aceea se ardeau pe altar măruntaiele și grăsimea, iar o parte din carne era mâncată de preot într-un loc sfânt.

Aceasta trebuia să-i facă pe oameni să urască păcatul. Dumnezeu vrea ca această ură față de păcat să ajungă să fie atât de mare încât omul să “meargă și să nu mai păcătuiască.” Nici un om normal nu simte plăcere să ucidă un animal nevinovat, mai ales dacă își dă seama că animalul acela trebuia să moară din cauza păcatelor sale. Un preot normal, fără îndoială nu va simți plăcere într-o slujbă a sângelui pe care trebuie să o săvârșească din cauza păcatului. Să stai toată ziua la lucru cu animale moarte și să-ți scufunzi degetele sau mâna în sânge și să-l stropești pe altar, nu putea să fie ceva atrăgător. Însuși Dumnezeu spune că nu are plăcere de “sângele taurilor, al mieilor sau al țapilor.” (Isaia 1, 11). Nici preotul adevărat nu putea să aibă plăcere de el.

Sistemul jertfelor dădea un minunat prilej preoților să învețe pe păcătoși planul mântuirii. Când un păcătos își aducea jertfa, preotul putea să-i spună: “Îmi pare rău că ai păcătuیت, după cum cred că și ție îți pare rău. Cu toate acestea bunul Dumnezeu a rânduit o cale pentru iertarea păcatelor. Ai adus o jertfă. Pune mâinile pe capul acestei jertfe și mărturisește păcatele înaintea lui Dumnezeu. Junghie apoi mielul nevinovat și eu voi lua sângele și voi face ispășire pentru tine. Mielul pe care-l junghii este un simbol al Mielului lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii. Trebuie să vină Mesia și să-și dea viața pentru păcatele oamenilor.

Prin sângele lui ești iertat. Dumnezeu primește pocăința ta. Mergi și să nu mai păcătuiești.”

Prin ritualul acesta solemn, omul acela ar fi fost profund impresionat de urâtenia păcatului și ar fi plecat de la templu cu o hotărâre fermă de a nu mai păcătui. Faptul că el ucisese un animal trebuia să-l facă să țină minte ca nimic altceva, că păcatul înseamnă moarte și că atunci când cineva păcătuiește aceasta însemnează moartea mielului, adică plata pentru păcatul său.

PLATA PENTRU PĂCAT

Oricât de frumos și impresionant era serviciul acesta, el putea să decadă. Dacă păcătosul ar fi ajuns la concluzia că jertfa lui era o plată pentru păcatul săvârșit și că dacă aducea o jertfă de fiecare dată când păcătuia, totul era bine; avea atunci o părere cu totul greșită despre ceea ce dorește Dumnezeu. Totuși mulți au ajuns să privească ritualul în felul acesta. Ei credeau că jertfa lor era o plată pentru păcat și că dacă ar păcătui din nou, o jertfă nouă ar fi adus ispășirea. Pocăința și adevărata întristare ajungeau să scadă. Oamenii au ajuns să creadă că oricare ar fi fost păcatul, se putea face ispășire pentru el printr-un dar. Prin prezentarea jertfei lor, ei socoteau că lucrurile s-au rezolvat.

Mulți din preoți încurajau poporul în atitudinea aceasta. Păcatul nu era atât de urât în fața lor așa cum vrea Dumnezeu. Era ceva pentru care se putea plăti prin dăruirea unui miel sau în cele mai multe cazuri ar fi costat o sumă mică. Rezultatul a fost că “mii de berbeci și mii de râuri de undelemn” se credea că sunt plăcute lui Dumnezeu. (Mica. 6, 7).

PERVERTIREA SIMBOLULUI

Remunerația pervertise simțurile preoților care serveau la cort sau mai târziu la templu, aceasta fiind mai ales scoasă din jertfele aduse de oameni. Preoții ajunseser să privească la aceste sacrificii ca la venituri ale lor. Leviții care primeau zecimea de la Israel, la rândul lor dau o zecime din venitul lor pentru susținerea preoților. (Num. 18, 21. 26-29; Neem. 10, 38). Ca adaus la aceasta preoții trebuia să rețină o parte din cele mai multe sacrificii aduse. De la jertfele mistuite cu foc ei primeau pielea; de la cele mai multe sacrificii aduse pentru păcat și vinovăție, primeau atât

pielea cât și o parte din carne. Mai primeau și o parte din darurile de mâncare și darurile de împăcare cum sunt: făină, undelemn, grâu, vin, miere și sare, ca și darurile aduse pentru ocazii speciale. Acestea veneau ca ceva deosebit de zecimea pe care o primeau de la Leviți.

Din darurile pentru păcat obișnuite, preotul trebuia să mănânce o parte: “Iată legea jertfei de ispășire. Vita pentru jertfa de ispășire să fie junghiată înaintea Domnului în locul unde se junghie arderea de tot: ea este un lucru prea sfânt. Preotul care aduce jertfa, acela s-o mănânce.” (Lev. 6, 25. 26). Aceasta era cu adevărat o mâncare de jertfă. Mâncând carnea aceasta preotul lua asupra lui păcatul și-l purta.

Totuși ritualul acesta a fost pervertit. Unii preoți corupți și-au dat seama că cu cât va păcătui poporul mai mult și cu cât vor aduce mai multe jertfe pentru păcat și vină, cu atât mai mare va fi partea care li se cuvenea. Ei au mers până acolo încât au încurajat poporul la păcătuire. Despre preoții corupți se spune: “Ei se hrănesc din jertfele pentru păcatele poporului Meu și sunt lacomi de nelegiuirile lor.” (Osea 4, 8). Textul acesta afirmă că preoții în loc să mustre pe oameni și să-i facă să se ferească de păcat, “erau lacomi” de nelegiuirile poporului și nădăjduiau că vor păcătui din nou și vor reveni cu noi jertfe pentru păcat. Aducerea de multe jertfe pentru păcat era pentru folosul material al preoților, deoarece fiecare jertfă aducea un spor la veniturile lor. Pe măsură ce preoțimea era mai coruptă, înclinația de a îndemna poporul de a aduce jertfe, era mai mare.

Un comentariu cu privire la depărtarea la care ajunsese unii preoți stricați ne este dat în capitolul al doilea din 1 Samuel: “Și iată care era felul de purtare al acestor preoți față de popor. Când aducea cineva o jertfă, venea sluga preotului în clipa când se fierbea carnea, ținând în mână o furculiță cu trei coarne, o vâra în cazan, în căldare, în tigaie sau în oală; și tot ce apuca cu furculița lua preotul pentru el. Așa făceau ei tuturor acelorora din Israel care veneau la Silo. Chiar înainte de a arde grăsimea, venea sluga preotului și zicea celui care aducea jertfa: “dă pentru preot carnea de fript; el nu va lua de la tine carnea fiartă, ci vrea carne crudă”. “Și dacă omul zicea: “după ce se va arde grăsimea, vei lua ce-ți va plăcea,” sluga răspundea: “Nu! Dă-mi acum, căci altfel iau cu sila!” (1 Sam. 2, 13-16).

Aceasta ne arată degradarea preoțimii chiar în vremurile acelea timpurii. Dumnezeu ordonase ca grăsimea să fie arsă pe altar, iar carnea

dacă trebuia să fie mâncată, trebuia mai întâi să fie fiartă. Preoții doreau totuși să aibă carne crudă cu grăsime pentru ca să o frigă. Pentru ei încetase de a mai fi o mâncare de sacrificiu și ajunsese în schimb o petrecere a îmbuibării. Se dă comentariul următor: “Tinerii aceștia se făceau vinovați de un foarte mare păcat înaintea Domnului, pentru că nesocoteau darurile Domnului.” (1 Samuel 2, 17).

Tendința aceasta a preoțimii ca mai bine să aducă jertfe pentru păcat decât să se ferească de păcat, a ajuns tot mai pronunțată pe măsură ce treceau anii. În cortul ridicat la început de către Moise, altarul jertfelor era destul de mic. În templul lui Solomon altarul a fost făcut și mai mare fiind de vreo nouă metri pe fiecare latură. În templul lui Irod era și mai mare, cu toate că nu este lucru sigur în ce privește dimensiunea exactă. În orice caz se vede că altarul jertfelor era făcut tot mai mare pentru a fi pe măsura mărimii jertfelor care se aduceau pe el.

CREȘTEREA DEGRADĂRII

În cele din urmă, a venit timpul când Dumnezeu trebuia să facă ceva, căci altminteri întreg serviciul la templu ajungea să se strice. De aceea Dumnezeu a îngăduit ca templul să fie dărâmat și o mare parte din popor a fost dus în robie în Babilon. Fără de templu, desigur că serviciile încetau. Minteă poporului urma să fie atrasă la însemnătatea spirituală a ritualului la care ei fusese martori de atâtea ori, dar care acum nu mai avea loc. În Babilon nu s-a mai adus nici o jertfă pentru păcat și nici ziua expierii nu s-a mai ținut. Israel și-a atârnat harpele în sălcii. După șaptezeci de ani de robie le-a fost îngăduit de Dumnezeu să se reîntoarcă în patrie și să zidească din nou templul. El trăgea nădejde că ei au prins învățătura.

Dar ei nu o prinsese. Altarul jertfelor mistuite de foc a fost făcut mai mare decât înainte. Poporul a ajuns mai hotărât în ținerea formelor și păstrarea ritualului și a serviciului lui de jertfe, dar nu au ținut în schimb seama de cuvintele profetice: “ascultarea face mai mult decât jertfele.” (1 Samuel 15, 21. 22). Venitul preoților de la jertfe a ajuns să fie mai mare; atât de mare într-adevăr, încât banii adunați de la templu au ajuns să fie una din cele mai mari cantități de bani strânși la un loc din antichitate, iar preoții ajunsese să se ocupe cu cămătăria. La sărbători, ca de pildă la Paști, Ierusalimul era plin de Iudei vizitatori din Palestina cât și din alte părți. Ni se spune că la un anumit prilej au fost chiar un milion de oameni

în orașul acela ca vizitatori. Lui Israel i se dăduse ordin din partea lui Dumnezeu să nu se înfățișeze cu mâna goală înaintea Domnului, așa că, natural, toți peregrinii aceștia aduceau daruri. (Deut. 16, 16). Era o imposibilitate fizică pentru preoți de a aduce jertfe câte se cereau de la atâția oameni. De aceea ei erau îndemnați să schimbe jertfele lor pe bani și să lase banii aceștia la templu pe seama preoților, care urma să aducă aceste jertfe atunci când aveau răgaz. Peste un scurt timp s-a văzut că era mai ușor să nu mai aducă jertfele acestea de acasă. Omul putea să riște nu numai ca animalul să fie respins de preot pentru vreun cusur adevărat sau închipuit, dar și să sufere o pagubă însemnată, deoarece un animal respins de preot nu mai putea fi ușor vândut. Pentru anumite scopuri nu puteau fi folosiți decât banii templului și se plătea o sumă pentru aceștia. Această schimbare din bani obișnuiți în bani ai templului era o nouă sursă de venituri mari pentru preoție.

Preoții erau împărțiți în douăzeci și patru de cete, fiecare având să servească o săptămână, de două ori pe an. Când slujba de mare preot a ajuns să fie ceva politic, el era numit de guvern iar corupția s-a întins. Întrucât era un loc aducător de mari venituri, oamenii au început să ofere sume pentru serviciul acesta de mare preot și ajungea cu adevărat să fie vândut celui care da mai mult. Pentru a pune din nou mâna pe banii dați, marele preot alegea oamenii care intrau în felurite cete și erau chemați să slujească la Ierusalim în timpul sărbătorilor numai preoți în care se putea avea încredere că vor împărți cu mai marii veniturile cele mari care se adunau la acele ocazii. Corupția a ajuns din nou să domnească și mulți erau preoții chemați să slujească la templu cu prilejul sărbătorilor cele mari numai pentru că erau gata să împartă prada cu slujbașii cei mari. Ordinea în care trebuia să slujească preoții a fost schimbată și întreg planul lui Dumnezeu a fost stricat. Cuvintele de mai târziu ale Domnului Hristos prin care numea locul acela “peșteră de tâlhari”, nu a fost numai o expresie poetică; era ceva adevărat.

O PREOȚIE CORUPTĂ

Preoția devenise atât de coruptă încât preoții nu aveau scrupule să se angajeze în cele mai necinstite și criminale fapte pentru a-și ajunge scopurile. Cei care-și asumau slujba de mare preot înainte și în vremea primei veniri a Domnului Hristos, nu erau bărbați rânduși de Dumnezeu

pentru această lucrare sfântă. Ei aspirau la slujbă din dorința după putere și după oratorie. Doreau o poziție unde puteau avea autoritate și să practice fraudă sub o aparență de evlavie și prin aceasta să scape de sub urmărire. El era nu numai sfătuitor și mijlocitor, ci și judecător, și la hotărârile lui nu se putea face apel. Preoții erau limitați de autoritatea romană și nu aveau puterea să condamne pe cineva în mod legal la moarte. Acest drept era deținut de cei care conduceau pe Evrei. Oameni cu inimi corupte căutau slujba distinsă de mare preot și deseori o obțineau prin asasinat și mită” – Spirit of Prophecy, vol. 2, pag. 13, 14).

“Când Domnul Isus a intrat în templu a fost indignat când a găsit curtea templului aranjată ca un târg de vite și un loc de afaceri. Acolo nu erau numai adăposturi pentru animale, dar și mese la care chiar preoții acționau ca schimbători de bani și brokeri. Se obișnuia ca cei care veneau la sărbătoarea Paștelui să aducă bani pe care-i plăteau preoților la intrarea în templu.

“Din schimbarea monedelor străine și a tot felul de bani străini, primirea darurilor se transformase într-o afacere respingătoare și un izvor de mare profit pentru preoți. Mulți veneau de la distanță mare și nu puteau să aducă jertfele mari. Pentru a răspunde cererii acestora, în curtea de afară erau de vânzare viței, oi, porumbei și turturele la prețuri exorbitante. Confuzia care domnea acolo arăta mai degrabă ca un târg de vite decât un templu sfânt al lui Dumnezeu. Se puteau auzi tocmele cu glas tare, cumpărări și vânzări, mugetul vitelor, behăitul oilor și cântatul porumbeilor, amestecate cu clinchetul monedelor, precum și certuri mânioase. Un număr mare de animale erau jertfite anual la Paști, care făcea ca vânzările de la templu să fie imense. Vânzătorii câștigau mult și împărțeau cu preoțimea avară și cu oamenii din autorități dintre Evrei. Acești fățarnici sub acoperirea profesiei lor sfinte practicau tot felul de excrocherii și făceau din slujba sfântă un izvor de venituri personale.” (ibid. Pag. 115, 116).

Condițiile acestea, natural, nu erau așa de la început. Numai după veacuri de abatere a ajuns la culme și corupția descrisă aici. Totuși, destul de timpuriu au început să se strecoare abuzurile, așa cum se dau pe față în citatul din cartea lui Samuel de la începutul acestui capitol.

Pe măsură ce preoții au pierdut în felul acesta din vedere rostul original al jertfelor și au stricat planul pe care Dumnezeu îl avea cu sacrificiile, a fost nevoie să li se dea avertismente. Pentru aceasta

Dumnezeu a folosit profeti. De la început solia profeților față de poporul Lui a fost: “Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea cuvântului Său mai mult decât grăsimea berbecilor.” (1 Samuel 15, 22).

Pentru unii preoți plecați spre apostazie se părea că ar fi o nenorocire ca poporul să nu mai păcătuiască, deoarece în împrejurarea aceasta nu ar mai fi adus jertfe pentru păcat. La unii ca aceștia se referă scriitorul epistolei către Evrei când zice: “În adevăr, Legea, care este umbra bunurilor viitoare, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe, care se aduc în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie. Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățiți odată, n-ar fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate? (Evrei 10, 1. 2).

Vechiul Testament poate fi înțeles mai bine dacă se cunoaște lupta dintre preoți și profeti. A fost o luptă tragică care se sfârșea adesea cu biruința preoților. Profetul era gura lui Dumnezeu prin care era condamnată apostazia poporului. Oamenii pot porni pe căi greșite și chiar preoții pot porni pe căi greșite dar Dumnezeu nu rămâne fără un martor al Lui. În asemenea împrejurări Dumnezeu trimite un profet la ai Săi pentru a-i întoarce pe calea cea bună.

Se poate lesne închipui că profeții nu aveau prea mare trecere în fața preoților. În timp ce preoții serveau în fiecare zi în templu și îndemnau pe oameni să aducă jertfe, profeții primeau poruncă de la Dumnezeu de a se așeza la intrarea templului și de a avertiza pe oameni să nu mai aducă jertfe. Lucrul acesta stă scris despre Ieremia: “Iată cuvântul vorbit lui Ieremia din partea Domnului: “Șezi la poarta Casei Domnului, vestește acolo cuvântul acesta și spune: “Ascultați Cuvântul Domnului toți bărbații lui Iuda care intrați pe aceste porți ca să vă închinați înaintea Domnului!” Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: “Îndreptați-vă căile și faptele și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta. Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicând; “Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului!” (Ieremia 7, 1-4).

După aceasta urmează și alte îndemnuri din partea profeților ca poporul să-și îndrepte căile și să nu-și pună încrederea în cuvinte mincinoase. “Cum?” Furați, ucideți, preacurviți, judecați strâmb”, zice Domnul prin profet , “și apoi veniți și vă înfățișați înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu și ziceți “Suntem izbăviți!”...

Ca iarăși să faceți toate aceste urâciuni!” (vers. 9-11). Și apoi adaugă în chip semnificativ: “Căci n-am vorbit nimic cu părinții voștri și nu am dat nici o poruncă cu privire la arderi de tot și jertfe, în ziua când i-am scos din țara Egiptului. Ci iați porunca pe care le-am dat-o: “Ascultați glasul Meu și Eu voi fi Dumnezeuul vostru, iar voi veți fi poporul Meu: umblați pe toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să fiți fericiți!” (vers. 22, 23).

ASCULTARE, NU JERTFĂ

Ascultați ce zice Isaia: “Ce-mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor și de grăsimea vițeilor; nu-mi place sângele taurilor, oilor și țapilor. Când veniți să vă înfățișați înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcați curțile? Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie! Nu vreau luni noi, Sabate și adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea! Urâsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi. Când întindeți mâinile, Îmi întorc ochii de la voi; și oricât de mult v-ați ruga, n-ascult: căci mâinile vă sunt pline de sânge!” Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă!” (Isaia 1, 11-17). Luați seama la aceste cuvinte tari: “Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor: “nu-mi place sângele taurilor, oilor și țapilor: “cine vă cere astfel de lucruri?” nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare: “Mi-e scârbă de tămâie: “urâsc praznicele voastre: nu le mai pot suferi: “n-ascult: căci mâinile voastre sunt pline de sânge.”

Amos zice: “Eu urâsc, disprețuiesc sărbătorile voastre și nu pot suferi adunările voastre de sărbătoare! Când Îmi aduceți arderi de tot și daruri de mâncare, n-am nici o plăcere de ele: și vițeii îngurăși pe care-i aduceți ca jertfe de mulțumire, nici nu Mă uit la ei.” (Osea 5, 21. 22).

Mica zice la fel: “Cu ce voi întâmpina pe Domnul și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Prea Înalt? Îl voi întâmpina oare cu arderi de tot, cu vițeii de un an? Dar primește Domnul oare mii de berbeci, sau zeci de mii de râuri de undelemn? Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu pentru păcatul sufletului meu?” (Mica 6, 6. 7). El răspunde la întrebare în felul următor: “Ți s-a arătat

omule ce este bine și ce alta cere Domnul de la tine, decât să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău?” (vers. 8.)

Cel din urmă profet din Vechiul Testament zice: “Acum către voi se îndreaptă porunca aceasta preoților!” Dar voi v-ați abătut din cale, ați făcut din Lege un prilej de cădere pentru mulți și ați călcat legământul lui Levi, zice Domnul oștirilor. De aceea Eu voi face să fiți disprețuiți și înjosiți înaintea întregului popor, pentru că n-ați păzit căile Mele, ci căutați la fața oamenilor când tâlmăciți Legea.” (Maleahi 2, 1. 8. 9).

David reprezenta vederea cea dreaptă când spunea: “Dacă ai fi voit jertfe, Ți-aș fi adus: dar Ție nu-Ți plac arderile de tot. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită.” (Psalmi 51, 16. 17).

Greu s-ar fi putut folosi cuvinte mai tari decât acelea pentru muștrarea preoților și poporului, dar el era îndreptățit peste măsură la aceasta. Preoții stricaseră legământul. Ei învățaseră poporul să păcătuiască și-i făcuse să creadă că un dar sau o jertfă sunt o bună plată pentru păcat. Ei erau vrednici de muștrarea trimisă lor prin profeti de Domnul. Urmărilor erau ceea ce se putea aștepta în asemenea împrejurări. O ură îngrozitoare s-a născut în inima multor preoți, împotriva profetilor. Ei urau pe oamenii trimiși să-i mustre. În mare parte persecutarea profetilor în Vechiul Testament era săvârșită sau pusă la cale de preoți. Ei i-au persecutat, i-au chinuit și i-au omorât. Nu numai poporul, dar și preoții s-au opus profetilor și i-au persecutat.

Potrivnicii neadormiți ai Domnului Hristos au fost preoții, cărturarii și fariseii. Lor le-a rezervat Domnul cele mai aspre muștrări: “Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi zidiți mormintele proorocilor, împodobiti gropile celor neprihăniți și ziceți: Dacă am fi trăit în zilele părinților noștri, nu ne-am fi unit cu ei la vărsarea sângelui proorocilor. Prin aceasta mărturisiți despre voi înșivă că sunteți fiii celor ce au omorât pe prooroci. Voi dar umpleți măsura părinților voștri! Șerpi, pui de năpârce! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei? De aceea, iată, vă trimit prooroci, înțelepți și cărturari. Pe unii din ei îi veți omorî și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre și-i veți prigoni din cetate în cetate; ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ, de la neprihănitul Abel până la sângele lui Zaharia fiul lui Berechia, pe care l-ați omorât între Templu și altar. Adevărat vă spun că toate acestea vor veni peste neamul acesta.” (Matei 23, 29-36)

NU MAI PĂCĂTUIȚI

Domnul Hristos era profet. Ca atare a rostit solia profetică. Ascultarea este mai de preț decât jertfa. “Mergi și să nu mai păcătuiești”, a spus El. (Ioan 8, 11). El a anulat sistemul jertfelor aducându-se pe Sine ca jertfă pe Golgota. Domnul Hristos n-a adus nici o jertfă. El nu a păcătuit și învățând pe oameni să nu păcătuiască, a lovit chiar la rădăcina acestei perversiuni preotești. Cu toate că Domnul Hristos avea grijă de a nu ofensa pe cineva în zadar și cu toate că a trimis pe leproși la preoți pentru a li se da certificate (Luca 17, 14), nu a putut rămâne neobservat de către oficialități că Domnul Hristos nu se înfățișează la templu cu jertfa obișnuită. Ei simțeau că solia Lui era o muștrare pentru obiceiurile lor și au fost foarte bucuroși când au găsit o acuzație împotriva Lui în cuvintele ce se spune că le-a rostit cu privire la templu. (Matei 26, 61). Preoții urau pe Domnul Hristos și la venirea timpului, El a urmat lungul șir al eroilor aleși dintre profeți dându-și viața. Preoții au lepădat solia profetică. De fapt, ei sunt aceia care au uneltit răstignirea Domnului Hristos. În felul acesta au umplut măsura nelegiurii lor. Ei credeau în jertfele pentru păcat, și, că prin mijlocirea lor puteau să aibă iertarea. Mulți dintre profeți nu înțelegeau sau cel puțin nu vesteau solia profetică și mai înaltă a biruinței asupra păcatului.

Totuși nu trebuie să se spună că toți preoții erau nelegiuți. Între ei erau mulți credincioși. Unii dintre preoți erau și profeți, ca de exemplu Ezechiel. Planul lui Dumnezeu era ca fiecare preot să aibă spiritul profetic și să vestească solia profetică. În planul lui Dumnezeu nu este de ajuns de a îndrepta lucrurile după ce s-a săvârșit răul. Este mai bine a fi preveni răul, decât a căuta să-l îndrepti. Oricât de minunat lucru este a fii ridicat din starea de cădere și de păcat, este lucru și mai minunat să fii ferit de cădere. “Mergi și să nu mai păcătuiești”, este adevărata solie profetică. Ascultarea este mai de preț decât jertfa. Fiecare slujitor al lui Dumnezeu ar trebui să vestească solia aceasta dacă vrea să împlinească sfatul lui Dumnezeu. Dumnezeu a avut întotdeauna nevoie de profeți. Când în poporul lui Dumnezeu se arată tendința care ar putea da naștere la dezastru, Dumnezeu trimite pe profeții Săi pentru a îndrepta aceste tendințe și a muștra poporul Său.

Învățătura pentru vremurile noastre nu trebuie să se piardă. Lucrarea profetului nu se termină atâta vreme cât lucrarea Domnului Hristos nu

s-a terminat pe pământ. Dumnezeu dorește ca servii Săi să vestească solia profetică. Când se furișează abuzuri, trebuie să se înalțe un glas, care să cheme poporul înapoi pe căile cele drepte ale Domnului. Iar înapoia oricărei solii de felul acesta trebuie să fie chemarea de trâmbiță la ferirea de păcat, la sfințire și la sfințenie. Profeții spuneau: “Ascultarea este mai de preț decât jertfa”. Domnul Hristos spunea: “Mergi și să nu mai păcătuiești.” Fiecare slujitor al lui Dumnezeu ar trebui să exemplifice învățătura aceasta prin propria sa viață și să o vestească cu gura sa. Și dacă nu face lucrul acesta nu este la înălțimea privilegiului lui. Din toate timpurile, timpul de față este acela în care solia profetică trebuie dusă până la marginile pământului. Aceasta a fost porunca Domnului Hristos, când a dat marea însărcinare evanghelică de a învăța și de a boteza toate popoarele: “Învățați-i să păzească toate câte v-am poruncit.” (Matei 28, 20). Porunca aceasta de a păzi totul – este paralelă cu solia profetică, “ascultarea este mai de preț decât jertfa.” Când lucrarea aceasta va fi încheiată, va veni sfârșitul.

ARDERILE DE TOT

OLAH este cuvântul ebraic folosit de obicei pentru arderile de tot. Înseamnă “ceea ce se urcă sau se înalță”. Un alt cuvânt folosit uneori este kalil, care înseamnă “de tot”. Versiunea Douay are cuvântul “holocaust”, adică ceea ce este mistuit cu totul de foc.

Cuvintele acestea descriu arderile de tot care erau arse cu foc pe altar și din care nu se mânca nimic. Din alte daruri se ardea numai o parte pe altarul arderilor de tot; restul era consumat sau era folosit în alt fel. Doar în cazul arderilor de tot, întregul animal era mistuit de foc. Se “înălța” la Dumnezeu ca un miros bine plăcut. Era plăcut lui Dumnezeu. Însemna o consacrare deplină. Nimic nu era reținut. Totul era dat Lui Dumnezeu. (Lev. 1, 9; 13, 17).

Jertfa de dimineață și de seară era numită “necurmată”. Nu era mistuită într-o clipă, ci trebuia să ardă pe vatra altarului toată noaptea până dimineața și în felul acesta focul să ardă pe altar. (Lev. 6, 9; Exod 29, 42). În timpul zilei se adăugau și jertfele individuale la arderea de tot de dimineața, așa încât tot timpul se afla o ardere de tot pe altar. “Focul să ardă necurmat pe altar și să nu se stingă de loc.” (Lev. 6, 13).

Arderile de tot individuale erau “de bună voie” (vers. 3). Cea mai mare parte din celelalte jertfe erau obligatorii. Când de pildă un om păcătuse, trebuia să aducă o jertfă pentru păcat. Puțină alegere avea în ceea ce trebuia adus. Aproape totul era prescris. Nu tot astfel era cu arderile de tot. Ele erau de bună voie și omul putea să aducă un vițel, o oaie, un miel, un porumbel sau o turturea, după cum găsea cu cale. (Lev. 1, 3. 10. 14). În privința aceasta se deosebeau de celelalte jertfe.

Arderile de tot erau poate cele mai de seamă și cele mai caracteristice din toate jertfele. Ele cuprindeau în sine calitățile și elementele esențiale ale celorlalte sacrificii. Cu toate că erau daruri de bună voie, de consacrare și ca atare nu erau de-a dreptul legate de păcat, cu toate acestea prin ele se făcea ispășire. (Lev. 1, 4). Iov aducea arderi de tot pentru copiii săi “poate au păcătuit și au supărat pe Dumnezeu în inima lor.” (Iov1, 5). Ele sunt scoase la iveală ca fiind aduse la Muntele Sinai ca “o jertfă mistuită de foc de un miros plăcut Domnului” (Num. 28, 6). Ele erau

Arderile de tot

“necurmat”, fără încetare pe altar. (Lev. 6, 9). De șasesprezece ori în capitolele 28 și 29 din Numeri, scoate Dumnezeu în evidență faptul că nici o altă jertfă nu trebuie să ia locul arderii de tot necurmate. De fiecare dată când este amintită o altă jertfă, se amintește că aceasta este “în afară de arderea de tot necurmată”. Aceasta pare să arate însemnătatea lor. După cum s-a spus, arderea de tot era o jertfă de bună voie. Omul putea să aducă orice animal curat care de obicei era folosit ca jertfă. Se cerea totuși ca animalul să fie de parte bărbătească și fără cusur. Persoana trebuia să o aducă de bună voie “la ușa cortului întâlnirii, înaintea Domnului”. (Lev. 1, 3). După ce alegea animalul, îl aducea în curte pentru a fi primit. Preotul îl cerceta pentru a vedea dacă corespunde cu rânduielile jertfelor. După cercetare și primire, omul pune mâna pe capul animalului, apoi junghia animalul, îl jupuia și îl tăia bucăți (vers. 4-6). La junghierea animalului preotul lua sângele și-l stropea în jurul altarului (vers. 5, 11). După ce animalul era tăiat în bucăți, măruntaiele și picioarele erau spălate pentru a îndepărta orice murdărie. După aceea preotul lua bucățile și le pune după rânduiala lor pe altarul arderilor de tot, pentru ca acolo să fie mistuite de foc (vers. 9). Jertfa pusă în felul acesta pe altar, cuprindea toate părțile animalului, atât capul, cât și picioarele și trupul, dar fără piele. Aceasta era dată preotului care slujea. (Lev. 1, 8; 7, 8).

Dacă se aduceau turturele sau pui de porumbel, preotul făcea uciderea prin despicarea capului, stropind sau scurgând sângele pe una din laturile altarului. Apoi trupul păsării era așezat pe altar pentru a fi acolo mistuit de foc ca și jertfele obișnuite, smulgându-se anticipat penele și gușa. (Lev. 1, 15. 16).

CONSACRARE DEPLINĂ

Arderile de tot erau folosite la multe ocazii, ca de pildă curățirea leproșilor (Lev. 14, 19. 20), curățirea femeilor după nașteri (Lev. 12, 6-8) și pentru întinarea ceremonială (Lev. 15, 15. 30). În cazul acesta era folosită și o jertfă pentru păcat și o ardere de tot. Cea dintâi făcea ispășirea pentru păcat, iar a doua arăta atitudinea omului față de Dumnezeu în consacrare din toată inima.

Arderea de tot a avut un loc de frunte în consacrarea lui Aaron și a fiilor lui (Exod 29, 15-25; Lev. 8, 18), ca și în înscăunarea lor în slujbă. (Lev. 9, 12-14). Era folosită de asemenea în legătură cu votul de nazireu.

(Num. 6, 14). În toate împrejurările acestea reprezenta deplina consacrare a omului față de Dumnezeu. Omul se așeza în chip simbolic pe altar, viața lui fiind deplin consacrată lui Dumnezeu.

Nu este greu de văzut legătura dintre aceste ceremonii și cuvintele din Rom. 12, 1: “Vă îndemn dar fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă și plăcută înaintea lui Dumnezeu, aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.” Noi trebuie să fim cu totul consacrați lui Dumnezeu . Trebuie să fim desăvârșiți. Numai după ce se îndepărtase orice murdărie de la arderea de tot, numai atunci era bine primită de Dumnezeu și se îngăduia să fie pusă pe altar, o “jertfă arsă cu foc, de un miros bine plăcut” înaintea Domnului. La fel și cu noi. Orice păcat, orice întinare a trupului și a spiritului, trebuie să fie îndepărtată înainte ca să fim bine primiți înaintea lui Dumnezeu. (2 Cor. 7, 1).

Ca jertfă mistuită de foc pe altar, arderea de tot reprezintă într-un anumit sens pe Domnul Hristos care S-a dat pe Sine Însuși, deplin desăvârșit în slujba lui Dumnezeu. Reprezentând în felul acesta pe Domnul Hristos, ea constituie un exemplu pentru om de a călca pe urmele Lui. Ea ne învață consacrarea deplină. Pe bună dreptate este așezată în capul listei jertfelor amintite în Leviticul. Ea ne spune în chip neîndoielnic că, pentru a fi un miros bine plăcut înaintea lui Dumnezeu, jertfa trebuie să fie aceea a unei depline predări. Totul trebuie să fie pus pe altar. Nimic nu trebuie reținut.

În ce privește arderea de tot suntem învățați că Dumnezeu nu privește la fața omului. Săracul care aducea două turturele era la fel de bine primit ca și bogatul care aducea un bou sau ca și Solomon care a adus o mie de ardere de tot. Cei doi bănuți sunt tot atât de plăcuți înaintea lui Dumnezeu ca și belșugul celui bogat. Fiecare este bine primit după puterea lui.

O altă învățătură pe care o luăm de la arderea de tot este aceea a ordinii. Dumnezeu dorește ordine în lucrarea Sa. El dă îndrumări hotărâte în privința aceasta. Lemnele trebuie “să fie puse în rânduială pe foc”, nu să fie îngrămădite fără rost. Bucățile animalului trebuia să fie puse “în rânduială”, nu aruncate oricum pe foc. (Lev. 1, 7. 8. 12). Ordinea este cea dintâi lege a cerului. “Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei. El dorește ca poporul Lui să facă totul “în chip cuviincios și cu rânduială.” (1 Cor. 14, 33. 40).

Încă o învățătură însemnată este aceea a curățeniei. Înainte ca bucățile să fie arse pe altar, “măruntaiele și picioarele trebuie să fie spălate” cu

apă (vers. 9). Lucrul acesta ar fi părut că nu este necesar. Bucățile trebuia să fie mistuite de foc. Poate ar fi fost numai o pierdere de timp ca să le spele înainte de a le arde. Totuși Dumnezeu nu vede lucrurile astfel. Porunca spune: “Spală fiecare bucată”; murdar nu trebuie să ajungă pe altar. De aceea bucățile erau spălate și puse cu grijă în rânduială pe lemne, care erau puse cu rânduială pe altar.

CURĂȚIRE PRIN FOC ȘI PRIN APĂ

Trei elemente de curățire erau folosite în serviciu: apa, sângele și focul care preînchipuie pe Duhul Sfânt ca un mijloc de curățire. Când Domnul Hristos vine “în templul Său “este ca’ “focul topitorului”. El va șede, va topi și va curăți argintul: va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum lămurește aurul și argintul și vor aduce Domnului daruri neprihănite.” (Mal. 3, 2. 3).

El va curăți pe poporul Său cu “duhul arderii”. (Isaia 4, 4).

Se pune întrebarea: “Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?” (Isaia 33, 14). “Dumnezeul nostru este un foc mistuitor.” (Evrei 12, 29). Focul este prezența lui Dumnezeu care mistuie sau curăță.

Focul de pe altar nu este un foc obișnuit. El s-a coborât mai întâi de la Dumnezeu. “Un foc a ieșit dinaintea Domnului și a mistuit pe altar arderea de tot și grăsimile. Tot poporul a văzut lucrul acesta; au scos strigăte de bucurie și s-au aruncat cu fața la pământ.” (Lev. 9, 24). Dumnezeu primea jertfa lor; era curată, spălată și în rânduială, gata pentru foc; iar focul a venit dinaintea Domnului. Se presupune că focul acesta a fost păstrat pururea arzând și nu s-a îngăduit să se stingă și întrucât venise de la Dumnezeu era numit sfânt în comparație cu focul de rând și trebuia folosit în slujba leviților.

Apa preînchipuia atât botezul cât și Cuvântul, două mijloace de curățire. “Cum a iubit Hristos Biserica și s-a dat pe Sine pentru ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt.” (Efes. 5, 25. 26). “El ne-a mântuit... pentru îndurarea Lui, prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru.” (Tit 3, 5. 6). Lui Pavel i s-a spus: “primește botezul și fii spălat de păcatele tale.” (Fapte 22, 16). Când bucățile animalului folosit ca ardere de tot erau spălate înainte de a fi așezate pe altar, faptul acesta nu numai că învăța pe oameni ordinea și curățenia, dar și învățătura

spirituală că înainte ca ceva să fie așezat pe altar, înainte de a fi primit de Dumnezeu, trebuie să fie curat, spălat, neîntinat, sfânt.

VIAȚA ÎN SÂNGE

În arderea de tot, ca de altfel în toate jertfele, elementul esențial era sângele. Numai el face ispășire pentru suflet. Pasajul clasic care vorbește despre aceasta se află în Lev.17, 11: “Viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire”.

Viața trupului este în sânge. El face ispășire prin mijlocirea vieții care este în el. Când sângele a fost stropit pe altar, iar focul a coborât și a mistuit jertfa, aceasta a fost o dovadă că Dumnezeu a primit înlocuitorul. “Va fi primit de Domnul ca să facă ispășire pentru el.” (Lev. 1, 4). Ispășirea aceasta era făcută prin mijlocirea vieții care era în el. Dar sângele acesta care reprezintă viața, era folositor numai după moartea victimei. Dacă ar fi vrut Dumnezeu să dea părerea că sângele ca atare ar fi fost îndestulător fără moartea victimei, ar fi spus lucrul acesta. S-ar fi putut lua o parte din sângele animalului fără Ca el să fie ucis, așa cum se da acum sânge în transfuzii. S-ar fi putut obține în felul acesta sânge fără moartea cuiva.

Dar nu acesta este planul lui Dumnezeu. Sângele era folosit numai după ce avea loc moartea. Se folosea doar sângele cuiva care murise. Avusese loc o moarte și numai după aceea se folosiser sângele.

Numai după ce a murit Domnul Hristos a ieșit sângele și apa. (Ioan 19, 34). Domnul Hristos a venit cu apă și cu sânge ... nu numai cu apă, dar și cu sânge.” (1 Ioan 5, 6). Lucrul acesta nu poate să fie îndeajuns de subliniat, că prin “moartea Lui” vom “căpăta veșnica moștenire care a fost făgăduită” și că un testament nu are putere decât după moarte, că “n-are putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut” și “că trebuie să aibă loc neapărat moartea celui ce l-a făcut.” (Evrei 9, 15-17). Din motivul acesta trebuie să dispară orice teorie omenească, care nu face din exemplul Domnului Hristos unicul factor al mântuirii noastre. Exemplul are și el rostul lui: într-adevăr are o însemnătate foarte mare, dar în opera ispășirii rămâne ca fapt central moartea Domnului Hristos.

Moartea ispășitoare a Domnului Hristos a fost ceea ce a făcut cu putință mântuirea noastră. În felul acesta, crucea trebuie să fie centrală în creștinism. Dar puterea de curățire și de mântuire a sângelui depinde de

viața aceluia care a dat-o. Sângele este acela care face ispășire prin viața pe care El a trăit-o și care a murit pentru noi. Această viață a fost fără păcat. Într-o astfel de viață este putere. Nimeni nu este mântuit prin Lege. Nimeni nu este mântuit prin fapte bune. Nimeni nu este mântuit doar prin conformarea cu niște reguli. “Am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.” (Romani 5, 10).

PRIMITE DE DUMNEZEU

Arderea de tot primită de Dumnezeu, “o jertfă mistuită prin foc” era “de un miros plăcut Domnului” (Lev. 1, 17). Plăcea Domnului. Era primită de El. Unele din motivele care duceau la așa ceva, au fost arătate. Acum vor fi scoase și mai bine în evidență.

Întrucât arderea de tot a fost în primul rând și mai ales o preînchipuire a jertfei desăvârșite a Domnului Hristos, este neîndoielnic că trebuie să fie plăcută lui Dumnezeu. Întrucât jertfa trebuia să fie fără cusur, desăvârșită, tot astfel Domnul Hristos a fost “Mielul desăvârșit și fără cusur”, care “ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi.” (1 Petru 1, 19; Efeseni 5, 2). Domnul Hristos înfățișează consacrarea deplină, darea totului pentru a salva pe cineva.

Arderea de tot era plănuită de Dumnezeu deoarece descoperirea în inima omului dorința de a se preda cu totul lui Dumnezeu. Omul cu jertfa zicea de fapt așa: “Doamne, doresc să-ți servesc. Mă așez fără rezerve pe altar. Nu rețin nimic pentru mine. Primește-mă în jertfa adusă.” O astfel de atitudine este un miros plăcut Domnului.

Arderea de tot este un miros plăcut Domnului deoarece este adusă de bună voie. Nu era cerută. Nu era obligatorie și nu trebuia adusă la un anumit timp. Dacă un om păcătuia, Dumnezeu cerea o jertfă pentru vină. Dar Dumnezeu nu cerea o ardere de tot. Dacă un om aducea această jertfă, “era de buna lui voie”. (Lev. 1, 3). Nu era impunere. Era, deci de mai mare însemnătate decât o jertfă prescrisă. Ea era dovada unei inimi recunoscătoare.

Există pericolul ca creștinii să facă prea multe din cele ce fac parte din religie, nu pentru că ei doresc să le îndeplinească, ci pentru că așa este datina sau pentru că se cer a fi făcute. Datoria este un cuvânt mare; iubirea este și mai mare. Nu trebuie să micșorăm importanța datoriei, ci

dimpotrivă trebuie să o scoatem și mai mult în evidență. Dar nu trebuie să uităm că iubirea este o putere și mai mare și dacă este bine înțeleasă și aplicată, ea împlinește datoria, deoarece o cuprinde. Iubirea reprezintă “o bună voie”, liberă: datoria este constrângătoare, obligatorie. Datoria este lege: iubirea este har. Și una și alta sunt necesare și nu trebuie ca una să fie scoasă în evidență, încât să alunge pe cealaltă, deoarece unii spun că “mare este dragostea”.

Întrucât nu exista nici un fel de constrângere în ceea ce privește arderea de tot, ea era o jertfă din iubire, de dedicare, de consacrare. Era ceva care se făcea peste și deasupra a ceea ce se cerea. Aceasta este plăcut lui Dumnezeu.

“Dumnezeu iubește pe dătătorul voios.” (2 Cor. 9, 7). Unii dau acestui cuvânt următorul înțeles: Dumnezeu iubește pe acela care dă cu mână largă, fără reținere. Chiar dacă lucrul acesta ar fi adevărat, cuvântul înțelege totuși fără îndoială, pe acela care dă cu plăcere și de bunăvoie. Darul poate fi mic sau mare, dar dacă este dat de bună voie, este plăcut lui Dumnezeu.

Ar fi bine dacă spiritul de servire voioasă și fericită ar fi mai prezent decât este acum. Deseori reținem ceea ce Dumnezeu ar vrea să fie dăruit cu bucurie. Dumnezeu iubește pe dătătorul voios nu numai de bani, ci și de servire. Sunt răspunderi de îndeplinit care nu totdeauna sunt plăcute și agreabile. Le îndeplinim nu pentru că ne face plăcere, ci pentru că avem sentimentul că trebuie făcute. Dumnezeu apreciază lucrul acesta; dar ar fi cu mult mai bine dacă am face lucrarea Lui fără sentimentul că jertfim mult pentru ce facem și că este mai degrabă o povară decât o bucurie.

Prea mulți creștini așteaptă să fie îndemnați, muștrați, încurajați și uneori chiar “mituiți” ca să facă ceea ce ar trebui să facă de bună voie. Isaia se plânge: “nu este nimeni care să se trezească”(Isaia 64, 7). O astfel de atitudine obosește pe Dumnezeu. Nimic nu este mai obositor ca să îndemni iar și iar și să primești un răspuns slab. Apostolul a spus că Dumnezeu iubește pe dătătorul voios dintr-o experiență personală.

Ar fi bine să aplicăm aceasta la creștinismul de fiecare zi. S-ar putea să fim invitați să facem un anumit lucru, să dăm pentru o anumită cauză sau să îndeplinim o anumită sarcină nu tocmai plăcută. O facem, uneori cu resemnare, cu credința că deoarece este o lucrare bună în ea însăși, ar trebui să o facem, dar am fi bucuroși dacă am fi scutiți să o mai facem.

Desigur că Dumnezeu trebuie să fie întristat de atitudinea pe care o

luăm uneori. El trimite pe servii Săi cu o solie. Ni se dă îndemnul de a da, de a îndeplini, de a jertfi, de a ne ruga. La chemarea aceasta nu se vede un răspuns de bună voie. Iarăși și iarăși trebuie să se repete același lucru și în cele din urmă să facem cu jumătate de inimă ceea ce se cere să facem. Punem în cele din urmă zece mii sau cincizeci de mii de lei în coșulețul nostru de colectă, nu pentru că ardem de dorința de a o face, ci pentru că ne-ar fi rușine ca alții să vadă că nu facem nimic. Ne facem partea în campania pentru misiuni, nu pentru că ne-ar face plăcere, ci pentru că este o parte din programul Bisericii.

EXPERIENȚA LUI DAVID

Fără îndoială că David era iubit de Dumnezeu pentru că era voios și gata de lucru. El păcătuse și încă un păcat urât, dar s-a pocăit de grabă și adânc, iar Dumnezeu l-a iertat. Întâmplarea aceasta a lăsat o impresie adâncă în sufletul lui David și de atunci înainte a căutat fără încetare să fie plăcut lui Dumnezeu și să lucreze pentru el.

Spiritul acesta l-a făcut să propună clădirea unei case pentru templu unde să locuiască Dumnezeu. Cortul lucrat în pustiu avea o vechime de câteva sute de ani. Materialul din care era făcut trebuie să fi fost în stare de ruină. Lui Dumnezeu trebuie să-I fi făcut plăcere ca cineva să zidească un templu pentru El; dar El a hotărât să nu facă cunoscut dorințele Sale, ci să aștepte ca aceasta să-i vină în gând cuiva. Lucrul acesta l-a făcut David și s-a simțit fericit la gândul că ar putea să facă ceva pentru Dumnezeu. Lui nu i s-a îngăduit să zidească templul, dar ca apreciere a ceea ce avusese în minte, Dumnezeu i-a spus că în loc ca el să zidească o casă pentru Dumnezeu, Dumnezeu îi va zidi lui o casă. (1 Cronici 17, 6-10). În legătură cu întâmplarea aceasta, Dumnezeu i-a făgăduit că tronul lui va fi întărit “pentru veșnicie” (vers. 14).

Cuvântul acesta și-a găsit împlinirea în Domnul Hristos care “atunci când va veni, va ședea pe tronul Tatălui Său David.” (Luca 1, 32). Făgăduința aceasta este foarte minunată și neobișnuită. Avraam, Moise, Ilie sunt trecuți cu vederea și onoarea este dată lui David. Unul din motivele acestei împrejurări se găsește în dorința lui David de a face ceva pentru Dumnezeu mai presus decât ceea ce se cere.

Lucrul acesta este minunat ilustrat în dorința lui David de a construi templul. După cum s-a amintit mai înainte Dumnezeu i-a spus că el nu

putea să zidească templul. Cu toate acestea, David dorea din toată inima să facă lucrul acesta. Gândind la propășirea lui adeseori, a aflat diferite căi prin care să facă pregătiri pentru clădire, fără ca el să facă clădirea. David zicea: “Fiul meu Solomon este tânăr și plâpând și casa care trebuie zidită Domnului, trebuie să fie de mare slavă și faimă în toate țările: de aceea trebuie să-i pregătesc cele de trebuință pentru zidirea ei.” (1 Cronici 22, 5).

Lucrul cel dintâi pe care l-a făcut David a fost să strângă bani. Cifrele date de 1 Cronici 22, 14, totalizează mai multe milioane de dolari pe care i-a adunat David. Apoi “a început să pregătească pietre cioplite pentru zidirea casei lui Dumnezeu.” (1 Cronici 22, 2). Mai departe David “a pregătit fier din belșug pentru cuiele de la aripile ușilor și pentru scoabe, aramă atât de multă încât nu putea s-o numere.” (vers. 3). Înainte de a face toate acestea era totuși nevoie să aibă un model, un plan. Modelul acesta ne spune David că l-a primit de la Dumnezeu”. “Toate acestea” a zis David, “toate lucrările izvodului acesta mi le-a făcut cunoscut Domnul, însemnându-le în scris cu mâna Lui.” (1 Cronici 28, 19). Ni-l putem închipui pe David vorbind cu Domnul și zicând: “Doamne, Tu ai spus că eu nu pot clădi templul. Mi-ar face așa plăcere să pot face lucrul acesta, dar bucuros rămân la hotărârea Ta. Aș putea însă face modelul? Aceasta nu înseamnă să zidesc!” Așa că Domnul l-a ajutat să facă un model, făcându-i plăcere bunăvoința lui David de a face ceva pentru El.

În legătură cu aceasta este un cuvânt interesant în 1 Cronici 28, 4, 8: “Domnul, Dumnezeul lui Israel m-a ales din toată casa tatălui meu pentru ca să fiu împărat al lui Israel pe vecie: căci pe Iuda l-a ales căpetenie, casa tatălui meu a ales-o din casa lui Iuda și din fiii tatălui meu, pe mine m-a pus să domnesc peste Israel.” Această expresie deosebită arată cât prețuia Dumnezeu pe David. Și astfel Dumnezeu îngădui lui David să pregătească piatra, lemnăria și fierul pentru templul Domnului ca și planul acestuia. Acesta se poate să fie motivul pentru care ulterior, când s-a zidit templul, nu s-a auzit nici un sunet de ciocan.

David nu s-a mulțumit totuși numai cu pregătirea materialelor pentru clădirea templului. El dorea să pregătească și muzica pentru dedicare. Aceasta nu era zidire și de aceea s-a simțit liber să meargă înainte. David era dulcele cântăreț al lui Israel: el iubea muzica din toată inima. Așa că David a început să facă pregătiri pentru ocazia aceea, adunând o grupă de patru mii de persoane “care să laude pe Domnul cu instrumentele pe care le-a făcut ca să-L preamărim.” (1 Cronici 23, 5). El i-a adunat pe

cântăreți și i-a învățat, așa cum se relatează în capitolul 25 al aceleiași cărți. Este ceva plăcut să ne gândim la David, care după trista experiență a vieții sale a petrecut câțiva ani în pace și în mulțumire, făcând pregătiri pentru zidirea templului Domnului și aducând cântăreți și muzicanți pentru dedicarea lui.

David tot nu a fost mulțumit. Domnul îi spusese că el nu putea zidi templul, dar că fiul său va trebui să-l zidească. Ce ar fi putut să-l împiedice pe David să abdice și să facă pe fiul său Solomon, împărat al lui Israel?" David fiind bătrân și sătul de zile, a pus pe fiul său împărat al lui Israel." (1 Cronici 23, 1). Cu toate că erau și motive politice care îndemneau la aceasta, așezarea acestor cuvinte arată că zidirea templului a avut aici un rol însemnat.

Nu este de mirare că Domnul a iubit pe David. El a stăruit de Domnul să-i îngăduie să facă mai mult pentru El. A cugetat fără încetare la facerea pregătirilor pentru zidirea templului. A adunat sume nemaiauzite de bani, a educat muzicanți și totul pentru a face ceva pentru Dumnezeu, care făcuse atât de mult pentru el. David era un voios dătător de bani și de serviciu, și lui Dumnezeu I-a plăcut de el. Nu știm cât a mai trăit după ce a făcut împărat pe fiul său Solomon, dar după ce a murit, "au făcut a doua oară împărat pe Solomon, fiul lui David." (1 Cronici 29, 22).

De am avea și noi bărbați și comunități asemenea lui David, gata de jertfă și de lucru și doritori de a face încă și mai mult! N-ar mai fi atunci nevoie să mai îndemnăm pe oameni sau comunitățile să se ridice și să încheie lucrarea. Dacă ar fi de față David și i s-ar cere zece milioane de lei, el fără îndoială ar întreba: "Nu mi s-ar îngădui să dau douăzeci sau o sută de milioane de lei?" Domnului I-ar face plăcere și ar zice: "Da, David se poate." Din cauza acestui spirit, în ciuda păcatului său, a fost ales David ca părinte pământesc al Domnului Hristos. Același spirit a făcut pe Domnul Hristos să dea cu bucurie, să sufere totul și în cele din urmă să aducă jertfa cea mare. Dumnezeu iubește pe dătătorul voios.

Toate acestea erau simbolizate prin arderea de tot. Așa cum am mai spus nu era o cerere de daruri. Era un dar al dragostei, al dedicării, al consacrării. A fost oferit într-un spirit de jertfă de bună voie față de Dumnezeu. A fost oferirea unui dar; a fost dăruirea de sine. Dăruitorul pune totul pe altar pentru a fi consumat și cu el, se dădea pe sine ca o jertfă vie.

JERTFA DE MÂNCARE

Cuvântul folosit în limba ebraică pentru jertfa de mâncare este minchah. Însemnează un dar făcut altcuiva, de obicei mai pe sus de el. Cain și Abel au adus jertfele lor lui Dumnezeu după cum se relatează în cartea Geneza 4, 3. 4. Ei au adus o minchah. La fel a fost și darul lui Iacov către fratele său Esau. (Gen. 32, 15). Tot o minchah au adus lui Iosif frații lui în Egipt. (Gen. 43, 11). Numele acestei jertfe în traducerea românească este “jertfă de mâncare”, pe care o și folosim mai departe.

Jertfele de mâncare erau aduse de obicei din produsele vegetale care de obicei constituiau hrana de bază a națiunii: făină, undelemn, grâu sau cereale, vin, sare, tămâie. Când erau înfățișate Domnului, o parte erau arse ca amintire pe altar, ca un miros plăcut Domnului iar restul era al preotului. “Acesta este un lucru prea sfânt între jertfele de mâncare, mistuite de foc înaintea Domnului.” (Lev. 2, 3). După cum arderea de tot însemna consacrare și dedicare, jertfa de mâncare însemna supunere și dependență. Arderea de tot reprezenta predarea deplină a vieții; jertfa de mâncare era o recunoaștere a suveranității și a stării de administrator, a dependenței de cineva superior. Ele erau un act omagial față de Dumnezeu, o dovadă de supunere și ascultare.

Jertfele de mâncare erau folosite în legătură cu arderile de tot și cu jertfele de împăcare, dar nu împreună cu acelea pentru păcat sau vină. Raportul dat în Numeri cap. 15, spune: “vorbește copiilor lui Israel și spune-le: “Când veți intra în țara pe care vi-o dau ca să vă așezați locuințele în ea și veți aduce Domnului o jertfă mistuită de foc, fie o ardere de tot, fie o jertfă adusă pentru împlinirea unei juruințe sau ca dar de bună voie, sau la sărbătorile voastre, ca să faceți din cirezile sau turmele voastre un miros plăcut Domnului, cel ce își va aduce darul său Domnului să aducă Domnului ca dar de mâncare a zecea parte dintr-o efă de floare de făină frământată într-un sfert de hin de undelemn; iar vin pentru jertfa de băutură la arderea de tot sau la jertfă, să aducă un sfert de hin de fiecare miel.” (Num. 15, 2. 5). Dacă se aducea un berbec, jertfa de mâncare era sporită la două zecimi de efă de floare de făină; iar dacă se aducea un taur, jertfa

Jertfa de mâncare

de mâncare era de trei zecimi de efă. Jertfa de băutură era sporită în aceeași măsură (vers. 6-10).

Când jertfa de mâncare era făcută din floarea făinii, era amestecată cu undelemn și cu tămâie deasupra. (Lev. 2, 1). O mână de făină din aceasta cu undelemn și cu tămâie, erau arse pe altarul arderilor de tot ca amintire. Aceasta era “un dar de mâncare de un miros plăcut Domnului.” (Lev. 2, 2). Tot ce rămânea după ce partea aceasta fusese pusă pe altar era a lui Aaron și a fiilor lui. Era un lucru prea sfânt între jertfele de mâncare mistuite de foc înaintea Domnului.” (vers. 3).

Dacă darul consta din turte nedospite sau din plăcinte, acestea trebuia să fie făcute din floarea făinii amestecată cu undelemn, frânte în bucăți și cu undelemn turnat peste ele (vers. 4-6). Când erau aduse în felul acesta preotul lua o parte din jertfa pentru mâncare și o ardea pe altarul arderilor de tot, ca aducere aminte (vers. 8. 9). Ceea ce rămânea din plăcinte erau ale preotului și erau socotite ca ceva prea sfânt (vers. 10).

Pare lucru înțeles că darul acesta de făină și de turte nedospite unse cu undelemn aveau de scop să dea lui Israel învățătura că Dumnezeu era Acela care întreține viața, că ei depindeau de El în ce privește hrana cea de toate zilele și că înainte de a avea parte de belșugul vieții, trebuia să-L recunoască pe El ca dătător a toate. Această recunoaștere a lui Dumnezeu ca dătător al bunurilor trecătoare ar fi dus fără îndoială mintea lor la izvorul tuturor bunurilor spirituale.

Noul Testament descoperă izvorul acesta ca fiind “Pâinea trimisă din cer care dă viață lumii.” (Ioan 6. 33).

FĂRĂ ALUAT

Se spune hotărât că nici un dar de mâncare nu trebuia să fie făcut cu aluat. Nici cele dospite, nici mierea nu puteau fi aduse pe altar. (Lev. 2, 11). Cu toate acestea erau îngăduite să fie aduse și dospite și miere ca cele dintâi roade. Aluatul era un simbol al păcatului. Pentru motivul acesta era interzis în orice dar care urma să fie ars cu foc (vers. 12).

S-ar putea ridica întrebarea: Pentru ce aluatul dospit și mierea erau interzise să fie aduse împreună cu celelalte jertfe, dar puteau fi aduse ca cele dintâi roade? În timp ce aluatul preînchipuia păcatul, răutatea, fărădelegea, “nu avem nici un cuvânt în Biblie care să ne vorbească despre însemnătatea mierii. Comentatorii sunt în general de acord, că mierea

reprezintă păcatele cărnii, plăcute simțurilor, dar care cu toate acestea duc la pieire. Din cauza aceasta, mulți socotesc mierea ca un simbol al îndreptării de sine sau al servirii de sine.

Dacă admitem interpretarea aceasta, înțelegem că atunci când spunea Dumnezeu lui Israel că poate să aducă aluatul și mierea ca cele dintâi roade, El ne îndeamnă, ca atunci când venim de prima dată, să aducem la El toate pornirile noastre păcătoase și felul nostru lumesc de a fi. El dorește să venim așa cum suntem. Chiar dacă lui Dumnezeu nu-I place păcatul și cu toate acestea nu este un miros plăcut înaintea Lui și chiar dacă simbolul lui, aluatul nu trebuie să ajungă la altar, Dumnezeu dorește să venim la El cu toate păcatele și îndreptățirea noastră de noi înșine. Iar dacă am venit, trebuie să depunem toate la picioarele Lui. El dorește ca să aducem toate păcatele noastre la El. Apoi trebuie să mergem și să nu mai păcătuim.

În jertfele de mâncare ca și în alte jertfe, era folosită sarea. Este numită "sarea, care este legământul Dumnezeului Tău". "Toate darurile tale de mâncare să le sărezi cu sare. (Lev. 2, 13). Toate jertfele erau sărate cu sare, atât din animale cât și din zarzavaturi. "Pentru că fiecare om va fi sărat cu foc și orice jertfă va fi sărată cu sare." (Marcu 9, 49). Sarea are putere de conservare. Ea face hrana să aibă gust. Era o parte însemnată a fiecărei jertfe. Ea preînchipuie puterea apărătoare și păstrătoare a lui Dumnezeu.

Când se aduceau jertfe de mâncare din cele dintâi roade, "se puteau folosi" spice coapte de curând, prăjite la foc, și boabe noi pisate. "Să torni undelemn pe ele și să adaugi tămâie. Cuvântul acesta "boabe pisate" pare să arate pe Acela care a fost zdrobit pentru noi și prin ale cărui lovituri noi am fost vindecați. (Isaia 53, 5). Darurile de mâncare ne înfățișează pe Domnul Hristos ca pe dătătorul și susținătorul vieții, pe Acela prin care și în care "trăim, ne mișcăm și suntem." (Fapte. 17, 28).

Tot de jertfele de mâncare țin și libațiunile, adică jertfele de băutură. (Num. 15, 10. 24). Această jertfă de băutură de vin era înfățișată înaintea Domnului și turnată într-un loc sfânt, nu pe altar. (Num. 28, 7; Exod 30, 9).

Snopul de legănat adus ca dar din cele dintâi roade ale secerișului, care trebuia să fie legănat înaintea Domnului în cea de a doua zi a Paștelui, era și el un dar de mâncare. (Lev. 23, 10-12). Un alt dar de mâncare erau cele două pâini coapte cu aluat care erau înfățișate în ziua cincizecimii ca cele dintâi roade înaintea Domnului. (Lev. 23, 17-20). Alte daruri erau: darul zilnic de mâncare a lui Aaron și al fiilor lui, care trebuia să fie un

dar necurmat (Lev. 6, 20) și darul de gelozie amintit în Numeri 5, 15. Mai este și darul amintit în Lev. 5, 11. 12. Darul acesta era însă mai mult un dar pentru păcat decât un dar de mâncare.

PÂINEA PREZENȚEI

Pâinea punerii înainte care era așezată săptămânal în partea întâia a Sanctuarului era de fapt un dar de mâncare înfățișat Domnului. Numele lui Ebraic înseamnă de fapt “pâinea prezenței” sau “pâinea feței”. Este numită și pâinea care se așează necurmat”. (Num. 4, 7). Masa este numită “masa punerii înainte” și “masa curată”. (Lev. 24, 6; 2 Cronici 13, 10. 11). Pâinea punerii înainte consta din douăsprezece turte, fiecare turtă fiind făcută din două zecimi de efă de floarea făinii. Pâinile erau puse în șiruri pe masă în fiecare zi de Sabat. Preoții care veneau pentru a sluji în timpul săptămânii viitoare, își începeau slujba cu jertfa de seară în Sabat. Preoții care se retrăgeau, încheiau slujba lor cu jertfa de dimineață din Sabat. Atât cei care veneau cât și cei care plecau, se uneau atât pentru a îndepărta pâinea cât și pentru a o așeza. În timp ce preoții care plecau, ridicau pâinea veche, preoții care veneau așezau pe cea nouă. Aveau grijă să nu ridice pâinea cea veche până nu era gata să fie așezată pâinea cea nouă. Pâinea trebuia să fie pururea pe masă. Era pâinea Prezenței.

În ce privește mărimea acestor turte, părerile sunt împărțite. Unii cred că mărimea acestora ar fi fost de șapte centimetri pe patrușprezece. Cu toate că aceasta nu se poate dovedi, este limpede că cele două zecimi de efă, de făină din care se făcea fiecare turtă, ar fi dat o mărime destul de apreciabilă. Pe pâinea aceasta era așezată tămâie în două cupe, câte o mână în fiecare. Când se schimba pâinea în sabat, tămâia era luată și arsă pe altarul arderilor de tot. “Pâinea prezenței” era adusă lui Dumnezeu ca “un legământ veșnic”. (Lev. 24, 8). Era o dovadă pururea față de Israel că acesta depindea de Dumnezeu pentru susținere și o făgăduință continuă din partea lui Dumnezeu, că El îi va susține. Nevoile sale erau fără încetare înaintea Lui și făgăduința Lui pururea înaintea lor.

Raportul cu privire la masa punerii înainte spune că pe masă erau farfurii, cățui, potire și cești “ca să slujească la jertfele de băutură.” (Exod 25, 29). Cu toate că în legătură cu aceasta nu se spune despre vin că ar fi fost pe masă, este evident că potirele din care urma să se toarne erau acolo pentru un anumit scop. În legătură cu jertfa perpetuă, era rânduită

și o jertfă de băutură. (Num. 28, 7). Vinul trebuia să fie “turnat Domnului ca o jertfă de băutură”, “în loc sfânt.” Raportul nu arată unde anume în locul sfânt urma să fie turnat vinul Domnului, ci numai că trebuia să fie turnat Domnului. Se spune doar unde nu trebuia turnat. În ce privește altarul tămâierii, se interzicea lui Israel să aducă “altfel de tămâie” și să nu se toarne pe el “nici o jertfă de băutură.” (Exod 30, 9). Dacă jertfa de băutură urma să fie turnată în locul sfânt; dacă nu trebuia să fie turnată pe altar; dacă pe masă erau potire din care să se toarne, pare lucru lămurit că potirele de pe masă cuprindeau vin.

Nu este un pas mare de la masa pâinilor punerii înainte din Vechiul Testament, la masa Domnului Hristos din Noul Testament. (Luca 22, 30; 1 Cor. 10, 21). Paralela este apropiată, deoarece pâinea este trupul Lui care s-a frânt pentru noi. Potirul este legământul cel nou în sângele Lui. (1 Cor. 11, 24, 25). De câte ori mâncăm pâinea și bem paharul “vestim moartea Domnului până va veni El.” (vers. 26). Pâinea Prezenței era un simbol al Aceluia care “ trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi.” (Evrei 7, 25). El este pâinea vie care s-a coborât din cer.” (Ioan 6, 51).

După cum s-a spus la începutul acestui capitol, darurile de mâncare erau o recunoaștere a suveranității lui Dumnezeu și a stării de administrator a omului. Arderea de tot spune: Tot ce sunt este al Domnului. Jertfa de mâncare zicea: Tot ce am este al Domnului. De fapt, cea de-a doua este cuprinsă în cea dintâi: căci dacă un om este consacrat Domnului, consacrarea aceea cuprinde tot avutul său împreună cu ființa sa. Acesta este motivul pentru care jertfele de mâncare însoțeau întotdeauna arderile de tot. (Num. 15, 4).

DEDICAREA MIJLOACELOR

Jertfa de mâncare era o jertfă anume, deosebită, care arată consacrarea averii, după cum arderea de tot arată consacrarea vieții. Dedicarea averii trebuie întotdeauna să fie precedată de o dedicare a vieții. Una este rezultatul celeilalte. O dedicare a vieții fără o consacrare a averii nu este prevăzută în planul lui Dumnezeu.

Cele două trebuie să meargă mână în mână. Împreună, ele ajung o jertfă întreagă, plăcută lui Dumnezeu, “un miros bine plăcut înaintea Domnului.” Este nevoie să fie accentuată ideea de isprăvnicie. Unii care poartă numele de creștini vorbesc mult despre sfințenie și despre devoțiune

față de Dumnezeu, dar faptele lor nu corespund totdeauna cu mărturisirea lor. Băierile pungii sunt ținute strâns, iar apelurile nu sunt auzite. Cauza lui Dumnezeu lăncezește. Aceștia trebuie să înțeleagă că consacrarea vieții include și consacrarea bunurilor.

Pe de altă parte ar fi greșeală să credem că dedicarea bunurilor pământești este tot ceea ce cere Dumnezeu. Suntem răspunzători de orice dar am avea, fie bani, fie timp, fie daruri naturale. Dumnezeu este proprietar al acestor bunuri, iar noi nu suntem decât administratori. Daruri de felul: muzicii, cântecului, vorbirii, conducerii, sunt ale lui Dumnezeu. Ele trebuie să fie închinat Lui și trebuie să fie așezate pe altar.

Floarea făinii folosită în darurile de mâncare era în parte un produs al muncii omului. Dumnezeu face să crească cerealele; El dă soare și ploaie; el așează în cereale puterile dătătoare de viață. Omul adună cerealele, macină făina, desparte din ea toate părțile pe rând până ajunge “floare”. Atunci este adusă înaintea lui Dumnezeu, fie ca făină, fie ca turte coapte la foc. Dumnezeu și omul au lucrat împreună, iar rezultatul este închinat lui Dumnezeu. El reprezintă darul curat al lui Dumnezeu însoțit de munca omului. Înseamnă a înapoia cele ale Lui, cu dobândă. Dumnezeu dă sămânța. Omul seamănă, Dumnezeu o udă. Înmulțită este înapoiată lui Dumnezeu, care milostiv o primește. Preînchipuie cariera vieții omului, a talentelor lui sporite sub mâna călăuzitoare a lui Dumnezeu.

Dumnezeu dă fiecărui om cel puțin un talant. El dorește ca omul să-l sporească și să-l înmulțească. Nu este bine primit înaintea lui Dumnezeu darul original, de a-i înapoia numai ceea ce a dat El. Dumnezeu dorește să luăm sămânța pe care o dă, să o semănăm, să o îngrijim, să adunăm roadele. El dorește ca cerealele să treacă prin prelucrarea aceea care pare că zdrobește și îndepărtează din ele însăși viața, dar realitatea este că le pregătește pentru a servi omului. El dorește să fie îndepărtate toate cele de rând și dorește să-I fie înfățișate ca “floare a făinii”. El dorește ca talanții să-I fie sporiți și să-I fie înapoiați cu dobândă. Ce este mai puțin, nu este primit.

Floarea făinii reprezintă cariera vieții omului. Reprezintă talanții sporiți. Ceea ce pânile punerii înainte reprezentau pentru națiune, darul de mâncare reprezenta pentru persoane în parte. Simbolizează cariera vieții consacrată lui Dumnezeu.

Cât de însemnată este expresia: “Floarea făinii”! Făina este rezultatul cerealelor zdrobite între cele două pietre de moară. Fusese în stare de semințe, în stare de a fi semănată, în stare de a perpetua viața. Acum este zdrobită, fără viață. Nu mai poate fi semănată; este moartă. Viața din ea este zdrobită. Dar este oare în zadar? Nu, de o mie de ori, nu! Ea își dă viața, a murit, pentru ca alții să poată trăi. Zdrobirea propriei vieți a ajuns mijlocul prin care să se perpetueze viața înnobilită. Fusese viața unei semințe; acum ajută la păstrarea vieții unui suflet, o ființă făcută după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Moartea a îmbogățit-o, a proslăvit-o, a făcut-o în stare să servească neamului omenesc.

SLUJIREA SUFERINȚEI

Puține vieți sunt de adevărată valoare pentru neamul omenesc până nu au fost zdrobite și pisate. Omul găsește pe Dumnezeu în experiențele mari ale vieții. Caracterul se zidește atunci când valurile trec pe deasupra sufletului. Întristarea, dezamăgirea, suferința, sunt servi iscusiți ai lui Dumnezeu. Zilele întunecoase sunt tocmai acelea care aduc șuvoaiele binecuvântărilor, făcând în stare semințele deja încolțite să rodească.

Problema suferinței poate că nu este ușor de priceput în rosturile ei mai adânci. Dar ceva este înțeles. Suferința slujește unui anumit scop în planul lui Dumnezeu. Înmoaie sufletul. Pregătește sufletul pentru o mai bună și mai adâncă înțelegere a vieții. Inspiră simpatie pentru alții. Face pe om să umble umil în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

Numai acela care a suferit, a trăit. Numai acela care a iubit, a trăit. Cele două sunt îmbinate. Iubirea cere jertfă. Jertfa de multe ori cere suferință. Nu se spune că este nevoie totdeauna de suferință trupească. Modul mai înalt de suferință este plin de bucurie, de sfințenie, de înălțare. O mamă poate că jertfește pentru fiul ei, poate că suferă, dar o face cu bucurie, cu bună plăcere. Iubirea socotește suferința ca un privilegiu. “Mă bucur de suferințele pentru voi,” zicea apostolul Pavel, “și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica.” (Coloseni 1, 24). Lecția propriu zisă a suferinței nu este învățată până nu am ajuns să știm să ne bucurăm în ea. Și ne putem bucura atunci când ne dăm seama că “după cum avem parte din belșug de suferințele lui Hristos, tot așa, prin Hristos avem parte din belșug și de mângâiere. Așa că, dacă suntem în necaz, suntem pentru mângâierea și

mântuirea voastră; dacă suntem mângâiați, suntem pentru mângâierea voastră, care se arată prin faptul că răbdați aceleași suferințe ca și noi”; că Domnul Hristos Însuși “a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit”; și că “prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” ; “când ajungem să ne luminăm că suferințele noastre suportate și înțelese așa cum trebuie, sunt îngăduite pentru ca să fim asemenea marelui preot din vechime, care era “îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune.” (2 Cor. 1, 5. 6. Evrei 5, 1; 2, 18; 5, 2). O suferință de genul acesta nu este plină de întristare, ci de voie bună. Domnul Isus, “pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea.” (Evrei 12, 2).

Suferința a fost partea poporului lui Dumnezeu în toate timpurile. Este o parte din planul Său astăzi. Numai prin suferință se pot însuși anumite învățături. Numai în felul acesta putem sluji în locul Domnului Hristos pentru binele celor care trec prin valea durerii, “pentru ca prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz.” (2 Cor. 1, 4). Văzută în lumina aceasta, suferința trebuie să fie o binecuvântare. Ajută pe om să servească într-un chip în care nu ar fi în stare fără experiența aceasta. Ajunge un privilegiu atunci când “nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El.” (Filipeni 1, 29).

Pentru a înțelege cât este de necesară “părtășia suferințelor Lui,” trebuie să privim la viața unora din sfinții Lui din veacurile trecute. Amintiți-vă de cele trei zile teribile pentru Avraam după ce Dumnezeu îi poruncise să înjunghie pe fiul său. Amintiți-vă de noaptea de groază a lui Iacov, noaptea care a făcut să iasă un sfânt dintr-un păcătos. Amintiți-vă de Iosif în fântână așteptându-și moartea; chinurile lui sufletești după ce a fost vândut ca sclav; întâmplările din închisoare unde a ajuns pe temeul unei mărturii mincinoase și unde viața i-a fost amărâtă de nerecunoștință. Amintiți-vă de persecutarea lui Ieremia; de ziua teribilă când lui Ezechiel i s-a poruncit să predice, în loc să i se îngăduie să stea lângă femeia lui aflată pe moarte; de negrele și îngrozitoarele experiențe ale lui Ioan Botezătorul în închisoare, când îndoielile îi asaltau sufletul; de ghimpele din carnea lui Pavel care n-a fost îngăduit să fie îndepărtat. Și cu toate acestea, din aceste întâmplări au ieșit la iveală, oameni nobili, cu vederi mai cuprinzătoare, în stare să facă o lucrare și mai rodnică. Fără ele, sfinții aceștia nu ar fi putut să desăvârșească lucrarea pe care au făcut-o,

iar viața lor nu ar fi putut fi un exemplu de îmbărbătare pentru alții, așa cum este. După cum florile dau un parfum și mai îmbătător după ce sunt zdrobite, tot astfel o mare întristare poate face în stare viața cuiva să se înobileze și să se înfrumusețeze, înălțând-o în slujba folositoare pentru Dumnezeu.

SFINȚITĂ DE DUHUL

Făina folosită pentru darurile de mâncare nu trebuia să fie adusă uscată: trebuia să fie amestecată cu undelemn. (Lev. 2, 4, 5). Undelemnul reprezintă Duhul lui Dumnezeu. Numai atunci când viața cuiva este sfințită prin Duhul Sfânt, frământată cu Duh, unsă cu El, poate fi plăcută lui Dumnezeu. Suferința în ea însăși nu este o binecuvântare. Ar putea să ducă pe om la o și mai mare împietrire de inimă și la o furie mai mare. Dar atunci când Duhul lui Dumnezeu ia sufletul în stăpânire, când Spiritul cel bun al Domnului, pătrunde viața, se dă pe față parfumul unei vieți consacrate lui Dumnezeu.

După cum tămâia adusă în fiecare dimineață și seară în locul sfânt preînchipuia dreptatea Domnului Hristos care se înalță odată cu rugăciunile preotului pentru națiune ca un miros plăcut înaintea lui Dumnezeu, tot astfel tămâia adusă odată cu jertfa de mâncare era de folos pentru fiecare în parte. Se oferea personal ceea ce altfel era pentru toți. La jertfa de dimineață și de seară, preotul se ruga pentru oameni. La jertfa de mâncare, tămâia era folosită pentru un anumit suflet.

În mintea Israeliților tămâia și rugăciunea erau strâns legate între ele. Dimineața și seara, când tămâia care preînchipuia meritele și mijlocirea Domnului Hristos, se înalța în locul sfânt, se făceau rugăciuni în tot cuprinsul țării. Tămâia se strecura nu numai în Sfânta Sfintelor, dar parfumul ei se simțea și în jurul tabernacolului. Pretutindeni chema pe oameni la părtășie cu Dumnezeu.

Rugăciunea este viața creștinului. Este respirația sufletului. Este elementul vital în orice domeniu de activitate a vieții. Trebuie să însoțească orice jertfă, să parfumeze orice dar. Nu este numai un ingredient al creștinismului, ci este însăși viața lui. Fără respirația aceasta vitală, viața încetează curând; și odată cu încetarea vieții, se înscăunează putrezirea, iar ceea ce ar fi trebuit să fie un miros de viață, ajunge să fie un miros de moarte spre moarte.

Jertfa de mâncare

“Fiecare om va fi sărat cu foc și orice jertfă va fi sărată cu sare.” (Marcu 9, 49). Focul curăță, sarea face să se păstreze. A fi sărat cu foc înseamnă nu numai curățire, dar și păstrare. Dumnezeu dorește un popor curat, un popor ale cărui păcate sunt iertate. Trebuie să se primească puterea păstrătoare a lui Dumnezeu. Trebuie să fim păstrați curați. Focul nu trebuie să fie un foc nimicitor, ci curățitor. Întâi trebuie să fim curățiți și apoi păstrați. “Sărați cu foc!” Curățiți și păstrați curați! Minunate rânduiele!

Jertfa de mâncare cu toate că este cea mai de seamă, are de dat învățături foarte frumoase sufletului credincios. Tot ce suntem, trebuie să fie pe altar. Tot ce avem este al lui Dumnezeu, iar Dumnezeu va curăți și va păstra ce este al Lui. Fie ca învățăturile acestea să rămână cu noi.

JERTFA DE ÎMPĂCARE

Jertfa de împăcare vine de la o rădăcină de cuvânt care înseamnă “a îndrepta, a împlini ce lipsește, a da o răsplată.” Arată o stare de lucruri în care neînțelegerile au fost date la o parte iar greșelile au fost îndreptate și în care domnesc sentimentele cele bune. Jertfele de împăcare erau aduse ori de câte ori era prilejul să se dea pe față mulțumirea și bucuria sau pentru a face un vot. Erau jertfe de un miros bine plăcut ca și arderile de tot și jertfele de mâncare. Ele erau din partea aducătorului un prilej de exprimare a păcii dintre el și Dumnezeu și a recunoștinței lui față de El, datorită multelor Lui binecuvântări.

Când aducea o jertfă de împăcare, aducătorul avea dreptul să aleagă. Putea să aducă un taur, o oaie, un miel, o capră sau un țap. De obicei jertfa trebuia să fie “fără cusur ca să fi bine primită.” (Lev. 22, 21; 3, 1-17). Cu toate acestea, când se aducea o jertfă de împăcare ca jertfă de bună voie, nu era nevoie să fie fără cusur. Putea să fie folosită chiar dacă avea “un mădular prea scurt sau prea lung.” (Lev. 22, 23). Ca și în cazul arderii de tot, aducătorul trebuia să pună mâna pe capul vitei și să o junghie la intrarea cortului. Apoi preotul stropea sângele de jur împrejurul altarului. (Lev. 3, 2). După aceea era arsă grăsimea: “Aceasta este mâncarea unei jertfe mistuite de foc, de un miros plăcut Domnului.” (vers. 11). “Toată grăsimea este a Domnului. “Aceasta este o lege veșnică pentru urmașii voștri din toate locurile unde veți locui; cu nici un chip să nu mâncați nici grăsime, nici sânge.” (vers. 16, 17).

Jertfele de împăcare erau de trei feluri: jertfe de mulțumire, jertfe făgăduite printr-un vot și jertfe de bună voie. Dintre acestea se menționează că jertfele de mulțumire sau de laudă erau cele mai însemnate. Erau aduse în zilele de bucurie, ca recunoștință pentru o salvare deosebită sau pentru o binecuvântare dată în chip deosebit. Erau aduse dintr-o inimă plină de laudă pentru Dumnezeu, revărsându-se de bucurie.

Arderile de tot reprezentau dedicarea și consacrarea aducătorului. Jertfele de mâncare recunoșteau dependența aducătorului de Dumnezeu pentru toate binecuvântările pământești și a primirii din partea Lui a răspunderii de administrator. Jertfele de împăcare erau jertfe de mulțumire

Jertfa de împăcare

pentru milosteniile primite; un dar de bună voie dintr-o inimă prea plină. Ele nu cereau îndurări; ele aduceau laudă lui Dumnezeu pentru ce a făcut și preamăreau Numele Lui pentru bunătatea și îndurările Lui față de fiii oamenilor.

SĂRBĂTOARE COMUNĂ

Jertfele din Vechiul Testament erau rugăciuni întrupate. Ele uneau credința cu faptele și rugăciunea cu credința. În totalitatea lor, ele exprimau legătura și nevoia omului de Dumnezeu. Jertfele de împăcare erau jertfe de împărtășire. Arderile de tot erau arse deplin cu foc pe altar; jertfele de mâncare erau fie arse afară din tabără, fie consumate de preot, dar jertfele de împăcare erau împărțite nu numai între Dumnezeu și preot, ci o parte, cea mai mare, era dată aducătorului și familiei lui. Partea lui Dumnezeu era arsă pe altar. (Lev. 3, 14. 17). Preotul primea pieptul legănat și spata legănată. (Lev. 7, 33. 34). Restul era al aducătorului, care putea invita să participe orice persoană curată. Trebuia să fie consumată în aceeași zi sau în unele cazuri a doua zi, dar nu mai târziu. (Lev. 7, 16-21).

Turte nedospite frământate cu undelemn, plăcinte și turte coapte în tigaie erau o parte din jertfă. La aceasta se mai adăuga pâine dospită. O parte era înfățișată Domnului ca dar ridicat și apoi dată preotului ca parte a lui.

Întreaga ceremonie era ca un serviciu de împărtășire la care preotul, oamenii și Domnul luau loc la aceeași masă; o ocazie fericită, la care toți se uneau pentru a mulțumi lui Dumnezeu și a-L lauda pentru îndurările Lui.

Folosirea aluatului în jertfele de împăcare era ceva plin de însemnătate. De obicei, aluatul nu era îngăduit la nici o jertfă. Într-o altă împrejurare când era folosit și anume, aceea a primelor roade de mâncare (Lev. 2, 12), aluatul nu era îngăduit să fie adus pe altar. În împrejurarea de față era înfățișat Domnului ca un dar ridicat și apoi dat preotului care stropise sângele. (Lev. 7, 13. 14). În cazul primelor roade din darurile de mâncare, aluatul înfățișa pe om care aducea darul său ca ofrandă lui Dumnezeu pentru prima dată. El trebuia să aducă ce avea. Dar trebuia să facă lucrul acesta numai odată. În jertfa de împăcare se dădea ordine atât pentru pâinea dospită, cât și pentru cea nedospită. Nu s-ar putea ca aceea fiind o masă comună unde luau parte Dumnezeu, preotul și aducătorul jertfei, pâinea nedospită să reprezinte pe Acela care este fără de păcat și care este pacea noastră, iar pâinea dospită să reprezinte nedesăvârșirea omului care este primit de Dumnezeu? (Efeseni 2, 13). Despre aceasta se

amintește în Amos 4, 5.

“Carnea jertfei de laudă și de mulțumire să fie mâncată chiar în ziua în care a fost adusă: să nu se lase nimic din ea până dimineața.” (Lev. 7, 15). Cu toate că aceasta era o măsură sanitară, nu numai acesta trebuie să fi fost motivul, deoarece în cazurile în care jertfa de pace a fost un vot sau o jertfă de bună voie, ea putea să fie consumată și a doua zi (vers. 16). Se vede foarte bine că era cu neputință ca un om să consume singur jertfa sa într-o zi, dacă ar fi fost un vițel, un țap sau un miel. Îi era îngăduit, chiar îi era poruncit, să cheme și pe alții să ia parte la masă. “Nu vei putea să mănânci în cetățile tale... vreunul din darurile aduse de tine pentru împlinirea unei juruințe, nici darurile tale de bună voie, nici cele dintâi roade ale tale. Ci pe acestea să le mănânci înaintea Dumnezeului Tău, tu, fiul tău și fiica ta, robul tău și roaba ta și levitul care va fi în cetățile tale; și să te bucuri înaintea Domnului Dumnezeului tău, de toate bunurile pe care le vei avea. Cât vei trăi în țara ta, vezi să nu care cumva să părăsești pe Levit.” (Deut. 12, 17-19).

Aceasta era trăsătura specifică jertfelor de mâncare: trebuiau mâncate în aceeași zi și trebuia să fie și alții părtași la ele; trebuia să fie mâncate “înaintea Domnului”, iar participanții să se bucure. Era o masă plină de bună voie, la care se împărtășeau toți și în aceasta se deosebeau de toate celelalte jertfe.

JURUINȚELE

Uneori jertfele de împăcare erau jertfe de juruință. Poate dintr-un motiv sau altul sau datorită unei binecuvântări îndeosebi dorită, un om ar fi făcut o juruință Domnului. Ar fi putut de pildă să se consacre Domnului pe sine, soția sau pe copiii săi, vite, case sau pământ. (Lev. 27). În felul acesta Samuel a fost dat prin juruință Domnului. (1 Samuel 1, 11). În cazul unei persoane, o făgăduință putea fi de obicei răscumpărată la un preț anumit care se putea schimba de către preot când omul era prea sărac. (Lev. 27, 1-8). Dacă juruința era cu privire la vreun animal care putea să fie adus ca jertfă, nu putea să fie răscumpărat. Dacă un om ar fi încercat să-l schimbe pentru un alt animal, amândouă vitele trebuiau să fie aduse ca jertfă (vers. 9, 10). În caz că era vorba de un animal necurat, prețul trebuia să fie pus de preot. Putea să fie răscumpărat adăugând a cincea parte la prețul hotărât (vers. 11-13). Trei erau lucrurile care nu

puteau fi aduse ca juruință: întâiul născut (vers. 26. 27); tot ce era devotat lui Dumnezeu (vers. 28. 29) și zecimea (vers. 30-34). Acestea, ca unele care erau chiar ale lui Dumnezeu nu puteau fi aduse ca juruință.

Sunt unii care nu privesc cu multă stimă juruințele. Cu toate acestea, Dumnezeu a dat dispoziții cu privire la juruințe. Chiar dacă ar fi mai bine ca omul să nu facă o juruință, decât să o facă și apoi să nu o plătească (Ecles. 5, 5), uneori juruințele sunt la locul lor și sunt primite de Dumnezeu. “Dacă te ferești să faci o juruință nu faci un păcat” (Deut. 23, 22), dar dacă un om face o juruință “să nu pregeți s-o împlinești” (vers. 21). Facerea unei juruințe este la voia omului. Omul este liber să facă sau să nu facă o juruință, dar dacă o face “să nu-și calce cuvântul, ci să facă potrivit cu ce i-a ieșit din gură.” (Numeri 30, 2).

Lucrul cel mai de seamă în toate acestea este că omul trebuie să se țină de ceea ce a făgăduit.” Nu trebuie să-și calce cuvântul.” Nici măcar nu trebuie “să pregete” în împlinirea juruinței sale. La data sorocită, trebuie să plătească. Dumnezeu așteaptă lucrul acesta.

Dumnezeu dorește ca poporul Său să fie cinstit și vrednic de încredere. Dorește ca să-și țină cuvântul. Omul care nu este credincios în treburile pământești, nu-și îndeplinește nici datoriile de creștin. Omul nu poate să-și calce cuvântul și în același timp să mai aibă parte de harul lui Dumnezeu. Nici un om nu poate uita să-și plătească datoriile sau chiar numai să pregete de a le plăti și totuși să fie socotit de cer un om cinstit. Creștinul mai presus de alți oameni trebuie să fie un om de cuvânt. Nu numai că trebuie să fie cinstit, ci trebuie să fie și punctual.

Veacul în care trăim este un timp când cuvântul este socotit ca fiind de mică însemnătate, iar oamenii țin foarte puțin la făgăduințele lor. Chiar dacă așa ceva se poate aștepta de la lume, nu poate fi însă nici o scuză pentru acela care poartă numele de creștin să tăgăduiască făgăduințele. Și cu toate acestea câte făgăduințe neîmplinite și câte voturi sunt călcate! Legământul conjugal este călcat; legământul botezului este călcat; legământul consacării este călcat. Tratate sunt lepădate, înțelegeri sunt călcate, legăminte sunt uitate. Abaterile de la credință sunt ceva obișnuit; declinarea răspunderii este ceva aproape universal. Domnul Hristos Însuși s-a întrebat dacă va afla credință pe pământ când se va întoarce. (Luca 18, 8).

În mijlocul acestei confuzii trebuie să fie o seamă de oameni pe care Dumnezeu să se poată încrede, în a căror gură să nu se afle viclenie și care să fie credincioși față de cuvântul lor. La întrebarea pusă în Psalmul

15, se răspunde tot acolo: “Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel Sfânt? Răspunsul: “Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă. Acela nu clevetește cu limba lui, nu face rău semenului său și nu aruncă ocară asupra aproapelui. El privește cu dispreț pe cel vrednic de disprețuit, dar cinstește pe cei ce se tem de Domnul. El nu-și ia vorba înapoi dacă face un jurământ în paguba lui. El nu-și dă banii cu dobândă și nu ia mită împotriva celui nevinovat. Cel ce se poartă așa nu se clatină niciodată.”

Una din condițiile amintite aici este aceea că “dacă face un jurământ” să nu-și ia vorba înapoi. Se poate ca cineva să se fi învoit să vândă sau să cumpere ceva, iar după aceea i se poate oferi un preț mai bun. Să rămână la înțelegerea dintâi, chiar dacă este în paguba sa? Va rămâne, dacă este creștin.

Respectul față de cuvântul dat este nevoia cea mare a omenirii. Națiunile au nevoie de el, căci altminteri toate tratatele lor sunt fără rost. Lumea comercială are nevoie de el căci altminteri vine confuzia și prăpădul. Persoanele în parte au nevoie de el, căci altminteri pierе încrederea de pe pământ. Mai pe sus de toate creștinii au nevoie de el, căci altminteri pierd viziunea și nădejdea și lumea este apucată de disperare.

E timpul suprem și ocazia supremă pentru Biserică. E nevoie să se dea lumii o dovadă că sunt oameni care rămân credincioși într-o generație necredincioasă; care respectă propriul lor cuvânt, după care respectă pe al lui Dumnezeu; sunt sinceri față de credința dată o singură dată celor sfinți. Descoperirea fiilor lui Dumnezeu este în întârziere. (Romani 8, 19). Această descoperire a fiilor lui Dumnezeu nu numai că “firea o așteaptă cu o dorință înfocată”, ci “toată firea suspină și suferă durerile nașterii pentru ea.” (vers. 22). Iar descoperirea aceasta va da pe față un popor care are asupra sa sigiliul aprobării lui Dumnezeu. Ei țin poruncile. Au credința lui Isus. Cuvântul lor este da, da și nu, nu. Ei sunt fără vină chiar în fața tronului lui Dumnezeu. (Apoc. 14, 12. 5; Iacov 5, 12).

ÎN PACE CU DUMNEZEU

După cum s-a spus mai înainte, jertfa de împăcare era o jertfă de împărtășire la care luau parte Dumnezeu, preotul și oamenii. Era o masă obștească luată înăuntrul templului, la care domnea bucuria și fericirea, iar preotul și oamenii discutau ca în familie. Nu era un prilej de împăcare, ci mai degrabă o serbare pentru pacea care domnea. De obicei era

Jertfa de împăcare

precedată de o jertfă pentru păcat și o ardere de tot. Ispășirea fusese făcută, sângele fusese stropit, iertarea fusese dată și îndreptățirea fusese asigurată. La celebrarea ei, omul chema rudele și slugile sale cum și pe Leviți pentru a mânca împreună cu el. “Nu vei putea mânca în cetățile tale”, spunea porunca Domnului, ci numai “în locul pe care-l va alege Domnul, Dumnezeu Tău.” (Deut. 12, 17.18). În felul acesta, întreaga familie se aduna înăuntrul porților templului pentru a sărbători pacea așezată între Dumnezeu și om, între om și om.

“Fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” (Romani 5,1). “El este pacea noastră.” (Efeseni 2,14). Israelul din vechime era chemat să sărbătorească faptul că aveau pace cu Dumnezeu, că păcatele lor fusese iertate și că se bucurau din nou de făgăduința și bunăvoința lui Dumnezeu. Sărbătoarea aceasta cuprindea și pe fiu și pe fiică, pe rob și pe roabă, ca și pe Levit. Toți luau loc la masa Domnului și se bucurau împreună “în nădejdea slavei lui Dumnezeu.” În același fel noi trebuie să ne bucurăm “în Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea.” (Romani. 5, 2. 11).

Puțini sunt aceia care se bucură de pacea lui Dumnezeu sau o prețuiesc așa cum trebuie. Cu toate că în multe cazuri motivul poate să fie o lipsă de apreciere pentru ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei, de multe ori sunt suflete care nu înțeleg că este privilegiul și dreptul lor să fie fericiți în religia lor. Ei trăiesc în umbra crucii în loc să trăiască în lumina ei. Lor li se pare că a zâmbi este ceva vinovat și chiar râsul nevinovat este o nelegiuire. Ei poartă povara omenirii pe umerii lor și li se pare că folosirea timpului pentru recreație nu numai că este o risipă de timp, dar că este cu totul contrariu religiei. Ei sunt creștini buni, dar nu sunt creștini fericiți. Dacă ar fi trăit pe timpul Domnului Hristos și ar fi făcut parte dintre urmașii Lui, ei ar fi pus la îndoială faptul că ar fi bine să ia parte la nunta din Cana Galileii, dar ar fi fost poate tulburați chiar pentru faptul că Domnul mânca și bea cu păcătoșii. Împreună cu ucenicii lui Ioan ei ar fi postit și s-ar fi rugat. (Luca 5, 29-35).

Acestea sunt scrise cu deplină apreciere a timpului în care trăim. Dacă a fost vreodată un timp în care trebuie să trăim cu seriozitate și cumpătare, atunci timpul acela a și venit. Având în vedere criza care se apropie, ce oameni ar trebui să fim noi în umblare și temere de Dumnezeu! Orice ușurătate trebuie să fie dată la o parte și cu toate acestea, solemnitatea ar trebui să pună stăpânire pe toți. Mari și veșnice întâmplări se grăbesc

cu repeziciune. Timpul acesta nu este pentru ușurătațe și lucruri de nimic. Împăratul este la uși!

BUCURIA ÎN DOMNUL

Stările acestea nu trebuie să ne facă să uităm că suntem fii ai Împăratului, că păcatele ne sunt iertate și că avem dreptul să ne bucurăm și să fim fericiți. Lucrarea trebuie să fie încheiată și noi trebuie să avem parte în ea: dar mai pe sus de toate Dumnezeu este Acela care trebuie să încheie lucrarea. Mulți lucrează ca și cum ei ar trebui să încheie lucrarea și ca și cum totul ar depinde de ei. Li se pare că asupra lor apasă răspunderea lucrării și cu toate că bunul Dumnezeu ar putea să dea ajutor, de fapt lor le revine sarcina de a încheia lucrarea. Chiar în rugăciunile lor, adesea ei amintesc lui Dumnezeu de ceea ce ar trebui să facă, de teamă ca nu cumva El să treacă cu vederea unele din lucrările care le stau lor pe inimă. Sunt oameni cumsecade, chinuindu-se să facă totdeauna ceea ce se cuvine, dar nu s-au deprins să arunce poverile lor asupra Domnului. Ei fac tot ce pot mai bine pentru a purta povara și deși se vaită sub povară sunt hotărâți să nu se lase. Ei sunt lucrători de mare valoare și sunt scumpi înaintea Domnului.

Ei duc lipsă de ceva mai important și nu obțin multă bucurie în viața lor de creștin. Ei sunt un fel de Marta care muncesc din greu și se ostenesc, dar lasă la o parte ceea ce trebuiește. Ei privesc cu dezaprobare la Mariile care nu realizează cât ei și se plâng înaintea Domnului. Ei nu pot pricepe cum se face că Domnul ia apărarea Mariei, când după mintea lor ea ar trebui să fie muștrată. Ei se ostenesc dar nu sunt prea fericiți de lucrul acesta. Ei gândesc că alții nu-și fac partea. (Luca 10, 38-42).

E aceeași învățătură care este ilustrată în întâmplarea cu fiul pierdut. Fiul cel mare n-a făcut niciodată ceva prea rău. El lucruse totdeauna din greu și niciodată nu petrecuse timpul cu petreceri și beții. Și acum când fiul mai tânăr venise acasă după ce-și cheltuisese averea într-un trai desfrânat, “el s-a întărâtat de mânia și nu voia să intre în casă” la serbarea în cinstea fratelui revenit. N-a fost de nici un ajutor faptul că “tatăl său a ieșit afară și l-a rugat să intre.” Ci mai tare învinovăța pe tatăl său că îndată “ce a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu femeile desfrânate, i-ai tăiat vițelul cel îngrășat.” (Luca 15, 30). Plin de bunătate, tatăl răspunde: “Trebuie să ne bucurăm și să ne veselim pentru că acest

frate al tău era mort și a înviat, a fost pierdut și a fost găsit.” (vers. 32). Nu ni se spune sfârșitul. A mers fiul înăuntru? A biruit iubirea tatălui? Nu știm. Povestirea nu spune. Cel din urmă tablou pe care-l avem este acela al fratelui mai mare stând mânios afară din casă. Să nădăjduim că s-a pocăit și a mers înăuntru, dar nu știm.

Creștinii ar trebui să fie oameni fericiți, chiar în mijlocul celor mai solemne evenimente. Și pentru ce să nu fie? Păcatele le sunt iertate. Au pace cu Dumnezeu. Sunt îndreptățiți, sfințiți, mântuiți. Dumnezeu a pus un cântec nou în gura lor. Ei sunt copiii Celui Prea Înalt și umblă cu Dumnezeu. Sunt fericiți în iubirea lui Dumnezeu.

Puțini creștini au pacea lui Dumnezeu în inimă așa cum ar trebui. Pare că pierd din vedere moștenirea lor. Domnul Hristos spune: “Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum v-o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu vi se înspăimânte.” (Ioan 14, 27)

Cu toate acestea inima multora este frământată. Ei sunt înfricoșați. Sunt chinuiți de griji. Careva dintre ai lor este afară din staul și caută să-l câștige pe calea rugăciunii. Zi și noapte se roagă și muncesc din greu. În străduința lor de a-l salva, ei nu lasă nici o piatră nerăsturnată. Dacă cineva ar putea fi salvat prin lucrarea săvârșită de altcineva, ei sunt hotărâți să facă totul. Și nici pe Dumnezeu nu-l scutesc din socoteala lor. Se roagă Lui. Îl conjură. Ei se roagă Lui ca și cum Dumnezeu ar avea nevoie de provocare. Și în cele din urmă persoana vine la Domnul. Ce fericiți sunt. În sfârșit pot să se odihnească. De acum lucrul lor s-a sfârșit, și-au făcut datoria.

Le vine oare acestor oameni în minte că Dumnezeu este tot atât de mult interesat în convertirea acelei persoane, cât și ei, ba mai mult? Le vine oare în gând că mult înainte de a fi început ei să roage, Dumnezeu a plănuit și a lucrat pentru salvarea sufletului iubit; că El face și a făcut tot ce este cu putință în vederea acestui lucru? Că în loc să ia lucrul din mâna lui Dumnezeu și să-l roage să le ajute, ar fi mai bine dacă ar recunoaște lucrarea ca fiind a lui Dumnezeu și ar lucra împreună cu El? În clipa în care omul a înțeles lucrul acesta, sufletul este cuprins de pace. Aceasta nu va face pe om să lucreze mai puțin sau să se roage mai puțin, dar va schimba înfățișarea. El va începe să se roage în credință. Dacă credem în adevăr că Dumnezeu lucrează, dacă credem că într-adevăr este interesat în mântuirea oamenilor, ne vom ruga mai mult ca oricând, dar vom lăsa răspunderea pe seama lui Dumnezeu.

Mare parte din lucrarea noastră are temelia pe necredință. Împreună

cu Habacuc avem părerea că Dumnezeu de fapt nu-Și face partea. (Hab. 1, 2-4). Trebuie să-I fie reamintită. Sunt lucruri care trebuie să-I fie aduse înaintea ochilor și noi o facem. În loc să avem credință în Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, în puterea Lui, luăm povara asupra noastră, zicând că de fapt nu putem avea încredere în Dumnezeu că va face ce a făgăduit. Dar când vine credința; când răsare asupra noastră lumina minunată că Dumnezeu încă mai conduce viața oamenilor și că El face totul cu putință pentru salvarea omenirii, iar că rugăciunile noastre ar trebui să fie făcute pentru a cunoaște voia Lui – când ajungem să înțelegem lucrul acesta, atunci avem din belșug siguranță, odihnă și pace. Nu vor fi fapte în mai mică măsură, dar vor fi fapte ale credinței. Nu vor fi rugăciuni mai puține, dar vor fi rugăciuni ale credinței. Zilnic se vor înălța rugăciuni de mulțumire pentru privilegiul de a lucra împreună cu Dumnezeu. Pacea va umple sufletul și inima noastră. Neliniștea și grija vor pieri. Pacea, pacea plăcută, liniștea, odihna, fericirea și bucuria vor fi partea de toate zilele. Viața și concepția despre viață sunt în întregime schimbate. Am învățat să stăm la picioarele lui Isus. În timp ce Marta încă mai lucrează – și se vaită în șoaptă – Maria ascultă cuvintele vieții. Ea a găsit lucrul care trebuie. Ea a înțeles cuvântul Domnului Hristos: “Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți”. (Ioan 6, 29)Iar ea crede și are odihnă.

Nu este fericire mai mare ca aceea de a avea pacea lui Dumnezeu în inimă. Aceasta este moștenirea lăsată de Domnul Hristos. “Vă las pacea Mea” zicea Domnul. Minunate cuvinte!” Vă dau pacea Mea.” (Ioan 14, 27). Pacea Lui era siguranța aceea liniștită care venea din încrederea în Dumnezeu. La data când Domnul Hristos rostea acele cuvinte, El se apropia de cruce. Golgota Îi stătea în față. Dar nu se clătina. Inima Lui era plină de pace și siguranță. Știa în cine Își pusese încrederea și avea odihnă în convingerea că Dumnezeu cunoștea calea. Poate că nu putea să vadă prin porțile mormântului. “Poate că nădejdea nu putea să-I prezinte ieșirea din mormânt ca biruitor sau să-I spună că Tatăl a primit jertfa Lui.” Dar “prin credință Se sprijinise pe Acela de care avusese totdeauna bucuria de a asculta... Prin credință Hristos a biruit.” (H, L. L. pag. 640, 642)

Aceeași pace ne lasă nouă. Aceasta înseamnă a fi una cu Tatăl, a fi în deplină tovarășie și comuniune. Înseamnă liniște, bucurie, odihnă, mulțumire, credință, iubire, nădejde. În ea nu este teamă, grijă sau neliniște. Cine o are, are ceea ce întrece orice știință. El are un izvor de putere care nu este schimbat de împrăjurări. El este în armonie cu Dumnezeu.

JERTFELE PENTRU PĂCAT

Păcatul și jertfele pentru păcat poartă același nume în evreește: *chattath*. Jertfa pentru păcat și păcatul erau așa de strâns unul de altul încât numele lor au ajuns identice. Când Osea spunea preoților: “Ei se hrănesc din jertfele pentru păcat ale poporului Meu”, se folosește același cuvânt, *chattah*, care în alte locuri este folosit pentru păcat. (Osea 4, 8).

Jertfele pentru păcat amintite pentru prima oară în Biblie în legătură cu consacrarea lui Aaron și a fiilor lui. (Exod 29, 14). Totuși nu sunt arătate ca ceva nou. De aceea se poate lua ca ceva de la sine înțeles că jertfele pentru păcat existau chiar pe vremea aceea.

Trebuie să se ia seama că jertfele pentru păcat erau de folos numai pentru păcatele din neștiință. (Lev. 4, 2.13.22.27). Ele cuprindeau păcatele din greșeală, din nepricepere, din grabă, de care păcătosul nu-și da seama la data săvârșirii, dar care după aceea au ajuns să fie cunoscute. Ele nu cuprindeau păcatele săvârșite cu bună știință, cu pricepere și stăruință. Când Israelul a păcătuit cu bună știință, ca la închinarea înaintea vitelului de aur și cu dispreț au lepădat mila lui Dumnezeu când i-a chemat Moise să se întoarcă, pedeapsa a venit. “Aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor.” (Exod 32, 28).

Cu privire la păcatele săvârșite cu bună știință sau din îngâmfare, legea spune: “Dar dacă cineva, fie băștinaș, fie străin păcătuiește cu voie, hulește pe Domnul: acela va fi nimicit din mijlocul poporului său, căci a nesocotit cuvântul Domnului și a călcat porunca Lui; va fi nimicit și își va lua astfel pedeapsa pentru nelegiuirea lui.” (Num. 15, 30. 31). La legea aceasta sunt unele excepții care vor fi luate în seamă la capitolul cu privire la jertfele pentru vinovăție.

DIFERITE JERTFE PENTRU PĂCAT

Capitolul al patrulea al Leviticului discută chestiunea jertfelor pentru păcat. Sunt amintite patru categorii de vinovați: preotul care a primit ungera (vers. 3-12), adunarea întregă (vers. 13. 21), conducătorul (vers. 22. -26), cineva din popor (vers. 27-35). Jertfele care se cereau, nu erau

aceleași în toate cazurile, și nici sângele nu era folosit la fel. Dacă păcătuia “preotul care a primit ungerea” și prin aceasta a adus vina asupra poporului, trebuia “să aducă Domnului un vițel fără cusur ca jertfă de ispășire pentru păcatul pe care l-a făcut.” (Lev. 4, 3). Dacă întreaga adunare a lui Israel păcătuia din neștiință, adunarea trebuia “să aducă un vițel ca jertfă de ispășire și anume să-l aducă înaintea cortului întâlnirii.” (vers. 14). Dacă păcătuise unul dintre conducători, trebuia să aducă “un ied fără cusur” (vers. 23). Dacă cineva din popor păcătuise, trebuia să aducă “o iadă fără cusur” (vers. 28). Dacă nu putea să aducă o iadă, putea să aducă o mieluță (vers. 32).

În fiecare caz păcătosul trebuia să aducă el jertfa, să pună mâna pe capul animalului și să-l junghie. Dacă păcătuise întreaga adunare, adunarea trebuia să aducă animalul de jertfă, iar bătrânii să așeze mâinile pe capul vițelului.

În ce privește folosirea sângelui, este o deosebire care trebuie luată în seamă. Dacă preotul care avea ungerea păcătuia și aducea vițelul și-l junghia, preotul trebuia “să-și moaie degetul în sânge și să stropească de șapte ori înaintea Domnului, în fața perdelei dinăuntru a sfântului locaș.” (vers. 6). Apoi trebuia “să ungă cu sânge coarnele altarului pentru tămâia mirositoare, care este înaintea Domnului în cortul întâlnirii: iar celălalt sânge al vițelului să-l verse la picioarele altarului pentru arderile de tot, care este la ușa cortului întâlnirii” (vers. 7).

Îndrumarea de aici este clară. Când era junghiat vițelul, preotul lua sângele, și o parte din el era dus în partea cea dintâi a sanctuarului. Acolo sângele era stropit de șapte ori înaintea Domnului, înaintea perdelei sanctuarului și de asemenea era pus pe coarnele altarului tămâierii care se afla în despărțitura cea dintâi. Restul sângelui era turnat la piciorul altarului arderilor de tot în curte.

Dacă păcătuia întreaga adunare, sângele era folosit în același fel. Parte din el era dus în partea dintâi a sanctuarului și stropit înaintea perdelei. Coarnele altarului tămâierii erau atinse cu sânge, iar restul sângelui era turnat la piciorul altarului arderilor de tot afară în curte. (vers. 18).

Dacă păcătuia un conducător sângele era folosit în alt fel. Raportul spune: “Preotul să ia cu degetul din sângele jertfei de ispășire, să ungă cu el coarnele altarului arderilor de tot, iar celălalt sânge să-l verse la picioarele altarului pentru arderile de tot.” (vers. 25). În cazul acesta

Jertfele pentru păcat

sângele era dus în sanctuar și stropit înaintea perdelei. Era pus pe coarnele altarului arderilor de tot în curte, iar restul de sânge era vărsat la picioarele aceluiași altar.

La fel se făcea cu sângele, când păcătuia careva din popor; sângele era pus pe coarnele altarului pentru arderile de tot, iar restul era turnat la piciorul aceluiași altar (vers. 30. 34).

În fiecare din cazurile acestea grăsimea era luată de la jertfă și arsă pe altarul arderilor de tot. (vers. 8. 10. 19. 26. 31. 35). Trupul era folosit în chip diferit în cazurile acestea. Dacă păcătuia preotul care avea ungerea “pielea vițelului, toată carnea lui, capul, picioarele, măruntaiele și balega lui, adică tot vițelul care a mai rămas, să-l scoată afară din tabără într-un loc curat, unde se aruncă cenușa și să-l ardă cu lemne pe foc; să fie ars pe grămada de cenușă.” (vers. 11, 12). La fel trebuia să se facă cu trupul vițelului adus ca jertfă pentru păcat al întregii adunări. Trupul era scos afară din tabără într-un loc curat și ars acolo cu foc (vers. 21).

În capitolul pe care-l cercetăm nu sunt date îndrumări cu privire la ce trebuie să se facă cu trupul dacă păcătuia careva din poporul de rând. În capitolul 6 din Leviticul totuși, în legea privitoare la jertfa pentru păcat se află îndrumări mai amănunțite. “Vita pentru jertfa de ispășire să fie junghiată înaintea Domnului în locul unde se junghie arderea de tot: ea este un lucru prea sfânt. Preotul care va aduce jertfa de ispășire, acela s-o mănânce și anume să fie măncată într-un loc sfânt în curtea cortului întâlnirii.” (Lev. 6, 25. 26). Cuvântul acesta este plin de lumină. Preotul care aducea jertfa, acela trebuia să o mănânce. Trebuia s-o mănânce într-un loc sfânt, în curtea cortului întâlnirii. Vers. 29, spunea; “Toată partea bărbătească dintre preoți să mănânce din ea: ea este un lucru prea sfânt. Totuși este și aici o excepție: “Să nu se mănânce nici o jertfă de ispășire din al cărei sânge se va aduce în cortul întâlnirii pentru facerea ispășirii în sfântul locaș: ci aceea să fie arsă în foc.” (vers. 30).

SÂNGELE

Din cele studiate, să rezumăm folosirea sângelui în jertfele pentru păcat. Este important să ne aducem aminte că atunci când preotul sau adunarea întregă păcătuise, sângele era dus în partea întâia a cortului și acolo era stropit de șapte ori în spre perdea. Parte din sânge era și el pus pe coarnele altarului tămâierii din locul sfânt. În cazurile acestea sângele

era dus în cortul întâlnirii în locul sfânt. Prin urmare, de aceste două cazuri este vorba în versetul: “Să nu se mănânce nici o jertfă de ispășire din al cărei sânge se va aduce în cortul întâlnirii pentru facerea ispășirii în sfântul locaș: ci să fie arsă în foc.” Lev. 4, 6. 7. Dacă păcătuia preotul care primise ungerea sau adunarea întregă, sângele era dus la locul sfânt; carnea nu era mâncată, ci trupul era dus afară din tabără.

Dacă păcătuia un conducător sau careva din popor, sângele era pus pe coarnele altarului arderilor de tot, iar restul era turnat la picioarele aceluia altar (vers. 25). Carnea nu era arsă pe altar și nici nu era scoasă afară din tabără pentru a fi arsă așa cum se făcea cu vițelul. Era dată preotului pentru a o mânca într-un loc sfânt.

CARNEA

În nici unul din cele patru cazuri, carnea nu era folosită la slujirea altarului. Dacă grăsimea tuturor animalelor folosite în serviciu era îndepărtată și arsă “pe altar ca miros bine plăcut Domnului,” (Lev. 4, 8. 19. 20. 26. 31. 35). Carnea trebuia să fie arsă afară din tabără, sau să fie mâncată de preoți (vers. 12. 21;6, 26. 29).

Arderea trupului în afara taberei era doar pentru scopul în care avea să fie folosită, dar nu avea nici o semnificație expiatoare.

Faptul că rânduiala aceasta nu era ceva la voia întâmplării reiese dintr-o întâmplare relatată în capitoul 10 din Leviticul. În versetele de la 16-18 se spune: “Moise a căutat țapul adus ca jertfă de ispășire; și iată că fusese ars. Atunci s-a mâniat pe Eleazar și Itamar, fiii care mai rămăseseră lui Aaron și a zis: “Pentru ce n-ați mâncat jertfa de ispășire într-un loc sfânt? Ea este un lucru prea sfânt; și Domnul v-a dat-o ca să purtați nelegiuirea adunării și să faceți ispășire pentru ea înaintea Domnului. Iată că sângele jertfei n-a fost dus în lăuntru sfântului locaș; trebuia s-o mâncați în sfântul locaș cum am poruncit.”

Cititorul își amintește că ori de câte ori era adus ca jertfă pentru păcat un vițel – ca în cazul preotului care avea ungerea sau al întregii adunări – corpul era scos afară din tabără și era ars. Nu tot astfel se făcea cu țapul sau cu mielul. Când unul din conducători sau careva din poporul de rând păcătuia, sângele țapului sau al mielului nu era dus în sanctuar, dar carnea era mâncată de către preoți. Versetele citate mai sus arătau motivul pentru care trebuia să se facă toate acestea: “Domnul v-a dat

carnea, ca să purtați nelegiuirea adunării, și să faceți ispășire pentru ea înaintea Domnului.”

Așa cum se spune aici, preoții mâncând carnea luau asupra lor nelegiuirea adunării: aceasta vrea să spună că ei purtau păcatele poporului. Motivul dat aici pentru care trebuie să se mănânce carnea, era acesta: “Iată că sângele jertfei n-a fost dus în lăuntru sfântului locaș; trebuia s-o măncați în sfântul locaș, cum am poruncit.” Când era dus sângele în partea dintâi a sanctuarului, nu era nevoie să se mănânce carnea. Dar dacă sângele nu era dus în sanctuar, preoții trebuiau să mănânce carnea și mâncând-o, să poarte nelegiuirea adunării. În felul acesta păcatele erau mutate de la popor la preoțime.

TRANSFERUL PĂCATULUI

Unii au pus la îndoială faptul că păcatul ar fi fost într-adevăr mutat asupra sanctuarului prin mijlocirea sângelui și că ar fi fost într-adevăr cu putință ca un om să poarte păcatele altuia. Cazul care ne stă în față ne este doveditor. Se întâmpla una din două: sau era dus sângele în sanctuar și acolo să fie stropit înaintea perdelei, sau trebuia să fie mâncată carnea. “Domnul v-a dat-o ca să purtați nelegiuirea adunării și să faceți ispășire pentru ea înaintea Domnului.” Mâncând carnea, preoții luau asupra lor păcatele care fusese mutate de la păcătos la animal prin punerea mâinilor și mărturisirea păcatelor. Mâncarea cărnii nu era necesară, în cazul când sângele era dus în sanctuar. În cazurile acestea se luau măsuri față de păcat în chip efectiv prin ducerea sângelui în sanctuar și prin stropirea lui în fața perdelei. Corpul era luat și dus afară din tabără într-un loc curat și ars acolo cu foc. Sfârșitul acestei întâmplări este arătat în versetele 19, 20 din capitolul 10 și este și el însemnat. Aaron, Eleazar și Itamar, nu mâncase din carnea jertfei pentru păcat așa cum ar fi trebuit să o facă. Aaron a arătat că abaterea lor se datora faptului că asupra lui venise o nenorocire. Doi din fiii lui fiind sub puterea vinului, fuseseră uciși pe când slujeau înaintea Domnului, așa cum spune în partea întâia a capitolului 10. Aaron și cei doi fii ai lui care mai rămăseseră se vede că nici ei nu erau cu totul nevinovați. Chiar dacă ei nu băuseră vin, erau chinuți de gândul dacă era dreaptă judecata care venise asupra fraților lor și preoți împreună cu ei. În starea aceasta ei aveau impresia că n-ar mai putea purta și păcatul altuia. Aveau destulă povară cu păcatul lor. Gândindu-se la aceasta punea

Serviciul în Sanctuar

Aaron întrebarea: “Dacă aş fi mâncat azi jertfa de ispăşire, ar fi fost oare bine înaintea Domnului? Moise a auzit şi a fost mulţumit.” (vers. 19. 20). De aici putem înţelege că Dumnezeu aştepta ca preoţii să mănânce carnea jertfei pentru păcat şi în felul acesta să poarte păcatele poporului numai dacă ei înşişi sunt curaţi. “Curăţiţi-vă, voi care purtaţi uneltele Domnului.” După cum s-a amintit mai înainte prin studiul critic la care au fost supuse multe părţi din Biblie, s-a aruncat un vâl de îndoială asupra chestiunii transferului păcatelor. Cu toate că este lămurit că în fiecare caz păcătosul trebuia să aşeze mâinile asupra jertfei, se tăgăduieşte faptul că aceasta ar fi vrut să arate o mărturisire sau o transferare de păcate. Trebuie totuşi să se admită că ceva se întâmpla cu păcătosul care aducea jertfa sa pentru păcat. În fiecare caz amintit în capitolul patru din Leviticul, afară de acela al preotului care avea ungerea, se spune că se făcea ispăşirea şi că păcatul i se va ierta.” (Lev. 4, 20-31. 35). Omului i se ierta păcatul şi el pleca eliberat.

Cu toate acestea nu numai cu omul se întâmpla ceva. Într-un mod oarecare preotul ajungea să poarte păcatele pe care le purtase omul mai înainte. Omul păcătuise. El îşi mărturisise păcatele şi fusese iertat. Dar acum preotul purta păcatele. Cum se întâmplase mutarea aceasta? Lucrul pare lămurit. Omul, păcătosul îşi pusese mâinile asupra animalului nevinovat, îşi mărturisise păcatele şi deci, în chip figurat, mutase păcatul său asupra animalului. Fiind păcătos sau mai bine zis fiind făcut să poarte păcatele, animalul era ucis. Preotul mâncând carnea, lua asupra sa carnea păcătoasă şi în felul acesta purta “nelegiuirea adunării.”

Este o declaraţie lămurită că mâncând carnea, preotul lua asupra lui nelegiuirea poporului.

Această declaraţie are o influenţă deosebită asupra problemei posibilităţii transferului păcatului de la unul la altul. Chestiunea este fundamentală pentru creştinism. Dacă păcatul nu poate fi transferat, atunci nici Domnul Hristos nu poate purta păcatule noastre. Şi dacă El nu le poate purta, suntem fără nădejde. Creştinismul este clădit pe certitudinea că Domnul Hristos este Mielul care poartă păcatele lumii. Scoateţi această nădejde din omenire şi totul este pierdut.

Punem acum întrebarea: este vreo paralelă în serviciul sanctuarului? Poartă cineva păcatele altuia? Răspunsul este afirmativ. Omul vine la sanctuar împovărat de păcat. Când pleacă, povara a căzut; el a fost iertat şi pleacă liber şi fericit. Ce s-a întâmplat?

Jertfele pentru păcat

El adusese o jertfă pentru păcat, un miel sau un ied. (Lev. 5, 6;4, 28. 31). Și-a pus mâinile pe capul jertfei și a omorât-o. Și-a mărturisit păcatele “că păcătuisese în acel lucru”. (Lev. 5, 5). După aceea preotul a luat din sânge cu degetul și l-a pus pe coarnele altarului arderilor de tot.” (Lev. 4, 30. 31). Ca parte ultimă a ceremoniei, preotul a mâncat carnea jertfelor pentru păcat în curtea cortului, luând prin aceasta păcatul asupra lui și astfel “purta nelegiuirea adunării.” (Lev. 6, 26;10, 17). Făcând lucrul acesta, preotul era simbolul Aceluia care “a purtat păcatele multora” și asupra căruia Domnul a pus “nelegiuirea noastră a tuturor.” (Isaia 53, 6. 12). “El a purtat păcatele noastre și a suferit durerile noastre; viața Sa a fost făcută “o jertfă pentru păcat.” Pentru că a suferit în felul acesta “Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor.” (Isaia 53, 4. 10. 11).

Cine nu vede paralela? Despre Domnul Hristos este spus că “va purta nelegiuirile lor”. Despre preot se spune că “Dumnezeu v-a dat să purtați nelegiuirile adunării.” Așa cum Domnul Hristos a luat păcatul asupra Lui și preoții au luat păcatul asupra lor. Așa cum Domnul Hristos a luat păcatele noastre asupra Sa pentru “a îndreptății pe mulți”, așa și preoții au luat păcatul asupra lor “ca să facă ispășire pentru ei înaintea Domnului.” (vers. 11; Lev. 10, 17). Nu poate fi nici o îndoială că în aceste cazuri se face transferul păcatului; într-un caz în tip, iar în celălalt caz în realitate.

Când preotul slujea sângele și mânca, carnea, el nu numai că lua păcatul asupra lui, ci se identifica atât de mult cu păcătosul, încât păcatele luate asupra lui deveneau păcatele lui și el devenea răspunzător pentru ele. “Dumnezeu v-a dat-o (carnea) ca să purtați nelegiuirea adunării, să faceți ispășire pentru ei înaintea Domnului.” (Lev. 10, 17).

Se arăta lămurit că în Ziua Ispășirii păcatul era transferat. “Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul acestui țap, apoi să-l izgonească în pustie printr-un om care avea însărcinarea aceasta.” (Lev. 16, 21). Aici se spune lămurit că Aaron trebuia să așeze mâinile pe capul țapului, că trebuia să mărturisească peste el păcatele copiilor lui Israel și că trebuia să pună aceste păcate pe capul țapului.

Să nu credem noi că aceasta este însemnătatea jertfei pentru păcat amintită în Leviticul, capitoul patru? Că într-un mod oarecare preoții

ajungeau să poarte nelegiuirea adunării este lucru lămurit. Cuvântul care ne spune lucrul acesta este bine accentuat. Este la fel de lămurit că prin mâncarea cărnii ei luau asupra păcatul asupra lor. Păcatul acesta totuși, nu era păcatul animalului, ci al păcătosului care aducea jertfa pentru păcat cu scopul de a fi iertat. Argumentul este total. Păcătosul își purtase la început păcatul. Acum îl purta preotul. El îl primea mâncând carnea animalului. De aceea noi spunem că Biblia susține doctrina despre transferarea păcatului. Așezarea mâinilor asupra jertfei avea desigur o însemnătate și mai mare, mai ales când era vorba despre arderea de tot și darurile de pace. După ce păcătosul mărturisise și fusese iertat, era adus în comuniune cu Dumnezeu. O deplină înțelegere a acestui adevăr este de cea mai mare însemnătate pentru înțelegerea jertfelor despre care este vorba aici.

MÂNJEȘTE SÂNGELE ?

Faptul că sângele curățește este o doctrină evanghelică clară “Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său ne curățește de orice păcat”, este crezul oricărui creștin. (1 Ioan 1, 7). Este doctrina cu adevărat biblică aceea că sângele ne curățește? Vom lua în considerație acest lucru.

Dacă am schimba întrebarea: “Ne curățește sângele?” Toți ar fi de acord. “Din inimă,” spunea Domnul Hristos “ies gândurile rele, uciderile, desfrânările, furturile, mărturiile mincinoase, hulele, toate acestea necurătesc pe om.” (Mat. 15, 19. 20). Aceasta este o declarație de principiu care este confirmată de învățătura generală a Bibliei. Nu numai că păcatul necurățește pe om, dar el mânjește tot ce atinge. “Adulterul necurățește pământul și sanctuarul.” (Ezechiel 23, 37. 38). “Uciderea mânjește țara.” (Num. 35, 33). Profanarea sabatului mânjește atât sabbatul cât și sanctuarul. (Ezechiel 23, 38). Necurăția mânjește cortul. (Lev. 15, 31; 16. 16). Închinarea la idoli mânjește sanctuarul. (Lev. 20, 3).

Necurăția ceremonială care nu este curățită mânjește cortul și sanctuarul Domnului. (Num. 19, 13. 20). În toate aceste cazuri păcatul este acela care mânjește, fie că este o persoană, fie un lucru sau o zi. Poate fi mânjită țara, sabbatul, cortul, sanctuarul sau inima omului. Păcatul mânjește tot ce atinge.

CURĂȚIREA SANCTUARULUI

Când în Ziua Ispășirii sanctuarul era curățit prin mijlocirea sângelui țapului, lui Aaron i s-a spus să stropească sângele pe capacul milei înaintea capacului milei și să facă astfel ispășire pentru locul sfânt și pentru cortul întâlnirii, “și să meargă la altarul care este înaintea Domnului și... să-l curățească și să-l sfințească.” (Lev. 16, 15-19). În special să pună sângele “pe coarnele altarului și în jurul lui.” (vers. 18)

În același fel trebuia curățit și altarul tămâierii. “Aaron să facă ispășire pe coarnele lui odată pe an; să facă ispășire cu sângele jertfei pentru păcat în toate generațiile: este prea sfânt pentru Iehova.” (Exod 30, 10).

Aceste altare erau curățite în fiecare an, atât Sfânta cât și Sfânta Sfințelor. Putem deci să întrebăm: ce necurățiseră aceste altare și locuri? Cauza necurăției provine din “necurăția copiilor lui Israel și din cauza nelegiuirilor lor în toate păcatele lor.” (Lev. 16, 16). Acest fapt este confirmat de declarația că “sângele era pus pe coarnele altarului de jur împrejur,” și era “stropit de șapte ori pentru a-l curăți și a-l sfinți de necurățiile lui Israel.” (vers. 18. 19).

De aceea noi susținem că sanctuarul era mânjit din cauza păcatelor lui Israel și aceasta era în mod deosebit adevărat cu privire la coarnele altarelor. Pentru altarul de aur se subliniază că “Aaron trebuia să facă ispășire pe coarnele lui odată pe an,” și că această ispășire trebuia făcută “cu sângele jertfei pentru păcat.” (Exod 30, 10). El trebuia să pună sângele țapului pe coarnele altarului (arderilor de tot) și în jurul lui... să-l curățească și să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Israel.” (Lev. 16, 18. 19).

S-ar putea pune întrebarea pertinentă: Dacă sângele doar curățește și nu mânjește, de ce este nevoie de curățirea coarnelor în Ziua Ispășirii, din moment ce sângele fusese pus pe aceste coarne în fiecare zi din an? Dacă sângele pus zilnic curăța, atunci coarnele ar fi trebuit să fie foarte curate în Ziua Ispășirii. Dar nu așa stăteau lucrurile. Ele erau mânjite; erau necurate. Sângele fusese așezat pe ele. Păcatul fusese înscris pe ele prin așezarea de către preot a sângelui de pe deget. Avea deci, nevoie de curățire.

O DECLARAȚIE IMPORTANTĂ

O declarație importantă cu privire la sânge se găsește în Lev. 17, 11, pe care am discutat-o pe scurt în capitolul cu privire la arderile de tot. “Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire.”

Aici se subliniază faptul că “viața trupului este în sânge” și că “sângele face ispășire.” Ispășirea nu o face sângele ci viața persoanei este aceea care determină valoarea sângelui, iar sângele are valoare numai dacă viața are valoare.

Pentru motivul acesta sângele unei ființe păcătoase nu are valoare ispășitoare. Și din același motiv, sângele Domnului Hristos trebuie să aibă o valoare ispășitoare infinită. Sângele Său ispășește “dar numai pentru viața care este în El.” Acest sens este cuprins în construcția ebraică. Prepoziția “pentru” în propoziția: “sângele este acela care face ispășire pentru suflet”, totdeauna înseamnă mijlocul prin care se face ispășirea și de aceea poate fi tradus “datorită.”

Planul de mântuire se întemeiază pe ispășirea sângelui. Din cauza păcatului omul și-a pierdut dreptul la viață pe care trebuie s-o redea lui Dumnezeu căruia Îi aparține. Ca o măsură a harului, Dumnezeu oferă o cale de ieșire și acceptă o altă viață în locul vieții păcătosului. Așa cum viața trupului este în sânge și sângele înlocuitorului este vărsat și prezentat lui Dumnezeu pe altar în locul sângelui real al păcătosului. Dar înainte de a face lucrul acesta, păcătosul trebuie să se identifice cu înlocuitorul, trebuie să-și pună mâna pe capul victimei și să-și mărturisească păcatul și că este vrednic de moarte. (Lev. 5, 5). Spiritul acestei tranzacții este că înlocuitorul ia locul păcătosului și moare în locul acestuia, dar este necesar ca și păcatul și vinovăția să fie transferate asupra înlocuitorului care se supune pedepsei. După ce jertfa a fost junghiată, sângele – simbolul vieții – este pus pe coarnele altarului, acest act constituind recunoașterea unei vieți pierdute precum și dreptatea legii care o cere.

Cu privire la sângele folosit la jertfa pentru păcat, este scris: “Preotul să ia cu degetul din sângele jertfei și să ungă coarnele altarului pentru arderea de tot, iar tot celălalt sânge să-l verse la picioarele altarului” (Lev. 4, 30). Ieremia spune despre această ceremonie: “Păcatul lui Iuda este scris cu priboi de fier, cu un vâr de diamant; este săpat pe tabla inimii lor

Jertfele pentru păcat

și pe coarnele altarelor lor.” (Ier. 17, 4). Atunci când preotul atingea coarnele cu degetul de sânge, păcatul era înscris pe altar. El punea o amprență, o amprență de sânge pe coarne și această amprență constituia un raport la fel de precis ca și cum ar fi fost gravat cu un vârf de diamant. Omul a păcătuit. El și-a recunoscut păcatul. Păcatul este scris cu sângele jertfei pe care a adus-o omul. El și-a recunoscut vinovăția; a recunoscut și legitatea morții ca pedeapsă pentru păcatul lui și ca recunoaștere a luat viața victimei cu propria lui mână. Un raport al acestei tranzacții este acum așezată cu sânge pe coarnele altarului. Sângele care a fost pus pe coarnele altarului era sângele unui animal căruia i s-a atribuit păcatul. Animalul a murit din cauză că păcatul a fost așezat asupra lui. Sângele care a fost pus pe coarnele altarului era deci sângele păcatului primit. El înscrisa păcatul pe coarne ca și cu o peniță de oțel. El mai certifica moartea păcătosului prin înlocuitor. El mai declara că viața care fusese pierdută din cauza păcatului, îi fusese restituită celui care o dăduse. El mai raporta plata către lege, ce îi era datorat. El mai raporta că o viață irosită, viața unuia care și-a dat seama și și-a recunoscut păcatul, era părăsită și predată.

Viața pe care păcătosul o preda, nu era o viață curată, desăvârșită. Era o viață păcătoasă, mânjită. Sângele era un simbol al acestei vieți, deoarece viața este în sânge, iar viața determină valoarea sângelui. Dacă viața aceea care a fost prezentată lui Dumnezeu, n-ar fi fost o viață păcătoasă, n-ar fi fost nevoie de mărturisirea păcatului și nici de punerea pe altar. Legea călcată cerea viața păcătosului – al cărei simbol este sângele încărcat de păcat – iar omul o predă de bună voie. Viața cerută este o viață păcătoasă, nu una desăvârșită, iar omul renunța acum la această viață păcătoasă. El a așezat deja prin mărturisire păcatul lui pe animalul nevinovat care a devenit înlocuitorul lui și animalul este acum păcătos; așa că trebuie să moară și să suporte pedeapsa pentru păcat, păstrând în felul acesta demnitatea legii.

Preotul ia acest sânge împovărat de păcat și-l așează pe coarnele altarului, imprimând în felul acesta păcatul precum și faptul că plata a fost făcută. În felul acesta este împlinită declarația lui Ieremia că “păcatul lui Iuda este scris cu un priboi de fier și cu vârfurile unui diamant; este săpat pe tabla inimii lor și pe coarnele altarelor lor.” (Ier. 17, 1).

DOUĂ LUCRURI NECESARE

Când se ia în considerație ispășirea, mulți uită partea pe care o îndeplinește legea. Însă toate serviciile sanctuarului evoluau în jurul Legii celor zece porunci. Îndepărtați Legea și nu mai este nevoie de nici o ispășire, căci fără lege nu este nici un păcat. Privită din acest punct de vedere, în ispășire sunt necesare două lucruri:

Mai întâi, recunoașterea pretențiilor juste ale Legii, care este o altă expresie a îndreptățirii lui Dumnezeu. Aceasta este făcută prin mărturisirea păcătosului și anume, renunțarea și returnarea vieții pe care el a pierdut-o. Acest fapt satisface legea și pedeapsa este plătită prin pierderea vieții. Dar dacă legea este în felul acesta satisfăcută, păcătosul este în tip, mort. Aceasta este prima parte a schimbului și una importantă.

Al doilea, trebuie ca în tip să fie o eliberare a păcătosului de sub puterea morții, un schimb prin care o viață curată, fără păcat este schimbată cu o viață păcătoasă, mânjită, cea a păcătosului. Această viață curată trebuie să fie nu numai fără păcat, dar nu trebuie să poarte păcat și nici să aibă așezate pe ea păcate sau să fie făcută păcat. Trebuie să fie o viață curată, sfântă “fără vreun cusur trupesc și care să nu fi fost pusă la jug.” (Num. 19, 2. O astfel de viață se găsește numai în Domnul Hristos și un simbol desăvârșit se găsește în țapul pentru Domnul care în Ziua Ispășirii murea fără ca vreun păcat să fi fost mărturisit pe capul lui și sângele căruia făcea curățirea sanctuarului. (Lev. 16).

Aceste două faze ale lucrării Domnului Hristos nu trebuie confundate. Ele sunt distincte; însă și-au găsit expresia într-un Răscumpărător desăvârșit care neavând păcat “totuși a purtat păcatele multora”, care “a fost făcut păcat pentru noi” și care “n-a cunoscut păcat”, care “Și-a dat viața ca jertfă pentru păcat” și “n-a săvârșit nici o nelegiuire și nu s-a găsit nici un vicleșug în gura Lui.” (1 Cor. 5, 21; Isaia 53, 9. 10. 12).

RITUALUL JERTFEI PENTRU PĂCAT

Suntem gata să urmărim semnificația a ceea ce avea loc atunci când omul își aducea jertfa pentru păcat la cort și pleca iertat. Am discutat mai înainte lucrul acesta pe scurt, dar vom mai adăuga câteva observații.

Când cineva din popor păcătuia și devenea conștient de acest lucru, trebuia să aducă “o iadă fără cusur pentru păcatul pe care l-a făcut. Să-și

Jertfele pentru păcat

pună mâna pe capul jertfei de ispășire și s-o junghie în locul unde se junghie arderile de tot” (Lev. 4, 28. 29).

Punerea mâinilor era un obicei vechi în Israel, un act simbolic prin care ceva posedat de cineva era încredințat altcuiva. În felul acesta Iacov în mod conștient și-s pus mâna dreaptă pe Efraim și cea stângă pe Manase și i-a binecuvântat (Gen. 48, 14. 15). La fel și Domnul Isus și-a pus mâinile pe copilași și i-a binecuvântat. (Marcu 10, 16). Isus vindeca pe oameni în același fel (Marcu 6, 5); Pavel și-a primit vederea (Fapte 9, 12); oamenii au primit Duhul Sfânt (Fapte 19, 6); Iosua a fost dedicat slujbei sfinte de către Moise (Numeri 27, 18), iar Ștefan a fost consacrat pentru slujire (Fapte 6, 6). În toate aceste cazuri ceva a fost trecut de la unul la altul prin semnul exterior al punerii mâinilor. În Noul Testament, punerea mâinilor era una din învățăturile fundamentale ale Bisericii (Evrei 6, 2) și este dată îndrumarea să nu fie puse cu grabă în acordarea darurilor (1 Timotei 5, 22).

Dacă punem acum întrebarea ce are păcătosul și ce poate da altuia atunci când vine înaintea lui Dumnezeu și își pune mâinile pe jertfă, descoperim că el are un singur lucru, păcatul, de care dorește și pentru care se roagă să fie eliberat. El își pune mâinile pe capul animalului și prin aceasta transferă păcatul lui asupra mielului nevinovat, care acum poartă păcatele lui.

Apoi aceeași mână care a pus păcatele asupra mielului, îl junghie. Acum începe serviciul preotesc și sângele este așezat pe coarnele altarului arderilor de tot. Acest sânge reprezintă viața pierdută a păcătosului care este vărsat pentru a împlini cerința legii. Legea cere sângele, viața păcătosului, până la Ziua Ispășirii, când era realizată răscumpărarea. Așa cum este arătat mai sus preotul își înmuia degetul în sânge și punea o amprentă pe coarnele altarului, o amprentă de sânge, o amprentă digitală. Prin această amprentă era păcatul înscris, așa cum o amprentă digitală este o înscrisiere. Această amprentă înscrisa păcatul, cât și faptul că o moarte s-a plătit pentru el.

În această procedură, altarul devenea mânjit și în special coarnele. Pentru motivul acesta a devenit necesară o ispășire pe altar odată pe an cu sângele unei jertfe pentru păcat. Această ispășire se realiza atunci când preotul lua sângele curat al țapului pentru Domnul, asupra căruia nu se așeza nici un păcat și îl punea pe coarnele altarului și de jur împrejur. “După ce va ieși să se ducă la altarul care este înaintea Domnului și să

facă ispășire pentru altar; să ia din sângele vițelului și al țapului și să pună pe coarnele altarului de jur împrejur. Să stropească pe altar de șapte ori din sânge și astfel să-l curețe și să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Israel.” (Lev. 16, 18. 19). Pentru că în timpul anului aceste coarne fuseseră poluate de sângele purtător de păcat, care fusese pus pe ele, acum sunt curățite cu sângele fără păcat folosit în Ziua Ispășirii. Este important de notat că în Ziua Ispășirii, sângele ispășitor era pus numai pe obiectele care fuseseră mânjite mai înainte. Nu se punea sânge pe ligheanul de aramă, pe sfeșnic, pe masa Prezenței, deoarece nu fusese pus sânge pe ele mai înainte. Însă sângele era pus pe capacul chivotului unde fusese stropit sângele vițelului. Erau de asemenea stropite altarul tămâierii, altarul arderilor de tot și sângele era pus pe coarne (Exod 30, 10; 16, 18. 19) pentru că aceste altare fuseseră mânjite mai înainte în serviciul zilnic. Nu avem o relatare clară dacă se stropea sânge și pe perdea, atât în serviciul zilnic cât și în Ziua Ispășirii. Declarația Bibliei este că sângele era stropit “înaintea perdelei” care este probabil redarea corectă (Lev. 4, 6. 17). Însă odată pe an perdeaua era înlocuită cu una nouă.

De aceea susținem că sângele poluează și în același timp curățește. Felul sângelui folosit determină ce face el. Viața dă valoare sângelui și sângele dă valoare vieții, căci “sângele este viață.” (Lev. 17, 11). Dacă este o viață păcătoasă, necurățește; dacă este o viață fără păcat, sângele curățește. În armonie cu aceasta este faptul că în timp ce păcatul era mărturisit pe jertfa din serviciul zilnic, nu se raportează că păcatul era mărturisit pe țapul pentru Domnul în serviciul anual. În primul caz jertfa purta păcatul, era făcut păcat și ca păcătos, trebuia să moară. În al doilea caz, Domnul Hristos a murit ca Unul fără păcat – o viață nevinovată, fără păcat, a fost dată în consacrarea sfântă pentru noi. Neînțelegerea acestor două faze în lucrarea de mărturisire arătate lămurit în tip, face cu neputință o evaluare adevărată a lucrării ispășitoare a Domnului Hristos. Ca Înlocuitor al nostru, Domnul Hristos a luat păcatele noastre asupra Sa și a murit în locul păcătosului și pentru păcat. Ca păcătos, a trebuit să moară – o spunem cu respect - și a plătit în felul acesta plata. Dar ca Cel fără păcat, nu avea nici o obligație să moară; a murit pentru noi de bună voie și “peste și mai pe sus decât chemarea datoriei” ne-a răscumpărat din moarte și din mormânt și ne-a pus în locurile cerești în Hristos Isus.

Jertfele pentru păcat erau folosite și în alte cazuri afară de cele amintite în capitolul patru din Leviticul. O împrejurare de felul acesta

Jertfele pentru păcat

este consacrarea lui Aaron și a fiilor lui așa după cum se spune în capitolul opt din Leviticul. Este vrednic totuși de amintit aici că Moise a fost acela care a îndeplinit ceremonia și nu preotul. Aaron și fiii săi într-adevăr au așezat mâinile pe capul vițelului de la jertfa pentru păcat și l-au înjunghiat, dar Moise a fost acela care a folosit sângele și l-a pus pe coarnele altarului de jur împrejur. Ar trebui să se țină seama de faptul că sângele în loc de a mânji altarul, îl curăță. “Moise a luat sânge și a uns cu degetul coarnele altarului de jur împrejur și a curățit altarul; celălalt sânge l-a turnat la picioarele altarului și l-a sfințit astfel, făcând ispășire pentru el.” (Lev. 8, 15).

La sfârșitul celor șapte zile ale consacrării lui Aaron, a fost rânduită o jertfă pentru păcat. Aaron trebuia să ia un vițel ca jertfă pentru păcat pentru sine înainte de a începe slujba pentru popor. “Aaron s-a apropiat de altar și a junghiat vițelul pentru jertfa lui de ispășire. Fiii lui Aaron i-au adus sângele la el: el și-a înmuiat degetul în sânge, a uns coarnele altarului, iar celălalt sânge l-a turnat la picioarele altarului.” (Lev. 8, 15). Iar carnea și pielea le-a ars în foc afară din tabără.” (Lev. 9, 8. 9).

Mai erau și alte ocazii la care se cereau jertfe pentru păcat. După nașterea de copii, un pui de porumbel sau o turturea, trebuiau să fie aduse ca jertfă pentru păcat. (Num. 6, 10). La fel, când se împlineau zilele despărțirii, nazireul trebuia să aducă un miel de un an fără cusur, ca jertfă de ispășire (vers. 14). La consacrarea și curățirea Leviților trebuia să se aducă un vițel ca jertfă pentru păcat. (Num. 8, 8. 12). Se cerea o jertfă pentru păcat la sărbătoarea lunii noi (Num. 28, 15), la Paște (vers. 22), la Cincizecime (vers. 30), în ziua întâia a lunii a șaptea (Numeri 29, 5), în ziua a zecea, a cincisprezecea și a douăzecea (vers. 10-38).

SÂNGELE FACE ISPĂȘIRE

În toate jertfele menționate în acest capitol, ispășirea se făcea prin sânge și nu prin trup. Trupul slujea ca mijloc de transfer al păcatului, atunci când preotul mânca, carnea. În toate cazurile, grăsimea era arsă pe altar ca miros bine plăcut. Dar sângele realiza ispășirea. Și făcea acest lucru, “prin viața din el.” Viața Domnului Hristos simbolizată prin sânge este mântuirea noastră. Dacă “suntem împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.” (Rom. 5, 10). Viața prin care suntem mântuiți este viața Sa pe pământ ca exemplu. Este și viața Sa după înviere inclusiv

așezarea la dreapta lui Dumnezeu, unde “trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7, 25) și prin puterea unei vieți neprihănite” (vers. 16), ne curățește de faptele noastre ca să slujim Dumnezeului celui viu! (Evrei 9, 14).

VACA ROȘIE

Ceremonia vacii roșii merită și ea să fie cercetată. Se deosebește în multe privințe de jertfele pentru păcat obișnuite: dar servea același scop. Numeri 19, 9 spune: “Este o apă de ispășire.” Cuvântul folosit aici este același care se folosește în alt loc pentru jertfa de ispășire, de aceea noi înscriem vaca roșie printre jertfele de ispășire rânduite de Dumnezeu.

Lui Israel i se poruncise să aducă o vacă roșie, fără pată, fără vreun cusur și să o dea preotului Eleazar. (Num. 19, 2. 3). Preotul trebuia să ducă vaca afară din tabără și cineva să o junghie în fața lui. Preotul trebuia să ia sângele cu degetul său și să stropească înspre cortul întâlnirii de șapte ori (vers. 4). După săvârșirea lucrului acestuia, cineva trebuia să ardă vaca înaintea lui Eleazar: “să-i ardă pielea, carnea și sângele, împreună cu balega.” (vers. 5). În timp ce vaca era mistuită de foc în felul acesta, preotul trebuia să ia “lemn de cedru, isop și cârmâz și să le arunce în mijlocul flăcărilor.” (vers. 6). După aceea preotul trebuia să-și spele hainele și să-și scalde trupul, să se reîntoarcă în tabără și să fie necurat până seara (vers. 7). După aceea un om curat trebuia să adune cenușa de la vacă și s-o așeze într-un loc curat afară din tabără. Din aceasta urma să se facă “apa de curățire. “Aceasta este o apă de ispășire” (vers. 9).

Cenușa păstrată în felul acesta trebuia să fie folosită în anumite cazuri de necurăție, ca de pildă, după atingerea de un trup mort. În cazuri de felul acesta, trebuia să se ia din cenușa aceasta, “și să toarne peste ea apă de izvor într-un vas curat. Un om curat să ia isop, și să-l moaie în apă; Să stropească cu el apoi cortul, toate uneltele, oamenii care sunt acolo, pe cel ce s-a atins de oase omenești sau de vreun om ucis, sau de vreun mort sau de vreun mormânt. Cel curat să stropească pe cel necurat, a treia zi și a șaptea zi, și să-l curețe în ziua a șaptea. Să-și spele hainele și să se scalde în apă: și seara va fi curat.” (Num. 19, 6-19).

Este bine să se vadă că deși ceremonia aceasta nu era o “ispășire de păcat, nici o picătură de sânge nu era folosită pentru curățirea omului de mînjitura lui. Unica împrejurare când se folosea sângele a fost atunci

când la junghierea vacii stropise de șapte ori din sângele ei către cortul întâlnirii (vers. 4). Totuși când se folosea pentru persoane aparte, nu avea loc o stropire de sânge.

De asemenea trebuie să se țină seama că vaca nu era înjunghiată în cuprinsul curții cortului întâlnirii unde erau înjunghiate celelalte jertfe. Sângele nu era dus în tabernacol, sângele nu era stropit în fața perdelei, nu era pus pe coarnele altarului tămâierii, nu era pus pe coarnele altarului arderilor de tot și nici nu era turnat la piciorul altarului arderilor de tot; el nu venea în legătură directă nici cu Sfânta din sanctuar, nici cu altarul arderilor de tot.

În ritualul curățirii se cerea să officieze o persoană curată. Un alt lucru de luat în seamă este faptul că această curățire se putea face nu numai pentru copiii lui Israel ci și pentru străini. “Aceasta să fie o lege veșnică atât pentru copiii lui Israel cât și pentru străinul care locuiește în mijlocul lor.” (vers. 10)

E bine să se ia aminte la cuvântul din Numeri 19, 13 că tabernacolul era întinat dacă cineva nu se curăța. “Când se atinge de un mort, de trupul unui mort și nu se va curăți, pângărește cortul Domnului”. “Un om care va fi necurat și nu se va curăți, va nimiciti din mijlocul adunării, căci a spurcat sfântul locaș al Domnului: fiindcă n-a fost stropită peste el apa de curățire, este necurat.” (Num. 19, 13. 20). Faptul că sanctuarul era pângărit prin mărturisirea păcatului și prin stropirea sângelui este recunoscut de toată lumea. Aici se spune că dacă un om nu se curăță, nu-și mărturisește păcatele, pângărește sanctuarul Domnului. Nu trebuie să se treacă cu vederea însemnătatea doctrinală a acestui cuvânt.

Ceremonia ocazională a vacii roșii are o deosebită însemnătate pentru cercetătorul evlavios al Cuvântului lui Dumnezeu. Curățirea de păcat, se săvârșește prin apa în care a fost pusă cenușa de la vaca roșie ucisă. Curățirea aceasta este atât pentru străin cât și pentru copiii lui Israel. Slujba se ținea afară din tabără, despărțit de cultul obișnuit al lui Iehova, și nu are legătură cu ciclul obișnuit al slujbei în sanctuar.

Fără îndoială că scriitorul Epistolei către Evrei se referea la ceremonia aceasta atunci când spunea: “căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos care prin Duhul cel veșnic S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu.”

(Evrei 9, 13. 14). Rugăciunea lui David este: “Curățește-mă cu isop și voi fi curat, spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada.” (Psalm 51, 7).

O folosire aproape asemănătoare a apei pentru curățire este amintită în cartea Numeri, capitolul 5. În cazul anumitor păcate, “preotul să ia apă sfântă într-un vas de pământ; să ia apa de pe podeaua cortului și s-o pună în apă.” (vers. 17).

APĂ SFÂNTĂ, APĂ AMARĂ

“Apa sfântă” pregătită în felul acesta este numită “apa amară” în versetele 18. 19. 23. Deși nu este nevoie să intrăm în amănunte în descrierea tulburătoarei ceremonii amintită în capitolul acesta, atragem atenția la versetul 23. Preotul trebuia să scrie toate blestemele acelea într-o carte, “apoi să le șteargă cu apele amare.”

În timp ce sângele este amintit în Vechiul Testament ca un cutățitor de păcat, apa este amintită în același chip. Ligheanul așezat chiar în fața cortului; apa folosită la ceremonia vacii roșii; apa amară folosită pentru ștergerea păcatelor așa cum se raportează în capitolul 5 din Numeri, mărturisesc despre folosirea apei pentru curățirea ceremonială. Despre Domnul Hristos stă scris: “El, Hristos Isus, este Cel ce a venit cu apă și cu sânge: nu numai cu apă, ci cu apă și cu sânge.” (1 Ioan 5, 6). Cu prilejul răstignirii “unul din ostași i-a străpuns coasta cu o sulită și îndată a ieșit din ea sânge și apă. Faptul acesta este adevărat de cei ce L-au văzut: mărturia lui este adevărată, și el știe că spune adevărul, pentru ca și voi să credeți.” (Ioan 19, 34. 35). Apa la botez, valoroasa ceremonie a umilinței încă ne mai “mântuiește, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu.” (1 Petru 3, 21).

Regretăm la încheierea acestui capitol care tratează jertfele pentru păcat, că mai sunt și alte faze care ar putea fi luate în considerare, dar care nu intră în studiul nostru. Încheiem acest studiu cu o rugăciune de mulțumire pentru Dumnezeu, pentru darul Lui nespus de mare.

JERTFELE PENTRU PĂCAT ȘI VINĂ

Jertfele pentru păcat erau aduse pentru păcatele săvârșite din neștiință sau greșeală și nu aduceau ispășire pentru păcatele făcute cu voință sau bună știință. Dacă un israelit săvârșise un păcat, fără să-și dea seama “împotriva uneia din poruncile Domnului” nu era socotit răspunzător până când ajunge “să descopere păcatul”. Îndată ce-și dădea seama că a săvârșit un păcat, trebuia să aducă o jertfă “pentru păcatul pe care l-a făcut.” Lev. 4, 27. 28. Dar după cum s-a spus, jertfa pentru păcat nu cuprindea abaterile de bună voie. Păcatele de felul acesta erau numite încălcări și cereau un tratament cu totul deosebit.

De obicei o încălcare este un păcat făcut cu voință. Se poate ca uneori să fie săvârșit fără să-și dea seama, dar în cazuri de felul acesta se socotea nu numai că omul ar fi putut să cunoască lucrurile mai bine, ci că ar fi trebuit să le cunoască mai bine și din cauza aceasta era vinovat de neștiința lui. Cuvântul ebraic pentru jertfa de abatere, *asham* ar putea fi foarte bine tradus ca jertfă pentru vină sau pentru datorie. Vrea să arate un grad mai mare de vinovăție decât jertfa pentru păcat, cu toate că păcatul în el însuși nu poate să fie mai mare.

Sunt unele păcate care se apropie de natura abaterilor. Sunt în parte păcat și în parte abatere. Se poate ca o persoană să fie necunoscătoare într-o măsură oarecare de răul pe care l-a săvârșit și totuși să nu fie în totul necunoscătoare. Fără îndoială că din cauza aceasta, unele abateri amintite în prima parte a capitolului 5 din Leviticul, sunt numite atât abateri cât și păcate. Între acestea sunt trecute: reținerea informațiilor (vers. 1); atingerea de ceva necurat (vers. 2); atingerea de vreo spurcăciune omenească (vers. 3); jurământul grăbit (vers. 4). În cazurile acestea se porunca ca păcătosul “să aducă lui Dumnezeu ca jertfă pentru vină, pentru păcatul pe care l-a făcut, o parte femeiască din turmă și anume o oaie sau o capră ca jertfă ispășitoare” (vers. 6). Este de luat în seamă că jertfa este numită atât jertfă pentru vină cât și jertfă pentru păcat. În versetul 7 este numită jertfa pentru vină. În versetul 9 este numită jertfă de ispășire pentru păcat. Unii comentatori biblici tratează jertfele acestea ca fiind jertfe pentru păcat; alții le tratează ca jertfă pentru vină. Din cauză că ele sunt

numite atât jertfe pentru păcat cât și jertfe pentru vină, le-am putea socoti drept jertfe intermediare între cele două și să le numim jertfe pentru păcat și vină.

O persoană care a păcătuit în vreunul din lucrurile mai sus amintite, trebuia să aducă o parte femeiască din turmă, un miel sau ied, ca jertfă pentru păcat (vers. 6). Dacă nu era în stare să aducă un miel, putea să aducă o turturea sau o porumbiță. Sângele era stropit pe altarul arderilor de tot, iar restul sângelui era turnat la picioarele altarului, urmând același ritual ca și la jertfele pentru păcat amintite în capitoul de mai înainte (vers. 7-9).

JERTFA PENTRU PĂCAT NESÂNGEROASĂ

Dacă păcătosul nu era în stare să aducă o turturea sau o porumbiță, putea să aducă drept jertfă a zecea parte dintr-o efi de floarea făinii ca jertfă pentru păcat.

Cu toate acestea nu i se îngăduia să pună pe ea undelemn sau tămâie. Motivul pentru lucrul acesta este: “Este o jertfă pentru păcat.” Preotul, aducând aceasta ca jertfă, lua mâna de făină și o ardea ca o aducere aminte pe altar. Restul era al preotului ca și la jertfa pentru mâncare (vers. 11-13).

Ne stă în față o desfășurare de lucruri deosebită. De obicei o jertfă pentru păcat trebuia să fie o jertfă de sânge, adică trebuia să fie luată viața unui animal, iar sângele să fie stropit. Aici totuși este primită jertfa unei zecimi de efi de făină. Este arătat lămurit că preotul va lua o mână de făină și o va arde pe altar și “preotul va face pentru omul acela ispășirea păcatului pe care l-a făcut față de unul din aceste lucruri și i se va ierta.” (vers. 13). Pentru ca nu cumva să se creadă că aceasta era o jertfă de mâncare ca și altele, se spune de două ori: “este un dar de ispășire” (vers. 11. 12). Pare lucru lămurit deci, că cel puțin în cazul acesta, era primită o jertfă pentru păcat care nu cuprindea sânge și cu toate acestea făcea ispășire pentru păcat.

Aceasta ne aduce aminte de ceea ce scria apostolul Pavel în Epistola către Evrei: “Și după lege aproape totul este curățit cu sânge: și fără vărsare de sânge nu este iertare.” (Evrei 9, 22). Cu toate că este adevărat în general că în serviciul tipurilor nu putea să fie ispășire pentru păcat fără vărsare de sânge, nu trebuie să pierdem din vedere excepția de aici. În versiunea revizuită americană a Bibliei, se spune: “După lege aș putea

Jertfele pentru păcat și vină

aproape spune, că totul este curățit prin sânge și fără vărsare de sânge nu este ispășire de păcate.” Adverbul “aproape” probabil se referă la amândouă propozițiile, așa că potrivit cu versiunea revizuită americană a Bibliei, citatul poate fi redat astfel: “Aș putea aproape să spun că toate lucrurile sunt curățite prin sânge” și “aș putea aproape spune că fără vărsare de sânge nu este iertare de păcat”, stă tare, deși în sistemul tipurilor se află și excepția amintită aici.

O împrejurare de același fel ne vine în minte când este vorba de vaca roșie despre care s-a vorbit în capitolul precedent. În lucrarea de curățire amintită acolo nu era o aplicare imediată a sângelui, ci numai cu apă și cenușă. Și cu toate acestea era o curățire de păcat, o jertfă de ispășire. (Numeri 19, 9).

Nu vrem să susținem că păcatele ar fi cumva iertate fără jertfa de pe Golgota. Moartea Domnului Hristos este necesară pentru mântuirea noastră. Este vrednic totuși de luat în seamă că în simbolurile amintite mai sus ispășirea și iertarea de păcate erau uneori realizate fără folosirea directă și nemijlocită a sângelui.

Căutând o aplicare a lucrului acestuia în rânduiala creștină, nu am putea noi crede că aceasta se aplică la persoane care nu au cunoștință directă sau clară despre Mântuitorul și cu toate acestea trăiesc după toată lumina pe care o au, făcând voia lui Dumnezeu atât cât o înțeleg? Nu s-ar putea să preînchipuie pe păgânii care nu au auzit despre numele lui Isus și cu toate acestea în mai mică sau mai mare măsură dovedesc spiritul Lui? Credem că sunt oameni care nu au auzit nimic despre numele cel scump al Mântuitorului, care nu știu nimic despre Golgota sau despre mântuirea lucrată pentru ei pe cruce, dar care au dat pe față spiritul lui Hristos și care vor fi mântuiți în împărăția cerurilor Credem că se aplică la unii dintre aceștia.

TREI CAZURI

Primul caz amintit în Numeri 5. 1, este cel al reținerii informațiilor cerute cu jurământ.” Când cineva fiind pus sub jurământ ca martor va păcătui, nespunând ce a văzut sau ce știe, va cădea astfel sub vină.” Jurământul amintit aici este cel care se folosea în judecata Iudeilor. Când Domnul Hristos a fost chemat la judecată: “Marele preot a luat cuvântul și I-a zis: “Te jur pe Dumnezeul cel viu, să ne spui dacă ești Hristosul,

Fiul lui Dumnezeu.” (Matei 26, 63). În împrejurările acestea Domnul Hristos nu putea să tacă și a răspuns: “Da, Sunt.” S-a simțit obligat să răspundă, fiind sub jurământ, cu toate că mai înainte “Isus tăcea.” (vers. 63, 64). Este un caz ca și acela pe care îl cercetăm noi. Cineva este sub jurământ: “Este martor” și a fost întrebat “ce a văzut și ce știe” cu privire la abaterea aceea. El refuză să răspundă: “El nu spune”. În cazul acesta va cădea sub vină.

Versetele doi și trei se referă la atingerea de “ceva necurat” sau “orice spurcăciune”. Omul poate a făcut lucrul acesta fără să-și dea seama. Poate a făcut lucrul acesta fără să știe “și va băga de seamă mai târziu, se va face astfel vinovat.”

Aceasta era o măsură sanitară. “Necurăția” așa cum este folosit aici acest cuvânt, arată mai mult decât o necurăție ceremonială. Există unele boli respingătoare atât la om cât și la animale care sunt extrem de contagioase. Prin neglijență se poate ușor propaga o epidemie. Era deci privit ca o persoană care se expusese un timp mai lung, fără să țină seama de regulile care guvernau asemenea cazuri și trebuia să evite contactul cu alții pentru o perioadă de timp; să se spele, să-și spele hainele și să ia și alte precauții necesare. Dacă nu făcea aceasta din neștiință sau cu voință, “când știe că se face vinovat.”

Al treilea caz este “când cineva vorbind cu ușurință jură ca are să facă ceva rău sau bine și nebăgând de seamă la început, dacă bagă de seamă mai târziu, se va face astfel vinovat” (vers. 4).

În fiecare din cazurile acestea, jertfa corespunzătoare trebuia să fie adusă de cel vinovat pentru abaterea lui, “și i se va ierta.”

Se susține uneori că Dumnezeu în vremurile de demult nu cerea mărturisire și îndreptare pentru a acorda iertare, ci numai ca păcătosul să aducă jertfa cerută. Ritualul jertfei pentru vină trebuia să schimbe părerea aceasta. Mărturisirea era cerută în mod hotărât. “Când cineva deci, se va face vinovat de unul din aceste lucruri, trebuie să-și mărturisească păcatul.” (Num. 5, 5). Nu este de ajuns o mărturisire generală, ci să mărturisească pe nume păcatul pe care l-a săvârșit. Numai când faci o mărturisire de felul acesta se poate primi iertarea de păcat. (Num. 5, 6. 7).

În cazul când avusese loc și înșelăciune, nu era de ajuns mărturisirea, chiar dacă aceasta era absolut necesară. Restituirea aceasta cuprindea și a cincea parte din valoare pe lângă lucrul însuși. “Să-l dea înapoi întreg,

Jertfele pentru păcat și vină

să mai adauge a cincea parte din prețul lui, și să-l dea în mâna stăpânului lui.” În caz că nu era cu putință să dea omului înapoi, omul față de care se greșise cumva, fie din cauza morții, fie din altă cauză sau pentru că nu avea rude, răsplătirea trebuia să fie dată preotului. (Num. 5, 7. 8). Răsplătirea aceasta era în afară de berbecul care trebuia dat ca jertfă pentru vină.

De aici se vede clar că Dumnezeu cerea de la poporul Său mai mult decât să aducă o jertfă. El cerea mărturisire și restituire. Dacă totuși cineva ar vrea să spună că nu se spune nimic cu privire la pocăință, răspunsul care vine de la sine este că Dumnezeu se ocupă aici numai de actele exterioare ale cultului. Dacă s-ar fi cerut și pocăința ca o soluție pentru iertare, ar fi fost cu putință ca un preot oarecare să tăgăduiască cuiva faptul că păcatul lui a fost ispășit chiar dacă omul ar fi îndeplinit rânduielele puse de Dumnezeu. Ar fi însemnat că rămâne pe seama preotului să spună dacă omul era sau nu pocăit. Este prea primejdios de a lăsa puterea aceasta pe seama unui om, de aceea plin de înțelepciune a rezervat aceasta pentru Sine. Dacă tot ar mai rămâne vreo îndoială cu privire la ceea ce cere Dumnezeu cu privire la pocăință, și cum înțelege omul cererea lui Dumnezeu, citiți rugăciunea lui Solomon la dedicarea templului, îndeosebi 1 Regi 8, 46-53. Sau mai ascultați cererea lui David: “Dacă ai fi voit jertfe ți-aș fi adus, dar Ție nu-ți plac arderile de tot. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită.” (Psalm 51, 16. 17). Israel avusese destule ocazii pentru a ști că ceea ce dorea Dumnezeu era o inimă zdrobită și mâhnită. Dacă ar fi dorit, ei ar fi putut face cultul lor să fie frumos și spiritual, cum fără îndoială că au făcut unii.

Mai erau și alte privilejii care cereau jertfă pentru păcat și pentru vină și de aceea țin de categoria cercetată aici. Una din acestea era curățirea leproșilor. După ce era cercetat de preot și declarat curat, leproșul era redat societății și cetățeniei printr-o ceremonie de curăție specială, descrisă în Leviticul 14, 18. Era totuși nevoie de altă ceremonie pentru a-l reda Bisericii și a-i îngădui să ia parte la serviciul în sanctuar. Aceasta este redat în versetul 9, 32. Leproșul trebuia să aducă o jertfă pentru vină ca și una pentru ispășire pe lângă obișnuita ardere de tot și darul de mâncare. În jertfa pentru vină, mielul era junghiat, iar sângele era stropit nu pe altar, ci era pus pe urechea dreaptă “a celui ce se curățește, la degetul cel mare de la mâna lui dreaptă și pe degetul cel mare de la piciorul drept.

Preotul să ia undelemn din log și să toarne în palma mâinii stângi” (vers. 14. 15). După aceea preotul trebuia să ia undelemn și să stropească din undelemn de șapte ori cu degetul înaintea Domnului” (vers. 16) După aceea trebuia să ungă pe lepros, făcând cu undelemnul așa cum făcuse cu sângele. Preotul trebuia “să pună pe marginea urechii drepte a celui ce se curățește, pe degetul cel mare al piciorului drept, deasupra sângelui de la jertfa pentru vină. Iar undelemnul care-i mai rămâne în mână, preotul să-l pună pe capul celui care se curățește: și preotul să facă ispășire pentru el înaintea Domnului” (vers. 17. 18). După aceea preotul trebuia să aducă jertfa pentru ispășire și arderea de tot.

Dacă leprosul era sărac, putea să aducă în loc de doi miei, două turturele sau doi pui de porumbel, “după mijloacele lui.” (vers. 21. 22). Cuvântul acesta se repeta de câteva ori în timpul descrierii. Dumnezeu cerea numai atât cât era în stare să aducă.

E lucru însemnat faptul că lepra cerea atât o jertfă pentru vină, cât și una pentru ispășire. Urmează de aici că putem trage concluzia: lepra este urmarea unui păcat cunoscut? Nu credem așa ceva. Este mai bine să credem că ritualul în cazul leprei este mai mult o ilustrație a faptului că există boli care sunt urmarea voitei abateri și care nu pot fi puse numai pe seama neștiinței. Fără îndoială că acesta este cazul, cu toate că ar fi un lucru îndrăzneț ca cineva să se pronunțe în chip definitiv în oricare caz de felul acesta. O altă ocazie care cerea o jertfă pentru vină era pângărirea unui Nazireu în timpul consacrării lui. Dacă se întâmpla așa ceva el trebuia să aducă un miel de un an ca jertfă pentru vină, zilele dinainte nu vor fi socotite, pentru că nezireatul lui a fost pângărit.” (Num. 6, 2). Să ia seama la acest cuvânt pentru că și dacă se făcea ispășire pentru el “zilele dinainte nu vor fi socotite.” S-ar putea primi iertare, și cu toate acestea în multe împrejurări are loc o adevărată pierdere. Aceasta se potrivește cu cel din Noul Testament: “Dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc.” (1 Cor. 3, 15). Omul este mântuit dar are de suferit paguba.

Ritualul jertfelor pentru abatere sau pentru vină este același ca și pentru jertfa de ispășire. Animalele erau junghiate în același loc, iar grăsimea arsă pe altarul arderilor de tot în același fel. (Lev. 7, 1-5). Preoții erau datori să mănânce jertfa pentru păcat așa cum era rânduit în Leviticul 6, 24-30, și la fel trebuia să se facă și în cazul jertfelor pentru vină: “Toată partea bărbătească dintre preoți să mănânce din ea și anume s-o mănânce

Jertfele pentru păcat și vină

într-un loc sfânt căci este un lucru prea sfânt. Cu jertfa pentru vină este ca și cu jertfa de ispășire: aceeași lege este pentru amândouă aceste jertfe: vita jertfită va fi a preotului care face ispășirea.” (Lev. 7, 6. 7).

O deosebire între jertfa pentru ispășire și jertfa pentru vină, este cea a stropirii sângelui. În jertfa pentru ispășire sângele era pus pe coarnele altarului arderilor de tot. (Lev. 4, 25. 30. 34). Aceasta nu este amintit când este vorba de jertfa pentru vină. Potrivit cu cel din Leviticul 7, 2 sângele jertfei pentru vină era stropit de jur împrejur pe altar ca și sângele arderii de tot și al jertfei pentru pace. Unii zic că expresia: “Cu jertfa pentru vină este ca și cu jertfa de ispășire; aceeași lege este pentru amândouă aceste jertfe.” Lev. 7, 7 se referă la stropirea sângelui. În cazul acesta, sângele jertfei de ispășire ca și sângele jertfei pentru vină ar trebui să fie stropit de jur împrejurul altarului. Totuși se poate vedea că “aceeași lege” se referă în mod deosebit la mâncarea cărnii. În lipsa vreunui cuvânt lămurit cu privire la aceasta, tragem concluzia că sângele jertfei pentru ispășire era pus pe coarnele altarului; acela de la jertfa pentru vină era stropit de jur împrejurul altarului și că în amândouă cazurile, ce rămânea era turnat la picioarele altarului arderilor de tot.

JERTFELE PENTRU VINĂ

Un studiu cu privire la jertfele pentru vină așa cum sunt redată în ultimele versete ale capitolului 5 din Leviticul și în primele versete din capitolul 6 descoperă că aceste jertfe în anumite aspecte se deosebesc de jertfele pentru păcat din punct de vedere material. În timp ce în ele se includ abaterile făcute din neștiință, cele raportate în capitolul 5, mai sunt cuprinse și păcatele cu voia așa cum sunt repetate în capitolul 6. Pot să fie unele păcate care cer restituirea și care este cerută în toate cazurile.

Jertfele pentru păcat prevedeau o ordine gradată a jertfelor după poziția și situația financiară a călătorului, plecând de la un vițel, la turturele și porumbei și chiar puțină făină. Jertfele pentru vină nu erau gradate. Ele cereau un țap împreună cu restituirea a ceea ce fusese luat, plus o cincime din valoarea proprietății în discuție.

O altă deosebire între jertfele pentru păcat și jertfele pentru vină, era în slujirea sângelui. În cazul jertfelor pentru păcat sângele era pus pe coarnele altarului, în timp ce la jertfele pentru vină era stropit în jurul altarului. (Lev. 4, 7: 18. 25. 30; 7, 1. 2). Carnea jertfei pentru vină era

mâncată de preoți ca și la jertfa pentru păcat al unuia din popor (Lev. 7, 6; 6, 26. 29).

JERTFELE PENTRU VINĂ

“Când va păcătuți cineva și va săvârși o nelegiuire față de Domnul, tăgăduind aproapelui său un lucru încredințat lui.” (Lev. 6, 2). Minciuna este socotită aici ca o nelegiuire împotriva Domnului ca și împotriva aproapelui. Pentru motivul acesta, călcătorul trebuie să repare în ambele direcții: trebuie să-și mărturisească păcatul, trebuie să aducă o jertfă lui Dumnezeu și să facă restituirea omului.

Este de neconceput ca omul să mintă pe vecinul lui “cu privire la ce i-a fost dat în păstrare” și să o facă din neștiință. Vecinul pleacă și îi încredințează ceva să păstreze până la întoarcere. Cu toate că s-ar putea ca omul să uite, nu este plauzibil să o facă. Chiar dacă uită, își va aminti probabil atunci când vecinul îi amintește. Dar în acest caz nu există scuze. Pur și simplu omul minte și nu se poate prevala de neștiință. Concluzia este evidentă: omul este vinovat de un păcat deliberat.

Același lucru este adevărat și în cazul următor unde minciuna este în părtășie sau într-o înțelegere. Doi oameni fac o înțelegere și unul dintre ei încearcă să mintă. Se poate înțelege o lipsă de memorie, dar dovada este împotriva. El este vinovat.

Dacă ar putea fi o umbră de îndoială privitoare la vina omului în aceste două cazuri, cu mult mai puțină este în al treilea caz în care “lucrul este luat cu forța”. Ar fi o deformare a adevărului susținerea că aici a fost un caz de neștiință; deși unii au încercat să susțină că omul a crezut că îi aparține de aceea a recurs la violență. Deși admitem că o astfel de situație s-ar putea întâlni, este o slabă posibilitate că Domnul n-ar fi citat un astfel de caz ca bază pentru jertfă. “Dacă va înșela pe aproapele lui; tăgăduind că a găsit un lucru pierdut sau făcând un jurământ strâmb.” (Lev. 6,2.3). Când citează aceste cazuri, Dumnezeu nu intenționează să arate că omul nu știe, ci că a comis o nelegiuire în mod deliberat și că este vinovat. În timp ce aceste cazuri cer restituirea înainte ca să poată fi luate alte măsuri. Dumnezeu le cunoaște și prescrie o pedeapsă pentru încălcări.

Mai întâi vine mărturisirea; “când un bărbat sau o femeie va păcătuți împotriva aproapelui său făcând o călcare de lege față de Domnul și se

Jertfele pentru păcat și vină

va face astfel vinovat, să-și mărturisească păcatul făptuit.” (Num. 5, 6. 7).

Al doilea vine restituirea: “să dea înapoi în întregime lucrul câștigat prin mijloace necinstite, adăugând a cincea parte; să-l dea aceluia față de care s-a făcut vinovat.” (vers. 7).

Al treilea o jertfă lui Dumnezeu: “ca jertfă pentru vină să aducă Domnului pentru păcatul lui o jertfă fără cusur, luată din turmă, după prețuirea ta și să-l dea preotului.” (Lev. 6, 6).

Al patrulea vine iertarea: “Preotul va face pentru el ispășire înaintea Domnului și i se va ierta, oricare ar fi greșeala de care s-a făcut vinovat. (Lev. 6, 7).

Unii cred că expresia din Leviticul 6, 6 “după prețuirea ta” se referă la o pedeapsă în plus pe care preotul ar putea-o aprecia dacă împrejurarile o cer. Alții susțin că se referă la valoarea berbecului. În orice caz este vorba de o jurisdicție pe care o avea preotul și pe care omul trebuia să o respecte. Când luăm în seamă diferitele aspecte ale jertfelor pentru vină, nu găsim nimic nesigur sau imoral în aceste reglementări, ci găsim dovada unui Dumnezeu milos și plin de îndurare care iartă, dar care “nu trece cu vederea nelegiuirea.” (Exod 34, 7).

Nu găsim nimic în aceste reglementări care să încurajeze nelegiuirea sau care să dea cea mai slabă impresie că păcatul se merită să-l faci și cineva își poate cumpăra calea prin oferirea unui dar lui Dumnezeu. Ceea ce Roma a făcut în zilele lui Tetzal a fost o pervertire a măsurilor pline de milă ale lui Dumnezeu și cu totul în afara planului lui Dumnezeu de mântuire.

OFENSE CONTRA LUI DUMNEZEU

Ofensele amintite mai întâi sunt cele care privesc “lucrurile sfinte”. (Lev. 5, 15). Acestea se referă la orice lucru care aparține slujirii lui Dumnezeu, incluzând lucrurile dedicate Domnului, primele roade, zecimile, etc. Dacă din neglijență, necredincioșie sau trecere cu vederea, se producea o pagubă cauzei lui Dumnezeu, chiar dacă se producea din neștiință păcătosul trebuia să aducă “Domnului ca jertfă de vină pentru păcatul lui, un berbec fără cusur din turmă după prețuirea ta în sicli de argint după ciclul sfântului locaș. Să mai adauge a cincea parte la prețul lucrului cu care a înșelat sfântul locaș și să-l încredințeze preotului; și preotul să facă ispășire pentru el cu berbecele pe care l-a adus ca jertfă și

i se va ierta.” (vers. 15. 16). Că înșelăciunea raportată aici era mai gravă decât cea redată în prima parte a capitolului, reiese din declarația: “chiar dacă a făcut fără să știe, se face vinovat păstrându-și astfel vina.” (Lev. 5, 17). Despre alte păcate se spune “când știe, se face vinovat” (vers. 4). Deosebirea este că într-un caz, omul nu este considerat vinovat până când nu-și dă seama de vinovăție, în celălalt caz, este vinovat chiar dacă știe sau nu că a păcătuit. Dacă este vinovat din neștiință de orice încălcare, s-ar putea ca împrejurările să arate că ar fi trebuit să știe. Când “lucrurile sfinte” sunt în cauză, Dumnezeu dorește ca oamenii să știe.

Unii au tras concluzia că zecimile pot fi oprite, dacă până la urmă se adaugă o cincime. Acest lucru nu este susținut de textele de mai înainte. Numai atunci când unele lucruri sunt săvârșite din neștiință, Dumnezeu prevede un remediu. Nu există nici o măsură pentru călcările făcute cu voință.

OFENSE CONTRA OAMENILOR

Călcările făcute împotriva aproapelui cereau restituirea ca și în cazul ofenselor aduse lui Dumnezeu, căci orice era făcut contra omului era considerat și o ofensă adusă lui Dumnezeu. “Când va păcătui cineva și va săvârși o nelegiuire față de Domnul, tăgăduind aproapelui său un lucru încredințat lui, sau dat în păstrarea lui, sau luat cu sila, sau va înșela pe aproapele lui, tăgăduind că a găsit un lucru pierdut, sau făcând un jurământ strâmb cu privire la un lucru oarecare pe care-l face omul și păcătuiește; când va păcătui astfel și se va face vinovat, să dea înapoi lucrul luat cu sila sau luat prin înșelăciune, sau încredințat lui, sau lucrul pierdut pe care l-a găsit, sau lucrul pentru care a făcut un jurământ strâmb - ori care ar fi – să-l dea întreg, să mai adauge a cincea parte din prețul lui și să-l dea în mâna stăpânului lui, chiar în ziua când își va aduce jertfa lui pentru vină.” (Lev. 6, 2-5). Încălcarea redată aici privește relația omului cu aproapele lui, îndeosebi privitoare la proprietate. Ceva a fost încredințat unei persoane și aceasta neagă că a primit; el calcă înțelegerea, ia prin forță ce nu-i aparține, găsește ceva și minte, toate acestea sunt făcute cu bună știință și pentru care ignoranța nu poate fi adusă ca scuză. El este vinovat.

Capitolul 5 din Numeri ne dă câteva informații suplimentare cu privire la darul pentru vină. El recunoaște că păcatul împotriva omului

Jertfele pentru păcat și vină

este și un păcat împotriva lui Dumnezeu (vers. 6) și că nu trebuie numai să fie mărturisit, ci și restituirea trebuie făcută cu adăugarea unei cincimi. (vers. 7). Se mai adaugă această măsură importantă: “Dacă nu este nimeni care să aibă drept să ia înapoi lucrul câștigat cu mijloace necinstite, lucrul acela să se întoarcă la Domnul, la preot, afară de berbecele adus ca jertfă de ispășire cu care se va face ispășire pentru cel vinovat.” (Num. 5, 8).

Jertfele pentru vină se deosebesc astfel de jertfele pentru păcat, care recunosc numai păcatele făcute din neștiință. Jertfele pentru vină sunt aduse pentru păcatele făcute cu știință și pentru care neștiința nu poate fi pretinsă. Aceasta a provocat unele dificultăți cercetătorilor Bibliei care recunosc că există primejdia în orice învățătură care consideră o jertfă ca mijloc de ispășire pentru păcatele cu voia. Dacă omul păcătuiește din neștiință, neștiința constituie o bază de iertare; dar să te gândești dinainte la costul unui păcat cu voia, este imoral. Aceasta a făcut Biserica Romano – Catholică, care la un moment dat a calculat și a dat naștere la tot felul de abuzuri, ceea ce a dus la apariția Reformațiunii. Să privim mai atent la jertfele biblice înainte de a ajunge la o concluzie finală.

SITUAȚIA DE ASTĂZI

Dacă Dumnezeu în vremurile de demult ar fi iertat numai păcatele din neștiință, n-ar fi fost nici cea mai slabă speranță de mântuire. Situația nu este mult diferită astăzi. Dacă Dumnezeu iartă numai ceea ce facem fără voie, am fi fără speranță. Dumnezeu trebuie să ierte și păcatele cu voie dacă ne pocăim de ele. Și oare nu aceasta este Evanghelia? Bărbaților lui Israel adunați la Antiohia, Pavel le-a spus: “Să știți dar fraților că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin legea lui Moise.” (Fapte 13, 38. 39).

Aceasta a fost atunci o veste bună și este la fel și astăzi. Avem nevoie de un Mântuitor care, nu numai că ne iartă de păcate, dar ne și “curățește de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1, 8).

Să nu uităm că o nelegiuire este o ofensă foarte serioasă. Dacă un om se împiedică de o sârmă pe care n-a văzut-o și nici n-o putea vedea, nici oamenii și nici Dumnezeu nu-l vor considera vinovat. Dar dacă a doua zi vine în același loc și vede un semn lângă sârmă: “Trecerea oprită” și calcă în mod deliberat, nu mai poate invoca neștiința ca o cauză de

justificare. A călcat și trebuie să suporte consecințele.

La fel se întâmplă și cu noi. Majoritatea din păcatele noastre sunt făcute cu voia și sunt socotite nelegiuiri. Noi, ori știm mai bine ori trebuie să știm mai bine. Suntem fără scuză. Dar, mulțumim lui Dumnezeu că există iertare atât pentru nelegiuire cât și pentru păcat. Dumnezeuul nostru poate și vrea să ne mântuiască pe deplin.

RESTITUIREA

O parte vitală a planului de mântuire, care-l privește pe om, este restituirea. Convingerea de păcat nu este suficientă. Suferința pentru păcat nu este destul. Deși toate acestea sunt bune și sunt pași către împărăție, nu sunt suficiente. Trebuie însoțite de o pocăință atât de profundă și de minuțioasă încât sufletul nu ar fi liniștit până când n-a fost făcut fiecare pas și orice efort depus pentru a îndrepta greșelile. Aceasta ar include în majoritatea cazurilor, restituirea, plata celor furate și orice efort depus pentru a îndrepta lucrurile. Nelegiuirile includ afaceri dubioase, reprezentări necinstite ale valorilor, impresii greșite date din motive egoiste, perversități. Ele mai cuprind acțiuni pentru dezavantajarea săracilor și apăsarea celor în nevoie pentru câștig. Ele includ cheltuielile exorbitante de tot felul, interes exagerat în probleme bănești, lucrarea necinstită pentru salariile primite. Ele mai sunt și câștigurile din nenorocirile altora și pretinderea de sume mai mari pentru serviciile aduse numai pentru că celălalt este într-o situație când nu se poate ajuta.

Pentru toate acestea și multe altele, restituirea trebuie făcută oriunde este posibil, iar acolo unde nu poate fi făcută, am face bine să urmăm îndrumările date în vechime, ca acolo unde nu se pot face restituirile persoanelor în cauză, unde nici măcar rude nu se mai găsesc “nelegiuirea să fie reparată dăruind-o Domnului, preotului.” (Num. 5, 8). Aplicarea actuală a acestor îndrumări, ar cere ca banii să fie dați sau folosiți în lucrarea Domnului.

ZACHEU

Istorisirea despre Zacheu așa cum este redată în capitolul 19 din Luca, este o ilustrare a restituirii. Domnul Hristos s-a invitat ca oaspete la Zacheu, onoare care a copleșit atât de mult pe vameș încât a exclamat:

Jertfele pentru păcat și vină

“Iată, Doamne, jumătate din avuția mea o dau săracilor și dacă am nedreptățit pe cineva cu ceva îi dau înapoi împătrit.” Răspunsul Domnului Hristos la această declarație a fost prompt și semnificativ: “Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este un fiu al lui Avraam. Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 19, 8-10).

Aici este prezentat un caz de pocăință adevărată. Prezența Domnului Hristos a făcut o impresie atât de adâncă asupra lui Zacheu încât primele lui gânduri s-au concentrat la restituire. El era un vameș și cu siguranță că avea o listă lungă de afaceri necinstite pe care să le rezolve. El jefuise bani prin “acuzatii mincinoase”, care erau folosite în toate afacerile îndoielnice. Dar acum se întoarce. Părăsește practicile necinstite și hotărăște să plătească de patru ori tot ce obținuse necinstit.

Ar trebui atrasă atenția asupra subiectului restituirii, tuturor celor care se numesc cu numele Domnului Hristos. Noii convertiți au nevoie de îndrumări în această problemă, precum și cei care de mulți ani sunt membrii ai bisericii Domnului Hristos. Toți au nevoie de un simț mai viu al răspunderii, iar alții au nevoie de o lecție de cinste. Sunt oameni care au câștigat bani ani de zile și cărora li s-a cerut să dea jumătate din ei săracilor. Ne îndoim că aceștia au aprobarea lui Dumnezeu. Mulți pot accepta o astfel de propunere decât să piardă totul; dar aceasta nu rezolvă problemele cu cerul.

SERVICIUL ZILNIC

Preoiții care slujeau la templu erau împărțiți în douăzeci și patru de cete, fiecare servind de două ori pe an câte o săptămână. Leviții erau împărțiți la fel, cum era împărțit și poporul: iar partea aceea din popor care dădea mieii pentru o anumită săptămână, trimetea reprezentanții săi la Ierusalim pentru săptămâna aceea, pentru a lua parte la slujbe, în timp ce restul poporului rămânea acasă unde avea o săptămână de devoțiune și meditație. Cu prilejul marilor sărbători, ca de pildă Paștele și Ziua Ispășirii, un mare număr de preoți era chemat la sanctuar pentru data aceea; la fel un număr corespunzător de Leviți.

Serviciul zilnic cuprindea aducerea mielului pe altarul arderilor de tot în fiecare dimineață și în fiecare seară, împreună cu darurile de mâncare și de băutură, îngrijirea și aprinderea sfeșnicului din Sfânta, aducerea tămâiei pe altar cu lucrările însoțitoare, aducerea jertfei de mâncare din partea lui Aaron și a fiilor lui, aducerea jertfelor individuale, ca de pildă jertfele de ispășire, arderile de tot, jertfele de mâncare și de împăcare. Afară de aceste îndatoriri zilnice mai erau multe altele, ca de pildă jertfele de curățire, jertfele pentru leproși, nazirei, pentru întinăciune. Mai era nevoie de oameni care să poarte de grijă de cenușă, să aducă și să cerceteze lemnul folosit pe altar, să facă slujba de paznici, să deschidă și să închidă porțile și să împlinească slujba de îngrijitori generali. Cuprinsul templului era un loc plin de mișcare până când se închideau seara porțile. Dimineța înainte de a se face lumină porțile erau deschise și oamenii aveau voie să intre. Se trăgeau sorți între preoți pentru a se ști care trebuia să aducă jertfa, care să stropească sângele, care să îndepărteze cenușa, care să aibă grijă de sfeșnic și care să îngrijească de vinul pentru jertfele de băutură. Preoiții fusese în cuprinsul templului și în timpul nopții, deși numai celor mai bătrâni li se îngăduia să se așeze să doarmă. Ceilalți trebuia să rămână trezi pentru a fi gata la nevoie. Dimineța înainte de ivirea zorilor se scâldau și când venea timpul pentru tragerea sorților, toți erau gata.

Când era vorba să se hotărască cine să aducă tămâia, nu era de așteptat ca lucrul acesta să-l facă unii din preoiții care mai făcuse lucrul acesta vreodată. Când a fost lucrat cortul întâlnirii, la început, Aaron și

fiii lui slujeau zilnic. În vremurile de mai târziu a ajuns să fie atât de mulți preoți încât era nevoie să se hotărască prin sorți care să facă lucrul acesta. Era prin urmare ceva neobișnuit ca un preot să îndeplinească slujba de a arde tămâia pe altar de mai multe ori în viața lui. Cum partea aceasta a slujirii zilnice aducea pe preot mai aproape ca oricare alta, de Prezența divină, era socotit ca un lucru de mare cinste și de răspundere, ca și o răsplată mult dorită.

În timp ce preotul intra în sanctuar pentru a aduce tămâia, mielul jertfei de dimineață care fusese ales mai înainte și înfățișat Domnului, se afla legat de unul din inelele din pardoseală în partea de miazănoapte a altarului. Se tăia cu un cuțit gâtlejul și înghițitoarea mielului, iar sângele era prins într-un vas de aur și pus de jur împrejurul altarului. Ce mai rămânea din sânge era turnat la piciorul altarului. După aceasta, animalul era jupuit de piele și tăiat în bucăți. Măruntaiele erau așezate pe una din mesele de marmură pregătite pentru așa ceva, și spălate. Apoi șase preoți duceau bucățile acestea sus pe altar, unde erau așezate în rânduală și arse cu foc. Un alt preot aducea jertfa de mâncare de făină; altul aducea turta coaptă și încă unul aducea jertfa de băutură. Jertfele erau toate drese cu sare înainte de a fi duse pe altar.

În vreme ce aceasta avea loc afară, preotul a cărui lucrare era de a aduce tămâia intra în Sfânta. De obicei era ajutat de un alt preot care aducea jeraticul de pe altarul arderilor de tot într-un vas de aur, îl punea pe altarul tămâierii și se retrăgea. Preotul a cărei datorie era să aducă tămâia, ridica capacul căuiei care avea în ea tămâia și o turna pe cărbunii de pe altar. În timp ce tămâia se înălța ca un nor de fum, el se pleca în genunchi în deplină adorare.

Trebuie să fi fost ceva plin de solemnitate pentru preot să se afle singur în Sfânta aproape de prezența înfricoșătoare a lui Iehova, Domnul Oștirilor. Cum în cele mai multe cazuri, lucrul acesta se întâmpla de prima dată în viața lui, experiența nu era ceva de rând. Nici un preot nu uita clipele cât fusese singur cu Dumnezeu. Și dacă așa cum se întâmpla uneori, Domnul se descoperea în norul de deasupra tronului harului, impresia despre sfințenia lui Dumnezeu carxe se făcea asupra minții preotului era atât de adâncă, încât niciodată nu putea să fie ștearsă. Văzuse slava Domnului și rămăsese în viață.

Tămâierea se sfârșea cam în același timp când preoții terminau lucrarea lor la altarul arderilor de tot. Când cel mai de pe urmă act –

Serviciul în Sanctuar

turnarea jertfei de băutură – se termina, Leviții încetau să cânte psalmul rânduitor pentru împrejurarea aceea, iar preoții sunau din trâmbițele de argint. Când sunau trâmbițele, poporul cădea la pământ și se ruga. Marele preot ieșea pe treptele templului și cu brațele întinse rostea binecuvântarea preotească asupra poporului. Cu aceasta se încheia serviciul de dimineață. Serviciul de seară care avea loc pe la ora trei după amiază, era la fel cu cel de dimineață. Mielul era junghiat, sângele era stropit, tămâia era adusă și din nou se rostea binecuvântarea preotească. La căderea serii porțile se închideau.

În felul acesta avea loc serviciul în fiecare zi, atât în sabat cât și în zilele de sărbătoare. În sabat se aduceau doi miei dimineața și doi miei seara, în loc de unul ca în celelalte zile ale săptămânii. La anumite sărbători se aduceau până la șapte miei dar serviciul rămânea același.

Mielul adus ca jertfă în serviciul zilnic era o ardere de tot. Era un reprezentant al întregii națiuni, un fel de rezumat al tuturor jertfelor. Cuprindea toate caracteristicile de seamă ale tuturor jertfelor: era o jertfă de sânge, însemnând ispășirea: era o jertfă locuitoare – “va fi primit de Domnul ca să facă ispășire pentru el.” (Lev.1, 4). Era o jertfă de consacrare, predată cu totul lui Dumnezeu și mistuită pe altar. Era o jertfă de miros plăcut. “O jertfă mistuită de foc de un miros plăcut Domnului” (vers. 13).

Cu toate că jertfa de dimineață și cea de seară erau pentru națiunea întreagă, ele fără îndoială aduceau un bine și persoanelor în parte. Când un israelit păcătuia, trebuia să aducă o jertfă la templu și acolo să-și mărturisească păcatul. Dar lucrul acesta nu era totdeauna cu putință. Vinovatul poate că locuia cale de o zi depărtare de Ierusalim sau cale de o săptămână. Era cu neputință să vină acolo de fiecare dată când păcătuia. Pentru cazurile de felul acesta jertfele de dimineață și de seara erau o ispășire trecătoare. Ele aduceau o “acoperire” până la data când păcătosul putea să meargă el însuși la templu și să-și aducă jertfa.

Lucrul acesta este ilustrat în întâmplările lui Iov. “Fiii săi se duceau unii la alții și dădeau rând pe rând câte un ospăț.” (Iov 1, 4). La petrecerile acestea se întâmplau fără îndoială lucruri care nu erau plăcute lui Dumnezeu. Iov însuși se temea ca nu cumva să uite sau să întârzie de a aduce jertfa necesară. Din cauza aceasta Iov “se scula dis de dimineață și aducea pentru fiecare din ei câte o ardere de tot. Căci Iov zicea: “Poate că fiii mei au păcătuit și au supărat pe Dumnezeu în inima lor. “Așa avea Iov obiceiul să facă.” (vers. 5).

Iov aducea o ardere de tot pentru fiecare din ei. “Poate că fiii mei au păcătuit,” zicea el. El credea că jertfa aceasta aducea o ispășire trecătoare pentru ei până la data când și-ar fi recunoscut greșeala și ar fi fost gata ei singuri să vină la Dumnezeu.

În același fel jertfa de dimineață și cea de seară dădeau o ispășire trecătoare pentru Israel. Ea avea și însemnătatea de consacrare și pe aceea de primire în locul jertfei. Despre arderea de tot individuală se spune: “Va fi primită pentru el.” (Lev. 14). Dacă jertfa individuală era în felul acesta primită pentru el, nu am putea oare crede că jertfa națiunii era primită pentru națiune?

Domnul Hristos a murit pentru toți. Și-a dat viața Sa ca o răscumpărare din păcat. Mulți nu vor face aplicație personală din jertfa aceasta, dar faptul este că Hristos a murit pentru ei. Sângele Lui îi acoperă. S-au luat măsuri depline pentru mântuirea lor.

Domnul Hristos este “Mântuitorul tuturor oamenilor și mai ales al celor credincioși.” (1 Timotei 4, 10). Oricare suflet care trăiește astăzi își datorează viața celor petrecute pe Golgota. Dacă nu ar fi fost “Mielul junghiat de la întemeierea lumii”, Adam ar fi fost fără nădejde. Cuvintele: “În ziua când vei mânca din el, vei muri negreșit,” ar fi sigilat pentru veșnicie soarta lui. (Apoc. 13, 8; Gen. 2, 17). Dar Adam a fost cruțat. El nu a murit. Mielul a luat locul Lui.

Așa și acum. Dumnezeu nu s-a schimbat. Păcatul și păcătoșii nu au drept să existe. Păcatul este tot atât de respingător pentru Dumnezeu ca și în grădina Edenului. Păcătoșii sunt îngăduiți să trăiască și li se îngăduie o suspendare a execuției numai în virtutea sângelui ispășitor al lui Hristos. Deoarece Mielul a murit, ei trăiesc. Zi după zi Domnul Hristos le dă viață “ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-l găsească bâjbâind.” (Fapte 17, 27).

După cum jertfa de dimineață și cea de seară erau pentru națiune și acopereau în chip trecător toate păcatele săvârșite în decursul nopții sau zilei trecute, este ușor de înțeles că unele din păcatele acestea acoperite în felul amintit nu erau mărturisite și poate că nu vor fi niciodată mărturisite. Afară de cazul că se crede că fiecare om din Israel își dădea îndată seama de abaterea sa și mărturisea păcatul, totuși trebuia să treacă un anumit timp între data săvârșirii păcatului și a mărturisirii lui. Lucrul acesta era și mai mult accentuat dacă se scurgeau câteva săptămâni sau câteva luni până la data mărturisirii. În cazul celor nepocăiți sau care

Serviciul în Sanctuar

apostazia, ziua lor trecea odată cu Ziua Ispășirii. Cel care de data aceasta nu-și amăra sufletul “era tăiat din poporul Său”, adică era scos de sub scutul Bisericii, exclus. (Lev. 23, 29).

Se pune uneori întrebarea dacă toate păcatele erau duse în sanctuar. Studiul nostru ne-a făcut să credem că se făcea față în chip trecător pentru păcate prin jertfa de dimineață și cea de seară, când mielul era adus ca ardere de tot pentru națiune. Sângele jertfei folosite ca ardere de tot era totdeauna “stropit de jur împrejur altarului.” (Lev. 5, 11). Dacă se folosea o pasăre, sângele era “scurs la piciorul altarului” (vers. 15). De aceea noi primim părerea că în serviciul zilnic prin sângele stropit pe altar se făcea un transfer de păcate asupra altarului arderilor de tot și că păcatele transferate în felul acesta cuprindeau și păcatele întregului popor. Dacă se admite că arderea de tot aducea ispășire pentru păcat, după cum se spune în Leviticul 1, 4: dacă se admite că arderea de tot zilnică făcea ispășire pentru întreaga națiune și că făcea aceeași lucrare pentru Israel pe care arderile de tot ale lui Iov o făceau pentru fiii săi (Iov 1, 5), dacă se socotește ca nefiind sigur că toate păcatele cunoscute îndată erau mărturisite înainte de a veni timpul jertfei de dimineață sau a celei de seară, concluzia la care simțim că trebuie să ajungem este că în chip trecător se făcea față tuturor păcatelor atunci când se aducea mielul de jertfă pe altar.

Poate că nici nu ar mai fi nevoie să repetăm că măsurile acestea trecătoare erau folositoare pentru mântuire numai dacă vinovatul mărturisea el însuși păcatul și aducea jertfa sa pentru păcat, după cum în zilele noastre păcătosul este salvat prin jertfa Domnului Hristos de pe Golgota, numai dacă el personal primește pe Hristos. Moartea Mielului lui Dumnezeu pe Golgota a fost pentru toți oamenii, dar numai aceia care primesc jertfa și fac aplicare personală din ea, vor fi mântuiți.

Moartea mielului pe altarul iudaic era pentru națiunea întregă, dar numai aceia care se pocăiau și dovedeau credință aducând o jertfă personală, erau cuprinși în împăcarea din Ziua Ispășirii. Ceilalți erau “tăiați.”

Este bine să se țină seama totuși, că aceste păcate mărturisite nu erau duse în sanctuarul propriu zis, ci erau așezate numai asupra altarului arderilor de tot. Preoții nu mâncau carnea arderilor de tot – ele erau arse deplin pe altar: de aceea preoții nu purtau aceste păcate. (Lev. 1, 13). Sângele nu era așezat pe coarnele altarului ca la jertfele pentru păcat și

nici nu era dus în sanctuar, ci era stropit “de jur împrejur” pe altarul arderilor de tot. (Lev. 1, 5. 11;4, 25. 30. 34). Este lucru lămurit deci, că păcatele erau transferate asupra altarului arderilor de tot și nu asupra sanctuarului.

Jertfele de dimineață și de seară erau simbolice, nu numai pentru ispășirea adusă de miel, dar și pentru consacrarea națiunii față de Iehova. Jertfa arsă complet pe altar, preînchipuia pe aceia care în fiecare zi se consacrau lui Dumnezeu, al căror tot era pe altar și care erau gata să urmeze pe Miel oriunde i-ar fi condus. Dimineața și seara rugăciunile lor se înălțau la Dumnezeul lui Israel, amestecate cu mirosul plăcut al dreptății și desăvârșirii Domnului Hristos.

Pâinile punerii înaintea erau o jertfă continuă pentru Domnul și pot foarte bine să fie socotite ca făcând parte din serviciul zilnic. Erau douăsprezece turte așezate în două șiruri pe masa care se afla în partea întâia a sanctuarului. Pâinea aceasta era reînnoită în fiecare Sabat cu prilejul schimbării preoților. Pâinea care era totdeauna așezată înaintea Domnului, era numită “pâinea prezenței” (Exod 25, 30). După cum jertfa de dimineață și cea de seară preînchipuiau consacrarea zilnică a întregii națiuni față de Dumnezeu, cum și dependența ei de sângele ispășitor; după cum aducerea tămâiei preînchipuia meritele și mijlocirea Domnului Hristos; după cum lumina sfeșnicului reprezenta lumina lui Dumnezeu care strălucește în suflet și luminează cuvântul, tot astfel pâinea punerii înaintea reprezenta recunoașterea din partea omului că hrana lui trupească și sufletească depinde de Dumnezeu și că aceasta este primită numai prin meritele și mijlocirea Domnului Hristos care este “pâinea care S-a coborât din cer.” (Ioan 6, 48-51).

În felul acesta serviciul zilnic aducea ispășirea prin sângele mielului; mijlocire prin norul de tămâie care se înălța; viață trupească și sufletească prin pâinea prezenței și lumină prin candelile sfeșnicului. Văzut din partea omului, serviciul zilnic însemna consacrare, ilustrată prin mielul de pe altar; rugăciune, prin norul de tămâie; recunoașterea deplinei dependențe de Dumnezeu în ceea ce privește hrana cea de toate zilele și recunoașterea faptului că numai prin lumina pe care Dumnezeu o varsă pe cărarea noastră, pot să fie luminate mintea și viața noastră întunecată. Serviciul zilnic însemna nevoia omului de Dumnezeu și de asemenea deplinătatea măsurilor luate de Dumnezeu pentru îndeplinirea acestor nevoi.

Serviciile descrise până aici erau de natură generală pentru națiune.

Mai erau o parte a serviciilor de aceeași însemnătate și anume aducerea jertfelor personale. Acestea erau de două feluri: jertfe de un miros bine plăcut și jertfe care nu erau de un miros bine plăcut. Jertfele de un miros bine plăcut erau acelea care dovedeau consacrare, predare de sine sau recunoștință. Erau arderi de tot, jertfe de împăcare și jertfe de mâncare. Jertfele care nu erau de un miros bine plăcut erau jertfele pentru păcat și jertfele pentru vină. Cu excepția jertfelor de mâncare, acestea erau toate jertfe de sânge și ca atare aveau putere de ispășire, cu toate că nu erau anume aduse pentru păcat. Jertfa arderii de tot era o jertfă de consacrare și predare și cu toate acestea avea putere expiatoare. (Lev. 1, 4). La fel și jertfa de împăcare. Jertfitorul așeza mâinile pe capul victimei și o junghia la intrarea tabernacolului; după aceea preotul stropea sângele de jur împrejurul altarului. Procedeu acesta era la fel ca și la arderea de tot și avea însemnătate ispășitoare. (Lev. 3, 2).

Jertfele pentru păcat și pentru vină erau cele mai de seamă. Ele făceau ispășire pentru păcatele personale și făceau ca vinovatul să fie readus sub harul lui Dumnezeu. Întrucât aceste jertfe au fost tratate în alt capitol, nu este nevoie să intrăm în amănunte cu privire la ritualul acesta. Totuși, poate că sunt potrivite câteva cuvinte.

Sângele jertfei nu era dus totdeauna în Sfânta pentru a fi stropit acolo în fața perdelei. Aceasta după cum s-a observat mai sus, era făcut numai în cazul marelui preot și al națiunii întregi. (Lev. 4, 5. 6. 16. 17). Dacă păcătuia un om din popor sau un conducător, sângele era stropit pe altarul arderilor de tot afară din tabernacol, iar carnea era mâncată de preot. (Lev. 4, 25. 34; 6, 30).

Când păcătuia preotul care avea ungerea, nu se afla nimeni de un rang prea mare ca să poarte păcatele lui. În cazuri de felul acesta carnea nu era mâncată, ci sângele era dus în locul sfânt și acolo era stropit înaintea perdelei. La fel se făcea când întreaga națiune păcătuia ca națiune. Carnea nu era mâncată, ci sângele era dus în Sfânta și acolo era stropit în fața perdelei.

Când păcătuia cineva din popor sau careva dintre conducători, situația se deosebea. Pentru ei era preoțimea care putea să poarte păcatele. De aceea carnea era mâncată, iar preotul care o mânca, prin actul acesta lua asupra sa păcatul celui vinovat. În afară de faptul că preotul consuma carnea, se mai punea și sângele pe altarul arderilor de tot.

De aici vedem că păcatele individuale care erau mărturisite, erau

transferate asupra sanctuarului în două feluri: Când păcătuia preotul care avea ungera sau întreaga adunare, păcatul prin mijlocirea sângelui era dus în sanctuar, în locul sfânt. Când păcătuia careva dintre conducători sau din popor, păcatul, prin mâncarea cărnii era transferat asupra preoților, iar prin stropirea sângelui era transferat asupra altarului arderilor de tot.

La inaugurarea serviciului în sanctuar, Aaron și fiii săi mergeau zilnic în Sfânta, întâia încăpere a cortului întâlnirii. Marele preot aducea jertfa de mâncare, se îngrijea de candelă, le aprindea și ardea tămâie pe altarul din locul sfânt. (Lev. 6, 19-23; 24, 2-4; Num. 8, 2, 3; 30, 7, 8). Ceva mai târziu a devenit o deprindere ca preoții să officieze în cea dintâi încăpere și marele preot oficia acolo numai ocazional, ca de pildă în zilele de Sabat sau de sărbătoare și mai ales în Ziua Ispășirii și în săptămâna dinainte. Este vrednic de luat în seamă că deși în serviciul zilnic marele preot slujea îmbrăcat în hainele sale oficiale, el purta haina albă de preot, când intra în Sfânta Sfintelor în Ziua Ispășirii. (Lev. 16, 4, 23, 24).

Rezumând slujba de toate zilele care se săvârșea în sanctuar, lucrurile următoare ies mai mult la iveală:

1. Se aducea o jertfă ispășitoare generală pentru un timp, pentru întreaga națiune, prin jertfa de dimineață și de seară, când se aducea mielul pe altarul arderii de tot. Sângele mielului făcea două lucrări: înscria păcatele săvârșite și făcea ispășirea pentru ele până la data când vinovatul aducea jertfa lui aparte pentru păcat sau dacă nu, până la Ziua Ispășirii. Trupul mielului preînchipuie consacrarea lui Israel față de Iehova și este un simbol al Domnului Hristos care “ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi” ca un miros “și ca o jertfă de un bun miros.” (Efeseni 5, 2). Păcatele pentru care se luau măsuri trecătoare și provizorii prin jertfa de dimineață și cea de seară, sunt în general vorbind, păcate nemărturisite. Păcatele acestea cât și altele mânjesc cortul Domnului. (Num. 19, 13, 20).

2. Jertfele personale pentru păcat sunt un raport al păcatelor iertate. Fiecare păcat fusese înscris prin stropirea sângelui jertfei de dimineață și de seară a arderii de tot. Aducerea unei jertfe personale pentru aceleași păcate înscria iertare pentru ele. E ca și cum s-ar ține registre și s-ar trece cu credincioșie fiecare păcat. Apoi pe măsură ce vinovatul se pocăiește și se cere iertare, se înscrie iertarea în dreptul numelui lui.

3. Păcatele nemărturisite erau înregistrate pe altarul arderilor de tot afară din sanctuar. Păcatele mărturisite erau înregistrate în Sfânta sau pe carnea altarului arderilor de tot. Totuși, toate păcatele ajungeau pe o

Serviciul în Sanctuar

cale oarecare în sanctuar. Cum preotul consuma carnea jertfelor, al căror sânge fusese stropit pe altarul arderilor de tot, păcatele prin jertfele preotului ca și prin jertfa zilnică a marelui preot (Evrei 7, 27) au fost transferate în Sfânta. De aceea ne simțim susținuți în spusele noastre că toate păcatele mărturisite —și numai cele mărturisite – sunt în sanctuarul însuși. Când Ziua Ispășirii vine, numai păcatele mărturisite sunt trecute în revistă înaintea lui Dumnezeu și numai păcătoșii care prin pocăință și mărturisire au primit deja iertare și au avut păcatele lor mutate în sanctuar, primesc ispășire și ștergerea păcatelor.

În felul acesta zi după zi, în decursul anului întreg, păcatele au fost mutate în sanctuar, mânjindu-l. Fără îndoială că lucrul acesta nu se poate face pentru tot timpul. Trebuie să vină o zi a socotelilor de pe urmă, o zi a curățirii. O astfel de zi era Ziua Ispășirii. Era ziua judecății, ziua cea mai de seamă din an. Pe aceasta vrem să o cercetăm acum.

ZIUA ISPĂȘIRII

Ziuă Ispășirii era ziua cea mai mare a lui Israel. Era deosebit de sfântă și nici un fel de lucrare nu trebuia să se săvârșească în timpul ei. Iudeii o numeau yoma, adică ziua. Era ziua centrală a sistemului jertfelor. Oricine nu își umilea sufletul în ziua aceea, era tăiat din Israel. (Lev. 23, 29). Ziua Ispășirii cădea în ziua a zecea a lunii a șaptea, numită Tișri, cam pe la sfârșitul lui octombrie. Pregătirea specială pentru ziua aceea începea cu zece zile mai de vreme. Cu privire la acestea, Enciclopedia Iudaică, la cuvântul ispășire zice: “Primele zece zile ale lunii Tișri au ajuns să fie zece zile de pocăință ale anului cu scopul de a aduce o desăvârșită schimbare a inimii, și să facă pe Israel niște prunci nou născuți, culmea fiind atinsă în Ziua Ispășirii când urma să fie dat omului cel mai mare dar al religiei: harul milostiv al lui Dumnezeu. “Se spune mai departe că între Iudei s-a ajuns la părerea că în ziua întâia a lunii Tișri, sfânta zi a anului nou și a aniversării creațiunii, faptele omului erau judecate, iar soarta lui era hotărâtă și că în a zecea zi a lunii Tișri era sigilată hotărârea cerească.” (ibid. Vol. II, pag. 281).

În aceeași enciclopedie se redă părerea iudaică cu privire la ceea ce va avea loc în Ziua Ispășirii, după cum urmează: “Dumnezeu, așezat pe tronul Său pentru ca să judece lumea, fiind în același timp Judecător, Apărător, Expert și Martor, deschide Cartea de Amintiri: este citită în ea numele fiecărui om. Se sună cu trâmbița cea mare: se aude o șoaptă: îngerii se cutremură zicând: E ziua judecății: deoarece nici slujitorii Lui nu sunt curați înaintea lui Dumnezeu. După cum un păstor își cercetează turma trecând-o pe sub toiagul său, tot astfel El trece fiecare ființă pe dinaintea Sa rânduindu-i lungimea vieții și soarta. În ziua anului nou se scrie decretul: în Ziua Ispășirii este sigilat cine să trăiască și cine să moară. Dar pocăința, rugăciunea și milostenia pot înlătura un decret rău.” (ibid. Pag. 286).

În ziua a treia a lunii a șaptea marele preot se mută din locuința sa din Ierusalim în curțile templului. Aici el petrecea săptămâna în meditație și rugăciune cum și în cercetarea de aproape a ritualului de îndeplinit în Ziua Ispășirii, așa fel ca să nu se facă vreo greșală. Cu el mai era unul,

care în caz că marele preot s-ar fi îmbolnăvit și ar fi murit, să continue cu serviciul în Ziua Ispășirii. În general, mai era lângă marele preot tot în acest timp și unul din preoții mai bătrâni care-l învăța și-l ajuta și vedea ca totul să fie bine înțeles și să se îndeplinească așa ca să fie bine primit. Noaptea dinaintea Zilei de Ispășire, nu era îngăduit marelui preot să doarmă, ca nu cumva să se întineze în vreun fel oarecare.

SERVICIUL

În Ziua Ispășirii toți erau de timpuriu în picioare. Marele preot slujea la aducerea jertfei zilnice de dimineată, săvârșită în această zi ca în celelalte zile. (Num. 29, 11). După terminarea slujbei acesteia începeau slujbele speciale. Raportul din capitolul 16 din Leviticul ne dă următoarele informații: Marele preot era cel dintâi care se scălda și se îmbrăca în hainele sale albe, sfinte. În tot cursul anului purtase distincția de mare preot, haina cea frumoasă și efodul cu pietrele prețioase și placa de aur.

În ziua aceasta totuși, înainte de a merge în Sfânta Sfintelor deosebirea între hainele sale și acelea ale preotului consta în faptul că cingătoarea era albă și că purta mitra de in ca mare preot în loc de scufia de preot (Lev. 16, 4; Exod 28, 39. 40 ;39, 28). Când începea slujba, marele preot primea de la adunare doi țapi ca jertfă pentru păcat și un berbec pentru arderea de tot care împreună cu un vițel, jertfa sa pentru păcat, erau înfățișate înaintea Domnului (vers. 3. 5); el junghia vițelul care era pentru sine, iar un preot lua din sânge într-un vas, amestecându-l așa încât să nu se închege în timp ce marele preot îndeplinea o altă parte a serviciului.

După junghierea vițelului, marele preot lua cărbuni de pe altarul arderilor de tot și îi punea într-o cădelniță. Își umplea mâinile cu tămâie plăcut mirositoare și purtând atât cărbunii cât și tămâia, mergea în sanctuar și pătrundea în Sfânta Sfintelor. Acolo așeza cădelnița pe tronul harului “pentru ca norul de fum să acopere capacul ispășirii de pe chivotul mărturiei și astfel nu va muri.” (Lev. 16, 13).

După ce a terminat ceremonia aceasta, ieșea și primea de la marele preot sângele vițelului pe care îl purta în Sfânta Sfintelor. Aici stropea sângele cu degetul spre partea de răsărit a capacului ispășirii, “să stropească din sânge de șapte ori cu degetul lui înaintea capacului ispășirii.” (vers. 14). În felul acesta făcea ispășire pentru el și pentru casa lui (vers. 6).

Înainte de a fi junghiat vițelul, avusese loc o altă ceremonie. Se trăsese sorti pentru cei doi țapi, un sort pentru Domnul și celălalt pentru trimiterea în pustiu, pentru Azazel (vers. 8).

Țapul care cădea la sorti pentru Domnul, era adus ca jertfă pentru păcat. Celălalt care urma să fie trimis era înfățișat viu înaintea Domnului “ca să slujească pentru facerea ispășirii și să i se dea drumul în pustiu pentru Azazel.” (vers. 9, 10). Despre amândoi țapii se spune că Aaron “îi va prezenta înaintea Domnului la ușa cortului întâlnirii.” (vers. 7). Aceasta înseamnă că amândoi erau aduși la intrarea cortului și legați de două verigi puse în pământ sau pavaj și-i lăsa acolo până când se desfășura cealaltă parte a serviciului cu vițelul. Erau prezentați “înaintea Domnului” în așteptarea încheierii serviciului tămâierii și al vițelului.

După ce marele preot ieșea din Sfânta Sfintelor, când a terminat ritualul cu sângele vițelului, junghia țapul jertfei pentru păcat care se aducea pentru tot poporul. El mergea din nou în Sfânta Sfintelor și stropea sângele țapului cum a stropit pe al vițelului pe capacul ispășirii și înaintea capacului ispășirii (vers. 15). Astfel se făcea ispășire pentru Sfânta Sfintelor, “și pentru necurățiile copiilor lui Israel și pentru toate călcările de lege prin care au păcătuit ei” (vers. 16). Apoi făcea același lucru pentru Sfânta. După ce a făcut ispășire pentru sanctuar, mergea afară la altar și făcea ispășire pentru el, punând pe coarnele altarului atât din sângele vițelului, cât și din al țapului. El stropea de șapte ori cu degetul pentru ca “să-l curețe și să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Israel.” (vers. 19).

Era o rânduială specială ca atunci când marele preot își făcea lucrarea, nimeni nu trebuia să se găsească în “cortul întâlnirii când mergea să facă ispășire în locul sfânt până când nu ieșea după ce făcea ispășire pentru sine, pentru casa lui și pentru toată adunarea lui Israel.” (vers. 17). Nu ni se spune motivul pentru această interdicție, dar este rațional să credem că atunci când perdeaua care desparte Sfânta de Sfânta Sfintelor era dată la o parte în timpul serviciilor speciale din Ziua de Ispășire, descoperindu-se chivotul și tronul milei cu Șechina, oricine care nu era rânduit în mod special să intre în sanctuar, ar fi fost în pericol să intre în prezența lui Dumnezeu nepregătit și să moară pe loc.

CURĂȚIREA CORTULUI ȘI ALTARULUI

După ce făcea ispășire pentru locul sfânt și pentru cortul întâlnirii, adică pentru locul prea sfânt și pentru locul sfânt (vers. 16), “Aaron să meargă la altarul care este înaintea Domnului și să facă ispășire pentru el; să ia din sângele vițelului și din sângele țapului și să-l pună pe coarnele altarului și împrejurul lui și să stropească sângele cu degetul de șapte ori ca să-l curățească și să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Israel.” (vers. 18. 19).

Acum “Aaron a isprăvit împăcarea locului sfânt, a cortului întâlnirii și a altarului.” (vers. 20). Este de remarcat faptul că al doilea compartiment este numit în acest capitol “locul sfânt” așa cum se găsește oriunde în Biblie. Dar aceasta nu trebuie să provoace confuzie, deoarece este în contrast cu “cortul întâlnirii” care este numele obișnuit al primului compartiment. Versetul acesta ar trebui să dea de înțeles că “Aaron a încheiat împăcarea locului prea sfânt, a locului sfânt și a altarului.”

Când Aaron a adus vițelul “el a făcut ispășire pentru el și pentru casa lui.” (vers. 6. 11). Pe de altă parte țapul pentru arderea de tot era pentru popor (vers. 8. 15). Însă în slujirea sângelui țapului, despre Aaron nu se spune că a făcut ispășire pentru popor, ci pentru “locul sfânt” și pentru “cortul întâlnirii.” (vers. 16).

Nu negăm, dar afirmăm că pentru popor a fost făcută o ispășire, deoarece aceasta este clar declarat în altă parte. (vers. 30. 34). Noi doar atragem atenția asupra faptului că sângele vițelului făcea ispășire pentru Aaron și pentru casa lui în timp ce sângele țapului făcea ispășire și curăța locurile sfinte ale sanctuarului.” (vers. 18). Ispășirea pentru popor este menționată doar incidental.

Acest studiu ne duce la concluzia că erau două scopuri distincte în curățirea efectuată în Ziua de Ispășire: unul, curățirea lucrurilor – ca cele două locuri sfinte și altarul; celălalt, curățirea preoților și a poporului. Necurăția era îndepărtată de pe lucruri și necurăția era îndepărtată de la oameni. Amândouă sunt curățite (vers. 16. 19. 30). Ispășirea era făcută atât pentru lucruri cât și pentru popor (vers. 11. 16. 18. 30. 33. 34). Aceste două scopuri sunt strâns legate; unul este dependent de celălalt și cu toate acestea trebuie să fie distincte în gândirea noastră deoarece sunt menționate în raportul sacru.

Locurile sfinte erau curățite nu pentru vreun păcat sau un lucru rău

în sanctuar sau pe altar ci “din cauza necurăției copiilor lui Israel și din cauza călcărilor de lege prin care au păcătuit.” (vers. 16). Acest lucru este adevărat și despre altar. Preotul trebuie “să-l curățească și să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Israel” (vers. 19).

“Când se va isprăvi de făcut ispășire pentru sfântul locaș, pentru cortul întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul cel viu. Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului cel viu și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările de lege cu care au păcătuit ei: să le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie printr-un om care va avea însărcinarea aceasta. Țapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într-un pământ pustiu. În pustie să-i dea drumul.” (Lev. 16, 20-22).

După încheierea slujbei acesteia, Aaron se dezbrăca de hainele de in, se spăla în apă și se îmbrăca cu hainele obișnuite de mare preot (vers. 23, 24). Venea apoi și aducea o ardere de tot pentru sine și una pentru popor (vers. 24). Apoi se ardea pe altar grăsimea jertfei pentru păcat. Omul care a dus țapul cel viu în pustie, trebuia să se scalde și să-și spele hainele, înainte de a putea să revină în tabără. Omul care a avut grijă de vițelul al cărui sânge a fost dus în sanctuar și al cărui corp a fost ars afară din tabără, trebuia să-și spele și el hainele și să se scalde înainte de a intra în tabără (vers. 26-28).

Jertfa specială amintită în Numeri 29, 7-11, care constă dintr-un “vițel, un berbec și șapte miei ca ardere de tot, și un țap ca jertfă de ispășire, afară de jertfa de ispășire”, este adusă apoi înainte de jertfa obișnuită de seară care încheia serviciul zilei.

Cu privire la lucrarea săvârșită în ziua aceea, cuvântul spune: “În ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți; veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului.” Lev. 16, 30. În versetul 33 se dă un rezumat: “să facă ispășire pentru locul prea sfânt, să facă ispășire pentru cortul întâlnirii, și pentru altar, și să facă ispășire pentru preoți și pentru tot poporul adunării.”

În descrierea Zilei Ispășirii așa cum se redă în capitolul 16 din Leviticul, se ivesc câteva întrebări pe care vrem să le cercetăm acum. Dacă se întrebă: Ce anume se săvârșea prin serviciul din Ziua Ispășirii? Răspunsul care vine de la sine este că se săvârșea ispășire. Dacă se pune mai departe întrebarea: Pentru cine sau pentru ce se făcea ispășire? Răspunsul este în versetul 33, că se făcea ispășire pentru locașul cel sfânt,

Serviciul în Sanctuar

pentru cortul întâlnirii, pentru altar, pentru preoți și pentru întreg poporul. Aceasta împarte ispășirea în două părți: ispășire pentru sanctuar, adică pentru obiectele sfințite, și ispășire pentru persoane, adică pentru preoți și pentru popor. Scopul ispășirii pentru popor se spune că era “să vă curățiți”: veți fi curățiți de toate păcatele înaintea Domnului.” (vers. 30). În ceea ce privește sanctuarul, cuvântul zice; Să facă ispășire pentru sfântul locaș, pentru necurățiile copiilor lui Israel și pentru toate călcările de lege prin care au păcătuit ei. Să facă la fel pentru cortul întâlnirii care este cu ei în mijlocul necurățiilor lor.” (vers. 16). Cu privire la altar se spune: “Să se stropească pe altar cu degetul lui de șapte ori din sânge, și astfel să-l curețe și să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Israel.” (vers. 19).

Cuvântul acesta ne arată lămurit că ceea ce necurățea sanctuarul și altarul erau păcatele lui Israel. Necurățirea aceasta se producea în decursul anului prin slujba zilnică. În fiecare dimineață și în fiecare seară fusese junghiat un miel, iar sângele lui, era stropit pe altar “de jur împrejur.” Acesta necurățise altarul. Vinovații aduseseră jertfele lor pentru păcat și pentru vină. În cazul unui preot sau al întregii adunări, sângele victimei fusese dus în locul sfânt. Acesta necurățise sanctuarul. În cazul unui conducător sau al altcuiva din popor, sângele fusese pus pe coarnele altarului arderilor de tot, iar carnea fusese mâncată de preoți. Aceasta transferase păcatele asupra preoției și în același timp necurățise altarul. Prin mijloacele acestea sanctuarul și altarul fusese necurățite, iar preoțimea era obligată să poarte păcatele. Slujbele din Ziua Ispășirii aveau rostul de a termina cu toate aceste păcate și să curețe atât sanctuarul, preoțimea cât și poporul.

O ÎNTREBARE

S-ar putea pune următoarea întrebare: Pentru ce era nevoie de o curățire a poporului ? Nu aduseseră ei jertfele lor din când în când în cursul anului, nu-și mărturisiseră ei păcatele și nu plecaseră iertați? Pentru ce trebuia ca o aducere aminte a păcatelor să fie înnoită în fiecare an? Nu ar fi trebuit ca cei ce le aduceau, “fiind curățiți odată să nu mai aibă cunoștințe de păcate?” (Evrei 10, 2. 3). Întrebările acestea cer un răspuns.

Ar fi la locul său să amintim că mântuirea noastră este condiționată totdeauna de pocăință și stăruință. Dumnezeu iartă, dar iertarea nu este fără de condiții și fără întrebare cu privire la purtarea de viitor a

păcătosului. Luați seama cum vorbește Ezechiel: “Dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, dacă se ia după urăciunile celui rău, s-ar putea să trăiască el oare? Nu, ci toată neprihănirea lui va fi uitată, pentru că s-a dat la nelegiuire și la păcat: de aceea va muri în ele.” (Ezechiel. 18, 24).

Textul acesta spune că atunci când un om se îndepărtează de la neprihănire, toate faptele cele bune vor fi uitate. Și contrariul este adevărat. Dacă un om a fost nelegiuit, însă se întoarce de la calea lui cea rea, “toate fărădelegile pe care le-a făcut i se vor uita.” (vers. 22).

Observați cum Domnul Hristos tratează în parabolă pe omul care datora zece mii de talanți. Când a avut milă a fost iertat. (Matei 18, 27). Însă atunci când același rob a fost nemilos față de tovarășul lui, care-i datora o sumă mică de o sută de lei și-l aruncase în închisoare, stăpânul i-a zis: “Rob viclean, eu ți-am iertat toată datoria fiindcă m-ai rugat. Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău cum am avut eu milă de tine? Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor până va plăti tot ce datora. Tot așa va face și Tatăl Meu cel ceresc dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său”. (Matei 18, 32-35).

Dumnezeu ține cont pentru fiecare om. Ori de câte ori o rugăciune de iertare se înalță la Dumnezeu dintr-o inimă sinceră, El iartă. Dar uneori oamenii își schimbă părerea. Li se pare că s-au pocăit. Ei dovedesc prin viața lor că pocăința nu le este veșnică. De aceea Dumnezeu în loc de a ierta cu totul și deplin, scrie iertare în dreptul numelui oamenilor și așteaptă cu iertarea deplină și cu ștergerea păcatelor până ce au avut timp să cugete la lucrurile acestea. Dacă la sfârșitul vieții lor au aceleași gânduri Dumnezeu îi socotește credincioși, și în ziua judecății este limpezită datoria lor. La fel și cu Israelul de altă dată. În clipa în care se ivea Ziua Ispășirii, oricare vinovat avea prilejul să arate că era tot de aceeași părere și că dorea iertarea. Dacă lucrurile erau astfel, păcatul era șters și era curățit cu desăvârșire.

O ZI DE JUDECATĂ

Ziua Ispășirii era ziua judecății pentru Israel. Zi după zi în cursul anului, vinovații se prezentaseră la templu și primiseră iertare. În Ziua Ispășirii păcatele acestea erau cercetate înaintea lui Dumnezeu sau după cum se spune în Evrei “aducerea aminte a păcatelor este înnoită!” (Evrei

10, 3). În ziua aceea fiecare israelit adevărat își înnoia consacrarea față de Dumnezeu și își întărea credința. Ca rezultat, era nu numai iertat, ci și curățit. “Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele înaintea Domnului.” (Lev. 16, 30). Israelii trebuie să fi plecat acasă cu fericire în inima lor în seara aceea. “Curățiți de toate păcatele voastre”. Minunată asigurare! Aceeași făgăduință ne este dată în Noul Testament: “Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1, 9)a. Nu numai iertați, ci și curățiți! Curățiți de orice nelegiuire, de toate păcatele noastre!

Cu privire la judecata de pe urmă, Ioan în Apocalipsa spune: “Și am văzut pe morți, mari și mici stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după ce erau scrise în cărțile acelea.” Ziua Ispășirii era o preînchipuire a acelei zile. În sanctuar nu se păstrau cărți. Dar se găsea acolo o însemnare a păcatelor. Fiecare picătură de sânge pe altarul arderilor de tot stropită la slujba de dimineață și la cea de seară era un raport al păcatelor săvârșite. Pe coarnele aceluiași altar și de asemenea în locul sfânt, se păstra un raport al păcatelor iertate prin stropirea sângelui atunci când păcătoșii veneau cu jertfele lor personale pentru a căpăta iertare. În Ziua Ispășirii păcatele celor care primiseră iertare, erau șterse. Ceilalți erau “țâiați”. În felul acesta sanctuarul era curățit de raportul păcatelor adunate în cursul anului. Curățirea aceasta a raportului aduce după sine curățirea poporului ale căror păcate fuseseră iertate. Păcatele erau șterse. Ele nu mai rămâneau ca mărturie împotriva poporului. Ispășirea avusese loc și poporul nu mai era sub condamnare. Erau curățiți, liberi, fericiți. Nici chiar raportul nu mai exista. E o datorie a noastră de a vedea cum se înfăptuia. Cercetătorul atent va dori să știe cum poate fi curățit sanctuarul prin stropirea sângelui când însăși prin mijlocul acesta sanctuarul fusese necurățit. O nouă măsură de sânge nu ar mânji și mai mult în loc de a curăți? Cercetătorul va dori să mai știe pentru ce este folosit un vițel ca jertfă pentru păcat cum și un țap, și ce realiza fiecare: și în cele din urmă, pentru ce era necesar un țap, ca să fie trimis în pustie. În orice studiu al sanctuarului și al preoției levitice, trebuie să se țină minte că nici un simbol nu este o reflectare exactă a ceea ce are în gând să zugrăvească. Adevărata lucrare de ispășire din cer cuprinde atât de multe laturi, încât este aproape cu neputință să

aflăm o paralelă pământească. Domnul Hristos a trăit, a murit și a înviat. Cum s-ar putea găsi un simbol potrivit pentru a ilustra lucrul acesta? Un miel poate reprezenta pe Domnul Hristos și să fie ucis așa cum a fost El, dar cum s-ar putea înfățișa învierea? Trebuie să fie folosit un alt animal viu, dar simbolul nu este întreg.

DOMNUL HRISTOS, OMUL REPREZENTATIV

Marele preot înfățișa pe Domnul Hristos. Dar Domnul Hristos a fost fără păcat, iar marele preot nu era. De aceea orice jertfă aducea marele preot nu putea să fie asemănătoare cu Acela pe care-l reprezenta din cauza păcatelor lui. De aceea era nevoie de diferite ceremonii să ilustreze întreaga lucrare a Domnului Hristos. Așa a fost cu marele preot, perdeaua, pâinile punerii înaintea, tămâia, mielul, țapul, jertfa de mâncare și multe alte părți ale serviciului în sanctuar. Locul sfânt avea însemnătatea lui: la fel și locul prea sfânt, curtea, altarul, ligheanul, capacul ispășirii. Aproape totul avea o însemnătate simbolică începând cu hainele preotului și terminând cu cenușa cu care era stropit cel necurat. Totuși chiar dacă ar fi fost adunate toate acestea la un loc, ele nu ar fi o înfățișare întreagă și mare parte din ele nu ar oglindi originalul decât în chip nedesăvârșit.

Într-un alt capitol era arătat că Aaron nu numai că reprezenta poporul, dar era și identificat cu el.

Marele preot reprezenta întreg poporul. Se socotea că întregul Israel este cuprins în el. “În el” tot ce ține de preoție se însuma în el și ajungea la culme. “Când păcătuia el, poporul păcătuia.”

Adam a fost omul reprezentativ. “Prin el” păcatul a intrat în lume. “Prin neascultarea lui,” mulți au fost făcuți păcătoși. “Și astfel prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, și prin greșeala unuia singur cei mulți au fost loviți cu moartea.” (Rom. 5, 12. 15. 17. 19).

Și Domnul Hristos a fost omul reprezentativ. El a fost al doilea și ultimul Adam. Omul dintâi a fost din pământ, pământesc: omul al doilea este din cer.” (1 Cor. 15, 47). Acest al doilea Adam “din cer”, a îndreptat tot ce stricase cel dintâi prin abaterile lui. Prin neascultarea celui dintâi “mulți au fost făcuți păcătoși.” Prin ascultarea celui de al doilea “cei mulți vor fi făcuți neprihăniți” (Rom. 5, 19). Prin greșeala celui dintâi om, a venit o osândă care a omorât pe toți oamenii. “Prin neprihănirea celui de al doilea om,” a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire

care dă viață.” (vers. 18). “Prin urmare după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos.” (1 Cor. 15, 22).

Marele preot era un preînchipuitor al Domnului Hristos și un reprezentant al națiunii. Ca reprezentant al națiunii, a fost identificat cu păcatele lor și era vrednic de moarte. Ca un preînchipuitor al Domnului Hristos era mijlocitorul și mântuitorul lor. În amândouă cazurile trata cu Dumnezeu pentru popor. În înțelesul acesta el era poporul. Dacă îl primea Dumnezeu, în el primea poporul. Dacă Dumnezeu îl lepăda, El lepăda poporul în el. Pentru motivul acesta poporul era plin de grijă și doritor să audă sunetul clopoțeilor și al rodiilor în Ziua Ispășirii. Când în cele din urmă ispășirea a fost adusă la îndeplinire și iertarea era desăvârșită, sunetul clopoțeilor atunci când marele preot relua veșmintele de mare preot, era un semn că Dumnezeu primise pe locțiitor. Când venea afară și sunetul era lămurit auzit de toți, bucuria și recunoștința lor era fără margini. Dumnezeu îi primise încă odată în persoana marelui preot.

Când marele preot intra în locul prea sfânt în Ziua Ispășirii, el mergea ca reprezentant al poporului. În el, Israel se înfățișa Domnului pentru a da socoteală de păcatele de peste an. Raportul acestor păcate sta scris în sângele de pe altarul arderilor de tot și din locul sfânt. Odată cu Ziua Ispășirii venise ziua socotelilor, ziua judecății când toate păcatele trebuiau să treacă pe dinaintea lui Dumnezeu. Marele preot venea în fața lui Dumnezeu în timp ce norul de tămâie îl ferea. Pentru întâia dată în anul acela păcatul era adus înaintea lui Dumnezeu în locul prea sfânt. Marele preot stropea sângele vițelului “pe capacul ispășirii spre răsărit: să stropească din sânge de șapte ori cu degetul lui înaintea capacului ispășirii și va face ispășire pentru el și pentru casa lui.” (Lev. 16, 11. 14). El este curat. Orice păcat cu care s-a identificat, oricare păcat pentru care poartă răspundere a fost dus în sanctuar. El este curat: dar sanctuarul nu.

Ce s-a îndeplinit până acum este următorul lucru: Marele preot în misiunea lui de reprezentant s-a înfățișat înaintea lui Dumnezeu și a legii. El a recunoscut păcatele sale și a stropit sângele. Legea de fapt l-a întreat:

“Ai păcătuțit?” Marele preot a răspuns: “Am păcătuțit și mi-am mărturisit păcatele.”

Legea zice: “Plata păcatului este moartea. Altceva nu pot cere decât să cer viața.”

Marele preot răspundea: “Am adus sângele jertfei. Primește-l.”

Sângele era stropit pe capacul ispășirii. A fost primit în locul

păcătosului un înlocuitor. Asupra acestui locțiitor a fost așezat păcatul: el a fost făcut păcat și ca urmare a murit. El a plătit prețul abaterii. El murit în locul păcătosului și din cauza păcatului. El a plătit ceea ce datora din cauza păcatului.

În cercetarea pe care am făcut-o cu privire la jertfele pentru păcat, s-a accentuat însemnătatea punerii mâinilor asupra capului animalului care făcea ca păcatul să fie transferat astfel asupra victimei. În fiecare caz victima murea cu vinovăția pe cap, murea din pricina păcatului. La fel Domnul Hristos a luat asupra Sa păcatele și a fost făcut păcat. Fiind făcut păcat, trebuia să moară: deoarece plata păcatului este moartea.

Domnul Hristos a murit nu numai din cauza păcatului, dar și pentru păcătoși. Când a murit pentru păcat, a murit pentru că S-a identificat cu noi și a luat asupra Sa păcatele noastre. A murit pentru păcate din cauză că păcatele noastre au fost așezate asupra Lui și El trebuia să sufere pedeapsa. Murind în felul acesta pentru păcătoși, El a împlinit cerințele legii.

Domnul Hristos a murit nu numai ca locțiitor pentru păcătoși, ci ca Cel fără de păcat. Luând păcatele noastre asupra Sa, - vorbim cu cel mai adânc respect – trebuia să moară: legea cerea aceasta. Dar personal Domnul Hristos nu păcătuisese. El era fără păcat: cu toate acestea a murit. Iar moartea Celui fără păcat este o parte bine precizată din planul lui Dumnezeu. Moartea celui păcătos satisface cererea legii. Moartea Celui fără de păcat aduce plata răscumpărătoare și scapă pe păcătos din moarte. După ce marele preot a adus vițelul și a stropit sângele lui asupra capacului ispășirii, i se cerea să junghie țapul adus ca jertfă de ispășire pentru popor și să-i ducă sângele dincolo de perdeaua dinăuntru. Cu sângele acestuia să facă întocmai cum a făcut cu sângele vițelului. “Să stropască cu el capacul ispășirii și înaintea capacului ispășirii. Astfel să facă ispășire pentru sfântul locaș, pentru necurățiile copiilor lui Israel și pentru toate călcările de lege prin care au păcătuit ei. Să facă la fel pentru cortul întâlnirii, care este cu ei în mijlocul necurăției lor.” (Lev. 16, 15. 16).

S-a spus mai înainte, dar aici vom sublinia lucrul acesta, că sângele vițelului și al țapului îndeplineau două lucruri deosebite. Cel dintâi făcea ispășire pentru Aaron și casa lui. Al doilea aducea ispășire pentru popor și pentru sanctuar (vers. 11. 15. 16). Nu se amintește că sângele vițelului ar fi făcut ispășire sau ar fi adus curățire pentru sanctuar, însă lucrul acesta este hotărât spus cu privire la sângele țapului (vers. 15. 16).

Lucrul acesta se întemeiază pe următoarele considerente: în toate cazurile unde se făcea ispășire pentru o persoană, ispășirea era realizată prin sânge și arăta transferarea păcatelor asupra sanctuarului. Păcătosul transfera păcatele sale asupra victimei care urma să fie înjunghiată, iar sângele era stropit pe altarul arderilor de tot sau în Sfânta din sanctuar. Sângele care – din cauza păcatului care a fost mărturisit asupra victimei – poate fi numit sânge împovărat de păcat, simbolic și ceremonial, necurățește locul unde este stropit. În felul acesta sanctuarul a fost mânjit.

Când marele preot ieșea afară după ce stropea sângele vițelului, el era curățit. Toate păcatele pe care le purtase și pentru care era răspunzător fusese mărturisite și transferate în sanctuar. Când venea afară din Sfânta Sfințelor, era curat, liber, sfânt, un simbol al Domnului Hristos, al Celui Sfânt. El își mărturisise păcatele, ele i-au fost iertate și nu mai avea nimic de mărturisit cu privire la sine. Țapul pentru Domnul al cărui sânge stă gata să fie stropit, preînchipuia și el pe Cel Sfânt, pe Cel care poartă păcatele. În toate jertfele din cursul anului fusese arătată moartea Domnului Hristos, Cel fără păcat. El care nu cunoscuse păcat a fost făcut păcat. În țăpul din Ziua Ispășirii el era preînchipuit ca Alesul lui Dumnezeu, nevinovat și neîntinat.

Repetăm: În țăpul adus în Ziua Ispășirii avem îndrumări simbolice ale morții Domnului Hristos, “nevinovat, sfânt, fără pată despărțit de păcătoși și înălțat mai pe sus de ceruri.” (Evrei 7, 26). Sângele acestui țăp avea putere curățitoare. Făcea cu putință curățirea sanctuarului.

Stropirea sângelui jertfelor de dimineată și de seară pentru națiune “acoperea” toate păcatele săvârșite în întreg Israelul în ziua aceea. Jertfa zilnică de pe altar reprezenta pe Domnul Hristos care a murit pentru noi, “pe când noi eram păcătoși” care “S-a dat pe Sine pentru noi ca un miros și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu”: “care este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre ci și pentru ale întregii lumi.” (Rom. 5, 8 ; Efeseni 5, 2; 1 Ioan 2, 2). Arderea de tot zilnică era deci simbol al Aceluia care S-a dat pentru păcatele omenirii murind pentru toți oamenii, îngrijindu-se în felul acesta de toți aceia care vor să vină la El pentru a fi mântuiți. Stropirea sângelui “de jur împrejurul altarului” preînchipuia ispășirea trecătoare sau provizorie adusă, și de asemenea constituia un raport al păcatelor săvârșite, dar pentru care însă nu s-a făcut ispășire individuală.

Jertfele individuale, ca de pildă cele pentru păcat, vinovăție și arderile

de tot erau un raport al păcatelor pentru care se căuta ispășire. Păcatele fuseseră înscrise în jertfa zilnică de dimineață și de seară. De astă dată păcătosul înscria pocăința sa aducând jertfele cerute, iar sângele era pus pe coarnele altarului arderilor de tot sau stropit pe altarul tămâierii sau către perdea. Sângele stropit în felul acesta raporta păcatele mărturisite. S-a spus și mai înainte, că toate păcatele mărturisite își aflau cu timpul intrarea în sanctuar; că în cazul că sângele nu era dus direct în sanctuar, carnea era mâncată de preoți care purtau în felul acesta păcatele; iar când preoții aduceau jertfele pentru ei, păcatele acestea împreună cu ale lor, erau duse în locul sfânt.

Slujba aceasta din cortul pământesc era o preînchipuire a celor săvârșite în Sanctuarul de sus, unde se ține un raport complet al păcatelor săvârșite și al păcatelor mărturisite. Când venea Ziua Ispășirii se presupunea că tot Israelul și-a mărturisit păcatele și că mărturisirea lor era scrisă în sângele din sanctuar. Pentru a duce lucrul la desăvârșire era nevoie acum ca raportul acesta să fie îndepărtat, ca păcatele să fie șterse, să fie curățit sanctuarul de necurăția lui de sânge. Înainte de a se face această deosebită curățire, marele preot mergea în Sfânta Sfintelor cu sângele vițelului și făcea ispășire pentru el și pentru casa lui. După ce se făcea lucrul acesta, începea lucrarea de curățire. Sfânta Sfintelor era curățită cu sângele țapului, iar după aceea Sfânta. În felul acesta era șters raportul păcatelor. După aceasta sanctuarul era curățit.

“Să stropească pe altar cu degetul lui de șapte ori, din sânge, și astfel să-l curețe și să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Israel.” (Lev. 16, 19). În felul acesta “va sfârși de făcut ispășirea pentru sfântul locaș, pentru cortul întâlnirii, și pentru altar.” (vers. 20). Totul este acum curățit și pentru toate s-a făcut ispășire. Se va avea în vedere până acum în cele raportate că nu s-a spus nimic despre curățirea poporului. Așa și trebuie. Poporul și-a mărturisit mai înainte păcatele și ele erau iertate. Nu rămânea decât raportul păcatelor lor, iar în ziua aceasta el era șters. Odată cu ștergerea raportului, se îndepărta din sanctuar și ultima amintire a păcatului, iar poporul era curat.

“În ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți; veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului.” (Lev. 16, 30). Toți aceia care și-au trimis mai dinainte păcatele la judecată aveau acum păcatele șterse. Ștergerea raportului era curățirea poporului. Ei începeau anul nou cu o viață curată.

Vrem să mai atragem atenția la un lucru și anume: Așezarea sângelui vițelului pe coarnele altarului (vers. 18). Că sângele țapului era pus pe altar, nu mai are nevoie de lămuriri, deoarece aceasta se făcea pentru curățirea lui. Dar pentru ce era pus sângele vițelului? Marele preot reprezenta poporul întreg. El trata pentru ei cu Dumnezeu. Ca reprezentant al Domnului Hristos el aducea ispășire în chip simbolic, așa încât atunci când lucrarea lui se îndeplinea în Ziua Ispășirii, toate păcatele tratate și toate păcatele mărturisite erau șterse. Prin urmare atunci când el mărturisea aceste păcate, făcea lucrul acesta în favoarea lui Israel și primea ispășirea. De aceea se spune că marele preot “face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți; veți fi curățiți de toate păcatele voastre.” (vers. 30)

Fără îndoială că se aflau persoane în Israel care amânau mărturisirea lor, până ajungea să fie prea târziu, pentru a putea aduce o jertfă personală înaintea de Ziua Ispășirii. Se căiau dar întârziu cu venirea la sanctuar. Alții erau bolnavi și nu puteau să vină sau erau pe drum prin țări depărtate. Nici unul din aceștia nu adusese jertfa pentru păcat sau pentru vină. Trebuia aceștia să fie lăsați pe dinafară?

Păcatele lor fuseseră înscrise în și prin jertfa zilnică de dimineața și de seara, dar nu se înscrisese pocăința în sanctuar, deoarece ei nu adusese nici un sacrificiu. Ce era de făcut? Marele preot așeza sângele pe coarnele altarului și înscrisa în felul acesta pocăința și iertarea pentru ei. El făcea lucrarea pentru ei pe care ei ar fi făcut-o dacă ar fi fost timp sau dacă ar fi fost în stare și pentru că făceau pocăința erau și ei cuprinși în ispășire. Ca unii din aceștia este tâlharul de pe cruce și alții.

În felul acesta se încheia lucrarea din Ziua Ispășirii, în măsura în care era vorba de păcate mărturisite. Toți aceia care și-au mărturisit păcatele, erau șterse. Ei au auzit sunetul clopoțelilor în timp ce marele preot se îmbrăca din nou cu veșmintele sale, dovedind că lucrarea a fost terminată. Ei erau nu numai păcătoși iertați, dar și curățiți.

“Dacă ne mărturisim păcatele El este credincios și drept ca să ne ierte greșelile și să ne curățească de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1, 9).

Iertarea s-a făcut prin slujba zilnică; curățirea s-a realizat la Ziua Ispășirii. Până și raportul era șters. Israel era curat.

ȚAPUL PENTRU AZAZEL

In cercetarea Zilei Ispășirii am trecut pe lângă o parte însemnată a serviciului care merită o tratare mai atentă și anume aceea a țapului pentru Azazel. În privința acestuia s-au scris multe și s-au dat multe interpretări. Vom vedea aici ceea ce credem că reprezintă adevărul și care se împacă mai bine cu scopul general al ispășirii.

Țapul pentru Azazel își are rostul său de seamă în Ziua Ispășirii, după ce s-a încheiat lucrarea de împăcare. După ce Aaron “va isprăvi de făcut ispășirea pentru sfântul locaș, pentru cortul întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul cel viu. Aaron să-și pună mâinile pe capul țapului cel viu, și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie printr-un om care va avea însărcinarea aceasta. Țapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într-un pământ pustiiit; în pustie să-i dea drumul.” (Lev. 16, 20-22).

Să ne aducem aminte că sângele țapului pentru Domnul curăța Sfânta, Sfânta Sfintelor, și altarul, “de necurățiile copiilor lui Israel, pentru toate călcările de lege, prin care au păcătuit ei.” (Lev. 16, 16. 19). S-a arătat că aceasta nu era doar iertare ci și curățire. Iertarea era primită de la serviciul zilnic, când se aduceau jertfele personale de păcat. Sângele a fost apoi stropit și păcatul iertat. Se spune de repetate ori “astfel va face preotul ispășirea pentru el și i se va ierta.” (Lev. 4, 26. 31. 35).

Amintirea păcatului rămânea până în Ziua Ispășirii, când în cele din urmă era ștearsă. Aceasta este exact lucrarea care se face în ziua cea mare a judecării, a cărei preînchipuire era Ziua Ispășirii. Atunci se vor deschide cărțile, iar păcatele celor drepti vor fi șterse. (Fapte 3, 19; Apoc. 20, 12; Daniel 7, 10). Aceia cărora nu li se șterg păcatele, li se șterg numele. (Exod 32, 33; Apoc. 3, 5; Psalmi 69, 28). Aceasta înseamnă pierdere veșnică.

ȚAPUL DE TRIMIS

Țapul de trimis îndeplinea un anumit scop în serviciul Zilei Ispășirii. Marele preot mărturisea “peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul țapului.” (Lev. 16, 21). Țapul “purta păcatele într-un pământ pustiu” (vers. 22). Ceremonia aceasta îndepărta din tabăra lui Israel păcatele și era actul cel mai de pe urmă al marelui preot înainte de a se spăla și a se îmbrăca din nou cu veșmintele lui obișnuite (vers. 23, 24).

Două întrebări cer să fie cercetate: Pe cine sau ce reprezintă țapul de trimis? Care este importanța lui în serviciile Zilei Ispășirii?

Când s-au tras sortii asupra celor doi țapi luați de la adunare, un sort a fost pentru Domnul, iar celălalt sort pentru țapul de trimis. Cuvântul folosit aici pentru țapul de trimis, Azazel, a fost supus unor îndelungi dezbateri. Unii cred că cei doi țapi reprezintă pe Domnul Hristos în două faze ale aceleiași lucrări. Alții susțin că ei reprezintă două puteri potrivnice și că, dacă unul este “pentru Domnul” și celălalt pentru Azazel, cel de pe urmă trebuie să însemne că este pentru Satana. Unii învățați, probabil majoritatea, susțin că Azazel este o ființă supraomenească, rea, personală; alții susțin că înseamnă “cel care ridică”, îndeosebi “printr-un șir de fapte.” Pare că este mai rațional să credem că unul din țapi este pentru Domnul, iar celălalt trebuie să fie tot pentru o ființă personală. Mai mult, întrucât este evident că cei doi țapi sunt în opoziție, concepția cea mai vrednică de luat în considerare este aceea care susține că Azazel trebuie să fie opusul “Domnului”. Nu poate fi altul decât Satana.

Chiar dacă credem că dovezile cele mai tari sunt în favoarea susținerii că Azazel este numele unui spirit rău, personal, sunt anumite dificultăți aparente pe care le scoate la iveală această părere și pe care este bine să le cercetăm. Cea mai de seamă dintre ele este aceea potrivit căreia țapul pentru Azazel va fi înfățișat viu înaintea Domnului, ca să slujească pentru facerea ispășirii și “să i se dea drumul în pustie pentru Azazel.” (Lev. 16, 10). Dacă Azazel înseamnă “Un duh rău”, Satana, cum poate el să facă ispășirea? Fără îndoială se poate spune că ispășirea nu poate fi făcută cu un țap care reprezintă pe Satana.

Credem că cercetarea serviciului țapului pentru Azazel ne dă soluția problemei acesteia. După ce termina ispășirea cu țapul pentru Domnul, după ce se făcea împăcarea și curățirea pentru Sanctuar și altar, se aducea

țapul pentru Azazel. “Luați seama, preotul sfârșise împăcarea; Sanctuarul și altarul fuseseră curățite; ispășirea fusese făcută; se sfârșise curățirea; apoi, și numai în clipa aceasta se arăta și țapul pentru Azazel în rolul lui special. De aceea noi susținem că țapul pentru Azazel nu are nici o parte în ea. S-ar putea obiecta că deoarece se așează pe capul țapului pentru Azazel nelegiuirea copiilor lui Israel, argumentul nostru nu stă. Textul cu pricina spune că Aaron “să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lui de lege, cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie, printr-un om care va avea însărcinarea aceasta.” (Lev. 16, 21). Să cercetăm cuvântul acesta.

RĂSPUNDERE ÎMPĂRȚITĂ

Cea mai mare parte din păcate admite ca răspunderea să fie împărțită. De cele mai multe ori vina cea mai mare o are o persoană care a săvârșit păcatul, dar lucrurile nu stau totdeauna așa. Față de mulți oameni păcatele altora față de ei sunt mai mari decât ale lor față de alții. Omul care învață un copil cum să fure pentru el, nu poate scăpa de răspundere spunând că el nu a furat. Cel care amăgește o fată la păcat, este vinovat chiar dacă el însuși nu a luat parte la el. Părinții care nu-și dau osteneala să semene principii drepte în copiii lor, vor avea să dea socoteală. Așa se și cuvine. Răspunderea pentru păcat rareori poate fi pusă numai pe seama unei persoane. De obicei este împărțită.

Acest lucru este adevărat pentru toate păcatele cu excepția păcatelor personale ale lui Satana. “Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui căci este mincinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8, 44).

Ajungem la discutarea păcatelor pe care le poartă Satana și la păcatele pe care le poartă omul și păcatele pe care le poartă Domnul Hristos. Trebuie însă să nu uităm că numai Domnul Hristos poartă păcatele în ispășirea înlocuitoare. Oamenii și Satana poartă păcatele pentru merit și pedeapsă.

Ca Satana să sufere pentru păcatele lui este evident. El de la început este un ucigaș și începătorul păcatului. Dacă păcatul trebuie pedepsit până la urmă, Satana nu poate să scape. Răspunderea lui se întinde dincolo de păcatele personale până la păcatele pe care a învățat pe alții să le comită. Aceasta cuprinde orice păcat, comis de oricine. El este răspunzător pentru păcatele îngerilor care au căzut ca și pentru păcatele oamenilor.

Nu există nici un păcat în cer sau pe pământ pentru care să nu fie primul răspunzător. Fie că păcatul este comis de sfânt sau de păcătos, Satana este instigatorul. Aceasta nu înseamnă că îngerii care au păcătuit nu vor avea de suferit pentru ce au făcut; și nu înseamnă că oamenii nu au nici o răspundere. Este mai drept și cinstit ca orice păcătos să primească pedeapsa pentru păcatul lui până acolo unde este vinovat. Satana nu poartă păcatele lor. Ei trebuie să și le poarte. Păcatul pentru care el va fi răspunzător este lucrarea rea de a-i ispiți la păcat îndemnându-i, amețindu-i spre ruina lor. Aceasta este deseori mai rea decât păcatul însuși.

Principiul răspunderii împărțite este ilustrat în păcatul primilor noștri părinți. Satana i-a ispitit, iar ei au căzut. Datorită părții lui Satana la păcat, șarpele a fost blestemat pentru păcatul lui Adam și al Evei, iar aceștia au fost alungați din Eden. Dumnezeu nu a socotit pe Adam și pe Eva ca singuri răspunzători și nici nu i-a scuzat. Satana a fost vinovat; și omul a fost. N-au fost circumstanțe atenuante. Toți au fost vinovați și toți au fost pedepsiți, fiecare după meritele lui. Acest principiu al răspunderii ilustrat în tratarea primului păcat de către Dumnezeu, încă mai operează. Este poruncit de Dumnezeu și justețea lui își găsește răspunsul în simțul dreptății la om.

Pentru că Satana este primul răspunzător pentru păcatele tuturor oamenilor, aceste păcate trebuie așezate în final asupra lui și el trebuie să suporte pedeapsa meritată. Această pedeapsă nu este ispășitoare; nu este nici înlocuitoare doar în sensul că un criminal ispășește pentru păcatele lui fiind spânzurat. El suferă pur și simplu pentru păcatele proprii și pentru influența prin care face pe alții să păcătuiască. Acest principiu este susținut și de E. G. White când spune: “Pedeapsa pentru păcătos va fi în măsura în care a influențat pe alții la nepocăință.” (Youth’s Instructor, 9 mai 1901). “Dintre toate păcatele pe care Dumnezeu le va pedepsi, nici unul nu este mai odios în ochii Săi, ca acela care încurajează pe alții să facă răul.” (Patriarhi și Profeți, pag. 323).

În armonie cu aceste declarații, este afirmația că Satana trebuie să poarte “vinovăția tuturor păcatelor pe care el a provocat poporul lui Dumnezeu să le comită.” (Tragedia Veacurilor, pag. 485).

Punând laolaltă aceste declarații, vedem că Satana va fi pedepsit pentru partea lui la păcatele celor nepocăiți ca și pentru partea lui la păcatele celor dreپți. Lucrul acesta este drept, pentru că el este cel care i-a dus la păcat.

CÂND SFINȚII PĂCĂTUIESC

Aceasta este foarte adevărat în ce privește partea lui Satana la păcatele celor drepti. Adevăratul creștin nu dorește să păcătuiască. El are scârbă de păcat. Dar Satana îl ispitește. De o mie de ori omul se împotrivește și de o mie de ori Satana vine iarăși. În cele din urmă omul cedează; păcătuiește. Dar curând se pocăiește, cere iertare. Păcatul fusese înscris în cer. Acum se scrie iertarea în dreptul lui. Omul este fericit. Este iertat. Domnul a fost milostiv cu el. Omul și-a pus păcatul asupra Marelui Purtător de păcate care îl ia asupra Sa, plătește prețul și suferă pedeapsa meritată de păcătos. Apoi vine judecata. Păcatul este șters. Raportul omului este curat. Dar cum stau lucrurile cu partea lui Satana la păcat? S-a făcut ispășire și pentru aceasta? Nu s-a făcut. Satana trebuie să facă ispășire cu însăși viața sa.

Ideal, vorbind, creștinul nu ar trebui să păcătuiască. Și cu toate acestea posibilitatea se arată. S-ar putea să fie de folos o întâmplare care a avut loc cu mulți ani înainte.

Într-o școală, un elev care avea supravegherea bunei stări a sălilor de clasă, voia să închidă ferestrele unei clase unde fuseseră convocați elevii. El s-a strecurat în liniște pe lângă perete, având în mână un băț, cu ochii țintă la ferestre. Un coleg și-a zis că are acum un prilej pe care nu trebuie să-l scape. Când tânărul cu bățul trecu pe lângă el, atent cu lucrul său, colegul întinse piciorul, și cu zgomot mare, îngrijitorul și bățul au căzut la pământ. O muștrare bine meritată pentru nebunia lui s-a dat imediat ce s-au cunoscut împrejurările. Unul a căzut, iar celălalt purta răspunderea.

Spunem “ideal”. În prea multe cazuri creștinii cad din cauza unor slăbiciuni pentru care nu sunt scuze. Căci chiar dacă un creștin poate cădea, nu suntem de acord cu necesitatea căderii. Dumnezeu îl poate păzi, dar dacă Satana reușește în amăgire, viața și intenția lui trebuie să fie astfel încât să poată spune ca Pavel: “Nu eu, ci păcatul care locuiește în mine.” (Romani 7, 17. 20).

Am prezentat această ilustrație nu pentru a determina pe cineva să gândească că poate cădea și să evite răspunderea pentru cădere, ci pentru a arăta că sunt cazuri în care Satana poartă întreaga răspundere, iar vina poate fi pusă pe drept asupra lui.

Cititorul care a urmărit argumentarea va observa că în fiecare păcat,

Satana este vinovat în două puncte: Întâi, este responsabil ca instigator la orice păcat. Fie că face personal această lucrare rea, ca în grădina Eden, fie că folosește unul din agenții lui – așa cum se întâmplă de obicei – vina lui este clară. Chiar și în cazul în care omul vrea să păcătuiască, Satana trebuie să poarte vina primară. Așa cum vânzătorul de alcool devine răspunzător parțial pentru crimele comise de un om care este sub influența alcoolului pe care el l-a vândut, la fel și Satana trebuie să fie răspunzător pentru partea lui la fiecare păcat.

Al doilea, Satana este răspunzător și pentru partea pe care o are la păcatul însuși. Ca să folosesc ilustrația cu patronul barului: el își limitează activitatea la vânzarea de alcool și lasă pe om să-și găsească victima. Dar Satana nu este așa. El urmărește pe om, îi sugerează posibile victime, și-l ajută să-și împlinească dorințele păcătoase. El va sugera unei femei să bea – nu este nici un pericol în aceasta – dar nu peste mult timp voința ei de a rezista se frânge. Satana devine astfel un părtaș direct la păcat. Ar fi nedrept să declarăm că doar femeia este vinovată. Satana a creat împrejurările care îl fac mai vinovat decât ea. În adevăr, el n-a comis adulter – bărbatul și femeia au comis, dar el a fost strâns legat de păcat și dacă majoritatea bărbaților și a femeilor se pot pocăi, vina Satanei rămâne. La judecată el va fi acuzat de păcatele pe care nu le-a comis personal, dar la care a fost desigur părtaș. Aceste păcate vor fi puse asupra lui și trebuie să poarte răspunderea pentru ele.

Ideal, tot astfel ar trebui să fie și cu creștinii. S-ar putea să cadă, dar aceasta ar trebui să fie numai pentru că Satana i-a pus piedică. Dar deseori el însuși este vinovat, cel puțin în parte. El ispitește pe Satana, ca să-l ispitească și atunci nu poate scăpa de partea sa de răspundere. Nu ar fi drept să acuzăm numai pe Satana pentru cele la care noi avem părtașie. Pe de altă parte Satana nu poate să scape de partea lui. El este cel care îndeamnă la păcat. El ispitește fără încetare pe oameni. Este părtaș la toate păcatele care se săvârșesc.

Se poate imagina că unii oameni au ajuns la starea că le place păcatul, când Satana aproape că nu mai are nevoie să-i îndrume. Chiar dacă Satana trebuie să poarte răspunderea cea mai mare, și oamenii trebuie să poarte răspunderea. Nu la fel stau lucrurile cu cei dreپți. Ei urăsc păcatul; le este scârbă și se îngrozesc de el, dar Satana îi urmărește fără încetare. Uneori izbutește să le pună piedică. El trebuie să-și poarte partea de răspundere.

Țapul pentru Azazel

În felul acesta, fiecare păcat aduce o răspundere dublă. Satana are partea lui la toate. Când la Ziua Ispășirii, celor credincioși li se ștergeau păcatele, lucrul acesta se făcea pentru că se făcuse mai înainte pocăință pentru ele și se obținuse iertare. Partea lor la fiecare păcat fusese ispășită, dar partea lui Satana, nu. El nu se pocăise; nu mărturisise; el nu așezase prin credință păcatul său asupra marelui Purtător al păcatelor. De aceea trebuia să-și poarte el păcatele. Și în felul acesta păcatele lui Israel pe care el îi ispitise să le facă, erau așezate asupra lui.

Dar aceasta nu este ispășire cu sânge. Nici o picătură de sânge nu se varsă. Țapul pentru Azazel nu se junghie. Sângele nu este stropit. Nu este purtat în locul sfânt. Nu este așezat pe coarnele altarului. Carnea lui nu este mâncată de preoți. Trupul lui nu este ars cu foc în afara taberei, grăsimea nu este așezată pe altar și nici măruntaiele nu sunt spălate și arse în foc. Nu se face nici una din lucrările acestea care ar face din ea o jertfă sau un dar pentru păcat. Țapul face ispășire pentru păcat numai în felul în care criminalul ispășește păcatul său, suferind pedeapsa prescrisă de lege.

De aceea noi credem că Azazel reprezintă pe Satana și ca atare el nu are nici o parte la ispășirea făcută de Domnul Hristos. Țapul cel dintâi reprezintă pe Domnul Hristos. Sângele lui este vărsat și prin mijlocirea lui Sanctuarul este curățit. Țapul pentru Azazel nu se arată până nu s-a făcut și nu s-a încheiat lucrarea aceasta. Țapul acesta îndeplinește o lucrare pe care o vom cerceta acum, dar aceasta nu atinge și nu influențează în nici un fel ispășirea gata făcută. Lucrul acesta trebuie evidențiat serios.

Dacă ilustrația înfățișată aici este dreaptă, avem în cei doi țapi o desăvârșită exterminare a oricărui păcat. Păcatele poporului lui Dumnezeu sunt ispășite în sângele țapului pentru Domnul. Sanctuarul este curat; poporul este curat; preoțimea este curată. În curățirea aceasta nu putem privi pe Satana. El nu are loc aici. Domnul Hristos a făcut o lucrare întregă și nu are nevoie de ajutorul lui Satana. Acesta preînchipuit în țapul pentru Azazel, face ispășire pentru propriile sale păcate și pentru partea sa în păcatele acelora pe care el i-a făcut să le săvârșească.

Mai sunt și alte păcate în afara acelora săvârșite de poporul lui Dumnezeu. Domnul Hristos a murit pentru toți oamenii, dar nu toți oamenii aleg să se servească de ispășirea Lui, de aceea ei trebuie să suporte propriile lor păcate și pedeapsa pentru ele. Domnul Hristos a murit pentru ei; El a purtat păcatele lor. Dar vine timpul când nu le va mai purta. Toate

păcatele lor vor fi puse asupra lui Satana, care este născocitorul și instigatorul la păcat, pentru că el este răspunzător pentru ele.

Prin urmare atunci când cei doi țapi erau așezați înaintea Domnului, ei reprezentau pe Domnul Hristos și pe Satana.

Oamenii puteau alege pe unul sau pe altul ca reprezentant al lor. Dacă alegeau țapul pentru Domnul, se făceau una cu Domnul Hristos. Dacă nu alegeau să primească iertarea rostită, se aliau în mod automat cu puterile răului. Alegerea le stătea în față. De alegerea aceasta depindea soarta lor.

DOMNUL HRISTOS CA PURTĂTOR DE PĂCATE

Unii au ajuns la concluzia greșită că dacă păcatele lui Israel sunt așezate în cele din urmă asupra Satanei, el trebuie să aibă o anumită parte în ispășire. Aceasta este o mare greșală, deoarece Satana nu are nici o parte în ispășirea înlocuitoare; sfinții nu sunt datori lui cu nimic; purtarea păcatului nu are nici o legătură cu mântuirea; lucrarea lui este rea și numai rea.

Ca Miel al lui Dumnezeu, Hristos a purtat păcatele lumii. (Ioan 3, 16). Toate păcatele acumulate ale oamenilor au fost așezate asupra Lui. El este “Mântuitorul tuturor oamenilor, în special al celor care cred.” (1 Timotei 4, 10).

Jertfa Domnului Hristos nu putea fi și nici n-a fost limitată doar la aceia care până la urmă Îl vor primi. El a inclus pe toți oamenii în prevederile Sale. El a purtat păcatele tuturor oamenilor, ale lui Caiafa, ale lui Iuda, ale acelor care L-au răstignit pe cruce. Dar El le-a purtat cu efect numai pentru cei care până la urmă Îl vor primi: “Tuturor celor care L-au primit, adică acelor care cred în Numele Său, Le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” (Ioan 1, 12).

Dar chiar și aceia care până la urmă vor respinge darul mântuirii, au fost beneficiarii ispășirii Domnului Hristos. Nici un păcătos nu are dreptul la viață, iar existența lui continuă cât și ocazia de a primi mântuirea îi este asigurată numai prin jertfa de pe Calvar. I se acordă un timp de probă în care să ia hotărârea și acest timp este cumpărat cu sânge. În cele din urmă când hotărâște în mod irevocabil că nu va primi viața în condițiile în care este oferită, zarul este aruncat, iar el trebuie să suporte consecințele. Mântuirea i-a fost oferită iar și iar, și el a disprețuit-o. Duhul Sfânt îl părăsește. El și-a închis cazul.

În serviciul sanctuarului au fost învățate principiile simple ale mântuirii. Păcătosul care se pocăia își aducea mielul, își punea mâinile pe capul lui, își mărturisea păcatul, apoi junghia mielul. Preotul slujea sângele și mânca din carne, iar el pleca iertat. Prin mâncarea cărnii, preotul lua păcatul asupra lui, devenind un tip al Aceluia care S-a făcut păcat pentru noi. În Ziua Ispășirii marele preot purtând păcatele acumulate ale omului, făcea ispășire pentru toate păcatele mărturisite, cu sângele țapului, ștergându-le în felul acesta definitiv. Israelul care se pocăise în ziua aceea nu numai că primea iertarea păcatelor, dar acestea erau șterse și nu mai existau. Aceia care nu-și mărturisiseră păcatele și nu primiseră iertarea, erau “tăiați”, excluși, acest fapt fiind un tip al tăierii finale din favoarea lui Dumnezeu și din țara celor vii.

Aceasta este lecția simplă a mântuirii așa cum o învăța sanctuarul. În jertfa arderii de tot zilnică, Israel vedea pe Domnul Hristos ca Mântuitor al tuturor oamenilor, o jertfă continuă aplicabilă tuturor, oferind o rezolvare temporară a tuturor păcatelor mărturisite sau nemărturisite. În jertfa pentru păcat vedea pe oameni primind prin credință mântuirea oferită și iertarea. În Ziua Ispășirii vedeau pe marele preot făcând ispășirea și oferind curățirea totală a celor care fuseseră mai înainte iertați și regretau încă, plecându-se în umilință înaintea locului locuinței lui Dumnezeu. Cu aceasta, ispășirea era completă și nimic nu mai era de adăugat. În ziua aceea păcatele erau șterse și nici raportul lor nu mai exista.

NATURA PĂCATULUI

Păcatul nu este o entitate care există independent de persoană; el este o atitudine a minții, o dispoziție, un atribut, o calitate a personalității, un mod de viață, o pervertire a binelui. Bunătatea, mila sau păcatul, ura, răul, pot fi personificate, dar nu sunt existențe separate. Păcatul poate pândi la ușă, mila și dreptatea se pot săruta; răul și neprihănirea se pot război cu cruzime; dar toate acestea sunt personificări și există numai în legătură cu o personalitate.

Aceste adevăruri sunt atât de evidente încât nu este nevoie să le declarăm. Totuși este nevoie să le accentuăm ținând cont de faptul că există cei care acceptă descrierea vie și personificarea păcatului în Biblie, ca o dovadă a existenței lui ca entitate. Aceasta îi face să creadă că păcatul încă există după ce a fost ispășit, șters, anulat, terminat, aruncat înapoia

lui Dumnezeu, aruncat în adâncul mării, șters din memoria lui Dumnezeu; și că Satana este singurul care poate anihila păcatul. Ei cred că tot ce a făcut Domnul Hristos când a pus capăt păcatului, când a murit pe cruce, când a săpat mormânt păcatului și ce va face atunci când le va șterge din cartea rapoartelor – toate acestea nu folosesc la nimic în ce privește distrugerea, eradicarea lui din univers. După această teorie, Satana este singurul care poate extirpa păcatul; și în felul acesta el îndeplinește o parte vitală a planului de mântuire.

Confuzia pe care o provoacă în legătură cu această problemă se întemeiază pe o interpretare greșită a declarației că păcatele sunt așezate pe capul țapului de trimis. Această afirmație spune: “Și când va isprăvi de făcut ispășirea pentru sfântul locaș, pentru cortul întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul cel viu. Aaron să-și pună mâinile pe capul țapului cel viu, și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie printr-un om care va avea însărcinarea aceasta. Țapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într-un pământ pustiit; în pustie să-i dea drumul.” (Lev. 16, 20-22)

PATRU INTERPRETĂRI

Sunt date patru interpretări diferite la această declarație. Satana poartă și este pedepsit pentru: 1) păcatele mărturisite ale celor neprihăniți; 2) numai păcatele celor nelegiuți; 3) păcatele mărturisite și nemărturisite ale tuturor oamenilor; 4) propriile lui păcate și acelea pe care el a determinat pe alții să le comită.

1. Pentru creștin este clar că lui Satana nu-i este îngăduit să-L ajute pe Domnul Hristos în purtarea păcatelor pentru ispășire și nici să-L ajute în măsurile finale pentru păcatele pe care cei neprihăniți le-au pus prin credință asupra Mielului lui Dumnezeu și pentru care El a suferit și a murit. Domnul Hristos trebuie să facă o lucrare completă, iar Satana nu trebuie să aibă nici o parte în ea. Numai după ce marele preot “isprăvea împăcarea locului sfânt, a cortului întâlnirii și a altarului”, “se aducea țapul cel viu.” (Lev. 16, 20).

Dacă păcatele așezate asupra lui Satana sunt numai păcatele celor neprihăniți, atunci acestea sunt păcate iertate, șterse, anulate, păcate albe ca zăpada, ca lâna, păcate din care acuzarea a fost scoasă, păcate pe care

Dumnezeu le-a iertat, le-a aruncat în mare și înapoia Lui – păcate care de fapt nu mai există. Ca Satana să poarte asemenea păcate – păcate iertate, păcate albe, păcate anulate, păcate inexistente – aceasta ar fi o înșelătorie.

Dacă punem întrebarea, este Satana pedepsit pentru păcatele celor neprihăniți? , răspunsul ar fi tot negativ. N-ar fi corect ca Satana să fie pedepsit numai pentru păcatele celor neprihăniți, și nu și pentru păcatele celor nelegiuți. Dacă trebuie să fie pedepsit pentru păcatele oricui, dreptatea cere să fie pedepsit pentru păcatele comise de oricine, deoarece el este instigatorul tuturor păcatelor.

Însă păcatele pe care le comit cei neprihăniți și de care se pocăiesc, sunt purtate de Domnul Hristos. El este Acela “care a purtat suferințele noastre și a luat asupra Lui durerile noastre” (Isaia 3, 4). El este Acela “care a fost străpuns pentru nelegiuirile noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre”, asupra căruia a fost pusă “pedeapsa” și “prin ale cărui răni suntem tămăduiți.” (vers. 5). “Domnul a pus asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”; El “a fost lovit de moarte pentru păcatele poporului”, El “a fost pus în numărul celor fărădelege” (vers. 8. 12).

Dacă Satana suferă pentru păcatele celor neprihăniți, atunci atât Domnul Hristos cât și Satana suferă pentru aceleași păcate. Deoarece de repetate ori este evidențiat în Biblie faptul că Domnul Hristos a purtat păcatele noastre și a suferit pentru ele, suntem siguri atunci când spunem că Satana nu le poartă; iar ca să sufere numai pentru păcatele celor neprihăniți ar fi cu totul nepotrivit.

Deci respingem prima susținere potrivit căreia Satana suferă numai pentru păcatele mărturisite ale celor neprihăniți. Aceste păcate au fost iertate, șterse, dizolvate în sângele prețios al Mielului. Odinioară erau ca purpura, roșii ca și cârmâzul, dar Hristos le-a făcut albe ca zăpada. Ca Satana să poarte astfel de păcate nu ar fi o povară, ci o onoare. A susține că tot ce a făcut Domnul Hristos pe cruce, tot ceea ce a făcut după aceea în slujirea Lui din sanctuarul de sus pentru sfinți, nu ajută la distrugerea și la anihilarea păcatelor lor, ci că ele există încă și vor fi distruse în final în Satana – un astfel de raționament face din Satana o parte necesară a ispășirii pentru cei neprihăniți, ceea ce nu se poate susține. Hristos trebuie să încheie singur lucrarea de ispășire. El trebuie să calce în teasc singur și lui Satana nu i se îngăduie să-L ajute în nici un fel. Cei care susțin păreri contrare, cei care cer ca Satana să încheie lucrarea pentru sfinții pe care Domnul Hristos a început-o, fac pe Satana necesar. Fără el, ei nu pot

rezolva păcatele celor neprihăniți, rezolvare care este o parte vitală a ispășirii.

2. Și a doua presupunere trebuie respinsă ca nesănătoasă, aproape pentru aceleași motive ca și prima. Desigur, Satana nu poate fi făcut răspunzător numai pentru păcatele celor nelegiuți și să scape de pedeapsa pentru păcatele pe care a ispitit pe neprihăniți să le comită. Dacă susținem că oamenii sunt răspunzători pentru influența și pentru păcatele pe care îi determină pe alții să le comită nu-l putem socoti pe Satana mai nevinovat când ispitește pe nelegiuți decât atunci când ispitește pe cei neprihăniți. El este vinovat în ambele cazuri. S-ar putea să fie grade de vinovăție, dar în nici o împrejurare Satana nu poate fi socotit nevinovat.

3, 4. Având în vedere că Satana este primul responsabil pentru toate păcatele, trebuie să le poarte pe toate și să fie pedepsit pentru toate? La prima vedere aceasta pare o soluție rezonabilă; însă trebuie să fie afirmată și interpretată cu atenție pentru a nu fi înțeleasă greșit, încât să nu mai rămână nici un păcat pe care să-l poarte Domnul Hristos. Unii au greșit neintenționat în acest punct și au așezat toate păcatele asupra lui Satana, ne mai lăsând loc pentru ispășirea Domnului Hristos. Orice teorie adevărată a mântuirii trebuie să-i dea Domnului Hristos, nu numai primul loc în ispășire, ci singurul loc și nici o parte pe care Satana să o împlinească nu poate fi despărțită cu totul de lucrarea Domnului Hristos pentru sfinții Lui.

Deoarece presupunerea a treia este strâns legată de a patra, ar fi cel mai bine să le tratăm împreună pentru a avea un tablou cât mai clar cu privire la păcatele care erau așezate asupra țapului pentru Azazel și de ce erau puse asupra lui. Am văzut mai înainte că purtarea păcatelor în cazul lui Satana nu are același sens ca în cazul Domnului Hristos. Dacă privim la tip, descoperim că atunci când păcatul era transferat asupra oricărei jertfe, aceasta însemna moartea animalului. Animalul purta păcatul cu perspectiva ștergerii în final a păcatului și în fiecare caz urma moartea. Când Domnul Hristos a purtat păcatele noastre, când nelegiuirile noastre au fost puse asupra Lui, El le-a purtat pe cruce și a murit ca noi să putem trăi.

Nu tot așa stau lucrurile atunci când Satana poartă păcatul. Cu toate că țapul pentru Azazel în cele din urmă murea, Scriptura este foarte atentă să nu menționeze acest fapt, ca nu cumva cineva să tragă concluzii greșite. Când păcatele erau așezate asupra țapului de trimis, nu urma moartea, nu era stropire cu sânge, nu era arderea grăsimii pe altar, nu era mângăirea

Țapul pentru Azazel

cărnii, nu era slujire preotească de nici un fel. Nici măcar nu era desemnat un preot să ducă țapul, iar omul care făcea lucrul acesta nu putea veni în tabără până când nu-și spăla hainele și nu-și făcea baie. Lev. 16, 26.

Toate acestea sunt subliniate pentru a raporta faptul că țapul de trimis slujea un scop cu totul diferit decât acela al țapului pentru Domnul. Trebuie să păstrăm în minte lucrul acesta când tratăm locul țapului de trimis în tratarea finală a păcatului.

O ILUSTRATIE

O ilustrație ar putea ajuta la clarificarea felului cum se împărțea vinovăția. În orice păcat sunt implicate cel puțin trei persoane: păcătosul, Satana și Domnul Hristos. Și pentru că păcatul este instigat de Satana printr-un agent al lui, sunt implicați patru participanți.

Să luăm în considerare cazul femeii despre care am vorbit mai sus. Ea și bărbatul sunt vinovați și amândoi merită pedeapsa. În Vechiul Testament adulterul era pedepsit cu moartea și ei sunt vinovați de acest păcat. Cel care are parte la această vinovăție este Satana. El a ispitit pe bărbat, el a ispitit și pe femeie și este vinovat pentru ambele părți. Toți trei sunt vrednici de moarte. S-ar putea ca oamenii să nu știe de păcatul lor, dar Dumnezeu da.

După un timp femeia se pocăiește, caută pe Dumnezeu din inimă și primește iertarea. În ziua judecății – ca în tip, în Ziua Ispășirii – păcatul ei este șters, chiar și raportul nu mai există. Ea stă înaintea lui Dumnezeu ca și când nu a păcătuț niciodată; ea este îmbrăcată în haina curată și albă, este o făptură nouă în Isus Hristos. Păcatele ei care erau multe au fost spălate în sângele Mielului; natura păcătoasă, veche este îngropată în apele botezului; ea este o făptură nouă cu un nume nou; toate lucrurile vechi sunt uitate și toate lucrurile sunt noi.

Ce s-a întâmplat? Pedeapsa cu moartea care era deasupra capului ei a fost îndepărtată. Domnul Hristos a murit pentru ea, a murit în locul ei. El a luat asupra Lui pedeapsa care i se cuvenea. El a suferit pentru ea și prin rănilor Lui ea a fost vindecată. Viața cea veche aparține trecutului. Ea este o făptură nouă. Domnul Hristos a dus păcatele ei în mormânt; acolo a plătit pedeapsa; acolo El a "sfârșit" cu păcatul; și acolo, prin moarte, El "a nimicit pe cel ce are puterea morții, adică pe Satana." (Daniel 9, 24; Evrei 2, 14).

Ar fi nelalocul lui să întrebăm ce s-a întâmplat cu păcatul ei și cu adulterul. Însă la această întrebare trebuie să răspundă aceia care cred în existența păcatului independent de persoană. Ce s-a întâmplat cu păcatul ei? Când ea, prin harul lui Dumnezeu a părăsit păcatul, când a primit iertarea și curățirea, când a luat aminte la îndemnul: “Du-te și nu mai păcătui!”, păcatul s-a sfârșit; nu mai este păcat; nu mai este vinovăție; nu mai este nelegiuire. Toate au dispărut. Domnul Hristos a făcut o lucrare deplină. La încheierea judecății, chiar și raportul este șters, iar păcatul nu mai este amintit.

Ce s-a întâmplat în acest caz presupus, se întâmplă în cazul fiecărei persoane convertite cu adevărat; Domnul Hristos preia toată povara. El preia păcatul și pedeapsa lui, El iartă și curățește, El creează o inimă nouă și un duh nou, iar păcătosul devine o persoană cu totul nouă. În toate acestea însă, Satana nu are nici o parte.

Dar ce s-a întâmplat cu Satana? Scapă el de pedeapsă pentru că femeia se pocăiește? Absolut deloc. Vina lui nu este diminuată prin schimbarea inimii ei. El trebuie să sufere pentru partea lui în ispitirea femeii și ducerea ei în păcat. El răspunde pentru că a pus dorințe rele în inima bărbatului și l-a provocat să ispitească femeia. Pentru aceasta trebuie să sufere. Bărbatul suferă pentru el. El nu suferă pentru partea femeii la păcat. Ea trebuie să sufere pentru aceasta, dacă nu se pocăiește și nu se întoarce la Dumnezeu cu care ocazie Domnul Hristos îi ia povara. Suferința Satanei este partea lui la acest păcat; el a făcut pe alții să păcătuiască și pentru aceasta el suferă. Alții suferă pentru păcatul lor.

Situația este aceasta: Satana suferă pentru păcatele lui, acelea pe care el personal le-a comis și acelea pe care i-a provocat pe alții să le comită. Păcătosul suferă pentru păcatele proprii, pe care el personal le-a comis și pentru acelea pe care a îndemnat pe alții să le comită.

Păcătosul care se pocăiește se prinde de harul lui Dumnezeu. Domnul Hristos îi ia păcatele. I le poartă, suferă și moare pentru ele, iar păcătosul este liberat. Domnul Hristos plătește pedeapsa pentru păcat și astfel mântuirea este împlinită. Păcătosul este restabil complet și deplin în dragostea și în favoarea lui Dumnezeu și stă înaintea lui Dumnezeu ca și când nu ar fi păcătuia niciodată.

Abia după ce această lucrare de ispășire este încheiată apare țapul de trimis și se pune păcatele asupra lui. Acestea sunt păcate pe care a provocat pe alții să le comită, păcate pentru care poartă o răspundere de

Țapul pentru Azazel

parteneriat. Păcătosul trebuie să poarte păcatele lui și să sufere pentru ele sau își poate arunca povara asupra Domnului, dar în nici un caz Satana nu poate evita prima sa răspundere. El este vinovat în orice păcat, iar pocăința omului nu ușurează vinovăția Satanei. “Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie printr-un om care va avea însărcinarea aceasta.” (Lev. 16, 21. 22).

Păcatele mărturisite au fost deja rezolvate. Aaron “sfârșise deja împăcarea locului sfânt și a cortului întâlnirii” (vers. 20). “El făcuse ispășirea locului sfânt” (prea sfânt), o ispășire pentru el și casa lui și pentru toată adunarea lui Israel.” (vers. 17). Atunci și numai atunci apărea țapul. Păcatele care sunt puse pe capul țapului, nu sunt păcate ispășite, albe, anulate, inexistente: sunt partea Satanei în toate aceste păcate, parte pentru care n-a fost făcută nici o ispășire și care nu fuseseră puse asupra țapului pentru Domnul. Satana poartă păcatele lui personale și este părtaș la toate păcatele pentru care este răspunzător. Acestea includ “toate nelegiuirile copiilor lui Israel și toate călcările în toate păcatele lor.” (vers. 21)

În acest fel orice păcat este tratat. Domnul Hristos poartă și anulează în trupul Lui toate păcatele mărturisite ale poporului Său; păcătosul nepocăit care nu primește pe Domnul Hristos ca purtător al lui de păcate, își poartă singur păcatele; Satana își poartă păcatele lui plus gravitatea teribilă a vinovăției tuturor păcatelor pe care a provocat pe alții să le comită. Dacă la acestea adăugăm păcatele îngerilor care au căzut, avem rezolvarea completă și dreaptă pentru toate păcatele din această lume și din univers.

CEI DOI ȚAPI

Având în vedere cele prezentate, avem în cei doi țapi prefigurarea totală a păcatului. Primul țap reprezintă pe Domnul Hristos, care este nu numai Mântuitorul lumii, Fiul divin al lui Dumnezeu, ci și reprezentantul omului, al doilea Adam. El este un tip al tuturor celor care vor fi mântuiți. Al doilea țap reprezintă pe Satana, care este nu numai primul păcătos și instigatorul tuturor păcatelor, ci și reprezentantul păcatului. El este un tip al tuturor acelor care vor fi pierduți. Oamenii pot alege pe oricare dintre ei ca reprezentant.

Serviciul în Sanctuar

Dacă aleg țapul pentru Domnul, ei s-au identificat cu Domnul Hristos și prin El au primit iertare și curățire. “Căci în ziua aceasta se va face curățire pentru voi ca să vă curățiți; veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului.” (Lev. 16, 30). Când lucrarea s-a încheiat, sanctuarul a fost curățit, preoția a fost curățită, poporul a fost curățit de toate păcatele lui.

Dacă pe de altă parte, ei s-au aliat cu țapul de trimis, n-au avut nici o parte în ispășire. În tot timpul serviciului, țapul de trimis a fost legat înaintea ușii cortului, așteptându-și soarta. Când ispășirea s-a încheiat, țapul de trimes era adus de către marele preot, care lua toate păcatele care nu fuseseră prevăzute în moartea ca jertfă a țapului pentru Domnul, mărturisea aceste păcate și le așeza pe capul țapului care după aceea era trimes în pustie. Când vedeau țapul fiind îndepărtat nu într-un marș triumfal condus de marele preot, ci într-o procesiune tristă condus de un om rânduit pentru aceasta, vedeau în imaginație nu numai soarta lui Satana, ci și a tuturor acelor care se îndepărtaseră de Dumnezeu. Țapul purtător de păcate era condus la nimicire departe și tot mai departe de casa Domnului și de adunarea lui Israel, să piară singur în pustie departe de tabăra lui Dumnezeu.

Așa cum un criminal este dus la spânzurătoare, tot așa țapul cu o funie de gât este dus la nimicire. După cum el ispășea ca un criminal pentru nelegiuirea lui, la fel țapul ispășea – nu o ispășire spre mântuire, ci o ispășire pentru moarte.

ERADICAREA FINALĂ A PĂCATULUI

Ziua judecății finale include nu numai ștergerea păcatelor celor neprihăniți, ci și eradicarea păcatului din univers. El include așezarea pe capul Satanei a tuturor păcatelor pentru care el este răspunzător și “tăierea” tuturor acelor care nu și-au umilit sufletele. Tot astfel în serviciul sanctuarului păcatele erau așezate pe capul țapului de trimis după ce curățirea sanctuarului fusese terminată. Atunci toți cei care nu se pocăiseră erau “tăiați.” (Lev. 16, 20-22; 23. 29).

“Când slujirea în Sfânta Sfintelor s-a încheiat și păcatele lui Israel au fost îndepărtate din sanctuar în virtutea sângelui jertfei pentru păcat, atunci era prezentat viu țapul de trimis înaintea Domnului; și în prezența întregii adunări, marele preot mărturisea asupra lui “toate nelegiuirile

Țapul pentru Azazel

copiilor lui Israel și toate călcările în păcatele lor, punându-le pe capul țapului. În același fel, când lucrarea de ispășire din sanctuarul ceresc este încheiată, atunci în prezența lui Dumnezeu, a îngerilor cerești și a oștilor celor mântuiți, păcatele poporului lui Dumnezeu vor fi așezate asupra Satanei; el va fi declarat vinovat de tot răul pe care el i-a provocat să-l comită. Și așa cum țapul de trimis era îndepărtat într-un pământ nelocuit și Satana va fi alungat într-un pământ pustiu, o pustie nelocuită și uscată.” (Tragedia Veacurilor, pag. 676).

“După cum preotul îndepărta păcatele din sanctuar și le mărturisea pe capul țapului de trimes, așa și Domnul Hristos va așeza toate aceste păcate asupra Satanei, inițiatorul și instigatorul la păcat. Țapul de trimis, purtând păcatele lui Israel, era trimis departe într-o ‘zonă nelocuită’; tot astfel și Satana care poartă vinovăția tuturor păcatelor pe care el a provocat pe poporul lui Dumnezeu să le comită, va fi încredințat pământului timp de o mie de ani, care va fi pustiu, fără locuitori și în cele din urmă va suferi pedeapsa deplină a păcatului în focul care va distruge pe cei nelegiuți. În felul acesta marele plan de mântuire își va ajunge împlinirea în eradicarea finală a păcatului și în eliberarea tuturor acelor care au fost dispuși să renunțe la păcat.” (Tragedia Veacurilor, pag. 495).

Ziua Ispășirii era ziua cea mare în Israel. În ziua aceea poporul se împărțea în două grupe: O grupă își amăra sufletele. Ei își mărturisiseră deja păcatele; făcuseră repararea lor și aduseseră jertfele. Acum așteptau rezultatul. Când clopoțeii marelui preot erau auziți la încheierea lucrării de ispășire, știau că totul era bine. Dumnezeu îi primise. Păcatele lor fuseseră șterse.

Cealaltă grupă nu avusese parte de ispășire. Ei nu-și smeriseră sufletele. Nu-și mărturisiseră păcatele și nu făcuseră reparațiile. Acum păcatele se în torceau asupra capetelor lor. Ei erau “tăiați”.

În felul acesta Ziua Ispășirii era ziua cea mare a despărțirii. Fiecare își hotăra viitorul. Când ziua se termina, tabăra era curată. Se întâmpla unul din două lucruri: ori păcatul era îndepărtat de la păcătos, ori păcătosul era îndepărtat din tabără. În ambele situații tabăra era curată.

La fel va fi și la sfârșitul lumii. “Și cel rămas în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi “sfânt”, oricine va fi scris printre cei vii, la Ierusalim.” (Isaia 4, 3). Dumnezeu își va curăți din nou poporul Său. Cei care rămân în Sion vor fi sfinți, “oricine va fi scris printre cei vii în Ierusalim.” Ceilalți vor fi cernuți și “tăiați”.

Îndepărtarea ȋapului de trimes trebuie să fi fost un moment solemn pentru tot Israelul. În el fiecare avea o ilustrație vie despre ce i se putea întâmpla dacă nu-și îndeplinea datoria față de Dumnezeu. Alungat din tabără, departe în pustie, singur și uitat, pradă foamei și setei, dogorit de căldură ziua și înghețat noaptea, înconjurat de animale sălbatice și de alte primejdii ale nopții, încărcat de păcat și cu blestemul lui Dumnezeu asupra lui – aceasta era soarta ȋapului de trimes și aceasta urma să fie soarta celor îndepărtați de Dumnezeu. Lecția trebuie să fi fost vie și puternică și care nu putea fi uitată ușor.

Simbolul nu corespunde în totul realității. La sfârșitul pământului nelegiuirii vor fi nimiciți. Lucrul acesta nu se petrecea în Israel. Ei erau “tăiați”. De obicei aceasta însemna excluderea de la privilegiile lui Israel sau ceea ce am numi noi acum excludere din biserică. Era deci posibil ca un păcătos care nu se pocăia, să poată vedea ȋapul pentru Azazel cum este dus și alungat din tabără. Aceasta preînchipuia propria sa excludere. Nu mai avea parte în Israel. Fusesse “tăiat” din poporul lui Dumnezeu, un lepădat, vrednic doar de nimicire. Aceasta ar fi fost o lecție puternică pentru el și l-ar fi putut duce la cugetare serioasă și la pocăință.

SĂRBĂTORI ȘI ADUNĂRI SFINTE

In capitolul 23 din Leviticul sunt raportate adunările și sărbătorile sfinte poruncite de Domnul pentru poporul Său. În totul sunt șapte. Trei din ele sunt sărbătorile cele mari anuale: paștele, cincizecimea și sărbătoarea corturilor. Despre ele stă scris: “De trei ori pe an toți bărbații să se înfățișeze înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege El; la sărbătoarea azimilor, la sărbătoarea săptămânilor și la sărbătoarea corturilor. Să nu se înfățișeze cu mâinile goale înaintea Domnului.” (Deut. 16, 16. Exod 23, 17. 34, 23).

Cele două cuvinte folosite pentru a numi “sărbătorile” și “adunările sfinte” se deosebesc foarte mult în înțelesul lor. Hag, care corespunde mai ales celor trei sărbători mai sus amintite, înseamnă; “Un prilej de veselie, serbare, sărbătoare.” Mo’ed se referă mai ales la date fixe, zile rânduite, adunări sfinte, sau întruniri solemne. Un exemplu de Mo’ed ar fi Ziua Ispășirii, care nu era o serbare sau sărbătoare oricum ar fi luat înțelesul cuvântului, ci o adunare sfântă. (Lev. 23, 26-32).

În afară de Paști, Cincizecime, sărbătoarea corturilor și Ziua Ispășirii, mai erau trei și anume: Sărbătoarea trâmbițelor, care avea loc în ziua întâia a lunii a șaptea, sărbătoarea azimilor, și sărbătoarea celor dintâi roade (Lev. 23, 24;6, 9-14;Exod 12, 17;Numeri 28, 17). Cele din urmă sărbători mai însemnate erau ținute în legătură cu paștele, dar se vorbește despre ele lămurit, ca fiind deosebit de el (Exod 12, 12. 15. 17; Numeri 28, 16. 17; Lev. 23, 9-14). Întrucât sunt amintite separat și au o însemnătate deosebită, le așezăm în rândul celor șapte sărbători ale Domnului.

Paștele se ținea în ziua a patrusprezecea a lunii întâi, sărbătoarea azimilor începea în ziua cincisprezecea a aceleiași luni, iar cele dintâi roade erau legănate în ziua a șaptesprezecea. (Lev. 23, 5. 11). Cele dintâi sărbători cădeau în prima lună a anului. Ultimele trei sărbători cădeau în luna a șaptea: Sărbătoarea trâmbițelor în ziua întâi, Ziua Ispășirii în ziua a zecea, iar sărbătoarea corturilor în ziua a cincisprezecea (vers. 24. 37. 39). Sărbătoarea Cincizecimii cădea între aceste două grupe la cincizeci de zile “a doua zi după Sabat” ceea ce înseamnă a șasesprezecea zi a lunii Abib, luna întâia. Aceasta făcea ca Cincizecimea să cadă în partea

de la urmă a lunii a treia a calendarului iudaic, cum ar fi prin mai, iunie la noi (vers. 15. 16).

PAȘTELE

Paștele a fost instituit ca aducere aminte a liberării lui Israel din robia egipteană. În ziua a zecea a lunii întâi era ales un miel pentru fiecare casă, “după numărul sufletelor”, sau dacă numărul era mic, două sau mai multe case se puteau aduna la aceeași jertfă. Mielul era păstrat până în ziua a patrusprezecea, când era junghiat seara, iar sângele era stropit pe ușorii casei, (Exod 12, 1-7). În aceeași noapte carnea era mâncată, dar nu fiartă ca de obicei, ci friptă. Nu se puteau folosi decât azime, și “s-o mănânce cu verdețuri amare” (vers. 8). În anii de mai târziu au fost anumite schimbări în ritualul acesta dar lucrurile esențiale s-au păstrat la fel.

Jertfa de Paști se deosebea prin aceea că era numită “jertfa Mea”. (Exod 23, 18;34, 25). Chiar dacă nu este probabil, atât de bine să scoatem prea mult la lumină expresia aceasta, ea este cel puțin vrednică de a fi notată. Paștele comemora plecarea lui Israel din Egipt. Noul Testament face din el și un mijloc de a privi în viitor. “Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit.” (1 Cor. 5, 7). Păstrând în minte această reprezentare simbolică este ușor de văzut câteva analogii. La răstignire n-a fost zdrobit nici un os al Domnului Hristos. (Ioan 19, 36). Nici un os al mielului pascal nu trebuia să fie zdrobit (Exod 12, 46; Numeri 9, 12). Paștele era junghiat în a patrusprezecea zi a lunii Abib și era mâncat în aceeași noapte. (Exod 12, 6. 10). Domnul Hristos a murit în timpul Paștelui. (Ioan 19. 14). Stropirea sângelui însemna o “trecere peste” din milă, o eliberare de la moarte. (Exod 12. 13). Tot astfel prin sângele Lui, a fost “o trecere peste” a păcatelor săvârșite în vremile trecute. (Rom. 3, 25). Jertfa pascală era un miel. (Exod 12, 3). Și Hristos a fost “Mielul lui Dumnezeu” (Ioan 1, 29). Mielul trebuia să fie fără cusur. (Exod 12, 5). Și Domnul Hristos a fost fără cusur. (1 Petru 1, 19). Carnea mielului trebuia să fie consumată. (Exod 12, 7). La fel și noi trebuie să ne împărtășim din trupul Lui. (Ioan 6, 51).

În strânsă legătură cu Paștele, și totuși deosebit de el, era sărbătoarea azimilor. Cele două sărbători erau în realitate parte din aceeași sărbătoare așa încât numele sunt folosite unul pentru altul; totuși în însemnătate erau deosebite. Porunca lui Dumnezeu era lămurită cu privire la ceea ce

trebuia să se împlinească. “Timp de șapte zile, veți mânca azime. Din cea dintâi zi, veți scoate aluatul din casele voastre. Căci cine va mânca pâine dospită, din ziua întâia până în ziua a șaptea, va fi nimicit din Israel.” (Exod 12, 15). Comentariul divin cu privire la cuvântul acesta sună astfel: “Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi nici cu un aluat de răutate, și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului.” (1Cor. 5, 8).

Paștele și sărbătoarea azimilor sunt bogate în învățături evanghelice. Prin junghierea mielului s-au luat măsuri pentru salvarea întâilor născuți. Dar moartea mielului nu era îndestulătoare pentru a asigura mântuirea. Sângele trebuia stropit pe ușorii ușii. Trebuia să aibă loc o aplicație individuală a jertfei. Stropirea sângelui era tot atât de însemnată ca și moartea mielului. Dar nu era de ajuns atât. Carnea trebuia să fie mâncată în anumite condiții. “Când îl veți mânca, să aveți mijlocul încins, încălțămintele în picioare și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă; căci sunt paștele Domnului.” (Exod 12, 11). Și nici măcar aceasta nu era de ajuns. Tot ce era cu aluat trebuia să fie îndepărtat. “Oricine va mânca pâine dospită va fi nimicit din adunarea lui Israel, fie străin, fie băștinaș.” (vers. 19).

Paștele este un simbol al morții Domnului Hristos. El este Paștele nostru. (1Cor. 5, 7). Pe cruce El a murit pentru noi. Acolo s-au luat măsuri pentru a fi mântuit oricine rămâne la condițiile vieții, dar crucea singură nu mântuiește pe nimeni. Ea doar aduce mântuirea. Trebuie să se facă aplicația ei individuală cu sângele pe care ni-l dă. Porunca pentru Israel a fost: “Luați un mănunchi de isop, să-l muiați în sângele din strachină, să ungeți pragul de sus, și cei doi stâlpi ai ușii cu sângele din strachină.” (Exod 12, 22). Făgăduința era că dacă ei făceau lucrul acesta “Domnul va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii. Domnul va trece pe lângă ușă și nu va îngădui nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească.” (vers. 23).

Măsurile mai sus amintite ocrotea pe întâiul născut de îngerul nimicitor. Moartea mielului producea mijloacele de mântuire; aplicarea sângelui făcea cu efect mijloacele puse la îndemână. Și unele și altele erau necesare.

Una este să fii mântuit de la moarte, altceva este să ai mijloacele care susțin viața. Acestea erau date în chip pozitiv prin mâncarea cărnii, și negativ prin abținerea de la aluat. Domnul Hristos zice: “Eu sunt Pâinea vieții care s-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta,

va trăi în veac. Și pâinea pe care i-o voi da Eu, este trupul Meu, pe care-l voi da pentru viața lumii.” (Ioan 6, 51). Israel avea porunca să frigă mielul întreg. Porunca era: “să fie fript la foc; atât capul cât și picioarele și măruntaiele.” (Exod 12, 9). Fiecare casă trebuia să adune un număr destul de mare de persoane, așa încât toată carnea să fie mâncată (vers. 4). Nimic nu trebuia să fie scos afară din casă și nimic să nu rămână până dimineața. Tot ce rămânea din părțile acestea și nu putea să fie mâncat, trebuia să fie ars cu foc (vers. 10. 46). Aceasta nu putea să preînchipuie altceva decât o întreagă asimilare a Aceluia pe care îl reprezenta mielul, de către cei pentru care se vărsase sângele. Aceasta înseamnă o întreagă identificare a Domnului Hristos cu credinciosul. Înseamnă primirea plinătății lui Dumnezeu.

Aluatul trebuia să fie exclus cu totul . Nu suntem lăsați în îndoială cu privire la însemnătatea simbolică a aluatului. El reprezintă răutatea și nelegiuirea. (1 Cor. 5. 8). Reprezintă învățătura mincinoasă așa cum se dă pe față în învățătura fariseilor, saducheilor și irodienilor. (Matei 16, 6. Marcu 8, 15). Aluatul fariseilor este: lăcomia și nedreptatea (Matei 23, 14), un duh rău (vers. 13) o râvnă falsă (vers 15), o greșită apreciere a darurilor spirituale (vers 16-22), lipsa dreptății, milei și credincioșiei (vers 23), o zadarnică punctualitate (vers 24), fățarnicie (vers 25-28) intoleranță (vers 29-33), cruzime (vers 34-36). Aluatul saducheilor este: necredința (Matei 22, 23), lipsa de cunoaștere a Scripturilor și a puterii lui Dumnezeu (vers 29). Aluatul irodienilor este lingușirea, spiritul lumesc și fățarnicia (Matei 22, 16-21), și uneltirea de rele împotriva servilor lui Dumnezeu (Marcu 3, 6).

Corespunzător Paștelor în Noul Testament se află cina Domnului, serviciul împărtășaniei. După venirea Domnului Hristos, nu mai era de nici un folos înjunghierea mielului pascal, care să preînchipuie venirea Lui. Dar este un folos în amintirea jertfei de pe Golgota și puterea ei susținătoare. Pentru motivul acesta Domnul a instituit jertfa de mâncare, a împărtășirii, pentru a reaminti faptele mântuirii noastre și foloasele aduse de jertfirea pe cruce. Ca și preînchiptorul ei, ea ne arată și cele dinainte și cele ce urmează. Trebuie să ne aducem aminte de Golgota, ”până ce El va veni.” (1 Cor. 11, 26).

Simbolurile acestea s-au împlinit nu numai în ce privește evenimentul, ci și în ceea ce privește timpul. În ziua a patrusprezecea a lunii iudaice, chiar în ziua și în luna în care timp de patrusprezece veacuri,

fusese junghiat mielul pascal, Domnul Hristos, mâncând acest miel împreună cu ucenicii Săi, a instituit sărbătoarea care trebuie să comemoreze propria Sa moarte, ca Miel al lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. În aceeași noapte El a fost prins de mâini nelegiuite pentru a fi răstignit și apoi ucis. Iar ca realitate a snopului legănat, Domnul a fost înviat din mormânt a treia zi “ca pârga celor care au adormit”, “un model al tuturor celor dreți, al căror corp stricăcios va fi schimbat și înnoit după trupul Lui plin de slavă.” (Tragedia Veacurilor, pag. 407).

Înfățișarea celor dintâi roade făcea parte din sărbătoarea zilelor azimilor. Înfățișarea va avea loc “a doua zi după Sabat,” a șasesprezecea zi a lunii Abib. (Lev. 23, 11). Ziua aceasta nu era o zi de adunare sfântă, și nici o zi de Sabat. Cu toate acestea se săvârșea în ea o lucrare însemnată. În a patrusprezecea zi a lunii Abib, o anumită parte a câmpului de orz era însemnat pentru a fi secerat ca pregătire pentru înfățișarea din ziua a șasesprezecea. Trei bărbați aleși mai înainte tăiau orzul având martori de față, după ce se legaseră snopii mici înainte de a fi tăiați. După tăiere, snopii erau legați laolaltă ca un singur snop și înfățișat Domnului “ca pârgă a secerișului”. “El să legene snopul într-o parte și în alta, a doua zi după Sabat”. (Lev. 23, 11). În afară de aceasta se aducea ca dar lui Dumnezeu, un miel de un an fără cusur, un dar de mâncare frământat cu undelemn și un dar de băutură (vers. 12, 13). Numai după ce se făceau lucrurile acestea puteau Israelii să folosească din roadele câmpului.

Jertfa aceasta era bine primită. Era înfățișarea celor dintâi roade. Fără îndoială are legătură în primul rând cu “Hristos cel dintâi rod, apoi la venirea Lui cei ce sunt ai lui Hristos”. (1 Cor. 15, 23).

Dacă adunăm laolaltă învățăturile sărbătorii Paștelor, avem următoarele cugetări însemnate: Paștele este un simbol al morții Domnului Hristos. După cum a murit mielul pascal, tot astfel a murit și Domnul Hristos. Sângele mielului a salvat pe Israelul din vechime de îngerul pierzător. Sângele Domnului Hristos aduce acum împăcarea.

Paștele este o preînchipuire a învierii așa cum se dovedește în snopul legănat. Preînchipuirea era desăvârșită chiar și în ce privește timpul. Mielul murea în ziua a-14-a lui Abib. În ziua a-16-a, “a doua zi după Sabat”, cele dintâi roade, care fuseseră tăiate mai înainte, erau prezentate înaintea Domnului. Domnul Hristos a murit vineri seara; El S-a odihnit în mormânt în ziua Sabatului. A doua zi după Sabat, Hristos ca cel dintâi rod a înviat și S-a înfățișat Domnului pentru a fi primit. A doua zi după Sabat nu era

o adunare sfântă nici Sabat, un simbol sau realitate, dar în ea se făcea o lucrare însemnată care era nevoie să fie arătată mai pe larg.

Când Domnul Hristos a înviat în prima zi a săptămânii, a fost nevoie să se urce la Tatăl, să audă că jertfa Lui a fost primită. Pe cruce sufletul Lui a fost în întuneric. Tatăl și-a ascuns fața de la El. În disperare și chin de moarte, El a strigat: “Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27, 46).

“Satana frământa inima lui Isus cu ispitele lui teribile. Mântuitorul nu putea să vadă prin porțile mormântului. Nădejdea nu putea să-i prezinte ieșirea Lui din mormânt ca biruitor, sau să-I spună că Tatăl a primit jertfa Lui. El se temea că păcatul este atât de neplăcut înaintea lui Dumnezeu, încât despărțirea lor va fi veșnică. Hristos a simțit disperarea pe care o va simți păcătosul când harul nu va mai mijloci pentru neamul omenesc vinovat. Tocmai simțirea păcatului care aducea mânia lui Dumnezeu asupra Sa ca loctiitor al omului, făcea ca paharul pe care-L bea să fie atât de amar și aceasta a zdrobit inima Fiului lui Dumnezeu” (H.L.L. pag. 633).

Dar învierea avusese loc. Cel dintâi lucru pe care-L avea de făcut Domnul Hristos era să se înfățișeze înaintea Tatălui și să audă de la El cuvintele scumpe că moartea Lui nu fusese în zadar, și că sacrificiul fusese primit ca fiind mai mult decât îndestulător. De aceea trebuia să se înalțe la ceruri și-n fața universului să asculte de la Tatăl Însuși cuvintele de primire; după aceea trebuia să se înapoieze pe pământ din nou la aceia care încă mai jeleau după moartea Lui, neștiind că El înviase, și să li se arate pe față. Aceasta a și făcut-o.

“Isus a refuzat să primească închinarea celor ai Săi până nu primise asigurarea că ispășirea Lui era primită de Tatăl. S-a suit la curțile cerești, și chiar de la Dumnezeu a primit asigurarea că ispășirea Lui pentru păcatele oamenilor fusese îndestulătoare, și că prin sângele Lui, toți pot să câștige viața veșnică. Tatăl a întărit legământul făcut cu Fiul, că El va primi pe oamenii care se pocăiesc și sunt ascultători, și că-I va iubi așa cum iubește pe Fiul Său. Hristos urma Să-și desăvârșească lucrarea, Să-și împlinească legământul de a face pe oameni mai prețioși decât aurul curat, și “mai scumpi decât aurul de Ofir.” Toată puterea în cer și pe pământ fusese date Domnului vieții, și El se întoarce la urmașii Săi, în lumea păcătoasă ca să le poată da din puterea și slava Lui.

“Pe când Mântuitorul era înaintea lui Dumnezeu, primind daruri

pentru biserica Sa, ucenicii se gândeau la mormântul gol, se văitau și plângeau. Ziua care pentru întreg cerul era o zi de bucurie, pentru ucenici era o zi de nesigurantă, tulburare și neliniște. (Ibid. pag. 665).

Scripturile s-au împlinit la literă. “Hristos a înviat din morți ca cel dintâi rod al celor adormiți. El era realitatea snopului legănat, iar învierea Lui a avut loc tocmai în ziua când snopul de legănat trebuia să fie adus înaintea Domnului. Timp de mai mult de o mie de ani s-a făcut această ceremonie simbolică. Se adunau din câmpul de secerat primele spice de grâu copt, și când oamenii mergeau la Ierusalim de Paști, snopul cu cele dintâi roade era legănat ca un dar de mulțumire înaintea Domnului. Numai după ce se aducea acest dar se putea înfige secera în grâu și să fie adunat în snopi. Snopul înfățișat Domnului preînchipuia secerișul. Așa și Hristos ca primul rod înfățișa marele seceriș spiritual care trebuia să se adune pentru împărăția lui Dumnezeu. Învierea Lui este tipul și garantul învierii tuturor celor drepti care au adormit. “Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat credem că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Hristos pe cei ce au adormit în El.”

“Atunci când Hristos a înviat, El a adus din mormânt o mulțime de captivi. Cutremurul de la moartea Lui deschisese mormintele și când a înviat El, ei au ieșit afară cu El. Aceștia fuseseră conlucrători cu Dumnezeu, și cu prețul vieții mărturisiseră despre adevăr. De astă dată urma să fie martori pentru Acela care îi înviase din morți”. (Ibid. pag. 661).

Paștele era un simbol al împărțășirii. Mâncarea mielului pascal aducea laolaltă familiile și vecinii. Era o masă obștească preînchipuind liberarea. S-a făcut un schimb, iar întâiul lor născut a fost cruțat datorită mielului care murise. O liberare de felul acesta cerea consacrare. Orice păcat trebuia să fie înlăturat. Nicăieri nu trebuia să fie aluat. Fiecare colț trebuia să fie cercetat, și fiecare ascunziș să fie căutat. “Sfințiți Domnului”. Nimic mai puțin nu putea să fie primit.

Tot ce s-a spus până aici și încă mult mai mult, reprezenta Paștele pentru Israelul din vechime. După cum Sfânta Cină a Domnului este înlocuitorul din Noul Testament al “Paștelor Domnului,” nici pentru noi nu ar trebui să aibă o mai slabă însemnătate decât avea pentru ei. Este primejdia pentru noi ca să uităm și să nu apreciem minunatele binecuvântări pe care Dumnezeu le are în tezaur pentru aceia care cu vrednicie iau parte la slujbele casei Domnului. Bine facem dacă cercetăm Paștele așa cum a fost dat lui Israel, pentru ca să putem prețui pe Domnul

Hristos, care este adevăratul nostru Miel pascal, și a cărui moarte este amintită prin slujba împărtășirii.

CINCIZECIMEA

Cincizecimea cădea la cincizeci de zile după înfățișarea snopului de legănat, în ziua 16 Abib. “Să numărați cincizeci de zile până în ziua care vine după al șaptelea Sabat; și atunci să aduceți Domnului un dar de mâncare. Să aduceți din locuințele voastre două pâini ca să fie legămate într-o parte și într-alta; să fie făcute cu două zecimi de efă din floarea făinii, și coapte cu aluat: acestea sunt cele dintâi roade pentru Domnul.” (Lev. 23, 16. 17).

Dacă snopul de legănat era înfățișat la începutul secerișului înainte ca să fi folosit oricare din roadele noi, Cincizecimea cădea la sfârșitul secerișului tuturor cerealelor, nu numai al orzului, cum era la snopul de legănat, și reprezenta recunoașterea plină de bucurie din partea lui Israel că ei depind de Dătătorul oricărui bun. De astă dată se înfățișa nu numai un snop, ci două pâini legămate făcute din floarea făinii, coapte cu aluat, împreună cu “șapte miei de un an fără cusur, un vițel și doi berbeci.” (vers. 17, 18). La acestea se adăugau un țap ca jertfă de ispășire și cei doi miei de un an ca jertfă de mulțumire. (vers. 19).

La serbarea Paștelui era obligatoriu să nu se afle și să nu se mănânce aluat. La Cincizecime trebuia să se înfățișeze două pâini legămate “coapte cu aluat.” (vers. 17). Snopul legănat era cel dintâi rod “Hristos.” El era fără păcat. Pâinea nu este o creațiune directă a lui Dumnezeu. În parte este lucrarea omului. Este nedesăvârșită, este amestecată cu aluat. Dar este primită. Este “legănată înaintea Domnului, împreună cu cei doi miei: ele să fie închinat Domnului și să fie ale preotului.” (vers. 20).

Cincizecimea simbolizează revărsarea Duhului Sfânt. După cum pâinile legămate erau aduse la cincizeci de zile după aducerea snopului de legănat, la fel au trecut cincizeci de zile între învierea Domnului Hristos și revărsarea Duhului Sfânt. (Fapte 2, 1-4). Patruzeci din aceste zile Domnul Hristos le-a petrecut învățând și ajutând pe ucenicii Săi. (Fapte 1, 3). Apoi S-a înălțat și timp de zece zile cei unsprezece ucenici au stăruit în rugăciuni și cereri până a venit ziua Cincizecimii. Odată cu Cincizecimea a venit plinătatea Duhului.

Aceste zece zile au fost pline de însemnătate pentru biserica de pe

pământ. Ele au fost pline de însemnătate și în cer. Când Domnul Hristos “S-a suit sus, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor.” (Efeseni 4, 8). Cei care înviaseră la moartea Domnului Hristos și care ieșiseră din morminte după învierea Lui, “s-au înălțat la cer și atunci au fost înfățișați Tatălui ca un prim rod la ziua învierii.” (Matei 27, 52. 53).

Tot cerul aștepta să salute pe Mântuitorul în curțile cerești. Pe când se înălța, El era în frunte și mulțimea robilor eliberați la învierea Lui Îl urmau. Oastea cerească, cu strigăte și aclamații de laudă și cântări cerești, lua parte la cortegiul plin de bucurie.

“Când S-a apropiat de cetatea lui Dumnezeu, îngerii care formau escorta au strigat:

“Porți, ridicați-vă capetele,
Ridicați-vă porți veșnice,
Ca să intre Împăratul Slavei.”

Plini de voie bună îngerii au strigat:

“Cine este acest Împărat al Slavei?”

“Ei spun cuvintele acestea nu pentru că nu știu cine este, ci pentru că doresc să audă răspunsul plin de bucurie negrăită:

“Domnul cel tare și puternic,
Domnul cel viteaz în lupte.
Porți ridicați-vă capetele;
Ridicați-le porți veșnice,
Ca să intre Împăratul Slavei.”

“Din nou se aude provocarea: “Cine este acest Împărat al Slavei?”, deoarece îngerii nu obosesc să audă cum Numele Lui este înălțat. Îngerii însoțitori dau răspunsul:

“Domnul oștirilor:
El este împăratul slavei!”

“Atunci porțile cetății se deschid larg iar mulțimea îngerească trece într-o revărsare răsunătoare de muzică încântătoare.”

“Iată tronul și în jurul lui curcubeul făgăduinței. Iată heruvimii și serafimii. Sunt adunați conducătorul oștirilor îngerești, fiii lui Dumnezeu, reprezentanții lumilor necăzute, Sfatul ceresc înaintea căruia Lucifer acuzase pe Dumnezeu și pe Fiul Lui, reprezentanții acelor ținuturi lipsite de păcat asupra cărora gândise să-și întindă domnia, toți sunt de față pentru a întâmpina pe Răscumpărător. Ei sunt plini de nerăbdare să sărbătorească biruința Lui și Să-l proclame ca Împărat.”

“Dar El le face semn să se dea înapoi – Nu încă. El nu poate să primească coroana slavei și haina împărătească, Merge înaintea Tatălui Său. Arată fruntea Sa rănită, coasta împunsă, picioarele rănite; își înalță mâinile, care poartă urmele cuielor. Arată semnele biruinței Sale; înfățișează înaintea lui Dumnezeu snopul legănat, pe cei înviați cu El, ca reprezentanți ai acelei mari mulțimi care va învia la a doua Sa venire. El se apropie de Tatăl înaintea căruia este bucurie pentru fiecare păcătos care se pocăiește; care se bucură cu cântare chiar pentru unul singur. Înainte de a se fi așezat temeliiile pământului, Tatăl și Fiul se uniseră într-un legământ pentru răscumpărarea omului, dacă el ar fi fost biruit de Satana. Ei dăduseră mâna într-un solemn legământ, că Hristos se va face garant pentru neamul omenesc. Legământul acesta fusese împlinit de Hristos. Când strigase pe cruce: “S-a sfârșit.” El se adresase Tatălui. Înțelegerea fusese împlinită. Acum El zise: “Tată s-a sfârșit! Am împlinit voia Ta, o Dumnezeul Meu. Am săvârșit lucrarea de răscumpărare. Dacă dreptatea Ta este mulțumită: Vreau ca și aceia pe care Mi i-ai dat, să fie cu Mine acolo unde sunt Eu.”

“Glasul lui Dumnezeu se aude că dreptatea este împlinită. Satana este înfrânt. Cei ai lui Hristos de pe pământ, care se trudesă și se luptă, sunt primiți în Prea Iubitul Lui. Înaintea îngerilor din cer și a reprezentanților lumilor necăzute, ei sunt declarați neprihăniți. Unde este El, acolo va fi și biserica Lui. Bunătatea și credincioșia s-au întâlnit, dreptatea și pacea se sărută. Brațele Tatălui cuprind pe Fiul Său și se dă cuvântul: Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine.” (H.L.L. pag. 701-702).

Aceasta a fost primirea oficială. Înainte de a primi coroana slavei și haina regală, Domnul Hristos trebuia să aibă asigurarea din partea Tatălui că nu numai El, ci și omenirea fusese primită în El. El a primit această asigurare în porunca: “Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine.”

“Cu o bucurie ce nu se poate descrie, domniile, stăpânirile și puterile recunosc supremația Domnului Vieții. Oastea îngerilor I se închină, în timp ce strigăte voioase umplu curțile cerești: “Vrednic este Mielul care a fost junghiat să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda.” (H.L.L. pag. 702).

După ce Domnul Hristos a trecut prin porțile cerești, a fost întronat în timp ce îngerii I se închinău. Îndată ce s-a încheiat ceremonia aceasta, Duhul Sânt a coborât asupra ucenicilor, în valuri bogate, iar Domnul

Hristos a fost în adevăr proslăvit, cu mărirea pe care o avusese la Tatăl din veșnicie. Revărsarea de la Cincizecime a fost comunicatul ceresc că Mântuitorul fusese întronat. După cum făgăduise El, a trimis Duhul Sfânt din cer la ucenicii Săi, ca semn că în calitate de “Preot și Împărat primise toată puterea în cer și pe pământ și că era Unsul poporului Său.” (Faptele Apostolilor, pag. 38, ed. Engl).

Acum inaugurarea Răscumpărătorului se făcuse și El se instalase oficial ca Preot și Împărat. Aceasta este paralela cerească a consacrării și inaugurării marelui preot de pe pământ. După cum pe capul lui Aaron era așezată “coroana de aur curat”, tot așa și Domnul Hristos a fost încoronat ca Împărat (Exod 39, 30; Lev. 8, 9). Așa cum Aaron a fost sfințit și pus în slujba sfântă, tot la fel Domnul Hristos a fost numit de Dumnezeu “Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec.” (Evrei 5, 10). După cum Aaron a fost numit capul preoției regale, tot astfel Domnul Hristos a fost încoronat împărat și preot. ; după cum Aaron a primit autoritate și Domnului Hristos I s-a dat autoritate.

SĂRBĂTOAREA TRÂMBIȚELOR

Sărbătoarea trâmbițelor cădea în ziua întâia a lunii a șaptea și era o pregătire pentru Ziua Ispășirii, care cădea în ziua a zecea a acelei luni. Era o chemare solemnă ca tot Israelul să se pregătească pentru a întâmpina pe Dumnezeu lor. Le vestea că s-a apropiat ziua judecării și că trebuia să se pregătească în vederea ei. Era o amintire plină de milă pentru ei, că aveau nevoie de pocăință și de consacrare. Întrucât am cercetat în alt loc chestiunea ispășirii, nu mai este cazul să stăruim aici asupra sărbătorii trâmbițelor sau asupra Zilei Ispășirii.

SĂRBĂTOAREA CORTURILOR

Aceasta este cea din urmă sărbătoare a anului și cădea de obicei cam pe la sfârșitul lunii octombrie, după ce se terminase cu secerișul și cu recoltarea tuturor fructelor. Era un prilej de bucurie pentru toată lumea . Ziua Ispășirii trecuse, toate neînțelegerile erau limpezite, orice păcat fusese mărturisit și înlăturat. Israel era fericit iar fericirea lor își găsea exprimarea în sărbătoarea corturilor.

Sărbătoarea începea cu o zi de adunare sfântă. (Lev. 23, 25). Poporul

trebuia să ia ramuri “din pomii cei frumoși, ramuri de finic, ramuri de copaci stufoși și de salcie de râu, și să vă bucurați înaintea Domnului vostru șapte zile.” (vers. 40). Ramurile acestea le împleteau în chip de umbrare și în acestea trebuiau să locuiască în timpul sărbătorii. În Ziua Ispășirii trebuia să-și “smerească sufletul.” La sărbătoarea corturilor ei trebuiau “să se bucure înaintea Domnului Dumnezeuului vostru, șapte zile”. Acesta era cel mai fericit prilej al anului când amicii și vecinii își înnoiau legăturile și locuiau laolaltă în iubire și armonie. În privința aceasta era ceva profetic, vorbind despre marea adunare a poporului lui Dumnezeu, care “urmează să aibă loc, și când aceștia vor veni de la răsărit și de la apus, și vor șede împreună cu Avraam, Isaac și Iacov, în împărăția cerurilor.” (Matei 8, 11).

Sărbătoarea corturilor amintea vremea când Israelii trăise în corturi prin pustiu în timpul rătăcirii lor de patruzeci de ani. “Să-ți aduci aminte că ai fost rob în Egipt și să împlinești legile acestea. Să prăznuiești sărbătoarea corturilor șapte zile, după ce îți vei strânge roadele din arie și din teasc. Să te bucuri la sărbătoarea ta, tu, fiul tău și fiica ta, robul tău și roaba ta, levitul, străinul, orfanul și văduva, care vor fi în cetățile tale. Să prăznuiești sărbătoarea șapte zile în cinstea Domnului, Dumnezeuului tău, în locul pe care-l va alege Domnul; căci Domnul, Dumnezeul tău te va binecuvânta în toate rodirile tale și în tot lucrul mâinilor tale, și de aceea fii vesel.” (Deut. 16, 10-15).

Este bine să ne amintim cum ne-a condus Dumnezeu în trecut. Este bine să privim din nou la providențele Sale. Uneori ne vine să ne plângem. N-ar fi mai bine să cugetăm la multele binecuvântări pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra noastră și la chipul minunat cum ne-a condus? Ne-ar face să fim mai recunoscători și mai mulțumitori. Și aceasta este o parte însemnată a religiei.

SANCTUARUL DIN CERURI

Când Dumnezeu a poruncit lui Moise să-I clădească un sanctuar, i s-a spus să facă “toate lucrurile după modelul arătat pe munte” (Evrei 8, 5). Moise a făcut așa. Când lucrarea s-a încheiat, “Moise a cercetat toate lucrările; și iată, le făcuseră cum poruncise Domnul; și Moise i-a binecuvântat.” (Exod 39, 43).

Dumnezeu nu numai că dăduse îndrumările pentru construirea sanctuarului; dar alesese și preoții care să slujească în el și îndrumase pregătirea lor pentru slujba sfântă pe care trebuia să o îndeplinească. El le-a dat îndrumări pentru ungerea sanctuarului, pentru curățirea cortului și a întregului mobilier și a uneltelor cu sânge și, prin Moise supraveghease orice amănunt al serviciului de consacrare. Despre aceasta am discutat deja.

Ungerea cortului și stropirea lui cu sânge, curăța sanctuarul, mobilierul și uneltele lui (Evrei 9, 22; Exod 30, 26-29; Lev. 8, 15). În acest domeniu ceremoniile de consacrare se asemănau cu cele din Ziua Ispășirii care și ele curăteau (Lev. 6, 19). Înainte de consacrarea sanctuarului nu avusese loc desigur, nici un serviciu prin care cortul sau uneltele lui să fi fost necurățite. Nu fusese adusă nici o jertfă pentru păcat și nici un alt fel de jertfă. Nici un om în afară de Moise nu intrase în locurile sfinte. Cu toate acestea cortul a fost uns cu undelemn și stropit cu sânge în scopul curățirii. Aceasta făcea parte din ceremoniile consacrării și prin ele, cortul cu tot ce era în el, era “sfințit.” (Lev. 8, 10). Se menționează despre altar în mod deosebit că Moise “a curățit... altarul și l-a sfințit, ca să facă ispășire pe el.” (vers. 15).

SANCTUARUL CERESC

Ne întrebăm dacă a fost o dedicare a sanctuarului cersc care să corespundă serviciilor de dedicare a sanctuarului pământesc. Când Aaron a fost instalat în serviciul sfânt, a fost investit cu puteri mijlocitoare pentru slujirea de împăcare ca o inaugurare publică care a precedat acordarea datoriilor preotești lui Aaron, a fost o inaugurare și o instalare în slujbă

asemănătoare cu a Marelui nostru Preot din ceruri? Există vreun indiciu cu privire la o dedicare a sanctuarului ceresc și este vreun indiciu de curățire a lucrurilor cerești ca o pregătire pentru folosirea lor în lucrarea ispășirii adevărate? Știm că pe pământ a fost o astfel de lucrare de dedicare și de inaugurare. Ce știm despre cel din ceruri?

La început sufletul se poate revolta la gândul că trebuie să fie și în ceruri ceva care are nevoie de curățire. Luați aminte la declarația lui Pavel: “Dar deoarece chipul lucrurilor care sunt în ceruri au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca însuși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea.” (Evrei 9, 23). Nu discutăm acum motivele pentru curățirea cerească, dar afirmăm că după citatul de mai sus din Epistola către Evrei, o astfel de curățire era “necesară.”

În timpul dedicării sanctuarului pământesc, întregul tabernacol, inclusiv chivotul, masa, sfeșnicul, altarul tămâierii, altarul arderilor de tot și ligheanul cu toate uneltele, erau curățite, sfințite, făcute sfinte, dedicate lui Dumnezeu. (Exod 30, 26-29). Erau nu numai făcute sfinte ci și “prea sfinte” și gata de folosire (vers. 29). Dar după ce a început serviciul în tabernacol – slujirea care avea de a face cu sângele și cu păcatul – a devenit necesar ca sanctuarul să fie curățit anual “din cauza necurățiilor copiilor lui Israel și din cauza nelegiuirilor în toate păcatele lor.” (Lev. 16, 16). Aceasta avea loc în Ziua Ispășirii. Cele două ceremonii de curățire sunt raportate ca evenimente separate. Unul sfințea, curăța și dedica sanctuarul ca o condiție necesară pentru slujirea împăcării; celălalt oferea o nouă curățire a sanctuarului după ce fusese necurățit prin păcatul lui Israel. Amândouă erau necesare și vedem că amândouă își găsesc corespondentul în sanctuarul de sus. Deși separate în timp ca și în scop, observăm că amândouă au de a face cu curățirea.

ÎNTRUPAREA

După cum era “necesar” ca lucrurile din cer să fie curățite și dedicate, tot la fel de necesar era ca și Acela care urma să officieze ca Mare Preot, să fie pregătit și dedicat pentru lucrarea Sa. Biblia vorbește în termeni clari cu privire la această pregătire și dedicare.

Domnul Hristos a existat ca Dumnezeu; El era egal cu Dumnezeu (Filipeni 2, 6). “El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe

sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor” (vers. 6. 7). Fiind găsit ca un om “S-a umilit și S-a făcut ascultător până la moarte” (vers. 8). Datorită bunăvoinței Domnului Hristos de a se umili, de a suferi și de a muri ca omul să poată fi salvat, “Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai pe sus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi” și “orice limbă să mărturisească spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.” (vers. 9-11). “El a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile” (Evrei 2, 17). Cuvântul “se cuvenea” are o semnificație profundă în acest context. Cuvântul mai este folosit și în Matei 18, 28, când robul a strâns de gât pe tovarășul lui zicând: “Plătește-mi ce-mi ești dator” (ce mi se cuvine). Pavel îl folosește în Romani 13, 7 “Dați tuturor ce li se cuvine” (sunteți datori). În Luca 17, 10, robii spun: “Suntem niște robi netrebnici, n-am făcut decât ce eram datori să facem (se cuvenea). Din folosirea acestei expresii este clar că denotă o obligație, o datorie de plătit, o datorie de îndeplinit.

Domnul Hristos a venit în această lume de bunăvoie. Nu era obligat să vină. Ar fi putut rămâne în ceruri. Dragostea pentru om L-a făcut să hotărască să plătească prețul, să sufere tot ce era necesar pentru a mântui pe om. Din moment ce a hotărât asupra acestui curs al acțiunii, a socotit necesar să facă unele lucruri. El nu putea deveni Mântuitorul lumii sau Mare Preot milos și credincios, nu putea să facă împăcarea cu oamenii, dacă nu era dispus să coboare, să ia locul omului în toate aspectele, să fie ispitit, să sufere și în cele din urmă să moară. Acestea erau condițiile de care depindea pregătirea Sa pentru lucrarea pe care se hotărâse să o facă.

Așa cum Aaron a fost spălat, tot așa și Domnul Hristos a trebuit să coboare cu Ioan în apă la botez (Matei 3, 13-17). Așa cum Moise a pus hainele strălucitoare pe umerii lui Aaron și Dumnezeu “M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii și M-a acoperit cu mantaua izbăvirii”. (Isaia 61, 10). Așa cum a fost uns Aaron, și Domnul “M-a uns să duc vești bune celor nevoiași; El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor de război slobozenia și prinșilor de război izbăvirea” (vers. 1). Așa cum Aaron a fost încoronat cu “Sfințenie Domnului” și în același timp a purtat “nelegiuirea lucrurilor sfinte”, și Domnul Isus a fost încoronat cu cinste și mare onoare când Dumnezeu “a pus asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” (Evrei 2, 9; Isaia 53, 6). Pas cu pas, Domnul Hristos a fost pregătit pentru lucrarea Sa de preot și în cele din urmă când totul a

fost gata, iar El Și-a încheiat lucrarea pe pământ, S-a oferit ca jertfă plăcută lui Dumnezeu.

Deoarece Domnul Hristos “a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi și totuși n-a păcătuit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” (Evrei 4, 15;2, 18). Pentru că a învățat ascultarea prin lucrurile prin care a suferit, poate să aibă milă de cei ispitiți. El cunoaște din experiență ispitele la care sunt supuși oamenii și lupta teribilă pe care o au cu păcatul și datorită acestui fapt, poate să aibă milă de ei. Pentru că aceste experiențe L-au pregătit pentru lucrarea Sa, Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și L-a numit Mare Preot “după rânduiala lui Melhisedec.” (Evrei 5, 10). El Și-a câștigat dreptul să fie mijlocitor. El a îndeplinit condițiile, iar Dumnezeu a aprobat lucrarea făcută și L-a numit Mare Preot.

MARELE NOSTRU PREOT ÎN CERURI

“Și când duce iarăși în lume pe Întâiul Său născut, zice: “Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine.” (Evrei 1, 6). În cer Domnului Hristos I s-a adus închinare. Îngerii se plecau în adorare înaintea Lui. De ce atunci se dă poruncă îngerilor să se închine înaintea Lui? De ce să se ridice o asemenea problemă?

Când Domnul Hristos a devenit om, El și-a însușit natura omenească. De ce este corect să se închine înaintea Lui după ce se umilise atât de mult? Ca și copil în iesle, era El încă Dumnezeu? Dumnezeu a venit cu răspunsul: “Toți îngerii să I se închine!”

Aceeași întrebare s-a ridicat la înviere cât și la înălțare. Domnul Hristos murise. Când a înviat din morți, era Dumnezeu sau om? Mai era cazul ca îngerii să I se închine? Când Maria a încercat să facă lucrul acesta, i s-a spus pe loc: “Nu Mă atinge; căci nu M-am urcat încă la Tatăl Meu.” (Ioan 20, 17).

JERTFA DOMNULUI HRISTOS ACCEPTATĂ

De ce a refuzat Domnul Hristos închinarea Mariei? Și ce sens are răspunsul Său “Nu M-am suit încă la Tatăl Meu”, legat de problema închinării? Suntem cumva avertizați să credem că El nu dorea închinarea până când nu avea să se consulte cu Tatăl? Era vreo problemă de clarificat înainte ca Domnul Hristos să se simtă liber să primească închinarea?

Oricum Domnul Hristos a refuzat închinarea și a dat ca motiv faptul că nu se urcase la Tatăl.

Văzând refuzul de a primi închinarea în dimineața zilei învierii, cum trebuie să explicăm faptul că în seara aceleiași zile “ei s-au aruncat la picioarele Lui și I s-au închinat?” (Matei 28, 9). Dacă Domnul Hristos nu a îngăduit Mariei să I se închine, dându-i ca motiv faptul că nu se suise la Tatăl, de ce seara a permis altora să I se închine? Singurul răspuns posibil este că între cele două evenimente Domnul Hristos se suise la Tatăl și primise cuvântul de asigurare din partea lui Dumnezeu prin care Îl asigurase că putea primi închinarea.

Nu este greu de găsit motivul pentru dorința Domnului Hristos de a se sui la Tatăl. În grădina Ghetsemani și pe cruce Domnul Hristos a trecut prin ape adânci. El luase locul omului și plătitise pedeapsa pentru păcatul omului. A trebuit să treacă prin agonia sufletului aceluia care este uitat de Dumnezeu și lepădat de oameni. Domnul Hristos gustase această profundă suferință. În timp ce întunericul acoperea pământul, disperarea umpluse inima Domnului Hristos. În agonie El strigase: “Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” și când a strigat iarăși cu glas tare, Și-a dat duhul” (Matei 27, 46. 50).

În împrejurări ca acestea a murit Domnul Hristos. Este vreo mirare că după înviere dorea mai întâi de toate să se consulte cu Tatăl? El murise sub apăsarea mâinii lui Dumnezeu din cauza păcatelor oamenilor pe care le purta. Fusese primită jertfa lui? Domnul Hristos trebuia să cunoască sigur acest lucru. El trebuia să asculte aceste cuvinte chiar din gura Tatălui. Voia să se asigure nu numai că fusese primit de Dumnezeu, ci și dacă jertfa Sa fusese primită. Până ce lucrul acesta nu avea să fie clarificat, Domnul Hristos nu accepta închinarea.

De aceea Domnul Hristos S-a suit la Tatăl și S-a întors în aceeași zi. A auzit chiar de pe buzele Tatălui că jertfa îi fusese primită, că El făcuse totul bine. După ce a primit puterea, s-a întors pe pământ și a primit închinarea ucenicilor. Toate acestea sunt în armonie cu raportul biblic.

Această primă întâlnire între Tatăl și Fiul după înviere a fost o întrevvedere particulară. Numai după patruzeci de zile a avut loc ceremonia oficială. Atunci Domnul Hristos s-a înălțat la cer în fața ucenicilor, luând cu El o mulțime de robi care fuseseră înviați, atunci când “mormintele s-au deschis” la moartea Domnului Hristos. Atunci “multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat”. Ei au ieșit din morminte, după învierea

Lui, au intrat în sfânta cetate și s-au arătat multora.” (Matei 27, 52-53). Aceștia sunt menționați de apostolul Pavel care spune că “S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor.” (Efeseni 4, 8).

Această întoarcere acasă a Domnului Hristos în slavă împreună cu primele roade ale pământului, trebuie că a fost o ocazie slăvită. Domnul Hristos S-a întors în triumf aducând cu El snopii.

Tot cerul aștepta să salute pe Mântuitorul în curțile cerești. Pe când se înălța, El era în frunte și mulțimea robilor eliberați la învierea Lui Îl urmau. Oastea cerească, cu strigăte și aclamații de laudă și cântări cerești, lua parte la cortegiul plin de bucurie. Toți sunt de față pentru a întâmpina pe Răscumpărător. Ei sunt plini de nerăbdare să sărbătorească biruința Lui și Să-l proclame ca Împărat.

“Dar El le face semn să se dea înapoi – Nu încă, El nu poate să primească coroana slavei și haina împărătească, Merge înaintea Tatălui Său. Arată fruntea Sa rănită, coasta împunsă, picioarele rănite; își înalță mâinile, care poartă urmele cuielor. Arată semnele biruinței Sale; înfățișează înaintea lui Dumnezeu snopul legănat, pe cei înviați cu El, ca reprezentanți ai acelei mari mulțimi care va învia la a doua Sa venire. El se apropie de Tatăl înaintea căruia este bucurie pentru fiecare păcătos care se pocăiește; care se bucură cu cântare chiar pentru unul singur. Înainte de a se fi așezat temeliiile pământului, Tatăl și Fiul se uniseră într-un legământ pentru răscumpărarea omului, dacă el ar fi fost biruit de Satana. Ei dăduseră mâna într-un solemn legământ, că Hristos se va face garant pentru neamul omenesc. Legământul acesta fusese împlinit de Hristos. Când strigase pe cruce: “S-a sfârșit”, El se adresase Tatălui. Înțelegerea fusese împlinită. Acum El zise: “Tată s-a sfârșit! Am împlinit voia Ta, o Dumnezeul Meu. Am săvârșit lucrarea de răscumpărare. Dacă dreptatea Ta este mulțumită: Vreau ca și aceia pe care Mi i-ai dat, să fie cu Mine acolo unde sunt Eu.”

Glasul lui Dumnezeu se aude că dreptatea este împlinită. Satana este înfrânt. Cei ai lui Hristos de pe pământ, care se trudesă și se luptă, sunt “primiți în Prea Iubitul Lui.” Înaintea îngerilor din cer și a reprezentanților lumilor necăzute, ei sunt declarați neprihăniți. Unde este El, acolo va fi și biserica Lui. “Bunătața și credincioșia s-au întâlnit, dreptatea și pacea se sărută.” Brațele Tatălui cuprind pe Fiul Său și se dă cuvântul: “Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine.” (H.L.L. pag. 700-701).

Aceasta a fost primirea oficială. Înainte de a primi coroana slavei și haina regală, Domnul Hristos trebuia să aibă asigurarea din partea Tatălui că nu numai El, ci și omenirea fusese primită de El. El a primit această asigurare în porunca: “Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine.”

“Cu o bucurie ce nu se poate descrie, domniile, stăpânirile și puterile recunosc supremația Domnului Vieții. Oastea îngerilor I se închină, în timp ce strigăte voioase umplu curțile cerești: Vrednic este Mielul care a fost junghiat să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda.” (H.L.L. pag. 702).

DOMNUL HRISTOS “S-A AȘEZAT”

Cu această ocazie Domnul Hristos a fost așezat oficial la dreapta lui Dumnezeu. Domnul Hristos “după ce a curățit păcatele noastre prin sângele Său, s-a așezat la dreapta mării în ceruri.” (Evrei 1, 3). Cuvântul grecesc pentru “s-a așezat” nu înseamnă actul în sine, ci “și-a luat locul”. Domnul Hristos Și-a luat locul și slava pe care le avusese cu Tatăl din veșnicie. M. R. Vincent, vorbind despre cuvântul grecesc “s-a așezat” în lucrarea sa “Word Studies in the New Testament”, spune: “cuvântul lasă să se înțeleagă un act solemn formal; înălțarea la o demnitate și o autoritate. Referirea se face la înălțarea Domnului Hristos. În starea Sa înălțată, El va continua să ducă lucrarea până la încheiere, tratând păcatul ca mare preot în sanctuarul ceresc. În comentariul privitor la același text, Lange spune: “această așezare a Domnului Hristos la dreapta mării care trebuie să continue fără întrerupere până la a doua Sa venire, trebuie concepută astfel, nu ca o stare de odihnă sau o siguranță mai mare, ca unul scăpat de dușmani, ci ca o activitate mesianică pentru încheierea răscumpărării.”

Așezarea delegaților la o convenție este o bună ilustrare a sensului cuvântului. Un delegat poate sta oficial, dar aceasta nu înseamnă că rămâne acolo. El poate merge pe holuri, se poate așeza, poate fi chiar lipsă pentru un timp; totuși el stă în înțelesul cuvântului. La fel este și cu Domnul Hristos.

Cuvântul grec *ekataisen*, arată o instalare oficială într-o slujbă, o investire cu autoritate. Înseamnă că Dumnezeu primește pe Domnul Hristos în noua Sa poziție oficială ca împărat și preot, Îl salută și I se adresează ca “mare preot după rânduiala lui Melhisedec”. (Evrei 5, 10). Acesta este începutul slujirii Sale oficiale și nu sfârșitul.

Aceia care cred că Domnul Hristos doar “s-a așezat” și continuă să stea, nu înțeleg de loc însemnătatea cuvântului grec *ekataisen*.

Este bine să ne reamintim că la inaugurarea lui Aaron ca mare preot, “Moise a luat din uleiul ungerii și din sângele care era pe altar și a stropit pe Aaron și veșmintele lui și pe fiii lui și veșmintele fiilor lui.” (Lev. 8, 30). În legătură cu aceasta, ascultați declarația următoare: “Cu natura Sa omenească, El s-a înălțat la cer triumfător și biruitor. El a luat sângele de ispășire în Sfânta Sfintelor, a stropit pe tronul milei și pe veșmintele Sale și a binecuvântat poporul. În curând se va arăta a doua oară și va declara că nu mai există jertfă pentru păcat.” (E. G. White, *Signes of the Times*, 19 Aprilie 1905).

Așa cum veșmintele lui Aaron erau stropite la dedicarea sanctuarului, tot astfel Hristos Și - a stropit veșmintele Sale și tronul milei. El S-a dedicat pe Sine și sanctuarul pentru lucrarea de răscumpărare. El fusese oficial instalat în slujbă. Fusese așezat la dreapta lui Dumnezeu și investit cu toată puterea. Sângele Său fusese vărsat, dar nu încă slujit. Primul Său act oficial de mare preot a fost să stropească sângele pe hainele Sale și pe tronul milei, dedicându-se astfel pe Sine și sanctuarul ceresc. După cum Aaron după ce a stropit sângele și-a început lucrarea în primul compartiment al sanctuarului (Lev. 9, 23), așa a făcut și Domnul Hristos.

Din acest studiu reiese că la înălțarea Domnului Hristos la cer a avut loc o inaugurare. Tatăl a pus sigiliul aprobării Sale asupra lucrării Domnului Hristos - L-a instalat ca Mare Preot și L-a așezat la dreapta Sa. Este evident că dacă ar fi fost pe pământ. El nu ar fi putut fi preot, “căci nu se trăgea din seminția lui Levi”, dar acum a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă”, și a devenit “un preot veșnic după rânduiala lui Melhisedec.” (Evrei 8, 4. 6; 7, 21). Preoții erau rânduiți de Dumnezeu “să aducă daruri și jertfe” și de aceea, “era de trebuință ca și celălalt Mare Preot să aibă ceva de adus.” (Evrei 8, 3). “Căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele”, și pentru că scopul Domnului Hristos este să îndepărteze păcatele prin jertfa Sa”, “a intrat nu cu sânge de țapi și viței, ci cu Însuși sângele Său, chiar în cer ca să se înfățișeze pentru noi înaintea lui Dumnezeu.” (Evrei 10, 4; 9, 26. 12-14). Apostolul concluzionează astfel: “Avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta tronului măririi în ceruri, ca slujitor al sanctuarului și al adevăratului cort făcut de Dumnezeu și nu de om.” (Evrei 8, 1. 2).

LUCRAREA DOMNULUI HRISTOS

Templul din cer nu este așa cum ar vrea unii să credem, întunecat, ireal, sau doar o născocire a minții. Templul din cer nu este o “umbră.” Tabernacolul pe care Moise l-a construit, acela este “umbra lucrurilor cerești”. Nimeni nu pune la îndoială că atât sanctuarul original mozaic, cât și templul lui Solomon nu erau sanctuare reale. Totuși despre ele se spune că sunt umbre ale realității care este în ceruri. Sanctuarul ceresc este templul adevărat de pe care i s-a dat lui Moise un model și i s-a spus: “vezi... să faci toate lucrurile după modelul care ți-a fost arătat pe munte.” (Evrei 8, 5)

Nu numai că sanctuarul pământesc era “o umbră a celui ceresc” dar și serviciile lui erau o umbră. Acest lucru este adevărat chiar și cu curățirea sanctuarului, care era o umbră a curățirii sanctuarului ceresc. Am subliniat mai înainte că era “necesar” ca sanctuarul pământesc să fie “curățit cu sânge” de animale, dar că “lucrurile cerești trebuiau și ele să fie curățite cu jertfe mai bune decât sângele taurilor și al țapilor”. (9, 22, 23). Singurul sânge care poate face lucrul acesta, este sângele Domnului Isus Hristos. Pentru motivul acesta, Domnul Hristos, în virtutea propriului sânge “a intrat în locurile cerești să se înfățișeze acum pentru noi înaintea lui Dumnezeu.” (Evrei 9, 24).

Am mai observat că înainte de începerea serviciului în cortul pământesc, Moise a uns “Cortul întâlnirii și chivotul mărturiei” (Exod 30, 26) ca și celălalt mobilier din sanctuar și a luat din uleiul ungerii și din sângele care era pe altar și “a stropit pe Aaron și veșmintele lui, pe fiii lui Aaron și veșmintele lor.” (Lev. 8, 30). În același mod este spus despre Domnul Hristos că “Dumnezeu, chiar Dumnezeul Tău Te-a uns cu un undelemn de bucurie mai pe sus de tovarășii Tăi.” (Evrei 1, 9).

Nu numai Domnul Isus a fost uns în felul acesta, ci El a luat sângele ispășirii în Sfânta Sfințelor și a stropit pe tronul milei și pe veșmintele Sale. Domnul Isus S-a oferit pe Sine și S-a “adus pe Sine.” (Evrei 9, 14). Această dedicare a Sa în slujirea sanctuarului era o parte a inaugurării și preceda lucrarea Sa actuală.

CURĂȚIREA SANCTUARULUI CERESC

Ajungem acum să discutăm declarația că “era necesar ca modelul lucrurilor cerești să fie curățite; însă lucrurile cerești trebuiau curățite cu jertfe mai bune decât acestea.” (vers. 23). Se referă aceasta numai la ceremoniile de inaugurare înainte ca Domnul Hristos să-și înceapă lucrarea oficială, așa cum pretind unii sau se referă și la curățirea anuală a sanctuarului în Ziua Ispășirii, sau la amândouă?

Am văzut că era o curățire în legătură cu dedicarea ambelor sanctuare. Întrebarea este deci: Există o curățire a sanctuarului ceresc corespunzătoare pentru curățirea sanctuarului pământesc în Ziua Ispășirii, așa cum este scris în Leviticul 16? Răspundem afirmativ.

Să ne întoarcem la declarația referitoare la aceasta în Epistola către Evrei: “Dar deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer ca să se înfățișeze acum pentru noi înaintea lui Dumnezeu și ca să se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine Însuși, ca marele preot care intră în fiecare an în Locul Prea Sfânt cu sânge care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa.” (Evrei 9, 23-26).

Subiectul are de a face cu curățirea “lucrurilor cerești.” Așa cum era “necesară” curățirea lucrurilor pământești, tot atât de necesară este și curățirea lucrurilor cerești. Această curățire se realiza pe pământ, atunci când “marele preot intra în locul sfânt în fiecare an cu sângele altora.” (vers. 25). În contrast cu aceasta, Domnul Hristos nu intră în fiecare an ... ci acum la sfârșitul veacurilor, S-a arătat să îndepărteze păcatul prin jertfa Sa.” (vers. 25. 26)

Este o deosebire între marele preot care intră în “fiecare an” și Domnul Hristos care intră numai odată. Singurul serviciu care a fost făcut “în fiecare an” pentru curățire era serviciul din Ziua Ispășirii. Despre aceasta vorbește Epistola către Evrei. “Preoții care fac slujbele intră întotdeauna în partea dintâi a cortului; dar în partea a doua intră numai marele preot odată pe an și nu fără sânge.”

Dacă era “necesar” ca lucrurile cerești să fie curățite, nu era necesar

ca aceasta să se facă în fiecare an ca pe pământ. Domnul Hristos trebuia să facă aceasta doar o singură dată la încheierea lucrării Sale în primul compartiment al sanctuarului de sus. După lucrarea din locul sfânt, în armonie cu tipul de pe pământ, El urma să intre în locul prea sfânt și acolo să facă o lucrare corespunzătoare aceleia pe care marele preot o făcea pe pământ. La aceasta se referă îngerul când îi spune lui Daniel. “Până vor trece două mii trei sute de seri și de dimineți; apoi sfântul Locaș va fi curățit.” (Daniel 8, 14).

Toate aceste considerații lămuresc, nu numai faptul că în cer este un sanctuar, dar că este și o lucrare care se face acolo pentru care serviciile de pe pământ erau un tip. În timp ce unele servicii sunt foarte asemănătoare în multe privințe, în altele erau cu totul diferite. Sanctuarul pământesc era curățit în fiecare an; cel ceresc doar odată. În sanctuarul pământesc era folosit sângele taurilor, al țapilor și al vițelilor; în cel ceresc este suficient sângele Domnului Hristos. În cel pământesc slujea un om păcătos care avea nevoie de ispășire pentru el. În ceruri, Marele nostru Preot nu trebuie să ofere mai întâi pentru Sine și apoi pentru popor. Pe pământ marele preot intra cu sângele unui animal ucis. În cer Domnul Hristos a intrat în virtutea sângelui Său pe o cale nouă și vie pe care a consacrat-o pentru noi “pentru a îndepărta păcatul prin jertfa Sa.” (Evrei 10, 19.20;9,26).

RUGĂCIUNEA

Fiecare jertfă adusă era de fapt o rugăciune la Dumnezeu pentru ajutor. Putea fi ca în cazul jertfei pentru păcat și pentru vină, o rugăciune pentru iertare, sau putea să fie o rugăciune de mulțumire și de laudă ca în cazul jertfei pentru împăcare. Mai putea să fie o rugăciune de consacrare și dedicație, ca în jertfa arderilor de tot sau de împărțășire ca la jertfa de mâncare. Putea fi o rugăciune de recunoștință pentru o salvare minunată sau o rugăciune pentru ceva mult dorit ca la jertfa de legământ sau de bună voie. De asemenea poate a fost o vindecare, o trecere cu bine prin greutățile nașterii sau scăparea minunată din vreo împrejurare grea. Toate împrejurările acestea cereau mulțumiri și laudă deosebită, cum și jertfa corespunzătoare.

În folosirea cea mai înaltă, rugăciunea este comunicare. Este nevoie ca lucrul acesta să fie accentuat, deoarece prea multe rugăciuni ale creștinilor sunt numai mijloace de a obține ceva de la Dumnezeu. Ei simt că le lipsește ceva. Ce cale este mai ușoară decât aceea de a cere de la Dumnezeu ceea ce le lipsește? Nu a făgăduit Dumnezeu că ne va da ceea ce ne trebuiește? Ca urmare a felului acesta de a gândi multe rugăciuni nu sunt altceva decât cereri pentru diferite lucruri, unele bune, altele nu prea bune, altele cu adevărat dăunătoare, iar altele cu neputință de îndeplinit. Pentru astfel de oameni, Dumnezeu este izvorul, Marele Dătător, izvorul nesecat al darurilor. Tot ce au de făcut este să ceară, iar Dumnezeu va face restul. Ei își măsoară creștinismul după răspunsurile pe care le-au primit la cererile lor și li se pare că rugăciunile nu le sunt ascultate atunci când cererea nu este împlinită. Rugăciunile lor iau de cele mai multe ori chipul unei petiții. Ei cer fără încetare ceva și li se pare că Dumnezeu răspunde sau că trebuie să răspundă la petiția lor. Ca și fiul răătăcitor, ei se roagă: “Tată, dă-mi!” (Luca 15, 12).

FACĂ-SE VOIA TA

Nu se poate tăgădui că rugăciunile petiții – cereri de lucruri – sunt o formă îndreptățită de rugăciune. Totdeauna ar trebui să simțim nevoia să

Rugăciunea

cerem de la Dumnezeu ceea ce dorim. Dar trebuie să subliniem că rugăciunile de cerere nu trebuie să ajungă felul obișnuit al rugăciunii. Rugăciunile de laudă, de mulțumire și de adorare trebuie să fie cele mai numeroase. Supunerea la voia lui Dumnezeu, desăvârșita predare Lui și întreaga consacrare ne învață cum trebuie să fie rugăciunile. Când rugăciunile noastre se schimbă, de la stăruința de a face pe Dumnezeu să îndeplinească dorințele noastre, la căutarea plină de râvnă, de a afla ce dorește Dumnezeu, toate rugăciunile noastre nu vor mai fi atât de des numai cereri pentru diferite lucruri, sau ca Dumnezeu să răspundă la rugăciunile noastre într-un fel dorit de noi. Ar fi mai bine ca pentru un timp, cei mai mulți dintre noi să încetăm să cerem diferite lucruri, și să ne adunăm toată grija ca să știm ce dorește Dumnezeu să facem sau să fim. După ce am aflat aceasta ne aflăm pe un teren sigur. Atunci putem cere cu încredere de la Dumnezeu să se facă voia Lui. Marea problemă care ne stă în față este de a afla voia lui Dumnezeu și apoi să ne cercetăm inima pentru ca să ne asigurăm, că într-adevăr dorim ca voia lui Dumnezeu să fie a noastră.

Cineva a spus că rugăciunile sunt cereri din partea petiționarului ca Dumnezeu Să-și schimbe părerea. Mulți sunt aceia care nu se străduiesc să afle ce vrea Dumnezeu cu toate că sunt foarte lămuriiți cu privire la ceea ce vor ei. Rugăciunea lor este de fapt: “Schimbă-se voia Ta și nicidecum, făcă-se voia Ta”. Ei se luptă cu Dumnezeu, se chinuiesc în rugăciune. Cer de la Dumnezeu ceea ce lor li se pare că ar trebui să facă. Nu le trece prin minte că lucrul cel dintâi pe care trebuie să-l afle este: Dorește Dumnezeu să am lucrul pe care îl doresc atât de mult? Este oare pentru binele meu? Este voia lui Dumnezeu? A sosit timpul să fie îndeplinit? Este oare altceva care ar trebui să-l fac eu mai înainte? Sunt oare gata să-i supun lui Dumnezeu totul, așa încât dacă El nu-mi dă ceea ce doresc, să fiu mulțumit și să-i mulțumesc pentru ceea ce dă El; sau umblu mai mult după ceea ce-mi place mie decât după ceea ce-I place lui Dumnezeu?

Ar fi bine să arătăm și câte ceva din ce nu este rugăciunea. Ea nu este un înlocuitor al faptelor. Creștinul confruntat cu o problemă grea, are dreptul să ceară de la Dumnezeu și să aștepte ca El să răspundă, dar aceasta nu scutește de la a lucra din greu și stăruitor. Dumnezeu va da puteri mintale, va înviora sufletul omului; dar nu va primi rugăciunea ca pe un înlocuitor al străduințelor mintale sau să dea unora care nu sunt

decât niște leneși. Persoanele care sunt în stare să învețe tabla înmulțirii și au prilejul să facă lucrul acesta, nu trebuie să se cruțe de această osteneală, cu gândul că Dumnezeu prin rugăciune va face să nu mai aibă nevoie de eforturi mintale. În cele mai multe cazuri munca și rugăciunea merg mână în mână. Nici una dintre ele nu este îndestulătoare singură.

Scopul rugăciunii nu este doar ca să determine pe Dumnezeu să facă ce dorim noi. Unii folosesc metode lumești și au vederi lumești când e să vină la rugăciune. Ei s-au obișnuit că în ceea ce privește lucrurile lumii, pentru a avea ceva, trebuie “să se țină scai”, și așa li se pare că pentru a primi ceva de la Dumnezeu, trebuie să se țină scai de El. Purtarea lor este ca și cum Dumnezeu nu ar fi binevoitor să împlinească cererile lor, fără multă lingușire din partea lor și pare că ei cred că prin stăruință și laudă pot scoate de la Dumnezeu lucruri pe care El altfel nu le-ar da. Ei au de exemplu pe văduva stăruitoare, lăsând să creadă că ei nu-și dau seama că parabola aceasta a fost dată pentru a arăta cum nu este Dumnezeu. Nimeni nu poate scoate de la Dumnezeu ceea ce dorește numai prin supărătoarea lui stăruință. Trebuie să fie arătat că Dumnezeu nu este ca judecătorul nedrept. El este un Tată gata să dea lucruri bune copiilor Săi, mai mult decât sunt ei gata să primească. La Dumnezeu nu are trecere simpla stăruință, supărarea, urmărirea, laudele și lingușirea.

RUGĂCIUNEA BIRUITOARE

Totuși nu trebuie să se lase impresia, că nu există luptă în rugăciune sau că este doar destul să amintim odată pentru totdeauna lui Dumnezeu ceea ce dorim și restul vine de la sine. Rugăciunea nu e ceva atât de simplu. Nu, ci este nevoie de rugăciune stăruitoare, chinuitoare, rugăciune care merge până la temelia lucrurilor și nu e mulțumită până nu s-a schimbat situația și viața. Domnul Isus s-a rugat noaptea întregă; Iacov s-a luptat toată noaptea cu îngerul; Daniel a căutat pe Dumnezeu cu post și rugăciune; Pavel a căutat stăruitor pe Domnul. Este nevoie de mai multă rugăciune, nu de mai puțină. Afară de aceasta trebuie să ne rugăm cu credință. Poate că acesta este lucrul cel mai de seamă. Rugăciunea nu este monolog. Ea poate fi auzită sau poate fi o dorință nerostită a sufletului. În orice caz rugăciunea adevărată este o comuniune. Unii fac rugăciuni lungi, informând pe Dumnezeu cu privire la lucruri pe care El le cunoaște dinainte. Ei atrag atenția Lui asupra multor lucruri care trebuie îndreptate.

Pare că ei cred că Dumnezeu este în primejdie să piardă din vedere anumite lucruri care trebuie să fie îndeplinite, iar rugăciunile lor iau înfățișarea de reamintire lui Dumnezeu de ceea ce ar trebui să facă. După ce au atras lui Dumnezeu atenția asupra nevoilor lumii așa cum le văd ei, li se pare că și-au făcut datoria. Și-au spus rugăciunea și au informat pe Dumnezeu cu privire la lipsurile lor și ale altora și cu un “Amin” convorbirea lor încetează. De fapt a fost un monolog. Ei speră că Dumnezeu va folosi cu înțelepciune informațiile pe care i le-au adus la cunoștință și că va acționa conform cu cele amintite în rugăciune.

Mulți socotesc rugăciunea ca pe o circulație în sens unic, omul vorbind lui Dumnezeu. Totuși aceasta nu este forma cea mai înaltă a rugăciunii. În adevărata rugăciune Dumnezeu vorbește sufletului, după cum și omul vorbește lui Dumnezeu. Adevărata prietenie nu va ține mult timp acolo unde numai unul singur are de vorbit. În rugăciune, prea adesea vorbim mereu și așteptăm ca Dumnezeu să nu facă altceva decât să asculte. Și totuși n-ar fi cu puțință ca Dumnezeu să stea de vorbă cu noi, așa cum și noi vrem să stăm de vorbă cu El? Lucrul acesta Îl face amintindu-ne anumite cerințe ale Scripturii. Însemnează a crede prea mult dacă după ce am înfățișat o rugăciune plină de căldură pe care credem că Dumnezeu a auzit-o, să dorească să ne spună și El un cuvânt? E cu puțință ca după ce am spus “Amin”, Dumnezeu să fie gata să comunice cu noi, dar noi ne ridicăm de pe genunchi și nu-i dăm prilej să ne vorbească? E ca și cum am pune jos receptorul. Ne despărțim. Se poate concepe ca adevăratul creștin să vorbească fără încetare lui Dumnezeu, iar Dumnezeu să nu aibă nici un cuvânt pentru el? Trebuie să fie dureros pentru Dumnezeu să-I fie luat cuvântul chiar în clipa când vrea să ne vorbească. Ar părea că după ce s-a întâmplat lucrul acesta de mai multe ori, Dumnezeu nu poate să ajungă la o altă concluzie decât că nu suntem prea doritori de comuniune cu El. Noi “spunem” rugăciunile și apoi plecăm. Rugăciunile de felul acesta nu pot fi ceea ce înțelege Dumnezeu prin comuniune.

Să repetăm faptul că rugăciunea este o comuniune. Este ceva mai mult decât convorbirea; este o intimă tovarășie. Este o schimbare de idei și de vederi. Presupune înțelegere și încredere plină de simpatie. Nu este nevoie ca întotdeauna să fie însoțită de cuvinte. Tăcerea poate fi mai grăitoare decât valuri de oratorie. Este mai curând o prietenie întemeiată pe o liniștită încredere și siguranță, neîntovărașită de demonstrații sau izbucniri spectaculoase.

MEDITAȚIA

Meditația este un ajutor de seamă al rugăciunii. Se poate spune că aceasta este partea cea mai bună. Și cu toate acestea este foarte mult neglijată. Ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu, aducem cererile noastre și plecăm. Data următoare facem la fel. Informăm pe Dumnezeu fără încetare cu privire la starea noastră; îi vorbim mereu despre anumite lucruri la care trebuie să fie atent și după ce ne-am liberat sufletul în felul acesta, încheiem întrevederea. Lucrul acesta se repetă în fiecare zi. Nu se poate spune că este o experiență satisfăcătoare. Nu există ceva mai bun? Trebuie să fie.

Psalmii, îndeosebi cei ai lui David, cântă adâncimea sentimentelor creștine. David a trecut prin suferințe dureroase. Odată a fugit în pustie din cauza lui Saul. Atunci a dăltuit psalmul 63. Este strigătul unui suflet care tânjește după Dumnezeu, după o cunoaștere și o părtășie mai adâncă cu El, în special în rugăciune. Desigur, David nu era mulțumit cu experiența sa în ceea ce privește rugăciunea. Dumnezeu părea că este departe. El nu răspundea. David avea impresia că vorbește în gol, ca într-o cameră unde nu mai este nimeni. Cu toate acestea, inima lui dorea după Dumnezeu. Sufletul lui înseta după viul Dumnezeu. Nu era nici o cale prin care putea veni în legătură adevărată cu El?

David a aflat apoi drumul. El a fost mulțumit. A învățat adevăratul înțeles și adevărata metodă a rugăciunii. Despre aceasta vorbește în Psalmul 63, 5. 6: “Mi se satură sufletul ca de niște bucate grase și miezoase și gura mea Te laudă cu strigăte de bucurie pe buze, când mi-aduc aminte de Tine în așternutul meu, și când mă gândesc la Tine în timpul priveghiurilor noctive.” Luați seama la cuvintele: “Mi se satură sufletul... când mi-aduc aminte de Tine în așternutul meu și când mă gândesc.”

David se rugase mai înainte. Acum el adăuga la rugăciune și meditația și spune că atunci când face aceasta “i se satură sufletul.” Pentru el aceasta era “ca niște bucate grase și miezoase”, și lăuda pe Dumnezeu cu bucurie pe buze. În sfârșit sufletul lui a fost mulțumit.

Raportul acesta este de mare însemnătate. Multe suflete ca și David strigă după Viul Dumnezeu. Ei nu sunt mulțumiți. Ei cred că trebuie să fie ceva mai bun decât felul lor de viață. Ei se roagă și se roagă și iar se roagă, dar Dumnezeu pare să fie departe. Nu se descoperă. Din când în când pare că-L zăresc, iar după aceea dispare din nou. E ceva mai bun la îndemână sau aceasta este ce le poate da creștinismul și rugăciunea?

Trebuie să fie ceva mai bun. Și David l-a aflat.

“Mi se satură sufletul.” Cât de minunat să ți se sature sufletul! Și posibilitatea aceasta poate ajunge realitate! David arăta calea când spunea că se poate obține prin aducerea aminte a lui Dumnezeu și prin cugetare. Mulți creștini își aduc aminte de Dumnezeu. Se roagă. Se poate spune că de fapt nimeni nu poate fi copil al lui Dumnezeu și să nu se roage, dar nu sunt mulți cei deprinși cu arta meditației. Ei se roagă, dar nu meditează. Dar și una și alta sunt la fel de importante. Numai după ce la rugăciune s-a adăugat și meditația s-a ajuns în cele din urmă ca sufletul să fie săturat. Se poate întâmpla ca și noi să avem nevoie de aceeași experiență.

Puțini sunt creștinii care meditează. Ei sunt prea ocupați. Munca lor îi stăpânește prea tare. Aleargă de la un lucru la altul, și au prea puțin timp ca să se consfătuiască cu propriul lor suflet sau cu Dumnezeu. E mult de lucru. Dacă nu-și încordează fiecare nerv și nu se frământă în fiecare clipă, li se pare că vor pierde suflete. Ei n-au timp să stea la picioarele Domnului câtă vreme lumea piere. Trebuie să se ridice și să lucreze. Lozinca lor este munca. Sunt cinstiți și credincioși.

TĂCEREA SUFLETULUI

Și cu toate acestea cât de mult pierd și ei și lumea din cauza lipsei lor de meditație! Nimeni nu poate veni grăbit înaintea lui Dumnezeu și apoi tot grăbit să plece și totuși să se bucure de comuniunea cu El. Pacea care întrece orice știință nu sălășuiește într-o inimă care nu-și ia timp de odihnă. “Luați-vă timp pentru a fi sfințiți.” Nu este doar un sentiment. E nevoie de timp pentru a fi sfânt. “Cutremurați-vă și nu păcătuiți! Spuneți lucrul acesta în inimile voastre când stați în pat: apoi tăceți (Oprire)”. (Psalm 4, 4). Cuvântul de pe urmă are nevoie de subliniere. “Tăceți”. Suntem prea neliniștiți. E nevoie să ne deprindem să stăm în tăcere înaintea lui Dumnezeu. E nevoie să tăcem.

“Suflete, așteaptă în tăcere numai pe Dumnezeu”. (Psalm 62, 5). Să pătrundă cuvintele acestea în inima fiecăruia. “Suflete”. Aici se vorbește oricărui credincios “așteaptă în tăcere numai pe Dumnezeu”. Iată o poruncă în același timp și o făgăduință. Așteaptă în tăcere. Așteaptă în tăcere pe Dumnezeu. Așteaptă tu în tăcere pe Dumnezeu. Așteaptă tu în tăcere numai pe Dumnezeu. Iar acela care așteaptă în tăcere numai pe Dumnezeu, la chemarea Lui, nu va fi dezamăgit. Va fi săturat.

Ce minunată chemare este în cuvântul acesta! Te-ai rugat, ai golit inima ta în fața Aceluia care singur înțelege. Nu zi: “Amin” ca apoi să pleci. Dă rîndul lui Dumnezeu. Așteaptă-l numai pe El . Iar în liniștea sufletului, Dumnezeu poate vorbi. El te-a îndemnat să aștepți. Adună-ți tot sufletul înaintea Lui. Așteaptă-l numai pe El. S-ar putea ca Dumnezeu să ți se descopere prin glasul cel blînd . Așteaptă pe Dumnezeu!

Pentru unii creștini aceasta nu este un lucru nou. Ei știu ce înseamnă a avea părtășie cu Dumnezeu. Ei au avut minunate clipe petrecute numai cu El. S-au deprins să aștepte în tăcere. Scumpe au fost apoi descoperirile pe care le-au primit.

Pentru alții, totuși aceasta poate fi o experiență nouă. Ei au învățat să se roage, dar n-au așteptat în tăcere pe Dumnezeu. Meditația, ca parte din rugăciune n-a ajuns să fie pentru ei ceva de preț. Părerile lor este că rugăciunea este alcătuită dintr-o sumă de cuvinte rostite respectuos în fața lui Dumnezeu. Odată cu “Amin” ei pun capăt împărtășirii cu Dumnezeu și s-ar putea ca în adevăr să fie așa, cu toate că Dumnezeu dorește altfel. Amin poate însemna sfârșitul vorbirii omului dar nu ar trebui să fie sfârșitul întrevederii. Dumnezeu ne îndeamnă să așteptăm în tăcere. S-ar putea să dorească să vorbească sau nu. În orice caz trebuie să așteptăm. Și în timp ce așteptăm, Dumnezeu poate găsi de bine să aducă anumite gânduri în sufletul nostru.

Mulți sunt înclinați să vorbească prea mult. Fiecare a avut de a face cu persoane care vin să ceară sfat, dar care de fapt vin numai pentru a-și spune părerile. Par nerăbdători să aibă întrevederea, dar nu prea lasă timp sfatului, deoarece ocupă numai ei tot timpul și par foarte mulțumiți când au terminat de povestit. Dacă se mai și primește oarecare aprobare pentru vederile lor, sunt mulțumiți. Impresia este atunci clară că nu au venit după sfat, ci pentru a face și altora cunoscut părerile lor.

Deseori stau la fel lucrurile și cu rugăciunea. Lucrul cel mai de seamă nu este ca noi să vorbim lui Dumnezeu, ci Dumnezeu să ne vorbească nouă. E drept că Dumnezeu are plăcere ca noi să ne rugăm. Rugăciunile noastre sunt ca o cântare pentru El . Nu-L putem obosi. Și cu toate acestea n-ar fi bine să dăm prilej lui Dumnezeu să comunice cu noi? N-ar fi bine să luăm poziția de ascultători? N-ar fi bine să facem așa cum ni se spune, să așteptăm în tăcere numai pe Dumnezeu? Fără îndoială că Dumnezeu nu ne va face să așteptăm în zadar. Cine n-a simțit puterea minunată a celor câteva clipe după încheierea rugăciunii de binecuvîntare? Cine n-a

simțit prezența lui Dumnezeu în liniștea Sanctuarului? Ar fi mai bine să cercetăm puterea împărăției liniștii. Dumnezeu este acolo.

EXTREME

Totdeauna ne pândește primejdia să cădem în extreme. Unii leapădă sau privesc cu ușurință la învățătura dată în Biblie și se lasă conduși mai mult de impresii. Unii ca aceștia sunt în primejdie. Credem și noi că Dumnezeu va conduce pe cei care vor fi gata să fie conduși, dar nu credem că o astfel de conducere va fi totdeauna în armonie cu cuvântul descoperit al lui Dumnezeu, și în nici un caz nu va contrazice cuvântul scris. Cât de minunat este privilegiul comunicării cu Dumnezeu și cât de minunat este privilegiul meditației! Ne paște primejdia de a fi rău folosite. Îndeosebi cei veniți de curând la credință ar trebui să ia seama. Numai o îndelungată experiență în cele dumnezeiești, sprijinită pe o viață de ascultare de voința lui Dumnezeu, face pe om în stare să judece lucrările minții. Satana este totdeauna gata să șoptească părerile lui și e nevoie de discernământ spiritual pentru a cunoaște al cărui glas ne vorbește. Totuși aceasta nu ar trebui să facă pe cei veniți de curând la credință, să lase la o parte meditația. Departe de așa ceva. Dumnezeu este totdeauna aproape pentru a ajuta și călăuzi și putem avea încredințarea că o oră liniștită petrecută cu Dumnezeu va aduce roade bogate pentru împărăție Noi dăm doar un avertisment unora care ar putea fi mânați de un glas care vorbește sufletului, dar neglijează glasul care vorbește prin cuvânt. În Sanctuarul de pe vremuri, rugăciunea și jertfa erau îmbinate. Jertfa dă dovadă de întristare pentru păcat, de pocăință, mărturisire și îndreptare. Când se așeza mielul pe altar, păcătosul care se pocăia în timpul simbolurilor, se așeza pe sine și tot ce avea pe altar. Aceasta însemna că el primea dreptatea legii, care cerea o viață, însemna consacrarea sa față de Dumnezeu. Lipsită de atitudinea aceasta, jertfa mielului era numai o batjocură. La fel și rugăciunile noastre pot fi o batjocură dacă nu ne abținem de la păcat și nu ne dedicăm pe noi înșine cu totul lui Dumnezeu, dintr-o inimă sinceră. Rugăciunea trebuie să aibă sinceritatea ca temelie și sprijin. Trebuie să fie înrădăcinată într-o pocăință și o sfântă întristare pentru păcat. Trebuie să fie dovedită prin mărturisire și îndreptare. O rugăciune alcătuită în felul acesta nu va rămâne fără răspuns, Dumnezeu este credincios față de Cuvântul Său.

LEGEA

Toate serviciile Sanctuarului erau îndeplinite cu referință la Legea lui Dumnezeu, păstrată în chivot în compartimentul cel mai lăuntric al Tabernacolului. Jertfele erau aduse când legea aceasta era călcată. “Când va păcătui cineva fără voie împotriva vreuneia din poruncile Domnului, făcând lucruri care nu trebuiesc făcute; și anume: “dacă a păcătuît preotul care a primit ungerea și prin aceasta a adus vină asupra poporului, să aducă Domnului un vițel fără cusur, ca jertfă de ispășire pentru păcatul pe care l-a făcut.” (Lev. 4, 2. 3).

Ceea ce făcea necesar sistemul jertfelor era călcarea poruncilor Domnului.” Păcatul împotriva legii lui Dumnezeu pune în mișcare întregul ritual al templului. Păcatul stătea în spatele jertfelor de dimineață și de seară a slujbelor din Ziua de Ispășire, a jertfei de tămâie și jertfelor individuale pentru păcatele personale. Și păcatul este călcarea legii.

Ioan cel iubit a avut o viziune a templului lui Dumnezeu din cer. În templul acela a văzut legea lui Dumnezeu, “Chivotul legământului Său”. (Apoc. 11, 19). Legea deține un loc central atât în sanctuarul de pe pământ cât și în cer. Pentru motivul acesta templul din cer este numit “templul cortului mărturiei”, nu templul tămâierii, al sângelui sau măcar al chivotului. El este templul cortului mărturiei, templul legii lui Dumnezeu. (Apoc. 15, 5).

Cetatea cea mai sfântă din Vechiul Testament, era cetatea în care Dumnezeu alesese să-și pună locuința. Iar locul cel mai sfânt în cetatea aceea îl avea templul. Locul cel mai sfânt în templu era numit Sfânta Sfintelor. Lucrul cel mai sfânt în Sfânta Sfintelor era chivotul în care erau tablele de piatră pe care Dumnezeu scrisese cu degetul Său cele zece porunci, legea vieții, cuvintele lui Dumnezeu. Legea aceasta era centrul în jurul căruia se învârtea întreg serviciul, temeiul și motivul întregului ritual. Fără lege, serviciul din templu ar fi fost fără rost. Legea este o expresie a caracterului, o descoperire a inimii. Din cauza aceasta legea lui Dumnezeu este plină de însemnătate. S-ar putea spune că este o parte din Dumnezeu. Îl descoperă pe El. Este o transcriere a caracterului Său, o exprimare mărginită a ceea ce este nemărginit. În ea ni se dă o

Legea

privire asupra inimii lui Dumnezeu; o privire asupra guvernării Sale. După cum Dumnezeu este desăvârșit și legea lui este desăvârșită. După cum Dumnezeu este veșnic, tot astfel și principiile legii Sale sunt veșnice. După cum Dumnezeu este neschimbător, tot astfel și legea Sa este neschimbătoare. Așa trebuie să fie legea. Legea fiind o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, nu poate fi schimbată dacă nu are loc o schimbare corespunzătoare în Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu se schimbă. “Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb”. (Maleahi 3, 6). La Dumnezeu “Nu este nici schimbare nici umbră de mutare.” (Iacov 1, 17). “El este Același, ieri, azi și în veci”. (Evrei 13, 8).

CELE ZECE PORUNCI

Legea lui Dumnezeu așa cum este cuprinsă în cele zece porunci a fost totdeauna un studiu rodnic pentru copiii lui Dumnezeu. Sunt numeroase referințele biblice cu privire la plăcerea pe care sfinții lui Dumnezeu au aflat-o privind în legea desăvârșită a libertății. În loc să li se pară o povară, li s-a părut o plăcere în cercetarea celor adânci ale lui Dumnezeu. Ascultați pe psalmist: “Iubesc poruncile Tale mai mult decât aurul, mai mult decât aurul curat”. “Învățăturile Tale sunt minunate”. “Poruncile Tale mă fac mai înțelept decât vrășmașii mei, căci totdeauna le am cu mine”. “Sunt mai învățat decât toți învățătorii mei, căci mă gândesc la învățăturile Tale”. “Văd că tot ce este desăvârșit are margini: poruncile Tale sunt fără margini”. (Ps. 119, 127. 129. 98. 99. 96).

Cele zece porunci au fost mai întâi proclamate la muntele Sinai și apoi scrise de El pe două table de piatră. (Exod 20;24, 12, 31. 18). Tablele acestea au fost puse în chivot în Sfânta Sfintelor din Sanctuar, chiar sub capacul ispășirii și acoperit de el. (Exod 25, 16. 21).

Scrierea de pe ele așa cum este redată de Sfânta Scriptură, este următoarea:

1. “Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.”

2. “Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeul Tău sunt un Dumnezeu gelos care pedepsește nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă

urâsc și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.”

3. “Să nu ieși în deșert Numele Domnului Dumnezeului Tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.”

4. “Adu-ți aminte de ziua Sabatului ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău, dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.”

5. “Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.

6. “Să nu ucizi.”

7. “Să nu preacurvești.”

8. “Să nu furi.”

9. “Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.”

10. “Să nu pofțești casa aproapelui tău; să nu pofțești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.”

Cele zece porunci nu sunt niște decrete arbitrare impuse unor supuși care n-au plăcere de ele. Ci sunt legea vieții fără de care este cu neputință existența națională, siguranța personală, libertatea omenească sau însăși civilizația. Lucrul acesta va fi lămurit pe măsură ce înaintăm.

Poruncile sunt împărțite în două părți: cea dintâi – primele patru porunci – arătând datoria omului față de Dumnezeu, iar cealaltă, cele din urmă șase porunci – arătând datoria omului față de semenii săi. Domnul Hristos a recunoscut această împărțire când a spus că cele două porunci mari sunt iubirea față de Dumnezeu și față de om. “Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua asemenea ei, este: să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii.” (Matei 22, 37-40).

Ocazia vestirii de către Dumnezeu a legii Sale la Sinai, a fost încheierea legământului Său cu poporul Israel. Dumnezeu alesese pe Israel ca popor al Său. El îi scosese din Egipt și se pregătea să-i ducă în pământul făgăduit. Le făgăduise să-i binecuvânteze și să facă din ei un neam sfânt

Legea

și o preoție împăratească. Totuși făgăduințele acestea depindeau de primirea lor și de conlucrarea lor. Dumnezeu făgăduise că va face multe pentru ei. Erau și ei gata să iubească pe Dumnezeu și să asculte de El? Erau gata să țină cu credincioșie prevederile legământului? În general ei cunoșteau legea lui Dumnezeu, dar de astă dată Dumnezeu le-o vestește din cer, așa încât nu poate fi nici o îndoială cu privire la ceea ce se poate aștepta de la ei. Sfințenia nu trebuie lăsată pe seama interpretării fiecăruia. Dumnezeu dă o măsură a dreptății. Măsura aceasta este desăvârșită. “Legea este sfântă, dreaptă și bună.” Este o exprimare a voinței lui Dumnezeu față de om. Este o măsură desăvârșită și cuprinde întreaga datorie a omului.

O LEGE FUNDAMENTALĂ

Este un lucru îngrijorător că există creștini care sunt împotriva legii lui Dumnezeu. Ce obiecții ar putea să ridice ei față de o lege care impune iubirea față de Dumnezeu și față de oameni, care muștră răul și încurajează binele? Ce obiecții poate să ridice față de o lege al cărei autor este Iehova, și al cărui scop este sfințenia, și care este așezată în chivotul sanctuarului lui Dumnezeu? S-ar putea ca păcătoșii să i se opună, deoarece dă pe față și osândește păcatul. Dar creștinii stau pe altă treaptă. Împreună cu psalmistul ei strigă: “Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea!” (Psalmi 119, 97).

După cum în general legea este temelia cârmuirii, tot astfel legea lui Dumnezeu este temelia cârmuirii divine. Zece cuvinte scurte, hotărâte, arată întreaga datorie a omului. Ca și o constituție, legea este întreagă, precisă, desăvârșită. Nimic nu i se poate adăuga sau scoate.

Legea este o dovadă de siguranță, statornicie, credincioșie, uniformitate, egalitate. Lipsa legii înseamnă haosul cu toate relele care decurg din lipsa acesteia. Lumea este întemeiată pe lege, de care ascultă universul. Călcarea legii universale înseamnă pieirea creațiunii lui Dumnezeu. Fiecare parte este legată cu toate celelalte părți și ceea ce se petrece într-un loc răsună până la marginile universului. Aceasta face ca legea universală să fie necesară. O singură lege trebuie să domnească oriunde există creațiune. Două legi care s-ar ciocni între ele ar aduce nenorocire.

Legea morală fundamentală a universului este legea lui Dumnezeu

întruchipată din veșnicie în cele două principii ale iubirii de Dumnezeu și a iubirii de oameni. Principiile acestea au fost mărite și aplicate față de omenire și cele zece porunci au fost proclamate pentru îndrumarea omului la muntele Sinai. Ele constituie legea vieții și a existenței. După cum s-a spus mai înainte, ele nu sunt cereri arbitrare impuse de dragul autorității. Ele sunt așa cum Dumnezeu în cunoașterea Lui de mai înainte a văzut că erau necesare dacă oamenii urmau să trăiască laolaltă și societatea omenească să fie posibilă. Și viața oamenilor a dovedit că Dumnezeu are dreptate în înțelepciunea Sa. Lumea a demonstrat că ascultarea de legea lui Dumnezeu este necesară pentru existență și siguranță pentru viață. Ține poruncile lui Dumnezeu și vei trăi; leapădă-le și vei muri.

Neamurile trebuie să priceapă învățătura aceasta. Crima sporește, este agresivă și sfidătoare. Totdeauna au fost oameni stricați, dar niciodată așa de mulți ca acum. Crima este acum organizată, făcând un fel de război societății. În unele cazuri criminalii sunt mai bine organizați și înarmați decât organele puterii, legii și ordinii. Numai în vremea din urmă guvernele și-au dat seama că au de dat piept cu forțe distrugătoare care caută să răstoarne civilizația. Ele fac eforturi să dezlățească răul, dar văd că nu este lucru ușor. Este costisitor, este istovitor; uneori este dezgustător, dar trebuie ajuns la un rezultat favorabil, altfel vine pieirea. Efortul guvernelor de a scoate viciul din rădăcină, de a opri tâlhăriile, de a susține sfințenia vieții de căsătorie, de a impune cinstea în treburile publice și de a apăra proprietatea, este o admitere din partea lor că Dumnezeu are dreptate când spune că omul nu trebuie să mintă, să fure sau să comită adulter; că abaterea de la aceste principii duce la dezastru și dezmembrare și că guvernul este îndreptățit să ia orice măsuri pentru a îndrepta lucrurile.

Toate eforturile care se fac pentru a înlătura crima dau o mărturie puternică despre integritatea și valoarea dăinuitoare a poruncilor lui Dumnezeu. Oameni și guverne învață că crima nu este profitabilă, ea este costisitoare pentru că ruinează și distruge. Aceasta este lecția pe care Dumnezeu dorește ca oamenii să o învețe și ei descoperă în propria lor lucrare cât de prețioasă este legea. Niciodată nu a avut lumea posibilitatea ca acum să-și dea seama cât costă crima, cât costă abaterea de la lege. Lumea dă materialul pentru demonstrație și plătește costul lui. Faptul acesta face ca lecția să aibă un efect și mai mare.

NATURA LEGII

Legea este o exprimare a voinței, naturii și caracterului puterii care cârmuiește. Legea omenească este de cele mai multe ori rezultatul experienței, al unui scop premeditat, întemeiată pe descoperirea a ceea ce este și ceea ce ar trebui să fie și o încercare de a pune pe scurt în cuvinte precise, reguli bune și corespunzătoare în ce privește purtarea și procedarea. Trebuie să aibă voința ca factor de bază și să fie o expresie a voinței și de asemenea a naturii și caracterului legiuitorului; de aceea legea derivă din personalitate și descoperă și definește personalitatea acestuia.

Expresia “legea naturii”, folosită de obicei, ne duce pe o cale greșită și ar trebui folosită numai într-un anumit sens. La drept vorbind, nici nu există lege a naturii ca atare, deoarece natura nu are voință nici cugetare a ei proprie și nici posibilitate de exprimare a voinței sau cugetării. Ceea ce se înțelege în general prin “legea naturii”, este procesul ordonat în care lucrează natura, un fel hotărât de succesiune care poate fi arătat mai dinainte. Creștinul crede că legile naturii sunt legile lui Dumnezeu, o expresie a voinței personale și nu pune pe seama naturii atribute care aparțin numai personalității lui Dumnezeu. A. H. Strong folosește o ilustrație care dă o învățătură însemnată. Când vede creștinul un ax care pune în mișcare o mașinărie complicată și când încercările sale de a cunoaște ce face ca axul să se învâртеască, ajunge la un zid de piatră prin care trece acesta și dincolo de care nu poate vedea și nu poate merge, nu ajunge la concluzia că axul se învâртеște de la sine. Nu poate vedea, nu poate dovedi existența motorului aflat dincolo de zid, care dă axului puterea, dar știe că există. Bunul simț îi spune aceasta. Robul falsei științe vede axul și se minunează de puterea din el. Creștinul vede și el axul, dar vede și ceva mai departe. El vede cele nevăzute și știe că puterea este ascunsă dincolo de ax. Pentru el este un lucru simplu și nu este nimic misterios. Singura lui uimire este că nu toți văd ceea ce lui i se pare ușor de văzut. La fel, prin natură el vede pe Dumnezeul naturii, iar legile naturii sunt pentru el, legile lui Dumnezeu.

Legea lui Dumnezeu este o transcriere a naturii divine și ca atare nu este făcută așa cum “se fac” legile omenești, după cum nici Dumnezeu nu este “făcut.” Fiind o revelație a ceea ce este El, existența ei este la fel cu a lui Dumnezeu. Ea nu se poate schimba după cum nici Dumnezeu nu

se poate schimba. Ea nu este trecătoare, după cum nici Dumnezeu nu este trecător. Ea nu este exprimarea unei voințe arbitrare, ci revelația unei ființe. Nu este pentru împrejurări locale sau anumite, după cum Dumnezeu nu este local. Nu se poate schimba, întrucât reprezintă natura neschimbătoare a lui Dumnezeu. Este neschimbătoare, sfântă și bună, deoarece Dumnezeu este neschimbător, sfânt și bun. Este spirituală, dreaptă și universală. Legea este și trebuie să fie așa, întrucât este o transcriere a naturii lui Dumnezeu.

LEGEA NESCRISĂ

La crearea lor, Adam și Eva aveau o cunoaștere intuitivă a lui Dumnezeu și a voinței Sale. După cum la convertire omul cel nou “este făcut după chipul lui Dumnezeu în neprihănire și în sfințenie” (Efeseni 4, 4), tot astfel și Dumnezeu la început Și-a înzestrat creaturile Sale cu neprihănire și sfințenie. Fiind create după chipul lui Dumnezeu, ei aveau caracteristicile care le influențau purtarea și aducea viețile lor în armonie cu idealul lui Dumnezeu. Aceasta este înțelegerea evidentă a lui Pavel în textul citat și o confirmă declarând că “omul cel nou se înnoiește spre cunoștință după chipul Celui ce l-a făcut.” (Coloseni 3, 10). Punând laolaltă cele două declarații, ni se garantează în concluzie că la început omul avea o cunoaștere intuitivă despre Dumnezeu și avea neprihănire și sfințenie adevărată și că aceste caracteristici sunt cuprinse în conceptul “chipul lui Dumnezeu.”

Nu suntem informați despre întinderea exactă a cunoașterii lui Adam, dar faptul că a fost în stare chiar din prima zi de viață să aprecieze corect animalele care au trecut pe dinaintea lui și să le dea nume, în armonie cu trăsăturile lor specifice, sugerează o cunoaștere mai profundă decât aceea pe care o au oamenii astăzi. Să luăm aminte că în timp ce Adam, după chipul lui Dumnezeu, a fost creat în neprihănire și sfințenie adevărată, i-au fost date daruri care aveau nevoie de confirmare și de o însușire conștientă a lor înainte să devină absolut ale lui și că la un anumit timp trebuiau să fie puse la probă.

Dacă Dumnezeu este dragoste și dacă Adam a fost creat după chipul lui Dumnezeu, tot astfel și principiul călăuzitor care acționa în creaturile Sale trebuia să fie tot dragostea. Când Adam și Eva s-au întâlnit prima oară, n-a fost nevoie să i se spună lui Adam să nu facă Evei nici un rău;

Legea

nici Evei n-a fost nevoie să i se spună să nu se teamă de Adam. Dragostea pe care Dumnezeu o sădise în inimile lor a rezolvat aceste probleme. Dragostea nu face rău aproapelui său și dragostea desăvârșită izgonește frica. N-a fost nici un efort din partea lui Adam și a Evei să se iubească unul pe altul. Aceasta era urmarea naturală a faptului că ei au fost creați după chipul lui Dumnezeu.

Dragostea pe care o aveau în inimile lor îi făcea să iubească atât pe Dumnezeu cât și unul pe altul. Deoarece în dragoste nu este frică, ei se apropiau cu încredere de Dumnezeu și pe măsură ce cunoașterea de Dumnezeu creștea, creștea și dragostea. El o avea în virtutea faptului că era creat după chipul lui Dumnezeu și ea constituia o temelie sigură despre faptul că Dumnezeu putea clădi fericirea omului pe care El urma să așeze legea și profetii.

Apariția păcatului a denaturat concepția omului despre Dumnezeu și a alterat relația cu aproapele. Dar cunoașterea de Dumnezeu și răspunderea omului pentru creaturile Sale, n-a fost niciodată ștersă cu totul din conștiința lui, așa cum se dovedește în căutarea după Dumnezeu printre triburile cele mai înapoiate, și eforturile lor de a stabili o conducere categorică bazată pe drepturile individuale și comune. Aceasta este ilustrată și mai clar printre popoarele civilizate unde legile pentru protecția vieții și a proprietății au fost fără îndoială asemănătoare cu legile lui Dumnezeu pentru oameni. Universalitatea acestui concept confirmă faptul că profund în conștiința omului este sădită o cunoaștere a binelui și a răului și deși această cunoaștere este în unele cazuri foarte limitată și imperfectă, o rămășiță continuă să existe, suficientă să stabilească o răspundere morală și pentru care oamenii vor da socoteală.

Lucrul acesta îl argumentează Pavel în primele capitole din Romani unde spune: “Neamurile măcar că n-au lege (în formă scrisă), fac din fire lucrurile legii” (Romani 2, 16). Argumentul lui Pavel se întemeiază pe faptul că în om este ceva care corespunde și aprobă legea lui Dumnezeu și că deși această cunoaștere este incompletă și insuficientă, este destul ca “cugetul lor și gândurile lor să se învinovățească sau să se dezvinovățească unele pe altele.” (vers. 15). Pavel nu spune că neamurile au legea scrisă în inimă, ci lucrarea legii. Chiar și acest fapt nu trebuie înțeles că toți au toată legea scrisă, ci că în inima oricărui om este destul de mult pentru a-l face răspunzător moral; și că la aceasta ar trebui adăugată mustrea conștiinței.

În acest argument Pavel respinge cu totul afirmația că omul provine dintr-un strămoș animal, așa cum susține teoria evoluționistă.

Din contră, el afirmă că toți oamenii au “din fire” o cunoaștere a faptelor legii “scrisă în inimile lor”; că ceva judiciar, moral în suflet îi face să se acuze sau să se scuze unii pe alții; că în acest proces de auto – judecare, conștiința dă mărturie și că deși n-au o lege își sunt “singuri lege” (vers. 14). Acest motiv interior așa cum îl prezintă Pavel aici, își poate avea originea numai în Dumnezeu. Sedimentele, nămolul și gunoiul nu oferă temei suficient pentru a pune în seama omului ca “din fire” să aibă “lucrarea scrisă în inimile lor” sau ca gândurile oamenilor “să se acuze sau să se scuze unele pe altele”. Un astfel de proces cere o origine divină; iar când Pavel susține că oamenii “fac din fire lucrurile cuprinse în lege”, el ignoră obiceiurile educate și se întoarce la natura pe care omul a avut-o când a fost creat la început de Dumnezeu.

Cunoașterea intuitivă pe care o au toți oamenii despre bine și rău – în grade mult diferite – constituie răspunderea lor morală și aceasta este măsura folosită la judecată. De aici urmează că “toți cei care au păcătuț fără lege vor pieri fără lege, și toți cei ce au păcătuț având lege vor fi judecați după lege.” (vers. 12).

Aceasta ne dă de înțeles că oamenii pot păcătuț fără lege – adică fără cunoașterea legii scrise a lui Dumnezeu. În ce constă atunci păcatul lor? “Cei care n-au lege își sunt singuri lege.” (vers. 13). Conștiința pe care o au oricât de imperfectă ar fi ea, este criteriul care determină vinovăția “în ziua când după evanghelia mea Dumnezeu va judeca lucrurile ascunse ale oamenilor prin Isus Hristos.” (vers. 16). Dacă s-ar spune că Scripturile nu spun că unii ca aceștia vor fi judecați fără lege, răspundem că motivul pentru care ei vor pieri este că au păcătuț; și executarea judecății pentru aceștia fără ca mai întâi să fie judecați nu se potrivește caracterului lui Dumnezeu. Faptul că ei sunt găsiți vinovați presupune cercetare și judecată. Ei “își sunt singuri lege și prin aceasta sunt judecați.”

Dacă s-ar considera că oamenii sunt constituiți astfel încât “din fire” au simțul obligației morale independent de o revelație exterioară, am putea pune pe drept întrebarea dacă acest simț al obligației cuprinde numai a doua tablă a legii – relația omului cu omul – sau se extinde și la prima tablă, relația omului cu Dumnezeu? Sunt oamenii dotați de la natură să aibă sau să acumuleze o cunoaștere de Dumnezeu fără o revelație scrisă?

Pavel răspunde la această întrebare în capitolul 1 din Romani. Aici el declară, fără să ezite că Dumnezeu S-a descoperit în natură astfel încât să fie cunoscut “prin lucrurile pe care le-a făcut” și că “înșușirile nevăzute ale Lui” – puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui – se văd lămurit prin lucrurile pe care le-a făcut.” (Romani 1, 20). Aceste declarații sunt un comentariu inspirat al cuvintelor psalmistului: “Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestesc lucrarea mâinilor Lui.” (Ps. 19, 1). Dar Pavel face un pas mai departe când afirmă că “Dumnezeu le-a fost descoperit în ei și ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le-a fost arătat de Dumnezeu.” (Romani 1, 19). Această vorbire sugerează că Dumnezeu nu numai că S-a descoperit în lucrurile pe care le-a făcut, dar că oamenii le pot studia dacă doresc, și că într-un anumit mod, Dumnezeu a pășit în viețile oamenilor și “S-a descoperit în ei.”, “așa că nu se pot dezvinovăți.” (vers. 20).

Dacă acest argument lasă pe oameni fără scuză, nu trebuie dus prea departe până acolo încât revelația scrisă să nu mai fie necesară. El dovedește mai degrabă că oamenii pot găsi pe Dumnezeu, contemplând lucrurile pe care El le-a făcut, dar mai trebuie recunoscut că aceasta nu este o revelație completă sau perfectă. Cu privire la Decalog, există o excepție cunoscută asupra căreia atragem atenția. Se găsește în porunca a patra.

Nicăieri natura nu prezintă o indicație cu privire la o zi de odihnă. Aceasta se vede numai în legea scrisă a lui Dumnezeu. Oamenii au noțiunea binelui și a răului, iar conștiința lor îi mustră sau îi îmbărbătează. Lucrul acesta pare să nu fie așa în ceea ce privește Sabatul zilei a șaptea. În natură nu este nimeni care să îndrume mintea la ținerea uneia din cele șapte zile, cu atât mai puțin a unei anumite a șaptea zi. Aceasta poate va cere oarecare studii.

Sabatul a fost rânduit cu prilejul creațiunii. A fost “făcut pentru om.” (Marcu 2, 27). Prin propriul Său exemplu, Dumnezeu a sfințit ziua aceea și a binecuvântat-o. Din toate zilele săptămânii El a ales una și a pus-o deoparte pentru folosire sfântă. De aici înainte era binecuvântată între celelalte zile, sfințită de Dumnezeu Însuși.

Alegerea unei anumite zile a săptămânii a fost un act deosebit al lui Dumnezeu care nu poate fi cunoscut decât prin revelație. Natura nu ne dă cheia pentru a ști care zi este Sabatul sau măcar cu privire la Sabat în general. Porunca de a sfinți ziua a șaptea este o rostire a Dumnezeului

suveran, punând la o parte ca sfântă o anumită zi. Chiar dacă ni se pare că este corespunzător ca ultima zi a creațiunii să fie aleasă ca zi de odihnă, se poate înțelege că și miercuria sau oricare zi a săptămânii ar fi putut servi aceluiași scop, dacă creatorul ar fi poruncit astfel. Alegerea zilei a șaptea nu se sprijină pe nimic din natură, ci pe o poruncă hotărâtă a lui Dumnezeu, neîntovărașită de vreo lege elementară sau naturală. Se sprijină doar pe un: “AȘA ZICE DOMNUL!”

Pe lângă legea morală, scrisă a lui Dumnezeu este o lege imprimată în însăși inima fiecărei creaturi morale, nescrisă, dar plină de autoritate. Aceasta a existat înainte de muntele Sinai și este o exprimare și o oglindire a naturii morale a lui Dumnezeu, cu toate că nu este atât de limpede ca legea scrisă. Păgânii “măcar că nu au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta, ei care n-au o lege, își sunt singuri lege; și ei dovedesc că lucrarea legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisește cugetul lor și gândurile lor, care se învinovătesc sau se dezvinovătesc între ele.” (Romani 2, 14. 15).

Această lege nescrisă este atât de plină de autoritate, încât Dumnezeu este îndreptățit când o folosește la judecată. “Toți cei care au păcătuit fără lege vor pieri fără lege; și toți cei ce au păcătuit având lege, vor fi judecați după lege.” (vers. 12). Neamurile fac din fire “lucrurile legii”, adică au un simț lăuntric despre ce e bine și ce e rău și sunt judecați după aceasta. “Aceștia neavând lege sunt ei înșiși lege.” Potrivit cu lumina pe care o au sau pe care ar fi putut să o aibă, sunt și judecați.

Legea aceasta elementară cu toate că nu este scrisă, are toate caracteristicile legii scrise a lui Dumnezeu și în domeniul ei are aceeași autoritate. Nimeni nu poate călca legea naturii și să tragă nădejdea de a scăpa de urmări. Legile naturii nu pot fi modificate și sunt aplicate fără căutare la față. Oricine le calcă, fie print, fie cerșetor trebuie să sufere pedeapsa. Un împărat care urcând pe coasta stâncoasă a unui munte ar călca cu piciorul în gol, va cădea și va fi zdrobit de stânci ca și cel mai umil supus al său. Oamenii au ajuns să fie pătruși de faptul că legea naturală este pururea la fel și și-au pus încrederea în această neschimbare a ei. Ei sunt convinși că legile fizice și matematice nu se schimbă peste noapte. Atunci ei plănuiesc, clădesc, trăiesc și muncesc în dependență de siguranța legii și Dumnezeu nu-i înșeală. Oamenii se pot sprijini pe Dumnezeu și pe legile Lui din natură.

Legea morală nescrisă este tot atât de sigură. Conștiința dă mărturie

Legea

despre existența unei puteri mai pe sus de puterea omului, o putere constrângătoare, o putere căreia aproape nu te poți împotrivi. Este adevărat că întrucât legea morală acționează într-o sferă mai înaltă decât legile fizice, nu s-ar putea să se dea o demonstrație a ei; iar urmările călcării ei poate că nu sunt atât de izbitoare ca în cazul călcării legii fizice, dar cu toate acestea sunt tot atât de sigure.

Nu orice călcare a legii fizice este pedepsită îndată. Un om atinge un cablu prin care trece curent de înaltă tensiune și cade jos, mort. Un altul se abate de la legea ființei sale în ceea ce privește viețuirea și mâncarea și nu simte nici o urmare rea îndată, dar după ani de zile, urmările încep să se vadă și chiar dacă ele pot fi amânate, ele sunt sigure și de neînlăturat. La fel și cu legea morală; urmările abaterilor de la ea pot fi întârziate, dar ele vin fără îndoială. S-ar putea ca în viața aceasta nici să nu se arate, ci pot fi păstrate pentru judecata viitoare. În orice caz, urmările sunt sigure și de neînlăturat – afară de cazul că intervine harul lui Dumnezeu.

E un motiv care face ca Dumnezeu să lucreze în felul acesta. Dacă s-ar fi dat totdeauna pedeapsa imediat, formarea caracterului ar fi fost foarte mult stingherită, dacă nu chiar imposibilă. Fiecare păcat fizic, oricât de mic, are în sine sămânța morții. Dacă moartea aceea ar veni imediat, fără îndoială că persoana aceea n-ar mai avea prilej să tragă învățătură din cele întâmplate, iar alții știind că urmarea neascultării ar fi moartea imediată, ar fi împiedicați să se mai abată nu din principiu, ci de teamă. Pentru a da ocazie oamenilor să se pocăiască de păcatele lor fizice și să facă aceasta neinfluențați de teama morții năprasnice, Dumnezeu trebuie să întârzie cu aplicarea consecinței.

Principiul acesta se potrivește cu atât mai mult la legea morală. Dumnezeu nu trebuie să execute pedeapsa pentru călcarea legii imediat, ca nu cumva să strice planul Său și să nu facă mântuirea imposibilă. Cu toate că uneori este adevărat că “deoarece hotărârea împotriva unei fapte rele nu este îndeplinită cu grabă, inima fiilor oamenilor este îndreptată la rele”, Dumnezeu nu trebuie să execute îndată judecata ca nu cumva să facă mai mult rău decât bine. Dumnezeu știe ce face. El a luat asupra Sa răspunderea de a salva pe oameni și face lucrarea aceasta pe căile cele mai bune cu putință.

Legea scrisă a lui Dumnezeu cuprinsă în cele zece porunci, rezumă toată datoria omului față de Dumnezeu și față de om. Dumnezeu care a

Serviciul în Sanctuar

făcut legea naturii este același Dumnezeu care a făcut cele zece porunci. Amândouă legile sunt date de Dumnezeu și cu toate că se întind în două domenii diferite sunt la fel de obligatorii și nu pot fi călcate fără a aduce cu sine pedeapsa. Legea lui Dumnezeu scrisă pe cele două table de piatră, ca și în inima credinciosului este în armonie cu legea generală și nescrisă a lui Dumnezeu.

SABATUL

Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău, dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.” (Exod 20, 8-11). Dacă cineva care mai înainte n-a cunoscut cele zece porunci s-ar întâlni cu ele pe neașteptate, ar fi deodată șocat de câtă dreptate și de cât bun simț se află în ele. Când citește porunca “să nu furi”, zice că aceasta este o poruncă bună. La fel cu poruncile “să nu ucizi” și “să nu fii desfrânat.” Își va da seama că multe națiuni au porunci asemănătoare și că le-au găsit că sunt necesare și bune. Nu vor fi în stare să găsească nici măcar o greșală în poruncile lui Dumnezeu.

Un singur lucru îl pune totuși în încurcătură. Pentru ce să fie socotită sfântă ziua a șaptea? Ar fi în stare să vadă un motiv pentru celelalte porunci, dar porunca Sabatului i s-ar părea arbitrară. Dintr-un punct sănătos de vedere, fiecare zi a cincea, sau a șasea, a opta sau a zecea, ar fi de același folos. Și oricum, când s-ar putea lua a șaptea parte din timp? Celelalte porunci sunt raționale își va spune el, dar porunca Sabatului este de altă natură. Nu are temelie în natură, nici în raporturile omenești, ci este un decret arbitrar fără motiv îndestulător în ce privește ascultarea sau obligativitatea.

Scriitorul a avut odată ocazia să vorbească cu cineva, cu care ocazie au fost desfășurate argumentele prezentate aici. Persoana în chestiune este bine educată; conversația s-a îndreptat către legea lui Dumnezeu, îndeosebi asupra poruncii sabatului. Argumentația sa a decurs cam în felul următor:

“Apreciez străduințele denominațiunii dumneavoastră de partea legii și a ordinii. Într-un veac ca acesta în care predomină crima și nelegiuirea, trebuie să ne întemeiem pe biserici care să stea tari pentru dreptate. Îmi pare rău să observ că unele biserici nu fac aceasta. Privesc cu ușură

legea lui Dumnezeu și aceasta nu poate face altceva decât să aducă urmări în viața de toate zilele. Dacă cineva poate să-și bată joc de legea lui Dumnezeu fără să sufere vreo pedeapsă, e ușor să se ia o poziție asemănătoare față de legea civilă. Îmi pare bine că dumneavoastră susțineți și legea și Evanghelia. Amândouă sunt necesare.”

“Cu toate acestea este ceva în care cred că greșiți. Dumneavoastră țineți ziua a șaptea și credeți că Dumnezeu cere să faceți aceasta. Cu toate că respect crezul dumneavoastră și cred că sunteți sinceri, cred totuși că sunteți greșiți. Am cercetat într-o oarecare măsură chestiunea aceasta și cred că intenția lui Dumnezeu, poate la fel de bine să fie împlinită în ziua întâia a săptămânii, așa cum o faceți dumneavoastră ținând pe cea din urmă; ar fi și mai ușor pentru dumneavoastră, iar influența va fi și mai mare. Cu toate că în ce mă privește, eu cred că este indiferent dacă țin o zi sau alta sau nici una, onorez pe cei care țin o zi. Cred totuși că sunteți greșiți când credeți că trebuie să țineți ziua a șaptea. Dumnezeu nu vă cere aceasta. Ce ar putea cere cel mai mult, este să țineți o zi din cele șapte zile.”

“Porunca Sabatului se deosebește în natura ei de celelalte porunci. Porunca a patra stă singură ca fiind neîntemeiată pe firea omului, ca celelalte porunci. Dacă un grup de oameni care n-au auzit de cele zece porunci, ar trăi laolaltă, după un scurt timp și-ar face o sumă de legi pentru călăuzirea lor. Neamurile păgâne și triburile sălbatică au legi împotriva hoției, omorului și adulterului. Cred că după un oarecare timp oamenii aceștia sălbatici și-ar făuri o serie de legi în conformitate cu cele zece porunci, dar nu văd cum ar ajunge la o lege a Sabatului. În natură nu se găsește nimic care să-i conducă la așa ceva. Aceasta cred că susține părerea mea că Sabatul nu se sprijină pe o lege naturală, nu este întemeiată pe natura omului așa cum se întâmplă cu celelalte porunci și că oamenii se găsesc în alte relații față de porunca aceasta, de cum se află față de celelalte porunci. Socotesc obligatorii celelalte porunci, dar nu porunca Sabatului.”

La aceasta s-a răspuns în felul următor:

“Fără a admite ca adevăr toate susținerile dumneavoastră, să zicem că porunca Sabatului stă pe o altă temelie decât restul poruncilor și că omul dacă n-ar fi ajutat de revelație, n-ar putea ajunge la credința în Sabatul zilei a șaptea.”

“Faptul că porunca a patra ocupă un loc unic în legea lui Dumnezeu, cred că este admis de cei mai mulți cercetători. Este unica poruncă, care

se ocupă de timp. Se deosebește prin aceea că declară bune anumite lucruri făcute la un timp fixat și aceleași lucruri le declară că sunt rele dacă sunt făcute în alt timp. Creează binele și răul prin definiție, fără vreun motiv evident, care să aibă temelia în natură. În privința aceasta se deosebește de celelalte porunci.”

Chiar porunca aceasta a fost aleasă de Dumnezeu pe vremuri pentru a fi mijlocul de punere la încercare, înainte ca legea să fie proclamată în auzul tuturor de pe Sinai: “Toată adunarea copiilor lui Israel a cârtit în pustia aceea împotriva lui Moise și a lui Aaron. Copiii lui Israel le-au zis: “Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului, când ședeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine de ne săturam? Căci ne-ați adus în pustia aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta.” (Exod 16, 2. 3). Împrejurarea era critică. Trebuia să se facă ceva. “Domnul a zis lui Moise: “Iată că voi face să vă ploaie pâine din ceruri. Poporul va ieși afară și va strânge, cât îi trebuie pentru fiecare zi, ca să-l pun la încercare ca să văd dacă va umbla sau nu după legea Mea.” (vers. 4).

Adunarea și pregătirea pâinii pe care Domnul a trimis-o din cer, a fost punerea lui Israel la încercare, “să văd dacă va umbla sau nu după legea Mea.” În fiecare zi trebuia să adune numai atât cât le trebuia pentru ziua aceea, dar în ziua a șasea trebuia să adune o măsură dublă, pentru a le rămâne și pentru a doua zi, în Sabat. Cu toate că de obicei mana nu ținea mai mult de o zi, Dumnezeu ferea mana de stricăciune în ziua a șasea. Așadar “în ziua a șasea au strâns hrană îndoit” (vers. 22). Moise le-a zis: “Domnul a poruncit așa: mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert, și păstrați până a doua zi dimineța tot ce va rămâne!” Au lăsat până a doua zi dimineța, cum poruncise Moise; și nu s-a împutit, și n-a făcut viermi. Moise a zis: “Mâncați-o azi căci este ziua Sabatului; azi nu veți găsi mană pe câmp. Veți strânge timp de șase zile, dar în ziua a șaptea care este Sabatul, nu va fi.” (Exod 16, 23-26).

În ziua a șaptea unii din popor au ieșit să strângă mană și n-au găsit. Atunci Domnul a zis lui Moise: “Până când aveți de gând să nu păziți legile și poruncile Mele? Vedeți că Domnul v-a dat Sabatul; de aceea vă dau în ziua a șasea hrană pentru două zile. Fiecare să rămână în locul lui și în ziua a șaptea să nu iasă din locul în care se găsește. “Și poporul s-a odihnit în ziua a șaptea.” (vers. 27-30). Dintre toate poruncile Dumnezeu

a ales porunca a patra ca o poruncă de punere la încercare. Când a dorit să-i pună la încercare “ca să vadă dacă vor umbla sau nu în legea Mea”, le-a spus să adune mană pentru fiecare zi, îndoit în ziua a șasea și nimic în ziua a șaptea. Aici era punerea la încercare. Când n-au ascultat, n-au călcat numai Sabatul. Au călcat întreaga lege. “Până când aveți de gând să nu păziți legile și poruncile Mele? A zis Dumnezeu. Nu: “pentru ce nu țineți Sabatul?” Chestiunea era mai cuprinzătoare. Cuprindea întreaga lege. Ținerea Sabatului era punerea la încercare. Dacă o țineau pe aceasta erau ascultători. Dacă o călcau, călcau toată legea.

“Ezechiel se referă la experiența aceasta și la altele de mai târziu, când citează cuvintele lui Dumnezeu ca fiind rostite în pustietate: “Le-am dat și Sabatele Mele ca să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul care îi sfințesc”. (Ezechiel 20, 1. Se spune aici că Sabatele lui Dumnezeu sunt un semn al sfințirii. În versetul 20 Sabatele Domnului sunt numite “un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru.” În primul verset citat, Sabatele sunt numite semne ale sfințirii, în al doilea este numit un semn “că Eu sunt Domnul Dumnezeu.” În amândouă se dă numele de semn.

Este vrednic de luat în seamă în ce împrejurări s-au spus cuvintele acelea. Bătrânii lui Israel venise să întrebe pe Domnul, dar Domnul spusese răspicat că nu se va lăsa întrebat de ei.” (Ezechiel 20, 3). Le vorbise de atâtea ori, dar ei nu voise să asculte. Pentru ce să mai stea de vorbă cu ei, dacă refuzau să facă cele poruncite de El. Erau ca și părinții lor. Părinții nu fusese ascultători și nici aceștia nu dovedeau vreo înclinație să asculte. Când Ezechiel s-a simțit înduișat să mai stăruie pentru ei, Domnul i-a poruncit să le spună lămurit greșeala.

“Pune-le înainte urâciunile părinților lor”, zice Domnul. (vers. 4). Ezechiel face aceasta povestindu-le din nou necazurile pe care le-a avut Domnul când i-a scos din Egipt până când i-a dus în pământul făgăduit și când i-a deprins să țină poruncile Sale, îndeosebi porunca a patra.

“Încă de când erau în Egipt, Dumnezeu le-a poruncit să lepede toți idolii. Ei nu făcuse aceasta. Cu toate acestea, Dumnezeu i-a scos din Egipt și i-a dus în pustiu unde le-a făcut cunoscut Legea Sa. În legea aceasta se scoate la iveală Sabatul, spunând că este semnul Său de sfințire și că dorește ca ei să-l sfințească. “Dar casa lui Israel s-a răzvrătit... Mi – a pângărit peste măsură de mult Sabatele Mele. Atunci am avut de gând să-Mi vărs peste ei mânia în pustie, ca să-i nimicesc.” (vers. 13). Cu toate

acestea Dumnezeu hotărăște să nu-i nimicească. Pe de altă parte socotește că nu-i poate duce “în țara pe care le-o hotărâsem, ... pentru că au pângărit Sabatele Mele.” (vers. 15. 16).

“Dumnezeu îi îndeamnă: “Nu vă luați după rânduilele părinților voștri, nu țineți obiceiurile lor, și nu vă spurcați cu idoli. “Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru; umblați după rânduilele Mele și împliniți-le, sfințiți Sabatele Mele, căci sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru.” (vers. 18-20). Dar fiii s-au răzvrătit... și au pângărit Sabatele Mele. Atunci am vrut să-Mi vărs mânia peste ei, să-mi sting mânia împotriva lor în pustie.” (vers. 21). Dumnezeu a hotărât “să-i împrăstii printre neamuri, și să-i risipesc în diferite țări pentru că n-au împlinit poruncile Mele, și au lepădat învățăturile Mele, au pângărit Sabatele Mele și și-au întors ochii spre idoli părinților lor.” (vers. 23. 24).

De două ori se spune că fiii lui Israel “s-au răzvrătit; au pângărit Sabatele Mele.” În cele din urmă Dumnezeu hotărăște: “Voi deosebi dintre voi pe cei îndărătnici și pe cei ce nu sunt credincioși”, “și nu vor merge în țara lui Israel.” (vers. 38). Legătura dintre cei “îndărătnici” și cei care pângăresc Sabatul pare să fie foarte strânsă.

“Nimeni nu poate citi cu evlavie capitolul acesta fără să ajungă la părerea că Dumnezeu dă o foarte mare însemnătate Sabatului, care este un semn, un mijloc de punere la încercare și este ales mai pe sus de celelalte porunci ca dovadă de ascultare.” Îi văd dacă umblă în legile Mele sau nu. “Ținerea Sabatului este dovada. Este semnul sfințirii. Este semnul că “Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.”

Pentru ce a ales Dumnezeu porunca Sabatului ca mijloc de încercare, în loc de oricare altă poruncă? Admițând că Sabatul se sprijină doar pe un “așa zice Domnul”, înseamnă că în felul acesta i s-a dat o întâietate și o deosebită însemnătate. Celelalte porunci sunt întemeiate nu numai pe decretul divin, ci și pe natura omului, ca o parte din legea naturală sau elementară. E deosebită o singură poruncă dintre celelalte pentru a fi pusă la încercare, ca semn, că dacă o persoană ascultă de aceasta este în armonie cu întreaga lege.

E ca și cum bunul Dumnezeu ar zice cu privire la celelalte nouă porunci: “Le-am dat Legea Mea, am scris-o în inima lor, este însemnată pe fiecare fibră a făpturii lor, ei cunosc din instinct ce este bine și ce este rău. Însăși conștiința lor le arată că legea este adevărată. Cu toate acestea mai e nevoie de ceva. Legea este atât de lămurită, este atât de ușor de

văzut că toate aceste porunci fundamentale sunt necesare pentru pace și viață, încât oamenii vor fi amăgiți să nu le ia ca fiind de natură divină. Unii vor susține că cele nouă porunci sunt atât de vitale și evidente, fără să fi fost ajutați de puteri divine; oamenii ar fi fost în stare să facă o lege asemănătoare cu Legea Mea. Ei se vor mândri că în decursul veacurilor au ajuns prin experiență la concluzia că nu este bine să furi, să minți sau să omori și s-au elaborat legi asemănătoare cu privire la chestiuni de felul acesta și susțin că aceste legi nu sunt de natură divină, ci sunt rezultatul experienței oamenilor și sunt deplin înrădăcinate în neamul omenesc. Plini de încredere vor prezenta neamuri și triburi care veacuri întregi au fost departe de civilizație și cu toate acestea au rânduieli care corespund la multe părți din lege. Ei vor susține că aceasta este o dovadă că și fără a fi ajutat de o putere divină, omul poate prezenta o copie a legii Mele. Ei vor zice că legea nu este de natură divină, că oamenii se țin de o lege pe care propria experiență îi învață că e necesar să o țină pentru binele neamului omenesc.”

Bunul Dumnezeu zice mai departe: “Voi pune ceva în legea Mea care să nu fie întemeiat pe legea naturală sau elementară; care nu are nimic corespunzător în natură, care să fie o poruncă hotărâtă, ... și pentru care ei să nu poată afla alt motiv decât porunca Mea. Pentru celelalte porunci oamenii pot avea un motiv. Dar pentru această poruncă nu vor avea decât cuvântul Meu. Dacă ascultă de ea, ascultă de Mine. Dacă o leapădă, pe Mine Mă leapădă. Voi face din porunca aceasta un mijloc de punere la încercare, dacă vor ține sau nu Legea Mea. Voi face din ea un semn că Eu sunt Domnul.”

“Voi face Sabatul și le voi cere să-l păzească. Nimic pe lume nu arată că există un Sabat de odihnă. Dacă vor ține porunca Sabatului, o vor face pentru că Eu am poruncit. Voi face din ea un mijloc de punere la încercare și le voi spune aceasta. Aceasta va dovedi dacă umblă sau nu în legile Mele. Sabatul va fi semnul Meu, dovada ascultării față de Mine. Ziua a șaptea, nu oricare zi a săptămânii. Cine o leapădă, leapădă nu numai Sabatul, ci întreaga lege. Mai mult, dacă leapădă ziua a șaptea, pe Mine Mă leapădă. Ținerea zilei a șaptea este semnul că Mă primesc ca Dumnezeu al lor.

În decursul timpului se vor ridica oameni care vor spune că sunt religioși, dar care de fapt se sprijină numai pe propria lor pricepere. Mulți vor respinge cele spuse cu privire la creațiune și pe Dumnezeu Creator,

Sabatul

punând în schimb teoriile lor cu privire la modul cum s-au întâmplat lucrurile. Chiar dacă ei n-au fost prezenți la creațiune, când am făcut totul prin cuvânt, ei se vor exprima în chip savant cu privire la cum s-a întâmplat aceasta, lepădând cele spuse de Mine despre acest eveniment. Unii dintre ei Mă vor lepăda cu hotărâre; alții vor spune că cred în Mine și cu toate acestea dacă se ivește vreun conflict între născocirile lor și cuvântul Meu, vor lepăda cuvântul Meu și vor primi propriile lor teorii. Lepădând raportul creațiunii, fără îndoială că vor lepăda monumentul amintitor al creațiunii, Sabatul. Ei nu pot primi ceea ce rațiunea lor nu poate admite. Propria lor minte este izvorul final al autorității. Le voi da un mijloc de punere la încercare pentru a dovedi dacă cred în Mine sau nu. Îi voi pune la încercare pentru a vedea dacă umblă în legile Mele. Dacă vor primi semnul Meu, proba Mea, Sabatul Meu, ei vor recunoaște prin această primire, o inteligență superioară celei a lor. Dacă leapădă Sabatul, pe Mine Mă leapădă. Voi face din Sabat un mijloc de punere la încercare.

“Oamenii vor înțelege provocarea. Nu vor fi în stare să se strecoare pe alături. Vor vedea lămurit că prin primirea Sabatului, vor primi cuvântul Meu, prin credință și nu prin propria lor cugetare. Ținerea Sabatului se întemeiază numai pe credință. Oamenii nu pot ajunge la concluzia Ținerii Sabatului pe baza experienței și cercetărilor omenești. Dacă vor primi Sabatul, îl vor primi din cauza credinței lor în Mine.”

“Cel rău, vrăjmașul Meu, va face toate eforturile pentru a nimici credința poporului Meu. Va căuta să falsifice lucrarea Mea. El va susține o altă zi de odihnă și va face ca ea să fie mai convenabilă și mai populară decât ziua pe care am ales-o Eu la creațiune. El va izbuti pe lângă mulți oameni care-l vor prefera pe el în locul Meu. Va aduce o provocare zilei Mele de odihnă și va strânge pe oameni sub steagul său. Oamenii vor avea de făcut o alegere hotărâtă. Va fi vorba de Sabatul Meu și de cuvântul Meu și pe de altă parte de celălalt Sabat al vrăjmașului Meu. Eu am semnul Meu. El îl are pe al său. Fiecare va trebui să aleagă sub care steag vrea să fie.

“Cunoscând sfârșitul de la început am ales cu voie Sabatul ca probă pentru a pune la încercare pe oameni, dacă vor asculta sau nu de legile Mele. Pentru motivul acesta am așezat-o în mijlocul legii Mele. Aceasta și explică motivul pentru care am ales să nu o pun în legătură cu legea naturală. Este absolut singură și se sprijină numai pe cuvântul Meu. Am

făcut din ea porunca de punere la încercare. Este semnul Meu.”

Nu vrem să susținem că bunul Dumnezeu a avut un șir de gânduri ca acestea mai sus sugerate. Pentru destule motive însemnate El a dat Sabatul ca semn, ca mijloc de punere la încercare.

Credem că putem vedea și noi oarecare motive. Se cuvine să trecem cu toată inima de partea lui Dumnezeu în lucrul acesta destul de important.

Porunca Sabatului are o influență vitală asupra lucrării de ispășire. Sângele era stropit în serviciul Sanctuarului în legătură cu călcarea legii. Omul avea nevoie de ispășire când făcea “împotriva uneia din poruncile Domnului lucruri care nu trebuiesc făcute”. (Lev. 4, 27). Nu cumva călcarea poruncii Sabatului este ceva săvârșit împotriva uneia din porunci? Numeri 15 ne dă în privința aceasta o învățătură.

Domnul, vorbind lui Israel zicea: “Dacă păcătuiți fără voie și nu păziți toate poruncile pe care Domnul le-a făcut cunoscut lui Moise, Domnul... va ierta întregii adunări a copiilor lui Israel și străinului care locuiește în mijlocul lor, căci tot poporul a păcătuit fără voie.” (Numeri 15, 22-26). Orice păcat pe care Israel sau străinul l-ar fi făcut din neștiință putea fi iertat. “Atât pentru cel născut dintre copiii lui Israel, cât și pentru străinul care locuiește în mijlocul lor, să fie aceeași lege atunci când va păcătui fără voie.” (vers. 29). Dacă cineva păcătuia cu voință, el era altfel tratat. “Dar dacă cineva fie băștinaș, fie străin, păcătuiește cu voie hulește pe Domnul; acela va fi nimicit din poporul Său, căci a nesocotit cuvântul Domnului și a călcat porunca Lui. Va fi nimicit și își va lua astfel pedeapsa pentru nelegiuirea lui.” (vers. 30. 31).

Ilustrația care urmează arată ce înseamnă a păcătui “cu voie”. Un om a fost găsit strângând lemne în ziua Sabatului. Conducătorii nu știau ce au de făcut și l-au aruncat în temniță, căci nu se spusese ce să-i facă.” (vers. 34). Domnul nu i-a făcut să aștepte multă vreme. Domnul a zis lui Moise: “Omul acesta să fie pedepsit cu moartea. Toată adunarea să-l ucidă cu pietre afară din tabără. Toată adunarea l-a scos afară din tabără și l-au ucis cu pietre; și a murit așa cum poruncise lui Moise Domnul.” (vers. 35. 36).

Dumnezeu vestise lui Israel poruncile Sale. El le spusese să-și aducă aminte de ziua Sabatului. Le spusese că aceasta era dovada că ei vor umbla sau nu în legile Sale. Nu era nici o scuză. Când omul acesta s-a dus să adune lemne în ziua Sabatului nu era în necunoștință. Era un rebel. El “a disprețuit cuvântul Domnului.” A călcat poruncile Sale. Pentru el era o singură lege. Păcătuise cu voie.

Sabatul

“Una este ca oamenii de pe pământ să cugete cu ușurătate la schimbarea zilei de Sabat. Altceva este să se atingă de legea veșnică a lui Dumnezeu, care este temelie tronului Său din cer. Poruncile acestea sunt motivul și temelul ispășirii. O copie a lor se păstrează în chivotul cel sfânt din Sfânta Sfintelor din Sanctuarul pământesc. Numai marele preot putea să intre în Sfânta Sfintelor. Legea era însăși temelie și tronul guvernării lui Dumnezeu. Când cu un anumit prilej un om a atins chivotul a fost lovit fără întârziere. (1 Cronici 13. 9-10). Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi băgat mâna în chivot și ar fi încercat să schimbe scrisul de pe table? Cu toate acestea se găsesc oameni, care lipsiți de evlavie, cred că lucrul acesta este posibil! Ei pierd din vedere sfințenia lui Dumnezeu și a legii, fără a mai aminti faptul că este cu neputință de schimbat ceea ce a fost săpat în piatră și aceasta de însuși degetul lui Dumnezeu.

Se poate ca legea care este fundamentul ispășirii și care a făcut necesară moartea Domnului, să fi fost schimbată? Dacă porunca Sabatului s-a schimbat, nu s-au schimbat și altele? A murit Hristos pentru un anumit lucru în Vechiul Testament și pentru un altul în Noul Testament? A cerut Dumnezeu pedeapsa cu moartea a celui care de bună voie călca Sabatul cu o zi înainte de moartea Domnului Isus Hristos pe cruce și nu a mai făcut lucrul acesta și a doua zi? Sau a fost o vreme neutră în ce privește pedeapsa cu moartea? S-ar putea ca între creștini să fie multe păreri deosebite; poate să fie deosebire de vederi în ceea ce privește nevoia de ispășire. Mai este Domnul Hristos Marele nostru Preot? Dacă mai este, în ce privință mai face ispășire? Se mai află legea sub capacul ispășirii de pe chivot?

Dacă nu mai există legea, ispășirea ajunge o înșelăciune, iar întruparea lui Hristos o fabulă pioasă; moartea Lui ar fi o aplicare a dreptății, iar Ghetsemani o tragedie. Dacă legea – sau oricare din porunci – poate fi călcată fără ca omul să fie prin aceasta vinovat de moarte; dacă legea a fost desființată sau preceptele ei schimbate; dacă legea așa cum a fost dată de Dumnezeu a încetat să mai fie măsură la judecată, atunci moartea lui Hristos nu mai are nici un rost. Tatăl însuși încetează să mai fie întruparea dreptății și a judecății, iar Hristos nu poate scăpa de învinuirea că este părtaș la o înșelăciune. Să strige toți creștinii împotriva unei asemenea învățături! Dacă legea este nimicită nu mai este nevoie de ispășire, nici de Hristos. Să rămână vii realitățile în mintea tuturor; Hristos a trăit, a suferit, a murit și a înviat pentru noi. Noi am păcăuit, am călcat

Serviciul în Sanctuar

legea și eram sortiți morții. Hristos ne-a mântuit, nu desființând legea – pentru că atunci nu era nevoie să moară – ci murind pentru noi și prin aceasta întărind pentru veșnicie legea și cerințele legii. Acum slujește cu scumpul Său sânge pentru noi în Sanctuarul ceresc. El este Avocatul, siguranța, Marele nostru Preot. El este Același ieri, azi și în veci. Prin har suntem mântuiți.

ULTIMA LUPTĂ

In Daniel 8, 14 este un cuvânt care atrage atenția noastră. “Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți, apoi sfântul locaș va fi curățit.”

Orice cuvânt cu privire la Sanctuar este însemnat. Așa stau lucrurile în deosebi cu textul citat mai sus. El ne spune că la un anumit timp sanctuarul trebuie să fie curățit. Este ceva neobișnuit, deoarece sanctuarul pământesc era curățit în fiecare an în Ziua Ispășirii. Atunci pentru ce este nevoie de două mii trei sute de zile, ca abia atunci să aibă loc această curățire specială?

Capitolul 8 din Daniel cuprinde o proorocie însemnată. El descrie o viziune pe care a avut-o Daniel cu privire la berbec și țap:

“În anul al treilea al domniei împăratului Belșatar, eu, Daniel am avut o vedenie, afară de aceea pe care o avusesem mai înainte. Când am avut vedenia aceasta mi s-a părut că eram în capitala Susa, în ținutul Elam; și în timpul vedeniei mele mă aflam lângă râul Ulai. Am ridicat ochii, m-am uitat și iată că într-un râu stătea un berbec care avea două coarne; coarnele acestea erau înalte, dar unul era mai înalt decât celălalt și cel mai înalt a crescut cel din urmă.

Am văzut cum berbecul împungea spre apus, spre mieznoapte și spre miezăzi. Nici o fiară nu putea să-i stea împotrivă și nimeni nu putea să scape pe cine îi cădea în mână; căci el făcea ce voia și a ajuns puternic. Pe când mă uitam cu băgare de seamă, iată că a venit un țap de la apus și a cutreierat toată fața pământului fără să se atingă de el; țapul acesta însă avea un corn mare între ochi. A venit până la berbecul care avea coarne și pe care-l văzusem stând în râu și s-a repezit asupra lui cu toată puterea. L-am văzut cum s-a apropiat de berbec, s-a aruncat încruntat asupra lui, a izbit pe berbec și i-a frânt amândouă coarnele fără ca berbecul să i se poată împotrivi; l-a trântit la pământ și l-a călcat în picioare și nimeni nu a scăpat pe berbec din mâna lui. Țapul a ajuns foarte puternic, dar când a fost puternic de tot, i s-a frânt cornul cel mare. În locul lui au crescut patru coarne mari, în cele patru vânturi ale cerurilor. (Daniel 8, 1-8).

Interpretarea este dată în versetele 20 și 21: “Berbecule pe care l-ai văzut, cu cele două coarne, sunt împărații mezilor și perșilor. Țapul este împărăția Greciei și cornul cel mare dintre ochii lui, este cel dintâi împărat.”

Comentatorii sunt de aceeași părere că “cornul cel mare”, este Alexandru cel Mare. Pe când încă “a fost puternic de tot, i s-a frânt cornul cel mare.” (vers. 8). În locul lui s-au arătat alte patru coarne, arătând împărțirea Greciei în patru la moartea lui Alexandru cel Mare. (vers. 22).

CORNUL CEL MIC

Partea din profeția care ne interesează în mod deosebit începe cu versetul 9. “Dintr-unul din ele a crescut un corn mic, care s-a mărit nespus de mult spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea minunată. S-a înălțat până la oștirea cerului, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele și le-a călcat în picioare. S-a înălțat până la oștire, la căpetenia ei, i-a smuls jertfa necurmată și i-a surpat locul locașului său celui sfânt Oastea a fost pedepsită din pricina păcatului săvârșit împotriva jertfei necurmăte. Cornul a aruncat adevărul la pământ și a izbutit în ce a început. Am auzit pe un sfânt vorbind și un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmăte și despre urâciunea pustiirii? Până când va fi călcat în picioare sfântul locaș și oștirea? Și el mi-a zis: “Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți, apoi sfântul locaș va fi curățit!”

Se vede lămurit că profeția se învârtește în jurul cornului mic, care s-a mărit nespus de mult. Alexandru este “cornul cel mare” (Daniel 8, 21). Puterea reprezentată prin cornul cel mic a început pe neobservate și a ajuns de s-a mărit nespus de mult. Este bine să vedem ce face acest corn mic. “Va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților”. (vers. 24). Lucrul acesta va izbuti nu prin război, ci prin pace. Este înțelept și viclean avându-și metodele sale (vers. 25). Este tare dar nu prin puterea lui “și va izbuti ce a început.” (vers. 24, 12). Este o putere îngâmfată deoarece “inima i se va îngâmfă” și se va înălța “până la căpetenia oștirii” (vers. 25, 11). Este o putere persecutoare deoarece nimicește “pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților” și o “întreagă oaste” îi este dată pentru a fi călcată în picioare” (vers. 24, 13). Susține învățături mincinoase și aruncă “adevărul la pământ” (vers. 12). Se luptă împotriva adevărului; sanctuarul

este “trântit” și “călcat” în picioare din “pricina nelegiurii” (vers. 11-13). Culmea este atinsă atunci când se ridică la Domnul Domnilor. “Apoi este zdrobit fără ajutorul vreunei mâini omenesti” (vers. 25). Când a văzut Daniel această vedenie “a stat leșinat și bolnav mai multe zile”. “Era mâhnit de vedenia aceasta și nici el și nici alții nu o puteau pricepe.” (vers. 27).

Ne interesează mai mult timpul amintit în versetul 14. Convorbirea dintre cei doi îngeri era fără îndoială în folosul lui Daniel. Vedenia cu berbecul și cu țapul pare să ne fie povestită numai cu scopul de a ajunge la povestirea despre cornul cel mic, care “a ajuns nespus de mare.” Când a văzut Daniel persecuțiile săvârșite de puterea aceasta și cum va izbuti pe căi viclene și se va înălța și va nimici, fără îndoială, s-a întrebat cât va ține aceasta. În convorbirea dintre cei doi îngeri i se spune că va fi o perioadă de două mii trei sute de zile, timp în care “sfântul locaș și oștirea vor fi călcate în picioare”, iar “puterea aceasta va izbândi.”

Cum s-ar putea ca puterea aceasta să ajungă nespus de tare, dar nu prin puterea sa? Pare să fie aici o contradicție. Cum “să doboare la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele” și “să le calce în picioare”? Cum să “arunce adevărul la pământ” și “să izbutească” în astfel de fapte? Toate acestea urma să le facă (vers. 24, 10-12, 25). Daniel era uimit și nu înțelegea vedenia.

Dar el era mai mult decât uimit. Când a văzut ce va face această putere sfântului locaș, religiei poporului lui Dumnezeu și adevărului, a “fost bolnav mai multe zile.” (vers. 27). Iată o putere hulitoare care încerca să persecute pe poporul lui Dumnezeu și să nimicească adevărul și totuși să izbutească. Însuși sfântul locaș și adevărul urmau să fie călcate în picioare. Unica rază de speranță în întreaga viziune era cu privire la timp. Sanctuarul și adevărul nu urmau să fie călcate în picioare pentru totdeauna. Adevărul trebuia să-și revină cu timpul, avea să fie răzbunat. La finele celor două mii trei sute de zile, sfântul locaș trebuia să fie curățit. Poporul lui Dumnezeu trebuia să caute la timpul acesta.

DANIEL SE ROAGĂ

Lucrul acesta nu mulțumea totuși pe Daniel. Ce însemnau cele două mii trei sute de zile? Când sfârșeau? Nu pricepea. A început să cerceteze cu mai multă râvnă decât înainte. Cercetarea aceasta l-a făcut să înțeleagă

“din cărți că trebuie să treacă șaptezeci de ani peste dărâmăturile Ierusalimului, după numărul anilor despre care vorbise Domnul către proorocul Ieremia”. Daniel 9, 2. Dar încă nu avea lumină cu privire la cele două mii trei sute de zile. Avea vreo legătură cu sfârșitul celor șaptezeci de ani? Poate că începeau când se sfârșeau aceștia? Nu știa. Și în felul acesta s-a îndreptat către rugăciune. Trebuia să primească lumină cu privire la aceasta.

Unii comentatori susțin că cornul cel mic care s-a făcut nespus de mare, reprezintă domnia Seleucizilor, îndeosebi sub regi de felul lui Antioh Epifanul și Antioh cel Mare. Antioh Epifanul, despre care mulți cred că este amintit în chip deosebit, era un persecutor. S-a amestecat în serviciile sfântului locaș, dar nu era mai ceva decât alții pentru a fi vrednic de atenția care se dă cornului mic în viziune. El și-a jucat partea sa mărunță din dramă câțiva ani și a trecut fără a lăsa urme așa cum a lăsat Alexandru cel Mare și ar fi rămas pentru totdeauna ascuns printre domnitorii mărunți dacă n-ar fi fost strădania comentatorilor de a-i da un loc de frunte nemeritat.

Viziunea din capitolul 8 din Daniel nu este o viziune izolată. Despre Medo-Persia și Grecia nu se vorbește aici pentru prima dată. Capitolul 7 se ocupă de un subiect înrudit și prezintă fiarele care reprezintă Medo-Persia și Grecia și la fel se referă și la cornul cel mic. Profetul zice: “M-am uitat cu băgare de seamă la coarne, și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor, și dinaintea acestui corn au fost smulse trei dintre cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om, și o gură care vorbea cu trufie.” (Daniel 7, 8). Cornul acesta a pus pe gânduri pe Daniel. El dorea să afle mai mult despre cornul “care avea ochi, o gură, care vorbea cu trufie și avea o înfățișare mai mare decât celelalte coarne”. (vers. 20). El a văzut mai mult și anume că acest corn “va rosti vorbe de hulă împotriva Celei Prea Înalt, va asupra pe sfinții Celui Prea Înalt, și se va încumeta să schimbe vremurile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremi și o jumătate de vreme” (vers. 25). În cele din urmă “va veni judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna.” (vers. 26). Capitolul 7 se încheie prin cuvintele: “Aici s-au sfârșit cuvintele. Pe mine, Daniel m-au tulburat nespus de mult gândurile mele și mi s-a schimbat culoarea feței; dar am păstrat cuvintele acestea în inima mea.” (vers. 28). Se observă că acest capitol se ocupă în general cu aceleași evenimente ca și profeția din Daniel capitolul 8.

Daniel era tulburat de ceea ce văzuse. În capitolul 7 fusese adus față în față cu o putere care nimicea pe sfinții Celui Atotputernic, care vorbea lucruri mari împotriva lui Dumnezeu, care gândea să schimbe timpurile și legile; care se deosebea de ceilalți împărați (vers. 24) și care în cele din urmă trebuia să fie nimicită. Puterea aceasta era “care avea ochi ca ochii de om și o gură care rostea vorbe mari”. Cine putea să fie puterea aceasta? Daniel se frământa în el și era tulburat. “M-au tulburat nespuse de mult gândurile mele; mărturisea el.” (vers. 28). Dar păstra totul în inima sa. Știa că Dumnezeu mai are lumină de dat. “Aici s-au sfârșit cuvintele”, zicea el. Cuvântul “aici” are un rost anumit. “Aici s-au sfârșit cuvintele” zicea el și nu “acesta este sfârșitul cuvintelor.” Adică: “Aici se pune un capăt cuvintelor deocamdată. Mai sunt și altele care trebuie să vină. Ne oprim de astă dată, dar mai sunt altele care au să vină. Aceasta vrea să spună cuvântul “aici”. Și au venit și altele. Capitolul al optulea se ocupă de aceeași putere, iar capitolul nouă are noi explicații.

PAPALITATEA

Este cu neputință să ne zugrăvim cornul cel mic din Daniel 7 ca fiind Antioh Epifanul sau oricare alți Antiohi. Aproape toți comentatorii protestanți din vechea școală sunt de acord punând aceasta pe seama papalității, în care se vede că-și află o deplină realizare. Cum ar putea fi adevărat că Antioh Epifanul “a făcut război sfinților și i-a biruit, până ce a venit Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Prea Înalt, și a venit vremea, când sfinții au luat în stăpânire împărăția?” (Daniel 7, 21. 22). Antioh a murit demult. El a domnit doar un timp scurt. Despre ce altă putere este adevărat că a făcut război sfinților Celui Prea Înalt decât de papalitate, sau care altă putere a încercat să schimbe timpurile și legile? Viclenia, istețimea, metodele cuprinzătoare ale papalității nu sunt ele bine exprimate prin “cornul care avea ochi ca ochii de om și o gură care rostea lucruri mari?” (Daniel 7. 8). Credem că stăm pe terenul exegezei sănătoase când susținem că cornul cel mic din Daniel 8 este Roma, mai întâi păgână, mai apoi papală și că cornul cel mic din Daniel 7 este papalitatea.

Reflecțiile noastre de până acum ne vor ajuta în încercarea noastră de a preciza însemnătatea celor două mii trei sute de zile din Daniel 8, 14. Ele se arată în mijlocul profeției care se ocupă de o putere care a

existat un timp mai îndelungat decât oricare putere de pe pământ. Întrucât aceasta face parte din profeție, fără îndoială aici este vorba despre un timp profetic. În cazul acesta cele două mii trei sute de zile reprezintă două mii trei sute de ani, așa cum interpretarea profetică bine întemeiată ne-o spune: “Ți-am pus un an pentru fiecare zi.” (Ezechiel 4, 6).

Dacă primim părerea că cornul cel mic din Daniel 8 se referă la Roma imperială, la biserica romano-catolică, datoria ce ne revine este de a descoperi legătura dintre ea și sfântul locaș, așa cum se amintește în Daniel 8, 14. Vom porni la studierea acestui lucru.

Biserica romano-catolică este o încercare de a restabili vechea teocrație a lui Israel cu serviciul sanctuarului. Ea și-a însușit ritualul iudaic la care s-au adăugat ceremonii păgâne. Are un serviciu în sanctuar bine încheiat cu preoții lui, cu mare preot, leviți, cântăreți și învățători. Are un serviciu al jertfei care culminează în liturghie, cu ritualul însoțitor și cu aducerea jertfei de tămâie. Are zilele lui mari croite după obiceiul iudaic. Își are sfeșnicele, altarul de tămâiere, masa cu pâine și jertfelnicul ei cel mare. Ligheanul cu apă este la vedere; se ține liturghia zilnică. Paralela între vechea religie iudaică și religia romano-catolică este aproape completă.

Toate acestea nu ar avea prea mare însemnătate dacă n-ar urmări să umbrească adevărata lucrare a Domnului Hristos din sanctuarul ceresc. La scurtă vreme după ce s-a încheiat Vechiul Testament, când Domnul Hristos a început lucrarea Sa în sanctuarul ceresc, planul lui Dumnezeu era ca serviciile din sanctuarul de pe pământ să înceteze. Perdeaua din templu a fost ruptă în două, iar mai târziu însuși sanctuarul a fost dărâmat dovedind încetarea serviciului pe pământ și inaugurarea serviciului în cer. Domnul Hristos a intrat într-un locaș care nu era zidit de om. A intrat chiar în cer pentru a mijloci acolo pentru noi. Oamenii sunt invitați să vină la El și să primească iertare. Serviciile din sanctuarul pământesc au pregătit pe oameni să privească la adevăratul sanctuar din cer. A venit timpul să aibă loc schimbarea.

O INSTITUȚIE RIVALĂ

Biserica catolică nu reușește să înțeleagă sau să prețuiască lucrarea Marelui Preot de sus din cer. Nu înțelege că serviciul în sanctuarul pământesc nu mai este de nici un folos. A reșus în funcțiune vechile

ceremonii și s-a străduit să aducă pe oameni înapoi la un ritual ce nu-și mai are rostul și a izbutit în mare măsură să facă lucrul acesta. “Toată lumea se minuna după fiară.” (Apoc. 13, 3).

Aceasta după cum s-a mai spus, tindea să umbrească lucrarea Domnului Hristos. Oamenii au pierdut cunoștința despre sanctuarul ceresc și despre lucrarea lui Hristos acolo. Atenția lor a fost atrasă spre o lucrare rivală a pretinsului Său vicar pe pământ. În timp ce Hristos din cer iartă păcatele, preotul de pe pământ pretinde că face și el la fel, iar condițiile puse de preot pentru iertarea păcatelor sunt mai ușor de îndeplinit decât condițiile Domnului Hristos. Oamenii uită cu totul că este un sanctuar în cer, că adevărul a fost trântit la pământ. Veac după veac a trecut, iar biserica a ținut pe oameni în întuneric desăvârșit cu privire la lucrarea prea însemnată care are loc în ceruri, în timp ce își vântură propriile ei mărfuri și face negoț cu tot ce este mai sfânt.

Papalitatea a ajuns în felul acesta un adevărat concurent, un rival al Domnului Hristos. A încercat să-L înlocuiască în mintea oamenilor și până la o anumită măsură a izbutit. Datoria bisericii, dată de Dumnezeu este de a atrage atenția la Hristos, la adevăr. Este unealta aleasă de Dumnezeu să învețe pe oameni. Când s-a înălțat Domnul Hristos la cer, pentru a începe slujba în sanctuarul de sus, a revenit bisericii datoria și privilegiul de a vesti aceasta până la marginile pământului. De aici înainte nu mai era nevoie de jertfe pământești. Aceasta ținea de vechea dispensațiune. Încetase și preoția levitică. Perdeaua fusese sfâșiată, iar pentru om se deschisese o cale nouă și vie. Omul avea intrare liberă la Dumnezeu și se putea înfățișa plin de încredere la tronul harului fără mijlocitor pământesc. Tot poporul lui Dumnezeu ajunsese o preoție împărătească și de aici înainte nu mai era nevoie ca un om să se așeze între semenul său și Făcătorul lui. Calea de intrare era deschisă pentru toți.

SANCTUARUL ADEVĂRAT

Că papalitatea a ajuns un rival, un concurent al Domnului Hristos, nu este doar o figură de vorbire. Să cercetăm starea de fapt. Hristos este Marele nostru Preot. Pe Golgota a murit ca Miel al lui Dumnezeu. A vărsat sângele Său pentru noi. Jertfele mozaice profetizase aceasta veacuri de-a rândul. Acum venise realitatea pe care celelalte o prefigurase. După cum în Vechiul Testament moartea mielului nu era îndestulătoare și

trebuia să fie îndeplinită prin slujba preotului care stropea sângele pe altar sau în sfânta, tot astfel și cu moartea și cu sângele Domnului Hristos. După ce s-a luat sângele, Domnul Hristos S-a făcut “slujitorul unui locaș și al unui cort întins de Domnul, nu de om.” (Evrei 8, 2). “Dar Domnul Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat odată pentru totdeauna în Locul prea sfânt, nu cu viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.” (Evrei 9, 11. 12).

Locul prea sfânt amintit aici, nu se referă la cortul de pe pământ. “Căci Hristos nu a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi înaintea lui Dumnezeu.” (Evrei 9, 24). Înaintea lui Dumnezeu, Domnul Hristos mijlocește și slujește cu sângele Său, care nu numai că sfințește pentru curățirea cărnii, cum făcea sângele vițelilor și al țapilor din vechime. “Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!” (Evrei 9, 14). Prin urmare oricine vrea să-și curățească cugetul, poate avea “intrare slobodă în Locul prea sfânt prin sângele lui Isus, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său; și fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inima curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău și cu trupul spălat cu apă curată.” (Evrei 10, 19-22). În Vechiul Testament, nimeni altul afară de preot nu putea să intre în sfântul locaș. Acum toți pot veni. Există o cale nouă și vie pe care ne-a deschis-o El.” Biserica are datoria și dreptul de a deschide această cale nouă și vie. Oricine poate veni personal la Domnul Hristos direct. Nu este nevoie să mijlocească un preot ca în sanctuarul de pe pământ. Toate acestea s-au terminat. Fiecare om se poate înfățișa înaintea Făcătorului său fără mijlocire omenească. Poate trece plin de încredere prin perdea.

Dar papalitatea a gândit și a învățat altfel. A căutat să pună din nou pe picioare credința Vechiului Testament, că omul se poate apropia de Făcătorul Său numai prin anumiți reprezentanți, cum sunt preoții. Oamenii au fost ținuți mai departe ca oricând de Dumnezeu. Biserica a închinat calea nouă și vie pe care a deschis-o Domnul Hristos și a făcut ca oamenii

să se apropie de Dumnezeu prin intermediul preoției, care la rândul ei trebuie să apeleze la unul din sfinți care avea trecere la Maria, care la rândul ei avea trecere la Hristos și care în sfârșit, avea trecere la Dumnezeu. Întregul sistem avea drept scop să reînvie rânduielile mozaice care fusese cu desăvârșire desființate și care nu se puteau compara cu calea cea nouă și vie a Noului Testament.

UN SISTEM FALS DE MIJLOCIRE

Care a fost rezultatul? Oamenii au alergat la biserica romană și au uitat sanctuarul și Slujitorul Sanctuarului ceresc. Biserica catolică a umbrit într-adevăr slujba Domnului Hristos deoarece puțini creștini cunosc că ar exista măcar un sanctuar (templu) ceresc și cu atât mai puțin că acolo are loc un serviciu. În fiecare zi Domnul Hristos așteaptă ca să facă slujba cu sângele Său cu nădejdea că oamenii vor afla calea cea nouă. Dar foarte puțini sunt cei care vin. Pe de altă parte milioane de oameni aleargă la biserica catolică pentru a primi de la ea indulgență și iertare de păcate pe căi ușoare. Papalitatea aproape că a izbutit să facă fără efect lucrarea Domnului Hristos. Ea a inaugurat o altă lucrare care nu se întemeiază pe făgăduințele Evangheliei, nici pe temeiul noului legământ, nici pe Domnul Hristos ca Mare Preot, ci pe făgăduințele înșelătoare ale unei preoții pământești care are nevoie ea însăși de iertare și de puterea ispășitoare a Domnului Hristos.

Când spunem că papalitatea a încercat să înlocuiască printr-un sistem fals de mijlocire adevărata lucrare de mijlocire a Domnului Hristos, ne dăm foarte bine seama de faptul că biserica romano-catolică crede în jertfa Domnului Hristos pe cruce, că El este apărătorul și Mijlocitorul omului și că prin El suntem mântuiți. În privința aceasta cade foarte bine citatul care urmează, ne luminează:

“Nu este nimic altceva din care credinciosul poate scoate o bucurie mai mare decât prin cugetarea că Isus Hristos este Apărătorul și Mijlocitorul nostru la Tatăl față de care influența și autoritatea au locul cel dintâi”. “De fapt este un singur mijlocitor, Hristos Domnul care ne-a împăcat prin sângele Său.” (1 Timotei 2, 5) și “care după ce a împlinit mântuirea noastră, a intrat odată în sfânta sfintelor, și nu încetează să mijlocească pentru noi.” (Evrei 9, 12; 7, 25), (“Catehismul Consiliului din Trent”, pag. 59-246, ed. engl. 1829).

“Ne putem înfățișa lui Dumnezeu cu toată încrederea, spune sfântul Arnold, deoarece Fiul este mijlocitorul nostru la Tatăl, iar mama este mijlocitoarea noastră pe lângă Fiul.” (“Slava Mariei” Alphonsus Ligouri, Doctor al Bisericii, pag. 224, ed. engl).

Biserica a încercat să introducă un sistem fals în slujirea sângelui și în legăturile dintre om și Domnul Hristos. Au fost așezați între suflet și Dumnezeu diferiți sfinți și îndeosebi Maria. Credem că aici este o prea serioasă stricare a adevărului, întrucât așează persoana din afara serviciului de mijlocire ca fiind necesare pentru apropierea de Dumnezeu, în timp ce Scripturile ne spun că este “un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Hristos Isus.” (1 Timotei 2, 5). Biblia nu recunoaște alt mijlocitor, iar atunci când biserica susține alte învățături, înseamnă că face fără efect adevărul lui Dumnezeu.

Prin urmare iată două servicii care făgăduiesc omului iertarea și curățirea de păcate: unul al Domnului Hristos în ceruri și altul al papalității pe pământ. Fiecare are o preoție și slujbe însoțitoare. Fiecare pretinde că dă iertare deplină de păcate. Papalitatea se laudă că are cheile cerului. Poate să închidă și să deschidă. Are un depozit de fapte bune fără de care puțini pot fi mântuiți. Este în stăpânirea “trupului” misterul lui Dumnezeu. Are un conducător infailibil. Are putere asupra purgatoriului. Poate îndepărta pedeapsa. Pretinde că este mai mare peste împărații pământului și nu recunoaște pe cineva mai pe sus decât ea. Este deasupra tuturor.

Toate pretențiile acestea ar cădea la pământ dacă oamenii și-ar da seama de adevărata lucrare a Domnului Hristos. Cunoașterea adevărului cu privire la sanctuar este unicul antidot față de mincinoasele pretenții ale ierarhiei Romei. De aceea papalitatea socotește că este de cea mai mare importanță ca subiectul sanctuarului să rămână necunoscut. Din cauza aceasta Dumnezeu a făcut din poporul Său depozitarii adevărului despre sanctuar.

“APOI SANCTUARUL VA FI CURĂȚIT”

Nu este nevoie să intrăm în cercetări amănunțite matematice, ale celor două mii trei sute de zile. Cititorul poate afla aceste studii din Vechiul Testament, Ellen White și din alte lucrări adventiste. Este de ajuns să spunem că zilele acelea – adică anii – au început la anul 457 î. Hr. și s-au sfârșit la 1844 d. Hr. La ceastă dată, din urmă, sfântul locaș trebuia

să fie curățit. Este evident că această curățire nu se poate referi la sanctuarul de pe pământ. Acesta a fost de multă vreme nimic, iar serviciul lui a încetat. Trebuie să fie deci vorba de Sanctuarul ceresc, despre care se vorbește într-adevăr că este curățit, “cu jertfe mai bune decât acelea ale Vechiului Testament.” (Evrei 9, 23).

Am cercetat în amănunt chestiunea curățirii sanctuarului pământesc. Curățirea aceasta era o preînchipuire a curățirii Sanctuarului ceresc. După cum preoții slujeau în partea întâia a cortului în fiecare zi până la Ziua Ispășirii, tot astfel Domnul Hristos a slujit în partea întâi a Sanctuarului ceresc până la timpul curățirii lui. Timpul acesta a fost la 1844. Atunci Domnul Hristos a intrat în faza finală a lucrării Lui în Locul prea sfânt. Atunci a venit ceasul judecății numit și judecata de cercetare. Când se termină lucrarea aceasta, timpul încercării se sfârșește, iar Domnul Hristos vine.

Vrem să mai atragem atenția asupra cuvântului “curățit” cum este folosit în Daniel 8, 14. În limba ebraică este tsadag, și este tradus prin îndreptățit, a ajunge sau a fi socotit îndreptățit”. Unii traduc “Atunci sanctuarul va fi îndreptățit.” Alții zic: “Atunci sanctuarul va fi din nou ce a fost.” Cuvântul cuprinde ideea restaurării ca și a curățirii.

Aceste diferite feluri de înțelegere a cuvântului “curățit” au valoarea lor, având în vedere faptul că subiectul sanctuarului a fost călcat în picioare, iar adevărul a fost trântit la pământ. Va veni oare timpul când subiectului Sanctuarului, i se va da iarăși locul cuvenit, când Dumnezeu Își va apăra adevărul, iar rătăcirea și uneltirile tainei fărădelegii vor fi date pe față? Da, răspunde profetia, va veni timpul. Se va ridica o putere nelegiuită, care va persecuta pe poporul lui Dumnezeu, va umbri chestiunea sanctuarului, va arunca adevărul la pământ și va izbuti în toate acestea, va întemeia propriul său sistem în concurență cu cel al lui Dumnezeu, va încerca să schimbe legea, iar prin metodele sale viclene va înșela pe mulți, dar va fi demascată. La sfârșitul celor două mii trei sute de zile, se va ridica un popor care va avea lumină cu privire la chestiunea sanctuarului, care urmează pe Domnul Hristos, prin credință în Locul prea sfânt, care are mijlocul de a frânge puterea tainei fărădelegii și care stă în luptă pentru adevărul lui Dumnezeu. Un astfel de popor este neînfrânt. Va vesti adevărul fără teamă. “Va zidi iarăși locurile pustii. Va ridica iarăși temeliile străbune. Va fi numit Dregător de spărturi.” (Isaia 58, 12).

Serviciul în Sanctuar

Ultima bătălie va fi pentru lucruri bine stabilite. Toți vor cunoaște cauzele și urmările. Lucrul cel mai de seamă va fi adorarea fiarei sau adorarea lui Dumnezeu. În lupta aceasta “templul lui Dumnezeu se va deschide în ceruri”, iar oamenii vor vedea în templul Său, “chivotul legământului Său.” (Apoc. 11, 19). Poporul lui Dumnezeu de pe pământ va avea partea lui de a arăta oamenilor templul deschis. Pe de altă parte biserica decăzută va rosti hule “împotriva lui Dumnezeu”, “va rosti hule împotriva Numelui Său și a templului Său și a acelor care locuiesc în cer.” (Apoc. 13, 6). Este un deosebit privilegiu să se îngăduie cuiva să aibă parte la o astfel de lucrare. Dacă vrem să biruim, trebuie să știm unde stăm și pentru ce. Bunul Dumnezeu să ne ajute să fim aflați credincioși.

ULTIMA GENERAȚIE

Dovada cea din urmă cu privire la ceea ce poate face Evanghelia în și pentru omenire, este încă în viitor. Domnul Hristos a arătat calea. El a luat trup omenesc, iar în corpul acesta a dat pe față ce poate face puterea lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să urmeze exemplul Lui și să arate că ceea ce Dumnezeu a făcut în Hristos, El poate face în oricare ființă omenească, care I se supune. Lumea așteaptă demonstrația aceasta. (Romani 8, 19). Îndată ce se va fi terminat, va veni sfârșitul. Dumnezeu și-a împlinit planul. A arătat că El este sincer, iar Satana mincinos. Cârmuirea Lui va fi atunci răzbunată.

Multe învățăături greșite sunt astăzi pe lume cu privire la sfințenie. Pe de o parte sunt aceia care tăgăduiesc puterea lui Dumnezeu de a mântui din păcat. Pe de altă parte sunt aceia care desfășoară sfințenia lor înaintea oamenilor și vor să ne facă să credem că ei sunt fără păcat. Printre cei dintâi nu sunt numai necredincioșii și scepticii, dar și membri ai bisericii a căror viziune nu cuprinde biruința asupra păcatului, dar care acceptă un anume compromis cu păcatul. În cealaltă clasă sunt aceia care nu înțeleg bine nici păcatul și nici sfințenia lui Dumnezeu, a căror viziune spirituală este atât de întunecată încât nu pot vedea propriile lor nedestoinicii și ca atare se cred desăvârșiți și a căror părere cu privire la religie este de așa natură încât propria lor cunoștință despre adevăr și dreptate este superioară aceleia descoperită în cuvânt. Nu este ușor de spus care greșală este cea mai mare. Faptul că Biblia susține sfințenia nici nu mai poate fi pus la îndoială. “Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos.” (1 Tes. 5, 23). “Urmăriți pacea cu toți și sfințirea fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.” (Evrei 12, 14). “Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră.” (1 Tes. 4, 3). Cuvântul grecesc *hagios* în felurile lui chipuri este tradus prin “a sfinți”, “sfânt”, “sfințenie”, “sfințit”. Este același cuvânt care este folosit pentru cele două despărțituri ale sanctuarului și însemnează ceva pus deoparte pentru Dumnezeu. O persoană sfințită este o persoană pusă deoparte pentru Dumnezeu, a cărui viață întreagă este dedicată Lui.

IERTARE ȘI CURĂȚIRE

Planul mântuirii nu trebuie să cuprindă numai iertarea de păcat, ci o deplină înnoire. Mântuirea din păcat este mai mult decât iertarea de păcat. Iertarea presupune păcat și este condiționată de despărțirea de el. Sfințirea este departe de păcat și arată liberarea de sub puterea lui și biruința asupra lui. Cea dintâi neutralizează efectul păcatului; a doua este readucerea puterii pentru biruință deplină.

Păcatul, ca și unele boli, îl lasă pe om într-o stare nenorocită - slab, neputincios, abătut. Nu-și poate stăpâni gândurile, este lipsit de voință și cu toate că dorințele lui sunt dintre cele mai bune, nu este în stare să facă ceea ce știe că este bine. I se pare că nu este nici o nădejde. Știe că numai el singur este vinovat și remușcarea îi roade sufletul. La suferințele sale trupești se adaugă chinurile conștiinței. Știe că a păcătuit și este vrednic de ocară. Va avea oare cineva milă de el? Atunci vine Evanghelia. I se predică vestea cea bună. Chiar dacă păcatul lui este roșu ca purpura, se va face alb ca zăpada; chiar dacă ar fi cum e cârmâzul, se va face alb ca lâna. Totul este iertat. Este "mântuit". Ce scăpare minunată! Sufletul i se liniștește. Conștiința nu-l mai chiniește. Are iertarea de păcat. Păcatele lui sunt aruncate în adâncul mării. Inima lui se revarsă în laudă față de Dumnezeu și bunătatea Lui față de el.

După cum o corabie avariata dusă în port este în siguranță dar nu este zdravă, tot astfel și omul este "mântuit", dar nu este zdravă. Corabia trebuie să fie reparată înainte de a fi socotită în stare să înfrunte marea, iar omul are nevoie de refacere, pentru a putea fi pe deplin restabilit. Lucrarea aceasta de restabilire este numită sfințire, și cuprinde în urmările ei trupul, sufletul și spiritul. Când lucrarea este sfârșită, omul este sfânt, pe deplin sfințit și refăcut după chipul lui Dumnezeu. Omenirea caută dovada cu privire la ceea ce poate face Evanghelia pentru om.

În Biblie atât lucrarea, cât și deplinătatea ei sunt numite sfințire; datorită acestui fapt "frații" sunt numiți sfinți și sfințiți cu toate că nu au ajuns la desăvârșire. (1 Cor. 1, 2; 2 Cor. 1, 1; Evrei 3, 1). O privire prin epistolele către Corinteni ne va arăta că sfinții anumiți aveau greșelile lor. Cu toate acestea se spune că sunt sfințiți, chemați pentru a fi sfinți. Motivul este că sfințirea deplină nu este lucrarea unei zile sau a unui an, ci a întregii vieți. Începe când cineva se convertește și ține toată viața. Fiecare biruință face ca lucrarea să înainteze. Sunt puțini creștini care nu

au câștigat biruința asupra vreunui păcat care-i supăra tare mult și-i doboră. Mulți din aceia care înainte erau robi ai fumatului au câștigat biruința asupra acestui obicei și se bucură de biruința lor. Tutunul a încetat să mai fie pentru ei o ispită. Nu-i mai atrage și ei au câștigat biruința. În privința aceasta sunt sfințiți. După cum au ajuns biruitori asupra unei părți rele, tot astfel pot ajunge biruitori asupra tuturor păcatelor. Când lucrarea este desăvârșită, au câștigat biruința asupra îngâmării, ambiției, iubirii de lume, asupra a tot ce este rău, și sunt gata pentru înălțarea la cer. Au fost puși la încercare în toate privințele. Cel rău a venit și nu a aflat nimic. Satana nu mai are ispite pentru ei. Le-au biruit pe toate. Sunt fără vină, chiar înaintea tronului lui Dumnezeu. Domnul Hristos pune sigiliul Său asupra lor. Sunt în siguranță și sunt bine. Dumnezeu a încheiat lucrarea Lui în ei. S-a demonstrat pe deplin ce poate face Dumnezeu în ființa omenească.

Așa se va întâmpla și cu generația aceea din urmă de oameni, care trăiesc pe pământ. Prin ei se va da ultima demonstrație despre ceea ce poate face El cu omenirea. El va lua pe cei mai slabi dintre cei mai slabi, pe aceia care poartă toate păcatele strămoșilor lor și va arăta în ei puterea lui Dumnezeu. Vor fi supuși la tot felul de ispite dar nu se vor lăsa biruiți. Ei vor dovedi că se poate – să trăiască fără păcat – adevărata dovadă pe care lumea a căutat-o și pe care Dumnezeu a pregătit-o. Se va arăta tuturor că Evanghelia poate mântui deplin. Se va arăta că El spune adevărul în toate cuvintele Sale. Anul cel din urmă al luptei aduce și încercarea din urmă; dar aceasta nu face altceva decât să dovedească îngerilor că cel rău nu poate face nimic care ar clătina pe aleșii lui Dumnezeu. Plăgile cad, nimicirea este pretutindeni, moartea le râde în față, dar ca și Iov stau tare în credințioșia lor. Nimic nu-i poate face să păcătuiască. Ei “țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus Hristos.” (Apoc. 14, 12).

Dumnezeu a avut oameni credincioși ai Săi în tot cursul istoriei omenirii. Ei au suportat suferințele chiar în mijlocul celor mai mari necazuri și chiar în toiul atacurilor lui Satana ei au “lucrat dreptatea” așa cum zice apostolul Pavel, “Au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și piei de capre, lipsiți de toate, prizoniți, munciiți – ei, de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustiu, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului.” (Evrei 11, 37).

Pe lângă această mulțime de martori credincioși, dintre care mulți

au fost martiri pentru credința lor, Dumnezeu va avea în zilele din urmă o rămășiță, o “turmă mică”, s-ar putea zice, în care și prin care va da universului o dovadă a iubirii, puterii și dreptății Sale, care dacă privim viața sfântă a Domnului Hristos de pe pământ și jertfa Sa supremă de pe Golgota, va fi dovada cea mai uimitoare și convingătoare din toate veacurile.

În generația de pe urmă a oamenilor care trăiesc pe pământ, puterea lui Dumnezeu de a sfinți, se va descoperi pe deplin. Dovedirea acelei puteri va fi îndreptățirea lui Dumnezeu. În generația de pe urmă Dumnezeu este îndreptățit, iar Satana înfrânt. Poate că aceasta are nevoie de oarecare lămuriri suplimentare.

REVOLTĂ ÎN CER

Revolta care a avut loc în cer și care a făcut să pătrundă păcatul în universul lui Dumnezeu, trebuie să fi fost ceva teribil atât pentru Dumnezeu cât și pentru îngeri. Până la o anumită dată a fost numai pace și bună învoire. Cearta nu era cunoscută; domnea numai iubirea. Ambiții nesfinte au bătut în inima lui Lucifer. El s-a hotărât să fie ca Cel Prea Înalt. A vrut să-și înalțe tronul mai pe sus decât tronul lui Dumnezeu, decât stelele lui Dumnezeu. Nu numai atât, ci avea de gând “să șadă” pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei.” (Isaia 14, 12-14). Expresia aceasta este aceeași cu încercarea de a da jos pe Dumnezeu și a-i lua locul. Este o declarație de război. Unde ședea Dumnezeu vrea să șadă Satana. Dumnezeu a primit provocarea.

În Biblie nu găsim o arătare directă a mijloacelor folosite de Satana pentru a câștiga de partea sa o mulțime de îngeri. Că a mințit este lămurit. Că a fost de la început un ucigaș, este la fel de netăgăduit. (Ioan 8, 44). Ca ucigaș, începutul l-a avut în ură, iar întrucât ura aceasta s-a dat pe față în uciderea Fiului lui Dumnezeu pe Golgota, putem crede că ura lui Satana nu a fost îndreptată numai asupra lui Dumnezeu Tatăl, ci și – poate îndeosebi a lui Dumnezeu Fiul. În revolta lui, el a trecut dincolo de o simplă amenințare. El și-a așezat tronul zicând: “Eu sunt Dumnezeu și sed pe scaunul de domnie a lui Dumnezeu.” (Ezechiel 28, 2).

Când și-a înființat Satana guvernul său în cer, lucrurile s-au dat lămurit pe față. Nici un înger nu mai putea fi la îndoială. Fiecare trebuia să ia poziție, fie pentru, fie contra lui Satana.

În caz de rebeliune totdeauna este o jignire, adevărată sau închipuită dată drept cauză. Unii ajung să fie nemulțumiți, și pentru că nu se îndreaptă lucrurile trec la revoltă. Aceia care simpatizează cu cauza revoltei se alipesc de ea. Ceilalți rămân credincioși guvernului și trebuie să-și pună nădejdea în biruința acestuia.

Poate că în cer s-a ajuns la o astfel de stare. Urmarea a fost războiul. “Și în cer s-a făcut război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei.” (Apoc. 12, 7). Sfârșitul putea să fie prevăzut. Satana și îngerii lui n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.” (vers. 8. 9).

Satana fusese înfrânt dar nu nimic. Prin actul său de revoltă a declarat că guvernarea divină este greșită, iar prin înălțarea propriului său tron a pretins că are mai multă înțelepciune sau dreptate decât Dumnezeu. Pretențiile acestea sunt cuprinse în actul de revoltă și în acela al înființării altei domnii. Era greu să nu îngăduie Dumnezeu lui Satana să demonstreze teoriile sale. Pentru a scoate orice îndoială din mintea îngerilor – iar mai târziu din a oamenilor – Dumnezeu trebuia să lase pe Satana să meargă înainte cu lucrarea lui. Și așa a îngăduit lui Satana să trăiască și să-și înființeze domnia. În decursul ultimilor șase mii de ani el a demonstrat ce ar face dacă i s-ar da ocazie.

DEMONSTRAȚIA LUI SATANA

Demonstrația aceasta a fost îngăduită până în timpul de față. Și ce mai demonstrație a fost! De când a ucis Cain pe Abel, pe pământ a fost numai ură, vărsare de sânge, cruzime și apăsare. Virtutea, bunătatea și dreptatea au suferit. Viciul, răutatea și stricăciunea au biruit. Omul drept a ajuns de pradă; trimișii lui Dumnezeu au fost chinuți și omorâți. Legea lui Dumnezeu a fost călcată în picioare. Când Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, în loc să-L onoreze, oamenii răi sub îndemnul lui Satana, L-au atârnat pe lemn. Nici de astă dată Dumnezeu nu a nimic pe Satana. Demonstrația trebuia să fie deplină. Numai când vor avea loc evenimentele cele din urmă și oamenii vor fi gata să se nimicească între ei, Dumnezeu va interveni pentru a scăpa pe ai Săi. Atunci nu va mai rămâne îndoială în inima nimănui cu privire la faptul că dacă ar fi avut Satana puterea, el ar

fi nimicite orice urmă de bunătate, ar fi alungat pe Dumnezeu de pe tron, ar fi ucis pe Fiul lui Dumnezeu și ar fi întemeiat o domnie a violenței, sprijinită pe împlinirea ambițiilor și poftelor pline de cruzime.

Ceea ce a demonstrat Satana nu este altceva decât propriul lui caracter și măsura până la care duce ambiția egoistă. La început a dorit să fie asemenea lui Dumnezeu. Era nemulțumit cu locul lui ca cea mai de frunte dintre creaturi. Dorea să fie Dumnezeu. Dar demonstrația a dovedit că adesea când cineva dorește să atingă o țintă egoistă nu se va da înapoi de la nimic pentru a o atinge. Oricine stă în cale trebuie să fie dat la o parte. Chiar dacă ar fi Dumnezeu însuși, trebuie să fie îndepărtat.

Demonstrația de asemenea ne învață că locurile de frunte nu mulțumesc pe cel ambițios. El trebuie să aibă locul cel mai de frunte și chiar și atunci nu este mulțumit. Cineva dintr-un loc umil este ispitit să creadă că va fi mulțumit dacă starea lui s-ar îmbunătăți. În cele din urmă este sigur că numai atunci este mulțumit dacă are locul cel mai de frunte cu puțință. Dar va fi? Lucifer n-a fost mulțumit. Avea locul cel mai înalt cu puțință, dar nu era mulțumit. Dorea să fie și mai sus. Dorea să fie el însuși Dumnezeu.

În privința aceasta este izbitoare deosebirea dintre Domnul Hristos și Satana. Satana dorea să fie Dumnezeu. Dorea aceasta atât de mult, încât ar fi fost în stare să facă orice pentru a-și atinge ținta. Domnul Hristos pe de altă parte n-a socotit ca fiind ceva de apucat să fie asemenea lui Dumnezeu. De bună voie S-a umilit și s-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce. Era Dumnezeu și S-a făcut om. Și faptul că aceasta nu a fost un aranjament trecător numai cu scopul de a-și arăta bunăvoința, se dovedește că pururea rămâne om. Satana s-a înălțat. Hristos s-a umilit. Satana vrea să ajungă Dumnezeu; Hristos S-a făcut om. Satana dorea să șadă cu Dumnezeu pe tron; Hristos, ca rob a îngenunchiat să spele picioarele ucenicilor Săi. Contrastul este izbitor.

LUCIFER

Lucifer a fost unul dintre îngerii acoperitori. (Ezechiel 28, 14). Aceasta pare să se refere la cei doi îngeri care ședeau pe chivot în locul prea sfânt din Sanctuar, acoperind capacul ispășirii. Fără îndoială că locul acesta era cel mai înalt pe care îl putea ocupa un înger, deoarece chivotul și capacul ispășirii erau chiar în fața lui Dumnezeu. Îngerii aceștia erau

niște paznici speciali ai legii. Am putea zice că ei privegheau asupra ei. Lucifer era unul dintre ei.

Ezechiel 28, 12 are un cuvânt plin de însemnătate cu privire la Lucifer. Cuvintele acestea pot avea mai multe interpretări: “ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe.” Pare evident, că intenția este de a dovedi poziția înaltă și privilegiul deosebit, de care se împărtășea Satana înainte de a cădea. Era un fel de prim ministru păstrător al sigiliului.

După cum în guvernările pământești un document sau o lege trebuie să aibă un sigiliu pentru a fi valabile, tot astfel și în cărmuirea divină se folosește un sigiliu. Pare că Dumnezeu a rânduit fiecărui înger lucrul său, după cum și fiecărui om i s-a dat lucrul lui. Un înger are grija focului. (Apoc. 14, 18). Alt înger are grija apei. (Apoc. 16, 5). Altul are grija “sigiliului viului Dumnezeu”. (Apoc. 7, 2). Pare că Lucifer era cel cu grija sigiliului și acesta pare să fie un motiv în plus pentru care el vrea să-și pună semnul lui în locul sigiliului lui Dumnezeu, atunci când și-a părăsit locuința.

Faptul că Satana a luptat foarte mult împotriva legii este ușor de văzut. Dacă legea lui Dumnezeu este caracterul Lui, iar dacă acest caracter este în totul opus caracterului lui Satana, acesta este osândit de ea. Hristos și legea sunt una. Hristos este legea trăită, legea întrupată. Din cauza aceasta viața lui este o condamnare. Când Satana s-a ridicat împotriva lui Hristos, s-a ridicat și împotriva legii. Când a urât legea, a urât și pe Hristos. Hristos nu poate fi despărțit de lege.

Un cuvânt însemnat se găsește în Psalmul 40. Domnul Hristos vorbind, zice: “Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule, și legea Ta este înlăuntrul inimii Mele.” (vers. 8). Chiar dacă aici avem o vorbire poetică și nu trebuie să mergem prea departe, este totuși interesant de văzut cât de înălțată este poziția legii. “Legea Ta este înlăuntrul inimii Mele.” O lovitură împotriva legii este o lovitură împotriva inimii lui Hristos. La răstignirea pe cruce aceasta o dorea Satana. Dar Dumnezeu înțelegea altfel. Moartea Domnului Hristos a fost o mai mare prețuire a legii. A preamărit legea nespun de mult și a făcut-o vrednică de cinste. A dat oamenilor prilejul să vadă și mai bine sfințenia și valoarea ei. Dacă Dumnezeu îngăduia ca Fiul Său să moară; dacă Domnul Hristos era mai degrabă gata să piară decât să desființeze legea; dacă este mai ușor pentru cer și pentru pământ să piară decât să desființeze un vârf sau un semn din

lege, cât de sfântă și vrednică de cinste trebuie să fie legea!

La moartea Domnului Hristos pe cruce, El demonstrase în viața Sa posibilitatea de a ține legea. Satana nu izbutise să aducă pe Hristos la păcat. Poate că nici nu s-a așteptat că va fi în stare să facă aceasta. Dacă ar fi putut amăgi pe Hristos să folosească puterea Sa divină pentru a se salva ar fi putut realiza mult. Dacă Hristos ar fi făcut așa, Satana ar fi putut spune că aceasta face nevalabilă demonstrația pe care dorea să o facă Dumnezeu și anume, că ar fi fost cu puțință pentru om să țină legea. Dar Satana a fost înfrânt. Cu toate acestea nu s-a lăsat, și până în ultima clipă s-a ținut de aceleași încercări. Iuda nădăjduia că Hristos se va libera folosind pentru aceasta puterea divină. Fiind pe cruce Domnul Hristos, era batjocorit: “Pe alții i-a mântuit, pe Sine însuși nu se poate mântui. Dar Domnul nu S-a abătut. Ar fi putut să se salveze, dar nu a făcut-o. Satana a rămas chinuit. Nu putea să priceapă. Așadar și-a dat seama că dacă Domnul Hristos murise fără ca el să-L facă să păcătuiască, propria sa soartă era sigilată. În moartea Sa, Hristos era biruitor.

Dar Satana nu s-a lăsat. Dăduse greș în lupta sa cu Hristos, dar mai putea avea succes față de oameni. De aceea s-a dus să facă război cu rămășița seminței Lui, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos. (Apoc. 12, 17). Dacă putea să-i înfrângă pe ei, nu mai putea fi biruit.

DEMONSTRAȚIA LUI DUMNEZEU

Demonstrația pe care Dumnezeu dorește să o facă în generația de pe urmă însemnează mult atât pentru oameni, cât și pentru Dumnezeu. Se poate într-adevăr ține legea lui Dumnezeu? Iată o întrebare de viață și de moarte. Mulți vor spune că nu se poate, alții vor spune că se poate. Când se cercetează întreaga chestiune a ținerii poruncilor, problema ajunge la proporții mari. Legea lui Dumnezeu este nespus de cuprinzătoare; ea ajunge să ia cunoștință de gândurile și pornirile inimii. Ea judecă dorințele cât și faptele, gândurile cât și cuvintele. Ținerea poruncilor înseamnă o sfințire deplină, o viață sfântă, alipire deplină de bine, despărțire deplină de păcat, și biruință asupra lui. Pe bună dreptate ar putea să strige omul muritor: “Cine este vrednic de aceste lucruri?”

Și cu toate acestea, aceasta este datoria pe care Dumnezeu a rânduit-o și pe care așteaptă să o împlinească. Când Satana aruncă provocarea:

“Nimeni nu poate ține legea, e cu neputință. Dacă este cineva care a împlinit-o arătați-mi. Unde sunt aceia care pot ține poruncile?” Dumnezeu va răspunde liniștit: “Iată-i. Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. (Apoc. 14, 12).

Să vorbim cu deplină evlavie: Dumnezeu trebuie să răspundă provocării lui Satana. Nu este planul lui Dumnezeu sau parte din cele urmărite de El de a supune oamenii la încercări pe care nu le pot suporta decât numai câțiva aleși. În grădina Eden nu putea pune pe oameni la o încercare mai ușoară decât aceea pe care a rânduit-o. Nimeni nu va avea vreodată dreptate când va spune că primii noștri părinți au căzut pentru că proba era prea grea. A fost cea mai ușoară încercare posibilă. Dacă au căzut, aceasta nu se datorează faptului că nu li se dăduse puterea să se împotrivescă. Ispita nu le stătea fără încetare în ochi. Nu se îngăduia lui Satana să se țină după ei pretutindeni. Nu se putea întâlni cu ei decât într-un singur loc și anume la pomul cunoștinței binelui și răului. Locul acela îl cunoșteau. Puteau să stea departe de el dacă doreau. Dar chiar dacă s-ar fi dus să cerceteze pomul, nu era nevoie să rămână acolo. Puteau să plece. Chiar dacă Satana le întindea fructul, nu era nevoie ca ei să întindă mâna să-l ia. Dar l-au luat și l-au și mâncat. S-au abătut cu voință. Nu era nici o scuză. Dumnezeu nu putea plănui o încercare mai ușoară.

Când Dumnezeu poruncește ca oamenii să țină Legea Sa, scopul Său nu este servit dacă numai câțiva oameni o țin, destul ca să se poată spune că se poate face. Nu este în caracterul lui Dumnezeu să aleagă oameni deosebiți cu voință tare și educație aleasă și să arate prin ei ce poate face. Este mult mai în armonie cu planul Său să alcătuiască în așa fel cerințele Sale, încât și cel mai slab să nu fie nevoie să cadă, așa încât nimeni să nu poată să spună vreodată că Dumnezeu cere ceea ce numai puțini pot îndeplini. Din cauza aceasta Dumnezeu a lăsat cea mai mare demonstrație a Sa pe seama generației de pe urmă. Generația aceasta poartă urmele păcatelor strănse de multă vreme. Dacă cineva este slab, ei sunt. Dacă cineva suferă de porniri moștenite, ei fără îndoială. Dacă cineva are scuze pentru diferite slăbiciuni, ei au. Prin urmare dacă aceștia pot ține poruncile, nu este scuză pentru nimeni din nici o altă generație că n-au făcut și ei la fel.

Dar nu este de ajuns atât. Dumnezeu are de gând să demonstreze nu numai că oamenii obișnuiți ai ultimei generații pot trece cu bine o încercare de felul aceleia puse lui Adam și Evei, dar că pot trece o încercare mult

mai grea decât aceea ce revine oamenilor obișnuți. Va fi o încercare care se poate asemăna cu aceea prin care a trecut Iov și care se apropie de aceea la care a fost supus Domnul Hristos. Și El îi va încerca la extrem.

“Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul, și cum Domnul este plin de milă și de îndurare.” (Iov 5, 11). Iov a trecut printr-o experiență prin care vor trece și cei aleși din ultima generație. Ar fi de folos să o cercetăm.

ÎNCERCAREA LUI IOV

Iov era un om bun. Dumnezeu avea încredere în el. În fiecare zi aducea jertfe pentru fiii săi. “S-ar putea ca fiii mei să fi păcătuit”, zicea el. (Iov 1, 5). Îi mergea bine și se bucura de binecuvântările lui Dumnezeu.

Veni apoi o zi când “fiii lui Dumnezeu au venit de s-au înfățișat înaintea Domnului. Și a venit și Satana în mijlocul lor” (vers. 6). Se relatează convorbirea care a avut loc între Domnul și Satana cu privire la Iov. Domnul spune lui Satana că Iov este un om bun, lucru pe care Satana nu-l tăgăduiește, dar susține că Iov se teme de Domnul numai pentru că are foloase din purtarea aceasta. El spune că dacă Își va retrage îndurările Sale, Iov va blestema pe Dumnezeu. Susținerea lui avea înfățișarea unei provocări, iar Dumnezeu o primește. Lui Satana i s-a îngăduit să-i ia averea lui Iov și să-i aducă multe alte neazuri, dar să nu se atingă de Iov ca ființă.

Satana s-a grăbit să facă ceea ce i se îngăduise. Averea lui Iov este jefuită, iar copiii uciși. După ce s-au întâmplat toate acestea, “Iov s-a sculat, s-a închinat și a zis: “Gol am ieșit din pânțele mamei mele, și gol mă voi întoarce în sânul pământului. Domnul a dat, Domnul a luat, - binecuvântat să fie Numele Domnului.” (Iov 1, 20-21).

Satana este înfrânt, dar mai face o încercare. La întâlnirea următoare cu Domnul, fără să admită că este înfrânt, pretinde că nu i s-a îngăduit să se atingă de trupul lui Iov. Dacă i s-ar fi îngăduit aceasta, susține el, Iov ar fi păcătuit. Cuvintele acestea sunt tot o provocare și Dumnezeu o primește. Se îngăduie lui Satana să chinuiască pe Iov, dar nu să-i ia viața. El pleacă grăbit să-și îndeplinească misiunea.

Toate câte le poate face cel rău, sunt aduse de Satana împotriva lui Iov, dar Iov se ține tare. Soția îi dă sfatul să cedeze, dar el nu se clatină. Rămâne neclintit chiar și în timpul unor dureri trupești și sufletești de

nedescriș. Iarși se spune că Iov a trecut cu bine încercarea. “În toate acestea Iov nu a păcătuit deloc cu buzele sale.” (Iov 2, 10). Satana este înfrânt, iar numele lui nu mai este amintit în carte.

În capitolele următoare ale cărții lui Iov, suntem lăsați să privim într-o mică măsură la lupta care se dă în sufletul lui Iov. Este foarte mult frământat. Pentru ce au venit toate aceste neazuri peste el? Nu-și amintește de nici un păcat. Atunci pentru ce să-l facă Dumnezeu să sufere? Fără îndoială că el nu cunoaște provocarea lui Satana. Nu cunoaște nici faptul că Dumnezeu se sprijină pe el în timpul de criză prin care trece. Tot ce știe, este că din senin, a venit prăpădul peste el până l-a lăsat fără familie, fără avere și cu o boală teribilă care era mai gata să-l răpună. Nu înțelege, dar rămâne sincer și credincios față de Dumnezeu. Dumnezeu știa că așa se va purta. Satana spusese că nu. Aici a câștigat Dumnezeu.

Omenește vorbind nu merita pedeapsa care venise asupra lui. Dumnezeu însuși spune că nu avea pricină. “Mă îndemni să-l pierd fără pricină.” (Iov 2, 3). Întreaga întâmplare poate fi deci îndreptățită luând-o numai ca o încercare deosebită alcătuită pentru un anumit scop. Dumnezeu voia să aducă la tăcere acuzația lui Satana, că Iov servea lui Dumnezeu numai pentru câștig. Dorea să demonstreze că exista cel puțin un om pe care Satana nu-l putea stăpâni. Iov a suferit din cauza aceasta, dar părea că altă cale nu exista. După aceea a fost răsplătit.

Întâmplarea lui Iov este relatată cu un scop. Dacă pe de o parte îi cunoaștem istoricitatea, pe de altă parte credem că are și o însemnătate mai cuprinzătoare. Poporul lui Dumnezeu va trece în zilele sfârșitului printr-o experiență asemănătoare cu aceea a lui Iov. Vor fi puși la încercare ca și el; li se va lua orice sprijin; i se va îngădui lui Satana să-i chinuiască. Pe lângă aceasta Duhul lui Dumnezeu va fi retras de pe pământ, iar protecția guvernelor de pe pământ va fi îndepărtată. Poporul lui Dumnezeu va fi lăsat să lupte singur cu puterile întunericului. Vor fi frământați ca și Iov. Dar ei, ca și Iov, vor sta tari.

În generația cea de pe urmă Dumnezeu va fi îndreptățit. Rămășița va fi cauza înfrângerii lui Satana. Acuzația că Legea nu poate fi ținută va fi dovedită ca neadevărată și cu totul respinsă. Dumnezeu nu va produce unul sau doi care țin poruncile Sale, ci o grupă întreagă despre care se vorbește sub numele 144. 000. Ei vor oglindi chipul lui Dumnezeu pe deplin. Ei vor dovedi ca neadevărată acuzația lui Satana împotriva guvernării cerești.

GUVERNAREA LUI DUMNEZEU PUSĂ LA PROBĂ

În cer s-a ivit o situație serioasă atunci când Satana a venit cu acuzațiile lui împotriva lui Dumnezeu. Acuzațiile erau de fapt niște contestații. Mulți îngeri le-au crezut. Ei au trecut de partea acuzatorului. O treime dintre îngeri – și numărul acesta trebuie să fi fost de milioane – s-au așezat înaintea lui Dumnezeu alături de conducătorul lor, cel mai de seamă dintre îngeri – Lucifer. Criza nu era de mică însemnătate. Cum să procedeze Dumnezeu?

Singura cale prin care lucrul putea să fie tratat mulțumitor așa încât în viitor să nu se mai ridice nici o discuție, era ca Dumnezeu să supună cazul Său regulilor obișnuite ale dovezilor. Cârmuirea lui Dumnezeu era sau nu era dreaptă? Dumnezeu spunea că este, iar Satana susținea că nu este. Dumnezeu ar fi putut să-l nimicească pe Satana. Dar acesta nu ar fi fost un argument, ci ar fi fost ceva împotriva lui Dumnezeu. Nu era altă cale decât ca fiecare parte să prezinte dovezile, să-și aducă martorii și să-și sprijine cauza prin puterea mărturiei aduse.

Prin urmare, tabloul este acela al unei ședințe de judecată. Este vorba de cârmuirea lui Dumnezeu. Satana este acuzatorul; Dumnezeu este El Însuși acuzat și judecat. A fost acuzat de nedreptate că cere de la creaturile Sale ceea ce ele nu pot face și cu toate acestea sunt pedepsite că nu fac aceasta. Punctul deosebit către care se îndreaptă atacul, este legea; dar întrucât legea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, atacul adevărat se dă împotriva lui Dumnezeu și a caracterului Lui.

Pentru ca Dumnezeu Să-și sprijine cauza, este nevoie să se arate că nu a fost arbitrar în cerințele Sale, că legea nu este severă și crudă în pretențiile ei, ci dimpotrivă este sfântă, dreaptă și bună, și că oamenii o pot ține. Tot ceea ce este necesar, este ca Dumnezeu să prezinte un om care a ținut legea, și cauza Lui este câștigată. În lipsa unui caz de felul acesta, Dumnezeu pierde, iar Satana câștigă. Rezultatul depinde deci de înfățișarea unuia sau a mai mulți care țin poruncile lui Dumnezeu. De aceasta și-a legat Dumnezeu cârmuirea.

Cu toate că este adevărat că din timp în timp mulți și-au consacrat viața lui Dumnezeu și au trăit pentru un anumit timp fără păcat, Satana pretinde că acestea sunt cazuri speciale, ca de pildă cazul lui Iov și care nu intră în regulile obișnuite. El cere un caz precis în care nu mai poate fi îndoială și în care Dumnezeu să nu fi avut amestec. Se pot prezenta cazuri de felul acesta?

ULTIMA GENERAȚIE

Dumnezeu este gata să răspundă la provocare. El și-a fixat termenul. Fiul lui Dumnezeu în propria Sa persoană a dat piept cu acuzațiile lui Satana și le-a dovedit mincinoase. Dovada supremă a fost dată până la bătălia cea din urmă. Din generația de pe urmă Dumnezeu va deosebi pe aleșii Săi. Nu pe cei tari și puternici, nu pe cei onorați sau bogați, nu pe învățați sau pe cărturari, ci Dumnezeu va lua oameni de rând și prin ei va face demonstrația. Satana a pretins că aceia care în trecut au servit pe Dumnezeu, au făcut aceasta de dragul unor câștiguri materiale, că Dumnezeu i-a umplut de bunătăți și că el, Satana, nu a avut mână liberă față de ei. Dacă i-ar fi fost dată posibilitatea să prezinte cazul său, și ei ar fi fost câștigați de partea lui. Dar lui Dumnezeu i-ar fi frică să-l lase să facă aceasta. Dă-mi un prilej bun, spune Satana, și am să-i câștig.

De aceea pentru a pune capăt odată pentru totdeauna acuzațiilor lui Satana; pentru a da dovadă că poporul Său îl servește din credincioșie și dreptate fără să se gândească la răsplată; pentru a scăpa numele și caracterul Său de acuzațiile nedrepte și arbitrare și pentru a arăta îngerilor și oamenilor că Legea Sa poate fi ținută chiar de cei mai slabi dintre oameni în împrejurările cele mai descurajatoare și mai contrarii, Dumnezeu îngăduie lui Satana să încerce până la capăt pe poporul Său. Ei vor fi amenințați, chinuiți, persecutați; vor sta față în față cu moartea, când se va da decretul de a se închina fiarei și chipului ei. (Apoc. 13, 15). Dar ei nu se vor lăsa înfrânți. Sunt mai curând gata să moară decât să păcătuiască.

Dumnezeu va retrage Duhul Său de pe pământ. Satana va avea o mai deplină stăpânire ca oricând. Este adevărat că nu-i este îngăduiut să omoare pe poporul lui Dumnezeu, dar aceasta este aproape unica interdicție, iar el folosește fiecare îngăduință care i se dă. Știe care sunt urmările. Acum ori niciodată.

Dumnezeu mai face ceva. În aparență se ascunde. Sanctuarul Său din ceruri este închis. Sfinții strigă zi și noapte după liberare, dar El nu se arată pentru a-i asculta. Aleșii lui Dumnezeu trec prin Ghetsemani. Au o mică pregustare din ceea ce a suferit Domnul Hristos în cele trei ore pe cruce. În aparență ei trebuie să lupte singuri. Trebuie să trăiască înaintea unui Dumnezeu sfânt fără mijlocitor.

Dar chiar dacă Hristos a încetat lucrarea Sa de mijlocire, în lucrarea

Sa preotească în Sanctuarul din ceruri, și nimeni nu mai poate primi iertare de păcat, totuși sfinții sunt și mai departe obiectul iubirii și grijii lui Dumnezeu. Îngerii sfinți veghează asupra lor. Dumnezeu îi apără de vrăjmașii lor; El se îngrijește de hrana lor, îi ferește de prăpăd și le dă har și putere pentru a trăi în sfințenie. (Psalm 91). Cu toate acestea sunt încă în lume, sunt ispitiți și chinuiți.

Vor trece ei oare prin această încercare cu bine? Pentru ochiul omenesc pare că este cu neputință. Numai dacă le-ar veni Dumnezeu în ajutor, totul ar fi bine. Ei sunt hotărâți să se împotrivescă răului. Dacă este nevoie poate să și moară; dar nu simt nevoia să păcătuiască. Satana nu are putere – și de fapt nu a avut niciodată – să facă pe om să păcătuiască. El poate ispiti, poate amăgi, poate amenința; dar nu poate constrânge. Și acum Dumnezeu dovedește prin cei mai slabi dintre cei slabi că nu este scuză și n-a fost niciodată o scuză pentru păcătuire. Dacă oamenii din ultima generație pot să respingă atacul lui Satana; dacă ei pot face aceasta în ciuda tuturor defectelor care sunt împotriva lor și a faptului că Sanctuarul este închis, ce scuză a fost vreodată ca oamenii să păcătuiască?

CEI 144. 000

În generația din urmă Dumnezeu dă demonstrația finală că oamenii pot ține Legea lui Dumnezeu și că pot trăi fără să păcătuiască. Dumnezeu nu lasă nimic nefăcut pentru ca demonstrația să fie deplină. Unica piedică pusă lui Satana este să nu ucidă pe sfinții lui Dumnezeu. Poate să-i ispitească; poate să-i necăjească și să-i amenințe; și el face tot ce poate. Dar este înfrânt. Nu-i poate face să păcătuiască. Ei rezistă la încercare și Dumnezeu pune sigiliul Său asupra lor.

Prin cea din urmă generație de sfinți, Dumnezeu este în cele din urmă îndreptățit. Prin ei biruie pe Satana și câștigă cauza. Ei sunt o parte însemnată din planul lui Dumnezeu. Ei trec prin lupte îngrozitoare. Se luptă cu puterile nevăzute din locurile cerești, dar și-au pus nădejdea în Cel Prea Înalt și nu vor fi dați de rușine. Au trecut prin foame și sete, dar va veni și timpul când “nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele nici vreo altă arșiță, căci Mielul care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.” (Apoc. 7, 16. 17).

“Ei urmează Mielul oriunde se duce” (Apoc. 13, 4). Când în cele

din urmă se dau în lături porțile Templului, un glas va răsună zicând: “Numai cei 144. 000 intră în locul acesta.” (Experiențe și Viziuni pag. 19). Prin credință au urmat Mielul până aici. Au mers cu El în Sfânta, L-au urmat în Sfânta Sfintelor, iar în lumea viitoare numai aceia care L-au urmat în felul acesta aici îl vor urma, și acolo. Vor fi regi și împărați. Îl vor urma în locul prea sfânt unde numai Marele Preot poate să intre. Vor sta în fața neacoperită a lui Dumnezeu. Îl vor urma oriunde va merge. Nu numai că vor fi înaintea tronului lui Dumnezeu și “Îl vor sluji ziua și noaptea în Templul Său”, dar vor șede “cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” (Apoc. 7, 15;3, 21).

Lucrul de cea mai mare însemnătate în universul lui Dumnezeu nu este doar mântuirea oamenilor oricât de însemnată ar fi ea. Lucrul cel mai însemnat este scăparea Numelui lui Dumnezeu de acuzațiile neîntemeiate ale lui Satana. Controversa se apropie de sfârșit. Dumnezeu își pregătește poporul pentru marea bătălie de pe urmă. Și Satana se pregătește. Rezultatul ne stă în față și se va vedea în viața poporului lui Dumnezeu. Dumnezeu se sprijină pe noi așa cum s-a sprijinit pe Iov. Este justificată încrederea Lui?

Minunat este privilegiul acordat poporului acestuia de a ajuta ca numele lui Dumnezeu să fie îndreptățit prin mărturia noastră. Este ceva minunat să ni se îngăduie să mărturisim pentru El. Nu trebuie să se uite niciodată că această mărturisire este o mărturisire prin viață, nu doar prin cuvinte. “În El era viața și viața era lumina oamenilor.” (Ioan 1, 4). “Viața era lumină.” Așa a fost cu Domnul Hristos, așa trebuie să fie și cu noi. Viața noastră trebuie să fie lumină, după cum viața Lui a fost lumină. A da oamenilor lumină este ceva mai mult decât a da oamenilor o broșură, o carte. Viața noastră este lumină. Când trăim le dăm altora lumina. Fără viață, fără trăirea luminii, cuvintele noastre rămân stinghere. Dar când viața noastră ajunge să fie lumină, cuvintele noastre ajung să fie lucrătoare. Viața noastră trebuie să mărturisească pe Dumnezeu.

Fie ca biserica Sa să aprecieze înaltul privilegiu ce i s-a încredințat: “Voi sunteți martorii Mei,” zice Domnul. (Isaia 43, 10). Nu trebuie să fie “nici un Dumnezeu străin în mijlocul vostru: Voi sunteți martori – zice Domnul— că Eu sunt Dumnezeu. (vers. 12). Dea Domnul, ca noi să fim martori adevărați, mărturisind ce a făcut Domnul pentru noi.

Toate acestea sunt în strânsă legătură cu lucrarea Zilei de Ispășire.

Serviciul în Sanctuar

În ziua aceea, poporul lui Israel, după ce mărturisise păcatele, era cu desăvârșire curat. Ei fusese iertați mai dinainte și acum păcatul era îndepărtat de la ei. Ei erau sfinți și fără vină. Tabăra lui Israel era curată.

Trăim acum în ziua cea mare antitipică a curățirii sanctuarului. Fiecare păcat trebuie să fie mărturisit și prin credință să fie trimis înainte la judecată. După cum marele preot intra în Sfânta Sfintelor, tot astfel poporul lui Dumnezeu trebuie să stea față în față cu Dumnezeu. Trebuie să fie sigur că orice păcat a fost mărturisit, că n-a mai rămas nici o urmă de păcat. Curățirea Sanctuarului ceresc este legată de curățirea poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Cât de important este deci ca poporul lui Dumnezeu să fie sfânt și fără cusur! Orice păcat din ei trebuie să fie ars, așa încât să stea în fața unui Dumnezeu sfânt și să trăiască lângă un foc mistuitor. “Voi cei de departe, ascultați ce am făcut! Și voi cei de aproape vedeți puterea Mea.” Păcătoșii sunt îngroziți în Sion. Un tremur a apucat pe cei nelegiuți, care zic: “Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?” Cine dintre noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?” Cel ce umblă în neprihănire și vorbește fără vicleșug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâinile înapoi să nu primească mită, cel ce-și astupă urechile să nu audă cuvinte setoase de sânge, și își leagă ochii ca să nu vadă răul, acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine și apa nu-i va lipsi.” (Isaia 33, 13-16).

JUDECATA

Se vede o tendință tot mai puternică de a nu mai crede în învierea corporală. Înalta critică a lepădat de mult ideea aceasta și mulți creștini conservatori tind către aceeași cale. Ei nu văd nevoia unei învieri corporale dacă viața viitoare urmează să fie numai spirituală.

Pentru același motiv ei nu văd nevoia unei judecăți viitoare. Dacă sufletul a și ajuns să se bucure de strălucirea vieții spirituale sau dacă gustă chiar de pe acum chinurile celor osândiți, ar părea ceva lipsit de rost să-i mai aducă la judecată. Aceasta ar fi trebuit să aibă loc înainte de a se hotărî starea viitoare, nu după aceea. Credința în fericirea sau osândirea imediată după moarte face ca judecata viitoare de la sfârșitul lumii să fie nu numai fără folos, dar și fără rost.

Biblia vorbește lămurit despre aceste două subiecte. Există o înviere corporală. Există o judecată. Biblia ne vorbește și despre una și despre cealaltă. Întrucât aici ne ocupăm mai mult de judecată, ne vom mărgini la studierea ei căci pare mai mulțumitor a crede că viața viitoare a celor mântuiți va fi modelată oarecum după planul original al grădinii Edenului, în care Adam și Eva se bucurau de o viață asemănătoare cu a noastră, dar fără păcat. Pare rațional să credem că Dumnezeu nu a părăsit planul Său original. Dacă nu l-a părăsit, trebuie să aibă loc o înviere corporală.

Ideea unei judecăți la sfârșitul lumii presupune că oamenii nu au parte de pedeapsă sau răsplată, la data morții. Lucrul acesta pare rațional, pe lângă faptul că și Biblia îl susține. Să cercetăm aceasta ceva mai amănunțit.

Luând drept bună credința în pedeapsă și răsplată, am vrea să spunem că nu se poate scrie la sfârșitul vieții cuiva raportul întreg al viețuirii lui. S-a sfârșit viața, dar influența lor continuă, - "faptele îi urmează." Dacă avem de dat seamă pentru influența noastră, - și noi credem că aceasta trebuie să se admită, - raportul nu poate fi completat decât la sfârșitul timpului. Spunând aceasta nu vrem să afirmăm că un om nu și-a sigilat soarta odată cu moartea. Credem că s-a făcut. Tot ce dorim să afirmăm este că dacă judecata presupune aceeași răsplată și aceeași pedeapsă pentru toți, raportul nu poate să se încheie deplin la moarte. S-ar putea admite că se poate ști dacă un om este sau nu mântuit, și că prin urmare poate să fie

admis la un loc sau altul. Lucrul acesta se poate admite, dar nu rezolvă problema. Chiar și cu prilejul judecăților pământești se așteaptă mai întâi să se vadă rezultatul unei crime săvârșite și de abia atunci se pronunță sentința. Dacă atunci când cineva trage cu arma pentru a speria pe altul este rănit cineva, judecata nu se întemeiază pe rezultatul imediat, ci pe rezultatul final al împușcării. Omul rănit poate să mai zacă o săptămână sau două. Criminalul nu poate cere să fie judecat imediat, pe baza faptului, am putea zice, că omul nu a murit încă, și că prin urmare criminalul nu a fost vinovat de omor.

Omul este vinovat pentru mai mult decât rezultatul imediat al faptelor sale. Pare mai rațional ca judecata să fie amânată până când sunt adunate toate dovezile, cu care prilej se poate ajunge la o apreciere corectă. Dacă admitem că unii vor fi pedepsiți cu multe lovituri, iar alții cu puține (Luca 12, 48), judecata nu trebuie să aibă loc până n-au fost cercetate toate împrejurările și urmările. Lucrul acesta nu poate avea loc decât la data rânduită de Dumnezeu, la sfârșitul lumii. În armonie cu aceasta este cuvântul lui Dumnezeu care declară: “păstrează pe cel nedrept pentru ziua judecății ca să fie pedepsit.” (2 Petru 2, 9).

SFINȚII SUNT JUDECAȚI

Nelegiuții vor fi judecați de cei drepti. Sfinții vor judeca lumea. “Lumea va fi judecată de voi.” (1 Cor. 6, 2). După cum îngerii au de îndeplinit lucrarea lor în cer, tot astfel și cei mântuiți vor avea de îndeplinit lucrarea lor. Dumnezeu face cunoscut celor ai Săi planul Său și le dă răspunderi de purtat. Sfinților li se dă atât privilegiul cât și răspunderea judecății. Omenește vorbind, Dumnezeu nu vrea să poarte răspunderea nemulțumirilor sau bănuielilor; se poate presupune că vor fi pierduți oameni despre care alții credeau că vor fi mântuiți. Dacă va lipsi cineva din cer, s-ar putea ca în mintea cuiva să se ridice întrebarea cu privire la motiv. Poate că va fi o persoană care ne-a fost scumpă, pe care am iubit-o și pentru care ne-am rugat. Iată-l însă pierdut. Nu cunoaștem împrejurările; nu știm pentru ce.

Dacă am fi fost părtași la judecată; dacă noi înșine am fi privit cazul și am fi cercetat probele; dacă după ce am cântărit toate am ajuns în cele din urmă la concluzia că omul nu a dorit mântuirea și nu ar fi fost fericit în cer, nu va mai veni niciodată întrebarea în mintea noastră dacă în cazul

acela s-a făcut sau nu dreptate. Am fost părtași la lucrarea de judecată; știm. Am fost de față. Suntem satisfăcuți. Mai mult, aranjamentul acesta asigură și dreptatea și mila la judecată. Unii din aceia care au fost iubiți de noi, vor fi pierduți. Ne-am rugat pentru ei. Vom fi plini de milă pentru ei până la capăt. Nimeni nu va fi pedepsit mai mult decât merită. Planul lui Dumnezeu asigură aceasta.

Trebuie să se noteze că sfinții vor avea parte la judecarea celor pe care i-au cunoscut. Dacă o parte din planul lui Dumnezeu, când ne lasă ca să avem parte la lucrarea de judecată, este asigurarea faptului ca niciodată să nu se ridice vreo îndoială în mintea noastră, sfinții trebuie să judece propria lor generație și propriile lor cunoștințe. Lucrul acesta este înspăimântător și bunul Dumnezeu nu trebuie să sufere riscul ca cineva să spună sau să gândească: “Unii din prietenii mei sunt pierduți și eu n-am avut ocazia niciodată să știu exact ce s-a întâmplat. Am crezut că vor fi mântuiți. I-am înțeles mai bine ca oricare altul. Aș fi vrut să cunosc mai mult cu privire la cazul lor.” Așa ceva, natural că nu se va întâmpla niciodată. Dumnezeu va lua măsuri în privința aceasta. Fiecare va fi satisfăcut în ceea ce privește dreptatea și mila lui Dumnezeu. Planul lui Dumnezeu este bine aranjat. Vom cunoaște pentru ce anume au pierit anumiți oameni. Vom fi părtași la lucrarea de judecată.

NU SE FACE JUDECATĂ LA MOARTE

Dacă ceea ce am spus aici este corect, nu poate avea loc la data morții nici o judecată. O grupă de creștini se roagă pentru un tânăr pornit pe căi rele. Se roagă zi de zi, an după an, dar fără rezultat. Tânărul moare apoi subit. Cum stăm atunci cu judecata? Aceia care-l cunosc, aceia care s-au rugat pentru el, sunt încă în viață. Dacă tânărul trebuie să fie judecat de către sfinți imediat, toți trebuie să moară imediat pentru ca să participe la judecată. Altminteri trebuie să fie judecat de alții care nu-l cunosc. Aceasta se potrivește pentru toți nelegiuiții care au trăit cândva. Ei nu pot fi judecați decât cu o generație după moartea lor. Dacă trebuie să fie judecați de către sfinți sau dacă vor fi judecați de către necunoscuți, ar însemna ca planul lui Dumnezeu să fie anihilat și depășit. Prin urmare susținem că dacă nelegiuiții trebuie să fie judecați de către sfinți, ei nu pot fi judecați la data morții. Dumnezeu spune că nelegiuiții vor fi păstrați pentru judecată până la sfârșitul lumii.

Chiar dacă este adevărat că fiecare generație se înțelege mai bine și urmează să fie judecată în propria ei lumină așa încât un păcătos din Vechiul Testament nu urmează să fie judecat după măsurile Noului Testament, este la fel de adevărat, că înainte de a avea loc orice judecată dreaptă, trebuie să existe o oarecare cunoștință în ceea ce privește principiile și regulile generale de călăuzire. Aceasta presupune învățătură și educație, iar învățătura aceasta trebuie să cuprindă toți factorii despre care este vorba. Trebuie să se țină seama de moartea Domnului Hristos, precum și de învățătura Lui. Având în vedere lucrul acesta cum ar fi putut sfinții din prima generație de pe pământ să judece pe nelegiuiții generației lor? Este ușor de văzut că trebuie lăsată la o parte ideea ca sfinții să aibă parte la lucrarea de judecată dacă judecata trebuie să aibă loc la data morții. Planul pe care l-a întocmit Dumnezeu este minunat. Planul lui Dumnezeu ca sfinții să aibă parte la lucrarea de judecată face ca cerul să fie un loc sigur și ridică un zid sigur împotriva oricăror întrebări și îndoieli pentru viitor.

JUDECATA DE CERCETARE

Cum stau lucrurile cu judecata celor drepti? Este ușor de înțeles că trebuie să aibă loc o cercetare înainte să intre în fericirea veșnică. Trebuie să se dea o hotărâre că viața și atitudinea lor garantează să li se încredințeze viața veșnică; iar hotărârea aceasta trebuie să fi fost luată înainte ca Domnul să vină să îi ia acasă. Nu este mai rațional să salvezi pe cei drepti și apoi să-i aduci la judecată, de cum este să osândești pe cei nelegiuiți și abia apoi să-i aduci la judecată. Dar aici este o deosebire. Nelegiuiții nu sunt nimiciți decât la sfârșitul celor o mie de ani. (Apoc. 20, 4. 5). Aceasta dă timp îndestulător pentru judecarea lor după ce vine Domnul. Dar nu așa stau lucrurile cu cei drepti. Dacă cumva și ei trebuie să fie judecați, dacă trebuie să li se dea vreo răsplătire pe baza judecății, cazul lor trebuie să fie hotărât înainte de venirea Domnului. Când vine, El aduce și răsplătirea. (Apoc. 20, 12). Prin urmare situația lor trebuie să fie hotărâtă mai înainte. Unii au ridicat obiecțiuni față de învățătura aceasta. Ei nu cred că va avea loc o judecată a dreptilor înainte de venirea Domnului și cu toate acestea lucrul se arată ca foarte întemeiat. Cazul celor drepti trebuie să fie hotărât, altminteri de unde se va ști cine trebuie să fie mântuit? Dacă se ridică obiecțiuni împotriva expresiei “judecata de

cercetare” care a fost folosită, să se găsească alta mai potrivită. Suntem dispuși. Nu este o judecată de execuție. Biblia o numește “ceasul judecății” în contrast cu “ziua judecății.” (Apoc. 14, 7; Fapte 17, 31). Credem că “judecata de cercetare” corespunde mai bine cazului judecății celor dreți.

Este cu totul corespunzător ca atunci când este vorba de cei care urmează să fie mântuiți, să fie de față îngerii pentru ca să prezinte mărturie și să ia parte la lucrări. (Daniel 7, 9, 10). Ei au fost legați de buna noastră stare: au fost duhuri slujitoare. Cu ei urmează să trăim, și ei au dreptul să știe cine va fi îngăduit în locașurile cerești. Acesta este și planul lui Dumnezeu. Îngerii au simțit care sunt unele din urmările păcatului. Au văzut căderea lui Lucifer. Au văzut milioane de îngeri care s-au dus cu el. Au văzut pe Mântuitorul cum suferă și moare, și cunosc ticăloșia pe care o aduce păcatul. Îi interesează din toată inima să știe cine sunt aceia care urmează să aibă viața veșnică. Nu mai au de gând să treacă din nou prin experiența păcatului prin care au trecut. De aceea planul înțelept al lui Dumnezeu este ca ei să aibă parte la lucrările judecății.

Ziua Ispășirii este o potrivită preînchipuire a zilei judecății. Ar fi bine ca cititorul să revadă capitolul despre Ziua Ispășirii în lumina discuțiilor de față. În ziua aceea avea loc o diferențiere între cei dreți și cei nelegiuți. Hotărârea atârna de cine și-a mărturisit păcatele și cine nu. Aceia care își aduceau jertfele și care îndepliniseră ritualul aveau păcatele șterse. Ceilalți erau “tăiați”. Nu știm dacă se ținea socoteală în sanctuarul pământesc despre cei care se înfățișase cu jertfa în cursul anului. Cu toate că ar fi fost cu puțință, este greu de crezut că s-a ținut un registru de felul acesta. Știm totuși că stropirea sângelui era în sine tot un fel de înregistrare. Dumnezeu poruncise să se aducă jertfele. Credem că El a respectat propria Sa poruncă și a ținut seamă de aceia care L-au servit în adevăr și cu sinceritate. În cartea Lui erau trecuți ca și credincioși.

Cu privire la judecata zilelor din urmă stă scris: “Oricine nu a fost aflat în cartea vieții, a fost aruncat în lacul focului.” (Apoc. 20, 15). Textul acesta ne vorbește lămurit despre cartea vieții, și ne spune de fapt că numai aceia ale căror nume au fost aflate în ea, sunt mântuiți. Luați seama la cum stă scris: “Oricine nu a fost aflat scris în cartea vieții.” Aceasta înseamnă o cercetare a cărții pentru a vedea numele cui este scris. “Oricine nu a fost scris.” Ce înseamnă aceasta, decât o cercetare? Este ca și cum s-ar fi dat porunca: “Vezi dacă numele acesta se află în carte.” Răspunsul dat este: “L-am aflat”, sau, “Nu l-am aflat.” Fiecare răspuns din cele

două dovedește că a avut loc o cercetare. Cuvântul “Oricine nu a fost aflat” îndreptățește susținerea că are loc o cercetare a celor scrise, care aduce după sine o despărțire, fie spre mântuire, fie spre osândire.

ÎNGERII IAU PARTE LA JUDECATĂ

Pare atât de lămurit că trebuie și că este nevoie să fie o cercetare a celor scrise în ceruri înainte de venirea Domnului, încât întrebarea este cum se poate găsi cineva care se poate îndoii de lucrul acesta cu sinceritate și seriozitate. Este adevărat că Dumnezeu ar putea într-o clipă să rezolve orice chestiune cu privire la viitorul oricui. Cu desăvârșită lipsă de greșală El ar putea rânduind ca o parte din omenire să fie osândită și alta mântuită. Dar Dumnezeu nu ar putea face aceasta și în același timp să lase îngerilor și oamenilor o parte la lucrarea de judecată. Și lucrul acesta este de mare însemnătate. Dumnezeu trebuie să ia toate măsurile de siguranță în privința vieții viitoare. Oamenii trebuie să fie asigurați de dreptatea pedepselor date. Îngerii care au fost duhuri slujitoare trebuie să fie de față la judecata sfinților. Pentru scopul acesta sunt ținute și cărți. Pentru motivul acesta sunt de față la judecată milioane de îngeri. (Daniel 7, 10). Dumnezeu face totul pentru a da viitorului siguranță. Cerul și pământul trebuie să fie apărate. Dumnezeu nu va îngădui ca milioane de ființe omenești să intre în fericirea cerească și să aibă parte de privilegiul vieții veșnice fără a întreba și pe îngeri.

Spunem lucrurile acestea cu toată evlavlia. Îngerii au trecut prin oarecare experiențe triste din cauza păcatului. Au văzut cum milioane de îngeri au pierit. Au văzut pe Domnul Hristos murind pe cruce. Au cunoscut parte din durerea Tatălui din cauza păcatului. Să nu fie și ei interesați cu privire la admiterea a milioane de păcătoși răscumpărați la viața veșnică? Nu ar trebui să aibă și ei o oarecare asigurare că admitându-se să intre în cer oameni, să nu se admită odată cu ei și păcatul? Vorbind în felul oamenilor credem că ei trebuie să aibă o asigurare de felul acesta. Și mai credem că bunul Dumnezeu le va da această asigurare. Ei sunt de față când se ia hotărârea cu privire la cei dreپți. După cum sfinții au parte la judecata nelegiuitorilor, tot astfel îngerii au parte la judecata celor dreپți. Aceasta constituie o asigurare pentru viitor. În împrejurările acestea nu se va mai pune astfel nici o întrebare. Dumnezeu a luat măsuri în privința aceasta.

CEI O MIE DE ANI

În decursul celor o mie de ani îngerii vor avea ocazia să ne cunoască mai bine și noi vom avea prilej să-i cunoaștem pe ei mai bine. Vom lucra împreună la judecată. În acest timp vor fi judecați atât îngeri cât și oameni. Noi vom avea partea noastră la lucrarea de judecată . Îngerii vor avea partea lor. Atât oamenii cât și îngerii au semeni de ai lor care vor fi pierduți și de care sunt legați. Dumnezeu ia măsuri de asigurare ca să nu se mai ivească păcatul a doua oară. Îngerii au ținut raportul. Ceea ce este scris în cărți este scrisul lor. Oare lor să nu li se dea voie să cerceteze rapoartele acestea când se iau cele din urmă hotărâri? Ei vor avea o anumită parte la executarea sentinței. (Apoc. 20, 1-3;18, 21;Ezechiel 9, 1-11). Când se aplică pedepsele ei dau mărturie că hotărârile luate sunt drepte. (Apoc. 16, 5. 7). Ei pot face aceasta deoarece cunosc toate amănuntele.

“Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Lui.” (Ioan 3, 35). Poate că nu știm pe deplin de ce Tatăl a dat toate lucrurile în mâna Fiului, dar cuvântul acesta este repetat de atâtea ori încât dovedește că Tatăl dorește ca noi să-L cunoaștem. Pe lângă citatul de mai sus, să luăm aminte și la acesta: “Toate Le-ai supus sub picioarele Lui.” (Evrei 2, 8). “Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu.” (Matei 11, 27; Luca 10, 22). “I-ai dat putere peste orice făptură.” (Ioan 17, 2). Puterea aceasta cuprinde și pe aceea de a judeca. “Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului.” (Ioan 5, 22). Hristos “a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți.” (Fapte 10, 42). Dumnezeu “va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta.” (Fapte 17, 31). Aceasta aduce după sine și puterea de a executa judecata. (Ioan 5, 27). De fapt această acordare de autoritate dată Fiului poate fi concentrată în cuvântul lămuritor al Domnului Hristos: “Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” Matei 28, 18. Aceasta nu mai lasă nici un fel de îndoială cu privire la întinderea puterii dată Lui. Toată puterea în cer și pe pământ.

Întreaga controversă descoperă o anumită trăsătură din caracterul lui Dumnezeu care este foarte încurajatoare. Dumnezeu ar fi putut să trateze cu totul altfel pe rebeli. Nici nu ar fi avut nevoie să ia aminte la acuzațiile împotriva lui Satana. Dar a supus cazul Său să fie tratat pe temeiul dovezilor înfățișate. Își putea îngădui să aștepte și să îngăduie ființelor create să decidă ele însele. El știa despre cauza Sa că este dreaptă

și că putea să reziste la cercetare. El a fost drept și fără ascunzișuri în toate privințele.

Aceasta ne dă motiv să credem că judecata viitoare va fi condusă după cele mai înalte concepții de drept și de justiție ca să nu spunem și de milă. Dumnezeu nu este răzbunător. El nu așteaptă un prilej pentru a “răsplăti.” El vrea ca toți oamenii să se pocăiască și să fie mântuiți. El nu are plăcere de moartea celor răi.

Sunt anumite lucruri pe care Dumnezeu nu le poate face. Ar fi bucuos să mântuiască pe toți dar nu ar fi cel mai bun lucru să facă aceasta. Pentru aceasta sunt mai multe motive. Mulți nu vor să fie mântuiți după rânduielile care numai ele asigură viața. Regulile pe care le-a pus Dumnezeu pentru noi spre călăuzirea noastră sunt regulile vieții, iar nu decrete arbitrare. Societatea nu poate exista nici aici și nici în cer, dacă oamenii nu încetează să se ucidă unii pe alții. Lucrul acesta pare atât de evident încât nimeni nu va gândi altfel.

Uciderea pornește din rădăcinile urii. Nu ar fi bine să admitem ca cineva care urăște pe fratele său – sau pe oricine – să trăiască în cer la un loc cu ceilalți. Ar fi o nebulie să așteptăm să fie pace și armonie în asemenea împrejurări. Oamenii au destule dovezi că ura duce la moarte. Nu mai este nevoie de noi dovezi. Dacă vrea Dumnezeu să aibă un cer liniștit trebuie să scoată afară pe ucigași. Aceasta înseamnă că trebuie să dea afară pe toți cei care urăsc.

Înseamnă însă și mai mult. Iubirea este unicul leac împotriva urii. Numai acela care iubește este în siguranță. Lipsa de iubire înseamnă ură mai devreme sau mai târziu. De aceea este una din legile vieții. Numai acela care iubește, împlinește legea, prin urmare numai acela are dreptul să trăiască. Dreptul acesta nu trebuie să fie înfrânt îngăduind urii să prospere. Aceia care cultivă ura în inima lor, calcă legea vieții. Nu ar fi de folos ca unii ca aceștia să fie mântuiți chiar dacă ei ar dori aceasta. În cer nu trebuie să fie ucigași, nimeni care să calce porunca: “Să nu ucizi.” Același argument se potrivește pentru oricare altă poruncă.

Prin urmare atunci când Dumnezeu admite oameni și îngeri să ia parte la judecată, El face ceva mai mult decât să-i ia ca părtași. Lucrul acesta are și el însemnătatea lui. Este necesar având în vedere viitorul. Avem nevoie de asigurarea că ni se va da parte la judecată. Dar aici sunt cuprinse lucruri și mai mari. Când îngăduie Dumnezeu, sfinți și îngeri să ia parte la lucrările de judecată, de fapt ei cercetează lucrarea lui

Judecata

Dumnezeu. Regulile, principiile și legile care guvernează pe oameni și pe îngeri, au ajuns să fie cercetate de aproape. Într-un anumit înțeles Dumnezeu este judecat. (Romani 3, 4).

În lumina acestor spuse, faptul că oamenii și îngerii la încheierea controverselor arată credința în dreptatea lui Dumnezeu, capătă o însemnătate și mai mare. Întrebarea cea mare a fost: “Este Dumnezeu drept, sau acuzațiile lui Satana sunt adevărate?” La sfârșitul controverselor îngerul apelor spune: “Drept ești tu Doamne!” Alt înger zicea: “Da, Doamne Dumnezeule Atotputernice, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!” Un glas puternic de gloată multă zicea: “Aleluia! A Domnului Dumnezeului nostru este mântuirea, slava, cinstea și puterea! Pentru că judecățile Lui sunt adevărate și drepte.” Cei care au biruit fiara și chipul ei strigă: “Drepte și adevărate sunt căile Tale Împărate al sfinților!” Iar când Dumnezeu se așează din nou pe tron, gloată multă cu un glas, ca bubuitul unor tunete puternice strigă: “Aleluia! Domnul Dumnezeu nostru Cel Atotputernic a început să împărățească.” Dar Dumnezeu nu dorește să împărățească singur. Când “împărăția lumii a trecut în mâna Domnului nostru și a Hristosului Său; când în cele din urmă este zdrobit pârătorul, atunci se așează tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Slăvită împlinire a nădejzii noastre!” (Apoc. 16, 5. 7;19, 1. 2;15, 3;19, 6;11, 15;12, 10;22, 5).

APENDICE

ALTARUL DINAINTEA DOMNULUI

Expresia “înaintea Domnului” este folosită în legătură cu serviciile sanctuarului precum și cu locurile și cu mobilierul.

În felul acesta era adusă tămâia înaintea Domnului (Exod 30, 8), iar jertfele erau junghiate înaintea Domnului (Lev. 1,3.5;4, 4.15.24). Cei doi tapi erau înfățișați înaintea Domnului în Ziua Ispășirii. (Lev. 16,7.10).

Sfeșnicul era așezat înaintea Domnului (Lev. 24, 4), tot așa și masa prezenței (vers. 6) și altarul tămâierii (Lev. 4, 18), locul sfânt și perdeaua (Lev. 4,17) și altarul arderilor de tot (Lev. 8, 14;16,12).

În Leviticul 16,16.18, se întâlnește din nou expresia “înaintea Domnului” în legătură cu altarul. Lectura sună astfel: “Și el va face ispășire pentru locul sfânt din cauza necurăției copiilor lui Israel și din cauza călcărilor în toate păcatele lor și așa să facă pentru cortul întâlnirii, care va rămâne în mijlocul lor, în mijlocul necurățiilor lor... și după ce va ieși, să se ducă la altarul care este înaintea Domnului și să facă ispășire pentru altar; să ia din sângele vițelului și țapului și să pună pe coarnele altarului de jur împrejur.”

Am omis versetul 17 ca fiind o notă introductivă, neavând de a face cu serviciul.

Pasajul arată că marele preot face ispășire pentru “locul sfânt” și pentru “cortul întâlnirii”; apoi “se duce la altarul care este înaintea Domnului și face ispășire pentru el.”

Faptul că despre altar se spune că este “înaintea Domnului”, nu stabilește care altar. Textul sugerează altarul arderilor de tot, căci Aaron “iese” la altar. El a ispășit deja pentru locul sfânt și pentru cortul întâlnirii (vers. 16) adică pentru locul prea sfânt și pentru locul sfânt. Acum el merge afară la altarul arderilor de tot.

Aceeași ordine este sugerată și în versetul 20 care sună astfel: “când va isprăvi de făcut ispășire pentru sfântul locaș, pentru cortul întâlnirii și pentru altar”; și aici sunt menționate cele trei lucruri: sfânta sfintelor, sfânta și altarul.

Altarul tămâierii se găsea în locul sfânt și era singurul articol de

mobilier în partea unde era așezat sângele. Ca urmare, atunci când se spune că ispășirea a fost făcută pentru cortul întâlnirii, se referă numai la altarul tămâierii care trebuia ispășit odată pe an (Exod 30, 10).

În locul prea sfânt trebuia făcută ispășirea pentru capacul ispășirii – deoarece sângele fusese așezat pe el. În locul sfânt trebuia ispășit altarul tămâierii pentru același motiv. Singura piesă de mobilier folosită în ispășirea sângelui era altarul arderilor de tot. Dacă altarul arderilor de tot nu este menționat în Leviticul 16, 16. 18, atunci trebuie să tragem concluzia că pentru el nu s-a făcut ispășirea. Dar acesta era locul unde erau junghiate toate jertfele și cu siguranță că nu putea fi trecut cu vederea.

În Leviticul 16, 12, marele preot ia cărbuni de pe altarul dinaintea Domnului. Altarul pe care se găseau cărbuni, era altarul arderilor de tot. Nu se găsea cărbuni pe altarul tămâierii. De aceea Keil și Delitzsch spun că marele preot lua “de pe altarul arderilor de tot atâți cărbuni aprinși cât încăpea în cădelniță.” (Comentariu la Pentateuch, vol. 2, pag. 399). Asupra acestui lucru toate comentariile sunt de acord.

În Leviticul 1, 11, locul unde jertfele trebuiau junghiate era “altarul dinspre miază noapte “înaintea Domnului.”

Având în vedere aceste declarații pare sigur că altarul din Leviticul 16. 18, este altarul arderilor de tot. Dacă nu este așa, toată semnificația ispășirii era pierdută și majoritatea celor care aveau nevoie de curățire rămâneau necurați. De aceea comentariul de mai sus citat spune: “De aici urmează că prin altarul din versetul 18 și chiar din versetele 20 și 33 care este menționat aici ca reprezentând a treia parte a întregului sanctuar, trebuie să înțelegem altarul arderilor de tot din curte și nu altarul tămâierii, așa cum susțin Rabinii și majoritatea comentatorilor. Expresia “să iasă” din versetul 18 nu se referă la ieșirea din locul prea sfânt în locul sfânt, ci ieșirea lui din *ohel moed* (locul sfânt) în curte.” (ibid. Pag. 400, 401).

JERTFELE DIN SERVICIUL SANCTUARULUI

(“Următoarea schiță a diferitelor jertfe, ceremonii și sărbători speciale ale vechii economii iudaice, a fost la început prezentată ca o hartă de către Marwin R. Thurber. Este inclusă aici printr-un aranjament special de către autorul cărții și cel care a pregătit schița).

ARDERILE DE TOT

NATURA: Voluntare în ceea ce-l privea pe individ, dar amintită în anumite ocazii pentru întreaga adunare, iar în alte ocazii pentru indivizi. (Lev. 1, 3).

REALIZARE: Se făcea ispășire – era primită pentru El. (Lev. 1, 4).

CÂND SE ADUCEAU

1. De bună voie – în general. (Lev.1,3)
2. Zilnic. (Exod 29, 38-42; Num. 28, 3-8)
3. La consacrări. (Exod 29, 15-18 Lev. 8, 18-21)
4. În zile și sărbători speciale.
 - a. Sabatul. Num. 28, 9, 10
 - b. Lunile noi. Num. 28, 11-14
 - c. Sărbătoarea pâinii nedospite. Num. 28, 17-25
 - d. Ziua snopului de legănat. Lev. 23, 10-14
 - e. Ziua cincizecimii. Lev.23,17-21; Num. 28,26-31.
 - f. Prima zi a lunii a 7 a. Num.29, 1-6.
 - g. Ziua Ispășirii. Lev. 16 ; Num. 29, 7-11.

ANIMALELE PRESCRISE

1. Orice animal de parte bărbătească, curat era folosit pentru jertfă. (Lev. 1)
2. Doi miei de un an.
3. Tauri, berbeci, miei. Num.7,8)
4. În zile și sărbători speciale.
 - a. Alți doi miei.
 - b. 2 tauri, 1 berbece, 7 miei.
 - c. Zilnic: 2 viței, 1 berbece, 7miei.
 - d. Un miel de un an.
 - e. Pentru zi: 2 viței, 1 berbece, 7 miei. Pentru pâine: 1 vițel, 2 berbeci, 7 miei
 - f. 1 vițel, 1 berbece, 7 miei, în afară de jertfa lunară.
 - g. Pentru preot: 1 berbece. Lev. 16,3. Pentru popor: 1 berbece. Lev. 16, 5. Pentru zi: 1 vițel, 1 berbece, 7 miei. Num.29,7-11.

Apendice

- h. Sărbătoarea corturilor. Num. 29,12-34. h.13 viței, 2 berbeci, 14 miei în prima zi, scăderea zilnică a vițelilor de 1-7 viței, 2 berbeci,14 miei în ziua a șaptea.
- i. A 8 a zi a sărbătorii corturilor. Num. 29,35-38. i. 1 vițel, 1 berbec, 1 miel.
- 5. Pentru curățire.**
- a. Pentru naștere. Lev. 12 a. Miel, porumbel sau turturea.
b. Lepră. Lev. 14 b. Miel, porumbel sau turturea.
c. Scurgere de sânge. Lev. 15,13.15. 25-30. c. Porumbel sau turturea.
- 6. Votul nazireatului. Num. 6.**
- 6. Votul nazireatului.**
- a.Călcarea accidentală: porumbel sau turturea.
b.Pentru împlinirea unui vot: miel.
- 7. Ca jertfă pentru păcat la săraci. Lev. 5,7-10.**
- 7. Porumbel sau turturea.**
- 8. Ca jertfă pentru păcat când adunarea păcătuiește din neștiință.**
- 8. Vițel.**

ADAUSURI

Generale

Sare - Lev. 2, 13.

Jertfa de mâncare – Num. 15, 2-12.

Pentru un miel sau ied: 1/10 floare de făină, 1/4 hin de undelemn, 1/4 hin de vin.

Pentru un berbec: 2/10 floare de făină, 1/3 hin de undelemn, 1/3 hin de vin.

Pentru un vițel: 3/10 floare de făină, 1/2 hin de undelemn, 1/2 hin de vin

Tămâie – Lev. 2, 1. 2.

Sabate

Pentru fiecare miel: 2/10 floare de făină cu undelemnul necesar și o jertfă de băutură (cantitate dublă pentru fiecare miel).

Ziua snopului de legănat

Pentru un miel: 2/10 floare de făină (dublă), undelemn (probabil proporțional), 1/4 hin de vin (obișnuit). Lev. 23, 13.

Curățirea după naștere.

Nu este specificat.

Curățirea pentru lepră:

3/10 floare de făină cu undelemn sau 1/10 floare de făină cu undelemn.

Curățirea pentru scurgerea de sânge.

Nimic.

ORDINEA PROCEDURII

Vițelul, oaia sau țapul. Lev. 1, 3-13.

1. Păcătosul pune mâna pe capul victimei și o junghie.
2. Preotul stropește sângele pe altar.
3. Păcătosul jupoaie pielea și taie animalul, spală picioarele și măruntaiele cu apă.
4. Preotul așează focul, aranjează lemnele și așează în ordine bucățile de carne pe foc.
5. Jertfa este consumată complet pe altar.

Turtureaua sau porumbelul. Lev. 1, 14-17.

1. Preotul răsucesce capul pe altar și îl arde.
2. Stoarce sângele pe o parte a altarului.
3. Taie gușa, smulge și îndepărtează fulgii.
4. Despică pasărea, n-o desparte.
5. Jertfa este complet arsă pe altar.

APLICAREA

Sângele:

stropit pe altar și în jurul lui. Lev. 1, 5. 11. 15.

Grăsimea, etc.:

nu este separată. Lev. 1, 8. 12.

Darul legănat:

nimic.

Întreaga carcasă:

arsă pe altar. Lev. 1, 9. 13. 17.

Pielea:

dată preotului. Lev. 7, 8.

Gușa și fulgii:

aruncate la locul cenușei. Lev. 1, 16.

JERTFELE DE PACE

NATURĂ: De obicei de bună voie. Includea votul, jertfele de mulțumire și darurile de bună voie. (Lev. 19, 5; 7, 15. 16); sărbătoare comunitară la care luau parte Domnul, preotul și poporul. (Lev. 3, 11; 7, 14. 31-33; 7, 15-18; 19, 5-8; Deut. 27, 7).

Juruințe și daruri de bună voie. Numeri 15, 8-12.

Pentru un miel: 1/10 floare de făină, 1/4 hin de undelemn și 1/4 hin de vin.

Pentru un berbec: 2/10 floare de făină, 1/3 hin de undelemn, 1/3 hin de vin.

Pentru un vițel: 3/10 floare de făină, 1/2 hin de undelemn, 1/2 hin de vin.

Apendice

Pentru toate darurile

Sare. Lev. 2, 13.

ORDINEA DE PROCEDARE

(Vezi Lev. 3)

1. Omul pune mâna pe capul animalului.
2. Aducătorul junghie animalul.
3. Preotul stropește sângele pe altar de jur împrejur.
4. Aducătorul leagăna pieptul, spata dreaptă și grăsimea, etc. înaintea Domnului. Lev. 7, 29-32.
5. Restul este mâncat (vezi aplicarea).

APLICARE

Sângele:

stropit pe altar de jur împrejur. Lev. 3, 2, etc.

CÂND SE ADUCEAU

1. După caz sau la îndeplinirea unei jertfe, parte bărbătească sau femeiască. Lev. 3
2. La consacrări. (Exod 29, 19-28; Lev. 8, 22;
3. La cincizecime împreună cu pâine.
4. La îndeplinirea votului de nazireat.

ANIMALELE PRESCRISE

1. Orice animal curat era de obicei pentru juruințe. (Lev. 19, 5; 7, 16).
2. Berbeci (Lev. 8, 22), vițel și berbeci (Lev. 9, 4), 9, 4; Num. 7)., vite, berbeci, țapi, miei (Num. 7).
3. Doi miei. Lev. 23, 20. Lev. 23, 17-20.
4. Reguli: De obicei orice jertfă trebuie să fie Num. 6, 14. 17. 18. desăvârșită pentru a fi primită, însă ca dar de bună voie putea să aibă ceva în plus sau în minus. Lev. 22, 21-24.

ADAUSURI

Jertfa de mulțumire. Lev. 7, 12-14.

Turte nedospite amestecate cu undelemn.

Pișcoturi nedospite unse cu undelemn.

Turte uscate.

Pâine dospită, din care o parte este legănată și dată preotului oficianț.

Grăsimea:

arsă pe altar. Lev. 3, 3-5; 7, 31.

Darul legănat

pieptul și spata dreaptă este dată preotului. Lev. 7, 29-36.

Restul carcasei:

mâncată de aducător. Deut. 27, 7; 12, 17. 18.

Regulă:

Darurile de mulțumire trebuie mâncate în aceeași zi. Darurile de bună voie și pentru juriințe, pot fi mâncate și a doua zi, dar nu mai târziu. Lev. 7, 16-18.

JERTFELE PENTRU PĂCAT

NATURĂ: Cerute, când cineva păcătuia din neștiință; și cu ocazii speciale pentru acoperirea unor păcate făcute de întreaga adunare. (Lev. 4, 2; Numeri 15, 22-29).

REALIZARE: Ispășirea era făcută pentru păcat. (Lev. 4, 35; Numeri 15, 24).

CÂND SE ADUCEAU

1. În general, dacă cineva păcătuia din neștiință. (Lev. 4, 2; Num. 15, 27. 28).
 - a. Preotul. Lev. 4, 3-12.
 - b. Adunarea. Lev. 4, 13-21.
 - c. Un conducător. Lev. 4, 22-26.
 - d. Poporul de rând. Lev. 4, 27-35.

ANIMALELE PRESCRISE

- a. Un vițel. Lev. 4, 3-12.
- b. Un vițel. Lev. 4, 13-21.
- c. Un ied. Lev. 4, 22-26.
- d. Ied sau o mielușea (Lev. 4, 27-35) sau dacă era prea sărac, doi porumbei sau pui de turturea (Lev. 5, 7) unul ca jertfă pentru păcat, unul ca ardere de tot. Dacă era mai sărac 1/10 floare de făină care este o jertfă pentru păcat, nu o jertfă de mâncare (Lev. 5, 11. 12).

2. Anumite cazuri limită în care este folosită jertfa pentru păcat.

- a. Minciună sub jurământ. Lev. 5, 1.
- b. Necurăția datorată unui mort. Lev. 5, 2.
- c. Necurăția bărbatului. Lev. 5, 3.
- d. Votul nechibzuit. Lev. 5, 4.

3. Consacrări

- a. Aaron și fiii lui. (Exod 29, 10-14; 36, 37; Lev. 8, 2. 3, etc.)
- b. Căpetenii. Numeri 7.
- c. Leviții. Numeri 8.

4. Zile speciale.

- a. Luni noi. Numeri 28, 15.
- b. Sărbătoarea pâinii nedospite. Numeri 28, 17-24.

3. Consacrări

- a. Un vițel.
- b. Un ied.
- c. Un vițel.

4. Zile speciale.

- a. Un ied. Numeri 28, 15.
- b. Un ied, zilnic. Numeri 28, 22-24.

Apendice

- c. Cincizecimea. (Lev. 23, 19; Num. 28, 30).
 - d. Prima zi a lunii a șaptea. Numeri 29, 5.
 - e. Ziua Ispășirii. (Lev. 16; Num. 29, 11).
 - f. Sărbătoarea corturilor. Num. 29, 16-34.
 - g. A 8 a zi a sărbătorii corturilor. Num. 29, 38.
- 5. Curățirea.**
- a. Naștere. Lev. 12, 6. 8.
 - b. Lepră. Lev. 14, 10. 19. 22.
 - c. Scurgere de sânge. Lev. 15, 14. 15. 29. 30.
- 6. Votul pentru nazireat.**
- a. Călcare accidentală. Num. 6, 10. 11
 - b. Împlinire. Numeri 14, 6-14.
- c. Pentru zi, un ied. Num. 28, 30. Pentru pâine – un ied. Lev. 23, 18. 19.
 - d. Un ied. Numeri 29, 5.
 - e. Un ied pe lângă jertfa de ispășire. Num. 29, 11.
 - f. Zilnic câte un ied. Num. 29, 16-34.
 - g. Un țap. Numeri 29, 38
- 5. Curățirea.**
- a. Un porumbel. Lev. 12, 6. 8.
 - b. Jumătate de miel sau porumbel. Lev. 14, 10. 19. 22.
 - c. Un porumbel. Lev. 15, 14. 15. 29. 30.
- 6. Votul pentru nazireat.**
- a. Porumbel. Lev. 6, 10. 11
 - b. Jumătate de miel. Numeri 14, 6-14.

ADAUSURI

Sare. Lev. 2, 13.

ORDINEA DE PROCEDARE

Preotul și adunarea.

1. Mâna pe capul victimei.
2. Junghierea animalului.
3. Sângele stropit înaintea perdelei în locul sfânt și așezat pe coarnele altarului de aur.
4. Restul sângelui vărsat la picioarele altarului arderilor de tot.
5. Grăsimea, rinichii, etc, arse pe altar.
6. Animalul întreg cu piele, măruntaie, balebă, etc, arse afară din tabără.

Conducătorul și poporul de rând.

1. Mâna pe capul victimei.
2. Animalul junghiat.
3. Sângele pus pe coarnele altarului arderilor de tot.
4. Restul sângelui turnat la picioarele altarului.
5. Grăsimea, etc, arse pe altar.
6. Preotul mănâncă carnea animalului. (Lev. 6, 25-29; 10, 16-20).
Jertfele ocazionale par să urmeze aceeași regulă generală. (Pentru Ziua Ispășirii, jertfele de sânge, vezi ceremonii speciale).

Serviciul în Sanctuar

APLICARE

Sângele.

1. Preotul și adunarea – stropit înaintea perdelei și pus pe coarnele altarului de aur. Restul vărsat. Lev. 4, 6. 7. 16-18.
2. Conducătorul și poporul – pus pe coarnele altarului arderilor de tot. Restul vărsat. Lev. 4, 25. 30. 34.

Grăsimea, etc.

Arsă pe altar. Lev. 4, 8-10. 19. 26. 35.

Darurile legănate – nimic.

Carnea.

1. Preotul și adunarea – arșă pe câmp. Lev. 4, 12. 21.
2. Conducătorul și poporul – mâncată de preot. Lev. 4, 25-29.

Pielea.

1. Preotul și adunarea – arșă cu animalul întreg. Lev. 4, 12. 21.
2. Conducătorul și poporul – nu se menționează, dar se presupune că revenea preotului.

REGULĂ: Nici o jertfă pentru păcat al cărei sânge este adus în cortul întâlnirii pentru împăcare în locul sfânt, nu va fi mâncată, ci va fi arșă în foc. Lev. 6, 30.

JERTFE PENTRU VINĂ

NATURĂ:—prescrie în cazurile de păcat cunoscut.

REALIZARE: se face ispășire. (Lev. 5, 16; 6, 7).

CÂND SE ADUCEAU

1. În cazul păcatului cunoscut. Lev. 6, 2. 3.
2. Sacrilegiu din neștiință. Lev. 5, 15.
3. Violarea uni rob împrumutat.
4. Curățirea pentru lepră. Lev. 14, 12-18.
5. Călcarea accidentală a votului pentru nazireat.

ANIMALELE PRESCRISE

1. Berbec. Lev. 6, 6.
2. Berbec. Lev. 5, 15. (Cazuri limită în care jertfa pentru vină este folosită)
3. Berbec. Lev. 19, 20-22. Lev. 19, 20-22.
4. Miel. Lev. 14, 10. 13, etc.
5. Miel. Numeri 6, 12.

AD AUSURI

Sare. Lev. 2, 13.

ORDINEA DE PROCEDARE

Aceeași ca și la jertfele pentru păcat, cu excepția sângelui. Lev. 7, 1-7.

APLICARE

La fel ca și la jertfele pentru păcat. (Lev. 7, 1-7) , cu excepția sângelui. Acesta

Apendice

era stropit pe altar, în loc să fie pus pe coarnele altarului. Lev. 7, 2.

JERTFELE DE MÂNCARE

NATURĂ: nesângeroase, însoțite de jertfe de sânge. Numeri 15, 3. 4.

CÂND SE ADUCEAU

1. Odată cu arderea de tot, obișnuită, specială și personală. Numeri 15, 2-12. 28. 29.
2. Odată cu jertfa de împăcare. Numeri 15, 3; Lev. 7, 11-14.
3. În cazuri speciale.
 - a. Jertfa de mâncare a marelui preot. Lev. 6, 20-23.
 - b. Cu pâinea prezenței. Lev. 24, 5-9.
 - c. Cu snopul de legănat. Lev. 23, 10-14.
 - d. Cu primele roade. Lev. 23, 16. 17.
 - e. Încercarea geloziei. Numeri 5, 15.
 - f. Nazireat. Numeri 6, 15.

MATERIALUL PRESCRIS

- Floarea făinii. Lev. 2, 1. 2
- Pâine sau turte nedospite. Lev. 2, 4.
- Pișcoturi nedospite. Lev. 2, 4.
- Turte uscate. Lev. 2, 12.
- Grăunțe prăjite. Lev. 2, 14-16.
- Făină de orz. Numeri 5, 15.

REGULĂ: Nici o jertfă de mâncare nu va fi pregătită cu aluat căci aluatul și mierea nu vor fi aduse pe altar. Lev. 2, 11.

EXCEPȚIE: Pâinea din primele roade de la Cincizecime și pâinea pentru darul de mulțumire vor fi făcute cu aluat, dar nu vor fi arse pe altar. (Lev. 2, 12;7, 12. 13. 23;17-20).

ADAUSURI

- Sare: Lev. 2, 13.
- Undelemn: (Lev. 2, 2-7; Numeri 15, 4-11).
- Vin: Numeri 15, 4-11.
- Tămâie: Lev. 2, 2; 24, 7.

ORDINEA DE PROCEDARE

Generală (Leviticul 2)

1. Aducerea jertfei la preot.

Serviciul în Sanctuar

2. Preotul arde o mână de floare de făină cu undelemn și cu toată tămâia, o parte din pâine este pregătită cu undelemn, iar restul merge la preot.

Jertfa de mâncare a marelui preot:

Toată era arsă. Lev. 6, 13.

Pâinea prezenței:

Așezată pe masă în locul sfânt timp de o săptămână cu tămâie pe ea. Lev. 24, 5-8.

Snopul de legănat și pâinile din primele roade: Legăenate înaintea Domnului. Lev. 23, 11.

APLICARE

Făina:

O mână pe altar. Lev. 2, 2; restul pentru preoți în general. Lev. 7, 10.

Pâinea:

O porție pe altar. Lev. 2, 9; restul pentru preotul officiant. Lev. 7, 9.

Pâinea prezenței:

Pentru preoți. Lev. 24, 5-9.

Partea legănată din pâinea cu aluat:

a. La darul de mulțumire: La preotul officiant; restul la aducător. (Lev. 7, 13. 14; Deut. 27, 7).

b. Pâinile din primele roade: Preotului. Lev. 23, 10.

PAȘTELE

NATURĂ: Prescris, semn și material. Exod 13, 9. 10.

REALIZARE: Îngerul ce a trecut. Exod, 12. 13.

CÂND SE ADUCEA:

În a 14 a zi Abib, prima lună. Exod 12, . 6.

ANIMALUL PRESCRIS:

Miel sau ied. Exod 12, 5.

AD AUSURI

Ierburi amare. Exod 12, 8.

Pâine nedospită. Exod 12, 8.

Vin (tradiția iudaică). H.L.L. pag. 658. ed. engl.

ORDINEA DE PROCEDARE

1. Alegerea animalului
2. Junghierea în seara zilei a 14a.
3. Stropirea sângelui pe ușori și pe prag.
4. Frigerea întregului animal.

Apendice

5. Măncarea animalului cu ierburi amare.
6. Arderea a ceea ce rămânea nemâncat din animal.

APLICARE

Sângele:

Pe uşori și pe prag.

Carnea:

Mâncată de aducător împreună cu prietenii lui.

Rămășițele:

Arse.

TĂMÂIA

NATURĂ: Prescrisă.

REALIZARE: Aducea rugăciunile înaintea lui Dumnezeu. (Psalm 141, 2; Apoc. 8, 3).

CÂND SE ADUCEA

Dimineața și seara. Exod 30, 7. 8.

În Ziua Ispășirii. Lev. 16, 12. 13.

Cu ocazii speciale. Numeri 16, 16. 17.

MATERIALUL PRESCRIS:

Combinatie de mirodenii dulci. Exod 30, 34-38.

ADAUSURI:

Nimic.

ORDINEA DE PROCEDARE:

Arsă înaintea Domnului.

CEREMONII SPECIALE

ZIUA ISPĂȘIRII

TEXTE: Lev. 23, 27-32 Numeri 29, 7-11 Exod 30, 10.

JERTFE: Arderea de tot zilnică, un vițel pentru o jertfă pentru păcat, un berbec pentru arderea de tot pentru preot; doi țapi pentru o jertfă pentru păcat și un berbec pentru arderea de tot pentru popor; iar pentru zi, un vițel, un berbec și șapte miei pentru arderea de tot și un ied pentru o jertfă pentru păcat.

Serviciul în Sanctuar

CEREMONII ISPĂȘITOARE

1. Marele preot se îmbrăiază și se schimbă în veșminte albe după ce a îndeplinit ceremoniile de dimineață în hainele preoțești.
2. Prezintă vițelul pentru jertfa pentru păcat preotească înaintea Domnului, punând mâna pe capul animalului.
3. Prezintă țapii și aruncă sortii pentru a stabili care va fi pentru Iehova și care pentru Azazel.
4. Junghie vițelul și strânge sângele.
5. Duce cădelnița cu tămâie în locul prea sfânt și pune tămâie pe cărbuni.
6. Revine în curte pentru sângele vițelului pe care îl duce în locul prea sfânt și stropeste pe capacul ispășirii și înaintea capacului ispășirii de șapte ori.
7. Se întoarce în curte, junghie țapul pentru Domnul și intră în locul prea sfânt cu sângele, stropind ca și mai înainte.
8. Revine la locul sfânt și face ispășire pentru lucrurile sfinte de acolo.
9. Se reîntoarce în curte și face ispășire pentru altar, stropindu-l cu sângele ambilor viței și al țapilor de șapte ori și așezând sângele pe coarnele altarului.
10. Mărturisește păcatele lui Israel pe țapul viu și îl trimite în pustie printr-un om potrivit.
11. Își îmbracă iarăși hainele de mare preot și oferă grăsimea jertfelor pentru păcat, arderea de tot pentru sine și pentru popor, arderea de tot pentru aceea zi și iedul pentru jertfa pentru păcat din ziua aceea.

VOTUL DE NAZIREAT

TEXT: Numeri 6, 1-21.

CĂLCĂRI ACCIDENTALE

JERTFE: Doi porumbei, din care unul ca ardere de tot și unul ca jertfă pentru păcat; un miel ca jertfă pentru vină.

ORDINEA DE PROCEDARE

1. Rasul bărbii în prima și a șaptea zi a curățirii.
2. A opta zi aduce doi porumbei preotului, unul pentru jertfa pentru păcat și altul pentru arderea de tot.
3. Aduce un miel ca jertfă pentru vină.
4. Pierde zilele care au fost înainte de întinare.

ÎMPLINIREA UNUI VOT

JERTFE: Un miel pentru arderea de tot, o jumătate de vițel ca jertfă pentru păcat, un berbec ca jertfă de împăcare, un coș cu pâine nedospită, turte din floarea făinii, daruri de mâncare și de băutură din animale potrivite.

ORDINEA DE PROCEDARE

1. Aducerea jertfei pentru păcat.
2. Aducerea arderii de tot.
3. Aducerea jertfei de împăcare.
4. Nazireul își rade barba.
5. Jertfa darului de legănat.

CURĂȚIREA LEPROSULUI

TEXT: Lev. 14, 1-32.

CEREMONIE PRELIMINARĂ

JERTFE: Două vrăbii, lemn de cedru, cârmâz, isop și apă curgătoare.

ORDINEA DE PROCEDARE

1. Uciderea unei păsări deasupra unui vas de pământ cu apă curgătoare.
2. Scufundarea păsării vii, a lemnului de cedru, a cârmâzului și a isopului în apa cu sânge și stropirea leprosului de șapte ori.
3. Eliberarea păsării vii.
4. Leprosul se rade și se îmbăiază în ziua a șaptea.
5. Leprosul se întoarce a opta zi pentru ceremoniile și jertfele de încheiere. (Aceași ceremonie este folosită pentru curățirea unei case infestate cu o plagă. Lev. 14, 48-53).

CEREMONIA PRINCIPALĂ

JERTFE: Un miel ca jertfă pentru vină; un miel pentru arderea de tot; o jumătate de miel pentru jertfa pentru păcat; 3/10 floare de făină amestecată cu undelemnul pentru jertfa de mâncare și un pahar de undelemn.

ORDINEA DE PROCEDARE

1. Junghierea jertfei pentru vină și legănarea lui cu paharul pentru undelemn înaintea Domnului.
2. Pune sânge pe urechea dreaptă, pe degetul mare de la mâna dreaptă și pe degetul mare de la piciorul drept al aducătorului
3. Stropește undelemnul de șapte ori înaintea Domnului.
4. Pune undelemn pe ureche, pe degetul mare de la mâna dreaptă și pe degetul mare de la piciorul drept, unde a fost pus și sângele.
5. Pune undelemn pe capul aducătorului.
6. Aduce jertfa pentru păcat.
7. Aduce arderea de tot și jertfa de mâncare. (În caz de sărăcie, va fi suficient un miel ca jertfă pentru vină și doi porumbei, din care unul ca jertfă pentru păcat și celălalt pentru arderea de tot).

Serviciul în Sanctuar

APA DE DESPĂRTIRE (CEREMONIA VACII ROȘII)

TEXT: Numeri 19.

SCOP: Pentru curățirea în cazul întinării printr-un mort, os sau mormânt.

PREGĂTIRE

Orice persoană curată putea oficia, dar preotul trebuia să supravegheze.

1. Ducerea vacii roșii afară din tabără.
2. Junghierea animalului.
3. Preotul stropește sângele spre sanctuar de șapte ori.
4. Animalul întreg este ars.
5. Preotul aruncă lemnul de cedru, cârmâzul și isopul în foc.
6. Omul curat adună cenușa și o pune într-un loc curat afară din tabără.

ORDINEA DE PROCEDARE

(Orice persoană curată putea oficia)

1. Amesteca cenușa cu apă de râu.
2. Stropește mai întâi locul morții dacă este vorba de o casă sau de un cort.
3. Stropește persoana necurată.
4. Stropește persoana necurată în ziua a treia și a șaptea.
5. Persoana necurată se îmbăiază în ziua a șaptea și va fi curată seara.

CURĂȚIREA DUPĂ NAȘTERE

TEXT: Lev. 12

SEPARARE: Pentru un băiat, 7 zile plus 33 de zile. Pentru o fată, 14 zile plus 66 zile.

JERTFE: Un miel pentru arderea de tot și un porumbel ca jertfă pentru păcat. În caz de sărăcie, doi porumbei tineri – unul ca ardere de tot și unul ca jertfă pentru păcat.

CURĂȚIA ȘI NECURĂȚIA POLUȚIEI

TEXT: Lev. 15.

JERTFE: Doi porumbei – unul pentru arderea de tot și unul pentru jertfa pentru păcat.

ORDINEA DE PROCEDARE

1. Numără șapte zile de la oprirea scurgerii
2. Îmbăiere în ziua a șaptea.
3. Aduce în ziua a opta doi porumbei preotului.
4. Aduce unul ca jertfă pentru păcat și unul pentru arderea de tot.

ÎNCERCAREA GELOZIEI

TEXT: Numeri 5, 11-31.

JERTFE: 1/10 efă din floarea făinii.

OCAZIE: Dacă un bărbat își gelozește soția.

ORDINEA DE PROCEDARE

1. Vine înaintea preotului cu jertfa.
2. Preotul pregătește ape amare amestecând țărână de pe jos cu apă sfințită într-un vas de pământ.
3. Preotul pronunță blestem pentru infidelitate, le scrie într-o carte și le șterge cu apa amară.
4. Preotul leagă jertfa de mâncare înaintea Domnului și arde o parte pe altar.
5. Femeia bea apa.
6. Dacă este nevinovată, nu se întâmplă nimic; dacă este vinovată, blestemul își face efectul.

ISPĂȘIREA UNUI UCIGAȘ NESIGUR

TEXT: Deut. 21, 1-9.

JERTFE: O vițea care n-a fătat și n-a tras la jug.

ORDINEA DE PROCEDARE

1. Măsoară distanța de la cel mort până la cetatea cea mai apropiată.
2. Bătrânii cetății aduc vițeaua într-o vale neșemănată.
3. Taie gâtul vacii.
4. Preotul se apropie.
5. Bătrânii își spală mâinile deasupra vacii.
6. Bătrânii își declară nevinovăția.

SĂRBĂTORI ȘI ADUNĂRI SFINTE

SABATUL

TEXTE: Exod 20, 8-11; Numeri 28, 9. 10.

TIMPUL: Fiecare a șaptea zi este sfântă.

JERTFE: Doi miei pentru arderea de tot pe lângă jertfa necurmată.

LUNI NOI

TEXT: Numeri 28, 11-15.

TIMPUL: Fiecare zi întâia a lunii.

JERTFE: Doi viței, un berbec, șapte miei ca ardere de tot împreună cu jertfele de mâncare și băutura respectivă. Un ied ca jertfă pentru păcat.

PAȘTELE

TEXTE: Exod 12; Lev. 23, 5; Numeri 9, 1-14; 28, 16; Deut. 16, 1-7.

TIMPUL: A 14 a zi Abib, luna întâia.

JERTFE: Mielul pascal.

SĂRBĂTOAREA PÂNILOR FĂRĂ ALUAT

TEXTE: Exod 12, 15-20; 13, 5-9; Lev. 23, 6-8; Numeri 28, 17-25; Deutr. 16, 8.

TIMPUL: A 15-21 a zi Abib.

JERTFE: Pentru arderea de tot, zilnic doi viței, un berbec, șapte miei, cu jertfele de mâncare respective și un ied ca jertfă pentru păcat.

SABAT CEREMONIAL: În prima și în a șaptea zi vor fi adunări sfinte. Nu se va face nici o lucrare de rob.

CEREMONIA SNOPLUI DE LEGĂNAT

TEXT: Lev. 23, 10-14

TIMPUL: A 16 a zi Abib, a doua zi a sărbătorii pâinii fără aluat.

JERTFE: Un snop sau un omer de orz, legănate înaintea Domnului; un miel de un an împreună cu jertfa de mâncare corespunzătoare.

“Să nu mâncați nici pâine, nici spice prăjite sau pisate până în ziua aceasta, când veți aduce un dar de mâncare Dumnezeului vostru.” Lev. 23, 14.

CINCIZECIMEA

TEXTE: Lev. 23, 15-21; Numeri 28, 26-21; Deut. 16, 9-11.

TIMPUL: 50 de zile de la snopul de legănat.

JERTFE: Două pâini să fie legănate și animalele corespunzătoare acestora:

1. Pentru zi, doi viței, un berbec, șapte miei pentru o ardere de tot, cu jertfa de mâncare corespunzătoare; un ied pentru o jertfă pentru păcat. Numeri 28, 26-30.
2. Pentru pâine, un vițel, doi berbeci, șapte miei pentru o ardere de tot cu jertfa de mâncare corespunzătoare; Un ied pentru jertfa pentru păcat; doi miei pentru jertfa pentru împăcare. Lev. 23, 15-21

SABAT CEREMONIAL: În această zi va fi o adunare sfântă. Nu se face nici o lucrare de rob.

SUNAREA TRÂMBIȚELOR

TEXTE: Lev. 23, 24, 25; Numeri 29, 1-6.

TIMPUL: Prima zi a lunii a șaptea.

JERTFE: Un vițel, un berbec, șapte miei pentru arderea de tot, cu jertfa de mâncare corespunzătoare; un ied ca jertfă pentru păcat.

Apendice

SABAT CEREMONIAL: În ziua aceasta va fi o adunare sfântă. Nu se va face nici o lucrare de rob.

ZIUA ISPĂȘIRII

TEXTE: Lev. 16, 23, 27-32; Numeri 29, 7-11.

TIMPUL: Ziua a 10 a lunii a șaptea.

JERTFE: (vezi ceremonii speciale - Ziua Ispășirii).

SABAT CEREMONIAL: În această zi va fi o adunare sfântă. Nu se va face nici o lucrare. "Să vă smeriți sufletele." Lev. 16, 29.

SĂRBĂTOAREA CORTURILOR

TEXTE: Lev. 23, 34-43; Numeri 29, 12, 34; Deut. 16, 13-15.

TIMPUL: Ziua a 15 a până la a 21 a ; luna a șaptea.

JERTFE: Prima zi, treisprezece viței, doi berbeci, patrusprezece miei pentru arderea de tot și un ied ca jertfă pentru păcat. În fiecare zi după aceea numărul vițelilor este redus cu câte unul până în ultima zi când jertfa este de șapte viței, doi berbeci, patrusprezece miei pentru arderea de tot și un ied pentru jertfa pentru păcat.

SABAT CEREMONIAL: În ziua aceasta va fi adunare sfântă. Nu se va face nici o lucrare de rob.

A 8 A ZI A SĂRBĂTORII CORTURILOR

TEXTE: Lev. 23, 36, 39; Numeri 29, 35-38.

TIMPUL: A 22 a zi a lunii a șaptea.

JERTFE: Un vițel, un berbec, șapte miei pentru arderea de tot; un ied ca jertfă pentru păcat.

SABAT CEREMONIAL: În această zi va fi o adunare sfântă. Nu se va face nici o lucrare de rob.

PASAJE DIN ELLEN WHITE

Cercetătorul serviciului din Sanctuarul Vechiului Testament va găsi mult ajutor în scrierile Ellenei G. White. Citatele următoare provenite din pana ei reprezintă doar o fracțiune din materialul la îndemână privitor la acest subiect.

STUDIUL SERVICIILOR DIN SANCTUAR

Privește pe orice suflet viu

“Sanctuarul din ceruri este chiar centrul lucrării Domnului Hristos în favoarea oamenilor.

El privește orice suflet viu de pe pământ. El deschide vederii planul de mântuire, aducându-ne până la încheierea timpului și descoperindu-ne triumful luptei dintre neprihănire și păcat. Este de cea mai mare importanță ca toți să cerceteze cu atenție aceste subiecte și să fie în stare să dea oricui le cere, un motiv pentru speranța care este în ei.” R. & H. 9 Nov. 1905.

Trebuie să primească o cercetare atentă

Marele plan de mântuire așa cum este el descoperit la încheierea lucrării din aceste zile de pe urmă ar trebui să primească o cercetare atentă. Scenele legate de Sanctuarul de sus, ar trebui să producă o așa impresie asupra minților și inimilor tuturor ca să fie în stare să le imprime asupra altora. Toți trebuie să devină mai clari în ceea ce privește lucrarea de ispășire care are loc în Sanctuarul de sus. Când acest adevăr mare va fi văzut și înțeles, cei care îl primesc, vor lucra în smerenie cu Domnul Hristos pentru a pregăti un popor care să stea în picioare în ziua cea mare a lui Dumnezeu, iar eforturile lor vor avea succes. Prin studiu, contemplație și rugăciune, poporul lui Dumnezeu va fi înălțat mai pe sus de gândurile și sentimentele pământești de rând, și vor fi aduse în armonie cu Hristos și cu lucrarea Sa cea mare de curățire a Sanctuarului de sus, de păcatele oamenilor. Credința lor va merge cu El în sanctuar, iar închinătorii de pe pământ își vor privi cu atenție viețile lor și își vor compara caracterele cu marele standard al neprihănirii. Ei își vor vedea defectele; vor vedea că au nevoie de ajutorul Duhului lui Dumnezeu dacă vor să fie pregătiți pentru lucrarea cea mare și solemnă, lucrare care este pusă asupra ambasadorilor lui Dumnezeu. Testimonies V, pag. 611.

Adevăruri vaste și profunde

Însemnătatea economiei iudaice nu este pe deplin înțeleasă. Adevăruri vaste și profunde sunt ascunse în rituri și în simboluri. Evanghelia este cheia care descrie tainele lor. Printr-o cunoaștere a planului de mântuire, adevărurile ei

sunt descoperite înțelegerii. Cu mult mai mult decât facem, este privilegiul nostru să înțelegem aceste subiecte minunate. Trebuie să înțelegem lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Îngerii doresc să privească în adevărurile care sunt descoperite poporului, care cu o inimă umilă cercetează Cuvântul lui Dumnezeu și se roagă pentru o mai mare lungime, lărgime, adâncime și înălțime a cunoașterii pe care numai El o poate da.” Parabole, pag. 100.

Nu trebuie mișcată niciodată

În viitor, amăgiri de tot felul se vor arăta, iar noi dorim un teren solid pentru picioarele noastre. Dorim stâlpi solizi pentru clădire. Nici un cui nu trebuie îndepărtat de acolo de unde l-a stabilit Domnul. Vrăjmașul va aduce teorii false, cum este doctrina că nu este sanctuar. Acesta este unul din punctele datorită cărui se va produce o depărtare de credință. Unde să găsim siguranță dacă nu în adevărurile pe care Domnul ni le-a dat în ultimii 50 de ani? R. & H. 29 Mai 1909.

Unul din subiectele importante

“Asemenea subiecte cum este sanctuarul, cele 2300 de zile, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus sunt calculate perfect pentru a explica mișcarea adventă din trecut și să ne arate care trebuie să fie poziția noastră actuală, să întărească credința celor îndoielnici și să dea certitudine viitorului glorios. Mereu vedem că acestea erau subiectele importante asupra cărora să zăbovească solii.” Experiențe și Viziuni, Pag 79.

Să fie înțelese de toți

Subiectele sanctuarului și al judecării de cercetare ar trebui să fie clar înțelese de poporul lui Dumnezeu. Toți ar trebui să aibă o cunoaștere cu privire la poziția și la lucrarea Marelui Preot. Altfel le va fi imposibil să dea pe față credința care este necesară pentru acest timp sau să ocupe poziția pe care Dumnezeu dorește ca ei să o ocupe...

“Sanctuarul este chiar centrul lucrării Domnului Hristos în favoarea oamenilor. “El cuprinde orice suflet care trăiește pe pământ. El deschide înaintea ochilor planul de mântuire, conducându-ne până la încheierea timpului și descoperindu-ne biruința în lupta dintre neprihănire și păcat. Este de o importanță covârșitoare ca toți să cerceteze stăruitor asupra acestor subiecte pentru a putea da un răspuns oricui le cere motivul pentru speranța care este în ei.” T. V. pag. 498-499.

Problema sanctuarului își are temeiul în adevăr

“Știm că problema sanctuarului se întemeiază pe neprihănire și adevăr,

exact așa cum am susținut noi timp de mai mulți ani. Vrăjmașul este acela care ne abate mințile către cărări greșite. Lui îi place ca acei care cunosc adevărul și sunt impresionati, să adune din Scripturi idei pentru a susține teorii false care n-au nici un temei în adevăr. Scripturile sunt folosite și aplicate greșit în felul acesta; ele n-au fost date să susțină rătăcirea, ci să întărească adevărul.” E. W. pag. 303.

Trebuie să răspundem criticii celei mai aspre

“Se pare că acum n-ar trebui să stăm singuri; dar dacă Dumnezeu a vorbit prin mine, va veni timpul când vom fi duși în fața tribunalelor și înaintea mulțimilor pentru Numele Său, și fiecare dintre noi va trebui să-și motiveze credința Atunci peste orice poziție care va fi luată în favoarea adevărului va veni cea mai aspră critică. Trebuie deci să studiem Cuvântul lui Dumnezeu ca să știm de ce credem doctrinele pe care le apărăm.” R. & H. 18 Dec. 1888.

Dumnezeu va îngădui rătăcirii care să zguduie poporul

“Dumnezeu va trezi poporul Său; dacă alte mijloace nu reușesc, se vor strecura rătăcirii în mijlocul lui, care îi vor cerne despărțind neghina de grâu. Domnul chemă pe toți cei care cred în Cuvântul Său să se trezească din somn. Lumină prețioasă și potrivită, a venit pentru timpul acesta. Este adevărul biblic care ne arată pericolul care pândește chiar acum. Această lumină trebuie să ne conducă la studiul stăruitor al Scripturilor și la o cercetare mult mai amănunțită a pozițiilor pe care le susținem. Dumnezeu dorește ca toate pozițiile și susținerile adevărului să fie cercetate cu perseverență și cu atenție, cu rugăciune și cu post. Credincioșii nu trebuie să se întemeieze pe presupuneri și idei neclare cu privire la adevăr. Credința lor trebuie să fie solid întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu, astfel ca atunci când vine timpul încercării și sunt aduși înaintea consiliilor să răspundă pentru credința lor, să fie gata să dea un motiv pentru nădejdea care este în ei, cu blândețe și cu teamă.

Agitați, agitați, agitați. Subiectele pe care le prezentăm lumii trebuie să fie pentru noi o realitate vie. Este important ca în apărarea doctrinei pe care le considerăm articole fundamentale de credință, să nu folosim niciodată argumente care nu sunt solide. Ele ar putea aduce la tăcerea împotrivorilor, dar nu onorează adevărul. Ar trebui să prezentăm argumente sănătoase care nu doar vor duce la tăcere, ci vor suporta o cercetare mai atentă.” Testimonies V, pag. 750.

Planul de mântuire simbolizat de sanctuar

Planul de mântuire

“Căderea omului a umplut cerul de durere. Lumea pe care Dumnezeu a creat-o, a fost înăbușită de blestemul păcatului și locuită de ființe condamnate la

mizerie și moarte. Nu se vedea nici o scăpare pentru cei care călcase ră legea.

... Fiul lui Dumnezeu, Comandantul slăvit al cerului, a fost cuprins de milă față de neamul omenesc căzut. Inima Sa a fost mișcată de o compasiune infinită, când vaurile unei lumi pierdute s-au ridicat înaintea Lui. Dar dragostea divină a conceput un plan prin care omul putea să fie salvat. Legea călcată a lui Dumnezeu cerea moartea păcătoșului. În tot universul, doar Unul era în stare să împlinească cererile ei. Pentru că legea divină este la fel de sfântă ca și Dumnezeu, numai cineva egal cu Dumnezeu putea să facă ispășire pentru călcarea ei. Nimeni altul decât Domnul Hristos putea să răscumpere pe unul căzut sub blestemul legii și să-l aducă din nou în armonie cu cerul. Domnul Hristos urma să ia asupra Sa vinovăția și rușinea păcatului – păcat atât de ofensator pentru un Dumnezeu sfânt și care trebuia să despartă pe Dumnezeu Tatăl de Fiul Său. Domnul Hristos avea să atingă adâncimile mizeriei pentru a răscumpăra neamul omenesc ruinat.

El a pledat înaintea Tatălui pentru cel păcătos, în timp ce oștile cerului așteptau rezultatul cu un interes atât de intens încât cuvintele nu-l pot exprima. Această întrevedere a ținut mult timp – “sfatul de pace”, pentru fiii căzuți ai oamenilor. Planul de mântuire fusese urzit înainte de crearea pământului; căci Domnul Hristos este “Mielul care a fost junghiat de la întemeierea lumii”; cu toate acestea a avut loc o luptă, chiar și pentru Împăratul universului, să accepte ca Fiul Său să moară pentru neamul omenesc vinovat. Dar, “atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe singurul Său Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”...

Domnul Hristos a asigurat pe îngeri că prin moartea Sa, El va răscumpăra pe mulți și-l va distruge pe cel care ține puterea morții. El avea să recucerească împărăția pe care omul o pierduse prin neascultare, iar cei răscumpărați vor moșteni împreună cu El și vor locui acolo pe vecie. “Păcatul și păcătoșii vor fi distruși pentru ca niciodată să nu mai tulbure pacea cerului sau a pământului.” P. P. pag. 50-52.

Jertfele arătau spre Hristos

În veacurile patriarhale, jertfele unite cu închinarea constituiau un amintitor permanent al venirii unui Mântuitor: și la fel se întâmpla și cu întregul ritual al serviciilor sanctuarului în istoria lui Israel. În slujirea tabernacolului și al templului care i-a luat locul mai târziu, oamenii erau învățați în fiecare zi prin slujirea tipurilor și al umbrelor marile adevăruri privitoare la venirea Domnului Hristos ca Mântuitor, Preot și Împărat; și odată pe an mințile le erau purtate înainte la evenimentele de încheiere ale luptei celei mari dintre Hristos și Satana și la curățirea universului de păcat și de păcătoși. Jertfele și darurile ritualului mozaic arătau continuu spre un serviciu mai bun, chiar unul ceresc. Sanctuarul pământesc era “un model pentru cel veșnic”, în care se aduceau daruri și jertfe; iar cele

Serviciul în Sanctuar

două locuri sfinte erau “umbra locurilor din ceruri”, căci Hristos, Marele nostru Preot este astăzi “un slujitor al locului prea sfânt și al adevăratului cort făcut nu de om, ci de Domnul”.

Din ziua când Domnul a spus șarpelui în Eden “vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei”, Satana a știut că niciodată nu avea să aibă stăpânire deplină asupra locuitorilor pământului. Când Adam și fiii lui au început să aducă jertfe ceremoniale poruncite de Dumnezeu ca tip al venirii Răscumpărătorului, Satana a văzut în aceasta un simbol al comuniunii între cer și pământ. În veacurile care au urmat, efortul lui continuu a fost să întrerupă această comuniune. Fără încetare a căutat să prezinte greșit pe Dumnezeu și să interpreteze eronat riturile care arătau către Mântuitorul; și a izbutit cu o mare majoritate a membrilor familiei omenești.

În timp ce Dumnezeu dorea să-i învețe pe oameni că din dragostea Lui vine Darul care îi împacă cu Sine, arhivrăjmașul omenirii a căutat să prezinte pe Dumnezeu ca Unul care are plăcere să-i distrugă. În felul acesta, mijloacele rânduite de cer să descopere dragostea divină, au fost pervertite să slujească drept mijloace prin care păcătoșii sperau zadarnic să potolească mânia unui Dumnezeu ofensat, cu daruri și cu fapte bune. În același timp, Satana căuta să trezească și să întărească patimile oamenilor ca prin călcări repetate mulțimile să fie îndepărtate din ce în ce mai mult de Dumnezeu și îi lega fără speranță în lanțurile păcatului... Prin urmașii lui Adam cel credincios pe linia lui Sem, a fost păstrată cunoașterea planurilor bune ale lui Iehova pentru binele generațiilor viitoare. Din timp în timp, soli ai adevărului rânduiți de Dumnezeu s-au ridicat să atragă atenția la însemnătatea ceremoniilor și jertfelor și mai ales, către care arătau toate rânduielile sistemului jertfelor. În felul acesta lumea urma să fie păzită de apostazie generală.” P. R. pag. 501, 503.

O măsură pentru mântuire

“Întreaga închinare a Israelului din vechime era o făgăduință în simboluri și figuri despre Hristos; și nu era doar o făgăduință, ci și o măsură actuală plănuită de Dumnezeu să ajute milioane de oameni îndreptându-le gândurile spre Acela care trebuia să se descopere lumii noastre.” E. W. pag. 123.

Evanghelia ilustrată

“Sistemul economiei iudaice era evanghelia ilustrată, o prezentare a creștinismului, care avea să fie dezvoltată pe măsură ce mințile oamenilor puteau înțelege lumina spirituală. Satana căuta tot timpul să întunece adevărurile clare, iar Domnul Hristos căuta mereu să le deschidă mintea pentru a înțelege orice adevăr esențial cu privire la mântuirea omului căzut. Până astăzi există încă aspecte ale adevărului care nu sunt clar înțelese, legături care nu se văd și adâncimi

în legea lui Dumnezeu care nu sunt înțelese. În legea lui Dumnezeu se află o lărgime, o demnitate și o slavă de nemăsurat; și cu toate acestea, lumea religioasă a lepădat această Lege, ca și iudeii, pentru a înălța tradițiile și poruncile oamenilor.” Fundamentele Educației Creștine, pag. 242.

Sistemele păgâne, o pervertire a celui adevărat

“Sistemele păgâne de jertfe au fost o pervertire a celui pe care l-a arătat Dumnezeu; și mulți păzitori sinceri ai riturilor păgâne au învățat de la Evrei însemnătatea serviciilor divine poruncite și în credință au înțeles făgăduința unui Mântuitor.” H.L.L. pag. 17.

Clădirea sanctuarului

O reprezentare miniaturală

Lui Moise i s-a dat poruncă în timp ce era cu Dumnezeu pe munte: “Să-mi faci un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” și i s-a dat o îndrumare completă pentru construcția tabernacolului. Prin apostazia lor, Israelii au pierdut binecuvântarea prezenței divine și pentru o vreme au făcut cu neputință înălțarea unui sanctuar pentru Dumnezeu care să locuiască între ei. Dar după ce au fost iarăși primiți în favoarea cerului, marele conducător a început să execute porunca divină.

Bărbați aleși au fost înzestrați de Dumnezeu cu pricepere și înțelepciune pentru construirea clădirii sfinte. Însuși Dumnezeu a dat lui Moise un plan al acestei construcții, împreună cu îndrumări deosebite cu privire la dimensiuni și formă, la materialele care aveau să fie folosite și la orice articol de mobilier din interior. Locurile sfinte făcute de mână omenească trebuia să fie asemănătoare celui adevărat.” “model al lucrurilor din ceruri” – o reprezentare miniaturală a templului ceresc, unde Domnul Hristos, Marele nostru Preot, după ce Și-a dat viața ca jertfă, urma să slujească în favoarea păcătoșilor. Dumnezeu a prezentat înaintea lui Moise pe munte o priveliște a sanctuarului ceresc și i-a poruncit să facă toate lucrurile după modelul pe care i l-a arătat. Toate aceste îndrumări au fost raportate cu grijă de Moise care le-a comunicat conducătorilor poporului.” P. P. pag. 344.

După porunca lui Dumnezeu

“Tabernacolul a fost făcut după porunca lui Dumnezeu. Domnul a ridicat bărbați și i-a calificat cu mult mai mult decât abilități naturale pentru a aduce la îndeplinire cea mai ingenioasă lucrare. Nici lucrătorilor, nici lui Moise nu le-a fost lăsat să plănuiască forma și lucrarea clădirii. Însuși Dumnezeu a făcut planul și i l-a dat lui Moise cu îndrumări speciale privitoare la dimensiuni, formă și materialele care urmau să fie folosite și a specificat fiecare piesă de mobilier pe care trebuie să o pună înăuntru. El a prezentat înaintea lui Moise o miniatură a

Serviciul în Sanctuar

sanctuarului ceresc și i-a poruncit să facă toate lucrurile după modelul care i-a fost arătat pe munte. “Moise a scris toate îndrumările într-o carte și a citit-o oamenilor celor mai influenți.” *Spiritual Gifts*, vol. 4, pag. 5.

Templul ar fi trebuit să rămână pentru totdeauna

“Dacă Israel ar fi rămas credincios lui Dumnezeu, această clădire măreață (templul lui Solomon) ar fi rămas pentru totdeauna un semn permanent al favoarei Sale pentru poporul ales.” P. R. pag. 32.

Aplicațiile simbolice ale sanctuarului

Sanctuarul din ceruri – marele original

“Prin acest serviciu anual, poporul era învățat cu privire la importanțele adevăruri ale ispășirii. În jertfele pentru păcat aduse în timpul anului, fusese primit sângele victimei în locul păcătosului; dar sângele acesta nu făcuse o ispășire deplină pentru păcat. El nu făcuse decât să procure mijloacele prin care păcatul era transferat asupra sanctuarului. Prin aducerea sângelui ca jertfă, păcătosul recunoștea autoritatea Legii, își mărturisea vinovăția nelegiuirii și credința în Domnul Hristos, care trebuia să ridice păcatele lumii, dar nu era eliberat cu totul de condamnarea Legii. În Ziua Ispășirii, marele preot după ce aducea o jertfă pentru adunarea lui Israel, mergea în locul prea sfânt cu sângele jertfei și stropea din el asupra capacului ispășirii, deasupra tablelor Legii. În felul acesta, cerințele Legii care cerea viața păcătosului, erau satisfăcute. Apoi, în calitatea sa de mijlocitor, marele preot lua păcatele asupra sa și ieșind din sanctuar, ducea cu sine povara vinovăției poporului Israel. La ușa tabernacolului, își punea mâinile asupra țapului de trimis și mărturisea asupra lui “toate fărâdelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege, cu care au păcătuțit ei”, punându-le “pe capul țapului”. Iar când țapul care purta toate păcatele acestea era trimis în pustie, se socotea că odată cu el, și aceste păcate au fost depărtate pentru totdeauna de la popor. Aceasta a fost slujba săvârșită drept “chipul și umbra lucrurilor cerești.”

“După înălțarea Lui la cer, Mântuitorul nostru trebuia să-Și înceapă lucrarea ca Marele nostru Preot. Pavel spune: “Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca Să se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evrei 9, 24). După cum lucrarea Domnului Hristos avea să constea din două mari părți, fiecare dintre ele întinzându-se pe o anume perioadă de timp și având un loc deosebit în Sanctuarul ceresc, tot astfel slujba preînchipuitoare avea loc în două părți, slujba zilnică și slujba anuală și pentru care era rânduită o despărțitură a tabernacolului.” P. P. pag. 356. 357.

Numai o slabă reflectare a slavei cerești

“Nici un limbaj omenesc nu poate descrie slava scenei dinăuntru sanctuarului, pereții îmbrăcați în aur, reflectând lumina de la sfeșnicul de aur, scânteierile vii ale perdelor brodate cu bogăție, cu îngerii lui strălucitori, masa și altarul tămâierii, în măreția aurului strălucitor; dincolo de cea de-a doua perdea, chivotul cel sfânt, cu heruvimii lui plini de mister, iar deasupra lui cu șechina cea sfântă, manifestarea vizibilă a prezenței lui Iehova; dar toate acestea erau numai o slabă reflectare a măririi Templului lui Dumnezeu din cer, marele centru al lucrării pentru mântuirea omului.” P. P. pag. 348. 349.

Un tip al bisericii creștine

“Cortul iudaic era un tip al bisericii creștine. Era o construcție minunată, lucrată în două părți, una exterioară și alta interioară, una deschisă slujirii tuturor preoților, și alta numai pentru marele preot, care reprezintă pe Domnul Hristos.

Biserica de pe pământ alcătuită din cei care sunt credincioși și loiali față de Dumnezeu, este “cortul adevărat” al cărui slujitor este Mântuitorul; Dumnezeu și nu omul a înălțat cortul Său pe o platformă înaltă. Acest cort este trupul lui Hristos, și El își adună pe cei care-l vor ajuta să-l alcătuiască de la miez de noapte la miez de zi, de la răsărit și de la apus.” Semnele timpului, 14 Febr. 1900.

O emblemă potrivită pentru biserică

“Templul clădit de Solomon și asociații lui pentru Dumnezeu și pentru închinarea Sa era de o frumusețe neîntrecută și de o splendoare fără seamăn. Împodobită cu pietre prețioase, înconjurată de curți spațioase cu intrări monumentale, căptușită cu cedru și poleită cu aur, clădirea templului, cu perdele brodate și cu mobilier bogat, era un simbol potrivit pentru biserica cea vie a lui Dumnezeu pe pământ, care de-a lungul veacurilor a fost clădită în armonie cu modelul divin, din materiale care au fost asemănate cu “aur, argint, pietre prețioase”, șlefuite “ca niște stâlpi frumoși care fac podoabă caselor împărătești” (1Cor. 3, 12; Ps. 144, 12). Hristos este “piatra din capul unghiului” a acestui templu spiritual: “în El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul” (Efeseni 2, 20. 21). P. P. pag. 25, 26.

Biserica să fie un templu

“Biserica Sa trebuie să fie un templu clădit după asemănare divină, iar arhitectul îngeresc a adus trestia sa de aur din cer, ca orice piatră să fie cântărită și măsurată cu standardul divin, și lustruită astfel încât să strălucească ca o emblemă a cerului, radiind în toate direcțiile razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănit. “E. W. pag. 17.

Toți creați să fie un templu

“Prin curățirea templului, Isus și-a anunțat misiunea sa mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela înălțat pentru ca Dumnezeu să sălășuiască în el prin prezența Lui, avea ca scop să fie o învățătură vie pentru Israel și pentru lume. Scopul lui Dumnezeu din veacurile veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată și mânjită de rele, inima omului n-a mai dat la iveală slava Celui Sfânt. Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc și prin harul salvator inima devine din nou templu Său. Dumnezeu dorea ca templul din Ierusalim să fie o mărturie continuă despre înaltele țeluri puse în fața fiecărei ființe. Dar iudeii n-au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Spiritului lui Dumnezeu. Curțile templului din Ierusalim pline de zgomot și de urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii mânjit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor nesfinte. Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăța inima de mânjirea păcatului – de dorințele pământești, de plăcerile egoiste și de obiceiurile rele, care strică sufletul.” H.L.L. pag. 121, 122.

Scopul lui Dumnezeu pentru sufletul omenesc

“Descoperirea de la Sinai i-a putut impresiona cu privire la nevoia și neajutorarea lor. O altă lecție - pe care cortul prin serviciul jertfei îi învăța – lecția iertării păcatului și putere prin Mântuitorul de ascultare spre viață.

Prin Domnul Hristos trebuia să se realizeze scopul pentru care cortul era un simbol – acea clădire măreață, zidurile strălucind de aurul care se reflecta în culorile curcubeului, perdelele pictate cu heruvimi, mirosul de tămâie continuu arzând și pătrunzând peste tot, preoții îmbrăcați în alb imaculat, și în taina profundă a locului sfânt, deasupra capacului ispășirii, între figurile celor doi îngeri plecați în adorare, slava Sfintei Sfințelor. În toate, Dumnezeu dorea, ca poporul Său să citească planul Său pentru sufletul omenesc. Mult mai târziu apostolul Pavel a prezentat același scop vorbind prin Duhul Sfânt: “Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă cineva mânjește templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți și voi.” Educație, pag. 33.

Așa cum Hristos curățește sanctuarul din ceruri

“Domnul Hristos este în sanctuarul din ceruri, și este acolo ca să facă ispășire pentru popor. Este acolo să prezinte Tatălui coasta Sa împunsă și mâinile Sale străpunse. Este acolo să pledeze pentru biserica Sa de pe pământ. El curățește

sanctuarul de păcatele poporului. Care este lucrarea noastră? Lucrarea noastră trebuie să fie în armonie cu lucrarea Domnului Hristos. Trebuie să lucrăm cu El prin credință pentru a fi în unire cu El.” R. & H. 28 Ian. 1890.

Curățirea templului sufletului

Ploaia târzie este gata să cadă peste poporul lui Dumnezeu. Un înger puternic coboară din cer și toată lumea trebuie să fie luminată de slava Lui. Suntem noi gata să luăm parte la lucrarea slăvită a îngerului al treilea? Sunt vasele noastre gata să primească slava cerească? Mai avem noi mântuire și păcat în inimă? Dacă așa stau lucrurile, să ne curățim templul sufletului și să-l pregătim pentru torențele ploii târzii. Reînvierea de la fața Domnului nu va veni în inimile pline de necurăție. Domnul să ne ajute să murim față de eu, pentru ca Domnul Hristos, nădejdea slavei să ia chip în noi! Trebuie să am Duhul lui Dumnezeu în inimă. Nu pot merge înainte să fac lucrarea cea mare a lui Dumnezeu, dacă Duhul Sfânt nu rămâne în suflet.” Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!” Ziua judecății este la ușă. O, să ne curățăm hainele caracterului și să le albim în sângele Mielului!” R. & H. 21 Aprilie 1891

O revizuire atentă a vieții

“Ei nu caută să se așeze în armonie cu lucrarea Domnului Hristos în sanctuarul ceresc, unde face ispășire pentru poporul Său. În timp ce Domnul Hristos curățește sanctuarul, închinătorii de pe pământ ar trebui să-și cerceteze viața cu atenție și să compare caracterul lor cu standardul neprihănirii. Când își văd defectele ar trebui să caute ajutorul Duhului lui Dumnezeu să le dea putere morală pentru a se împotrivi ispitelor lui Satana și să ajungă la desăvârșirea standardului. Ei pot fi biruitori asupra oricărei ispite care pare prea puternică să fie auzită de urechea omenească; căci puterea divină va fi unită cu efortul omenesc, iar Satana nu-i poate birui.” R. & H. 8 Aprilie 1890.

O lucrare specială de curățire

“Cei care trăiesc pe pământ atunci când mijlocirea Domnului Hristos încetează în Sanctuarul ceresc, trebuie să stea înaintea unui Dumnezeu sfânt fără mijlocitor. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie să fie curățate de păcat prin sângele stropirii. Prin Harul lui Dumnezeu și prin eforturile lor stăruitoare, ei trebuie să fie biruitori în lupta cu păcatul. În timp ce judecata de cercetare se desfășoară în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din Sanctuar, trebuie făcută o lucrare specială de curățire, de îndepărtare a păcatului din mijlocul poporului lui Dumnezeu de pe pământ.” R. & H. 17 Ian. 1907.

Domnul Hristos Și-a pus cortul Său între noi

“Dumnezeu a poruncit lui Moise pentru Israel: “Să-Mi faci un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor.” (Exod 25, 8) și El a locuit în sanctuar, în mijlocul poporului Său. În tot timpul călătoriei lor obositoare prin pustiu, simbolul prezenței Sale a fost cu ei. Tot așa și Hristos Și-a așezat sălașul în mijlocul taberei noastre omenești. El Și-a întins cortul alături de corturile oamenilor, ca El să poată locui între noi și să ne familiarizeze cu caracterul și viața Sa divină. “Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl, plin de har și de adevăr.” H.L.L. pag. 12, 13.

PREOȚIA

Marele preot un tip al Domnului Hristos

“Despre Aaron, marele preot al lui Israel, stă scris: “El va purta numele copiilor lui Israel pe pieptarul judecății, pe inima lui când va merge în locul sfânt, ca amintire necurmată înaintea Domnului.” Ce figură expresivă și frumoasă este aceasta cu privire la dragostea neschimbată a lui Domnului Hristos pentru biserica Sa! Marele nostru Mare Preot pentru care Aaron este un tip, poartă poporul Său pe inima Sa! Și să nu poarte slujitorii Săi pământești dragostea, simpatia și bunăvoința Sa?” E. W. Pag. 34.

Veșmintele sfinte

“El i-a dat lui Moise o îndrumare specială cu privire la tot ce are legătură cu serviciul cortului și a specificat îmbrăcămintea pe care aceia care erau slujitori înaintea lui Dumnezeu trebuiau să o poarte. “Să faci veșminte sfinte pentru Aaron fratele tău, pentru slavă și frumusețe” (Exod 28, 2), a fost îndrumarea dată lui Moise. Tot ce era în legătură cu îmbrăcămintea și cu comportamentul preoților trebuia să fie așa încât să impresioneze pe privitor cu sentimentul sfințeniei lui Dumnezeu, cu sfințenia închinării Sale și cu curăția cerută de la aceia care veneau în fața Sa.” E. W. pag. 173.

Tipul îndreptăririi Domnului Hristos

“Tot ceea ce purta preotul trebuia să fie întreg și fără cusur. Prin aceste veșminte frumoase era reprezentat caracterul marelui antitip, Isus Hristos. Nimic altceva decât desăvârșirea în îmbrăcămintea și purtare, în cuvânt și în spirit nu putea să fie primit de către Dumnezeu. El este sfânt, și slava și desăvârșirea Sa trebuie să fie reprezentate în serviciile de pe pământ. Numai desăvârșirea putea să reprezinte în mod cuvenit sfințenia serviciilor cerești. Omul mărginit poate să-și sfâșie propria sa inimă, dând astfel pe față un duh zdrobit și smerit. Dumnezeu va recunoaște acest lucru. Dar veșmintele preoțești nu trebuiau

nicidecum sfâșiate, căci aceasta ar fi stricat reprezentarea lucrurilor cerești. Marele preot care ar fi îndrăznit să vină la slujba cea sfântă și să ia parte la serviciul din sanctuar cu veșmintele rupte, sfâșiate, ar fi fost considerat ca unul care era despărțit, rupt de Dumnezeu. Rupându-și veșmintele el a încetat să mai fie un personaj reprezentativ. El nu mai era acceptat de Dumnezeu ca un preot activ ce putea sluji. Acest fel de purtare așa cum se vedea la Caiafa, dădea pe față pasiune și nedesăvârșire omenească.

Sfâșiindu-și veșmintele, Caiafa a făcut fără efect legea lui Dumnezeu, pentru a urma tradiția oamenilor. O lege omenească prevedea că în caz de blasfemie, un preot putea să-și sfâșie veșmintele în semn de groază față de păcat și totuși să fie nevinovat. În acest fel, legea lui Dumnezeu era anulată de legi omenești.

Fiecare acțiune a marelui preot era privită cu mult interes de către popor și Caiafa, pentru a impresiona, a căutat să facă risipă de sfințenia lui. Dar în actul acesta destinat să fie o acuzație împotriva Domnului Hristos, el arunca ocară asupra Aceluia despre care Dumnezeu a zis: “Numele Meu este în El.” (Exod 23, 21). Astfel, chiar el era acela care comitea o blasfemie, o hulă. Fiind el însuși condamnat de Dumnezeu, Caiafa a pronunțat sentința de moarte asupra Domnului Hristos, ca un hulitor.

Când Caiafa și-a rupt hainele, actul său a fost semnificativ cu locul pe care poporul iudeu avea să-l ocupe de aici înainte ca națiune, față de Dumnezeu. Cândva popor ales al lui Dumnezeu, se despărțea acum de El și devenea foarte repede un popor ce nu mai aparținea lui Iehova. Când, pe cruce fiind, Domnul Hristos a strigat: “S-a sfârșit”, iar catapeteasma templului s-a rupt în două, Veghetorul cel sfânt declara că poporul iudeu respinsese pe Acela care era antitipul tuturor tipurilor, realitatea tuturor umbrelor acestora. Israel s-a despărțit de Dumnezeu. Caiafa putea să-și rupă veșmântul său oficial, care arăta că el pretindea că ar fi un reprezentant al Marelui Mare Preot. Marele preot putea mai bine să-și rupă veșmintele de groază, în fața situației lui și a poporului iudeu.” H.L.L. pag. 591-592.

Veșmintele din Ziua Ispășirii

“Umilindu-se pentru a lua asupra Sa natura omenească, Hristos a dat pe față un caracter opus caracterului lui Satana. Dar el încă coborî și mai jos pe cărarea umilinței. “La înfățișare a fost găsit ca om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2, 8). După cum marele preot punea la o parte strălucitoarele sale veșminte preoțești și slujea în îmbrăcămintea de pânză albă a preotului obișnuit, așa și Hristos a luat înfățișarea de serv și a adus sacrificiul, El însuși fiind preotul, și tot El fiind și jertfa.” Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El.” (Isaia 53, 5). H.L.L. pag. 14.

Domnul Hristos îmbrăcat în natura omenească

“După cum în serviciul preînchipuitor marele preot dezbrăca haina pontificală și slujea în veșmântul alb de in al preotului de rând, tot astfel și Domnul Hristos Și-a dezbrăcat hainele Sale împărătești, S-a îmbrăcat cu haina naturii omenești și a oferit sacrificiul, El Însuși fiind și preot și victimă. Așa cum marele preot, după ce-și îndeplinea slujba în Sfânta Sfințelor, ieșea afară în hainele Sale pontificale, înaintea întregii adunări care-l aștepta, tot la fel și Hristos va veni a doua oară îmbrăcat în cele mai albe haine, cum “nici un nălbitor de pe pământ n-o poate da” (Marcu 9, 3). El va veni în propria Sa slavă, cum și în slava Tatălui Său și în drumul Său va fi însoțit de toată oastea îngerilor.” F. A. pag. 27.

Domnul Hristos poartă hainele pline de culoare ale Zilei antipice de Ispășire

“Când Domnul Hristos Și-a încheiat lucrarea în locul sfânt și a închis ușa acelei încăperi, un întuneric adânc s-a așternut peste aceia care auziseră și respinseseră solia venirii Sale și nu L-au mai văzut. Apoi Isus S-a îmbrăcat cu veșmintele prețioase... Pieptarul de o lucrătură tainică era pus pe umeri. Când se mișca, acea strălucire ca a diamantelor, măreau literele care arătau ca niște nume scrise sau gravate pe pieptar. Pe frunte avea ceva care semăna cu o coroană. Când a fost gata îmbrăcat, a fost înconjurat de îngeri, și într-un car de foc a intrat dincolo de perdeaua a doua.” Experiențe și Viziuni, pag. 226.

Domnul Hristos se schimbă în haine împărătești

“Când Domnul Isus a ieșit din locul prea sfânt am auzit sunetul clopoțelilor de la veșmintele Lui, și când a ieșit, un nor întunecat a acoperit pe locuitorii pământului. De acum nu mai era nici un mijlocitor între omul vinovat și un Dumnezeu ofensat. Cât timp Isus stătuse între Dumnezeu și omul vinovat, asupra oamenilor era o putere de înfrânare; dar când Domnul Isus a ieșit dintre om și Tatăl, înfrânarea a fost îndepărtată, și Satana a pus stăpânire pe om. Plăgile n-au putut fi revărsate în timp ce Isus slujea în sanctuar. Dar când lucrarea de aici se încheie, când mijlocirea Sa se termină, nimic nu mai poate sta în calea mâniei lui Dumnezeu, și ea izbucnește cu furie peste capul păcătosului fără adăpost care a luat în răs mântuirea și a lepădat îndurarea. În acel timp groaznic, sfinții, după încheierea mijlocirii Domnului Isus, trăiau în fața unui Dumnezeu sfânt, fără mijlocitor. Toate cazurile fuseseră hotărâte, toate pietrele prețioase fuseseră numărate. Atunci am văzut pe Isus dezbrăcându-și haina preotească și îmbrăcându-se cu mantia împărătească – pe frunte erau multe coroane, coroană în coroană – și înconjurat de oștile îngerești, a părăsit cerul.” Spiritul Gifts vol. 1, pag. 198, 199.

Veșmintele murdare simbolizează păcatele oamenilor

“În vedenie prorocul vede pe Iosua, marele preot, “îmbrăcat în haine murdare” (Zaharia 3, 1. 3), stând înaintea Îngerului Domnului, solicitând mila lui Dumnezeu în favoarea poporului Său apăsător. În timp ce el pledează pentru împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, Satana se ridică cu îndrăzneală să i se împotrivescă. El arată către fărâdelegile lui Israel ca motiv pentru care să nu fie readus în favoarea lui Dumnezeu. Îi pretinde ca prada lui, și cere să-i fie dați în mâinile sale.

Marele preot nu se poate apăra pe sine și nici poporul său de acuzațiile lui Satana. El nu pretinde că Israel este nevinovat. În haine murdare simbolizând păcatele poporului, pe care el le poartă ca reprezentant al lor, stă înaintea Îngerului, mărturisind vinovăția lor, dar arătând pocăința și umiliința lor și încrezându-se în mila unui Răscumpărător iertător de păcate. În credință, el cere împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu.

Atunci Îngerul care este Hristos Însuși, Mântuitorul păcătoșilor, aduce la tăcere pe acuzatorul poporului Său zicând: “Domnul să te mustre Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua un tăciune scos din foc?” (Zaharia 3, 2). Timp îndelungat Israel trecuse prin cuptorul necazurilor. Datorită păcatelor, fuseseră aproape mistuiți de focul aprins de Satana și de uneltele lui pentru distrugerea lor, dar Dumnezeu Și-a întins mâna ca să-i scoată.” P. R. pag. 423-424.

SERVICIILE SANCTUARULUI

Un servici zilnic și unul anual

“Nu numai sanctuarul, dar și lucrarea preoților trebuia să fie “chipul și umbra lucrurilor cerești” (Evrei 8, 5). Acest lucru era deci de mare importanță și Domnul, prin Moise, a dat lămuririle cele mai amănunțite și explicite cu privire la fiecare parte a acestui servici preînchipuitor. Serviciul în sanctuar era împărțit în două, și anume un serviciu zilnic și unul anual. Serviciul zilnic era adus la îndeplinire la altarul arderii de tot din curtea sanctuarului și în locul sfânt, în timp ce serviciul anual se îndeplinea în locul prea sfânt.” P. P. pag. 351.

Două părți în lucrarea Domnului Hristos

“După înălțarea Lui la cer, Mântuitorul nostru trebuia să-Și înceapă lucrarea ca Marele nostru Mare Preot. Pavel spune: “Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.” (Evrei 9, 24). După cum lucrarea Domnului Hristos avea să conștina în două mari părți, fiecare dintre ele întinzându-se pe o anume perioadă de timp și având un loc deosebit în Sanctuarul ceresc, tot astfel slujba preînchipuitoare

Serviciul în Sanctuar

avea loc în două părți, slujba zilnică și slujba anuală, și pentru fiecare era rânduită o despărțitură a tabernacolului.” P. P. pag. 357-358.

Arderea de tot zilnică

“Serviciul zilnic consta în jertfa arderii de tot de dimineață și de seară, din arderea de tămâie plăcut mirositoare pe altarul de aur și din jertfele speciale aduse pentru păcatele individuale. Mai erau jertfe pentru Sabate, pentru lună nouă, cum și pentru sărbători speciale.

În fiecare dimineață și seară, un miel de un an era adus ca ardere de tot pe altar, cu darurile de mâncare corespunzătoare, simbolizând astfel consacarea zilnică a națiunii față de Dumnezeu, cum și continua dependență de sângele ispășitor al lui Hristos. Dumnezeu a poruncit în mod expres ca fiecare jertfă adusă pentru serviciul sanctuarului să fie “fără cusur” (Exod 12, 5). Preoții trebuia să examineze toate animalele aduse pentru jertfă și trebuia să respingă pe oricare dintre ele la care se descoperea un defect. Numai o jertfă “fără cusur” putea fi un simbol al curăției desăvârșite a Aceluia care avea să Se ofere pe Sine ca un “miel fără cusur și fără prihană.” P. P. pag. 352.

Îndrepta spre Mielul lui Dumnezeu

“În templu, sacrificiul de dimineață și de seara arăta zilnic spre Mielul lui Dumnezeu.” H.L.L. pag. 30.

Un dar de recunoștință

“În vechea dispensațiune ardea continuu pe altar o jertfă de recunoștință, arătând în felul acesta obligația fără sfârșit a omului față de Dumnezeu” 2 Test. pag. 501.

Tămâia cu rugăciunile

“Când ardea tămâie, preotul era adus mult mai direct în prezența lui Dumnezeu decât în oricare alt act al serviciului zilnic. Cum perdeaua dinăuntru a sanctuarului nu ajungea până la tavanul clădirii, slava lui Dumnezeu care se manifesta deasupra milostivitorului era în mod parțial vizibilă din prima încăpere. Când preotul aducea tămâie înaintea Domnului, privea spre chivot; și când norul de tămâie se ridica, slava divină se cobora asupra milostivitorului și umplea locul prea sfânt. Adesea ea umplea atât de mult ambele încăperi, încât preotul era nevoit să se retragă la ușa tabernacolului. După cum în serviciul acela preînchipuitor preotul privea prin credință către capacul milei, pe care nu-l putea vedea, tot astfel copiii lui Dumnezeu trebuie să-și îndrepte acum rugăciunile către Hristos, slăvitul lor Mare Preot care, nevăzut de ochi omenesc, mijlocește pentru ei în sanctuarul de sus.

Tămâia care se înălța cu rugăciunile lui Israel reprezintă meritele și mijlocirea Domnului Hristos, perfecta Lui neprihănire, care prin credință, îi este atribuită poporului Său, era singura care făcea ca închinarea ființelor păcătoase să fie primită înaintea lui Dumnezeu. Înaintea perdelei locului prea sfânt era un altar al continuei mijlociri, iar înaintea locului sfânt era un altar al continuei ispășiri. Prin sânge și prin tămâie trebuia să se facă apropierea de Dumnezeu – simboluri ce arătau spre Marele Mijlocitor, prin care păcătoșii se pot apropia de Dumnezeu și Singurul prin care harul și mântuirea pot fi acordate celui ce se pocăiește și crede.

Când preoții intrau în locul sfânt dimineța și seara, la timpul când se aducea tămâia pe altar, jertfa zilnică era gata să fie adusă pe altarul din curtea de afară. Acesta era un timp de mare însemnătate pentru închinătorii care se adunau la tabernacol. Înainte de a intra în prezența lui Dumnezeu prin slujirea preotului, ei trebuia să-și ia timp să-și cerceteze în mod serios inima și să-și mărturisească păcatele. Ei se uneau în rugăciune tăcută, cu fețele îndreptate către sfântul locaș. În felul acesta, cererile lor se înălțau odată cu norul de tămâie, în timp ce credința se prindea puternic de meritele Mântuitorului făgăduit, preînchipuit prin jertfa de ispășire.” P. P. pag. 353.

Simbolul desăvârșirii și a meritelor Domnului Hristos

“Orice rugăciune sinceră se aude în cer. Poate că nu este exprimată curgător; dar dacă inima este în ea, ruga se va înălța spre Sanctuarul în care slujește Hristos și El o va înfățișa Tatălui fără nici un cuvânt stângaci, bâlbâit, ci înfrumusețată și plăcută prin parfumul propriei Sale desăvârșiri.” H.L.L. pag. 557.

Transferul păcatului

“Păcatele poporului erau transferate în mod figurat asupra preotului oficiar, care era mijlocitor pentru popor. Preotul nu putea deveni jertfă pentru păcat și să facă ispășire cu viața lui pentru că și el era păcătos. De aceea în loc să sufere el moartea, junghia un miel fără defect; pedeapsa păcatului era transferată asupra animalului nevinovat, care în felul acesta devenea înlocuitorul lui imediat și simboliza jertfa desăvârșită a Domnului Isus Hristos. Prin sângele acestei victime, omul privea înainte prin credință la sângele Domnului Hristos care avea să ispășească păcatele lumii.” *Signes of the Times*, 14 Martie 1878.

Jertfe zilnice pentru păcat și Ziua Ispășirii

“Prin acest serviciu anual, poporul era învățat cu privire la importante adevăruri ale ispășirii. În jertfele pentru păcat aduse în timpul anului, fusese primit sângele victimei în locul păcătosului, dar sângele acesta nu făcuse o ispășire deplină pentru păcat. El nu făcuse decât să procure mijloacele prin care păcatul

era transferat asupra sanctuarului. Prin aducerea sângelui ca jertfă, păcătosul recunoștea autoritatea Legii, își mărturisea vinovăția nelegiuirii și credința în Domnul Hristos, care trebuia să ridice păcatele lumii, dar nu era cu totul eliberat de condamnarea Legii. În Ziua Ispășirii, marele preot, după ce aducea o jertfă pentru adunarea lui Israel, mergea în locul prea sfânt cu sângele jertfei și stropea din el asupra capacului ispășirii, deasupra tablelor Legii. În felul acesta, cerințele Legii care cerea viața păcătosului, erau satisfăcute. Apoi, în calitate sa de mijlocitor, marele preot lua păcatele asupra sa și ieșind din sanctuar, ducea cu sine povara vinovăției poporului Israel. La ușa tabernacolului, își punea mâinile asupra țapului de trimis și mărturisea asupra lui “toate fărâdelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege, cu care au păcătuțit ei”, punându-le “pe capul țapului”. Iar când țapul care purta toate păcatele acestea era trimis în pustie, se socotea că odată cu el, și aceste păcate au fost depărtate pentru totdeauna de la popor. Aceasta a fost slujba săvârșită drept “chipul și umbra lucrurilor cerești.” P. P. pag. 356.

Judecata de cercetare și ștergerea păcatelor

“Sângele lui Hristos, ce era menit să-l elibereze pe păcătosul pocăit de sub condamnarea Legii, nu avea să șteargă păcatul; acesta avea să rămână în sanctuar până la ispășirea finală; tot astfel, în simbol, sângele jertfei pentru păcat îndepărta păcatul de la cel pocăit, dar rămânea în sanctuar până la ziua cea mare a ispășirii.

În ziua cea mare a răsplătirii finale, morții vor fi “judecați după faptele lor, după cele scrise în cărți” (Apoc. 20, 12). Apoi, în virtutea sângelui ispășitor al Domnului Hristos, păcatele tuturor celor cu adevărat pocăiți, vor fi șterse din cărțile cerului. În felul acesta, Sanctuarul va fi eliberat sau curățat de toate păcatele înscrise acolo. În simbol, această mare lucrare de ispășire sau ștergere a păcatelor era reprezentată prin serviciile din Ziua Ispășirii – curățirea sanctuarului pământesc, care era adusă la îndeplinire prin îndepărtarea, în virtutea sângelui pentru păcat, a păcatelor prin care fusese mânjit.” P. P. pag. 358.

Păcatele așezate asupra lui Satana simbolizat prin țapul de trimis

“Întrucât Satana este originea păcatului, instigatorul la înfăptuirea tuturor păcatelor care au adus moartea Fiului lui Dumnezeu, dreptatea cere ca el să sufere pedeapsa finală. Lucrarea Domnului Hristos pentru mântuirea oamenilor și curățirea Universului de păcat va fi încheiată prin îndepărtarea păcatului din Sanctuarul ceresc și așezarea acestor păcate asupra lui Satana, care va suporta pedeapsa finală. Tot astfel și în serviciul preînchipuitor, șirul anual al serviciilor se încheia cu lucrarea de curățirea sanctuarului și mărturisirea sau punerea păcatelor asupra țapului de trimis.” P, P, pag. 358.

“Acum are loc evenimentul prefigurat în ultimul serviciu solemn al zilei

de ispășire. Când lucrarea din sfânta sfintelor se încheia, iar păcatele lui Israel erau îndepărtate din sanctuar în virtutea sângelui jertfei pentru păcat, atunci era adus înaintea Domnului, țapul cel viu; în fața adunării, marele preot mărturisea pe capul lui, “toate nelegiuirile copiilor lui Israel, și toate călcările lor de lege cu care au păcătuțit ei; să le pună pe capul țapului” (Lev. 16, 21). “Tot astfel, când lucrarea de ispășire din Sanctuarul ceresc se va încheia, în prezența lui Dumnezeu, a îngerilor cerești și a oștilor celor răscumparați, păcatele poporului lui Dumnezeu sunt puse asupra Satanei; el va fi vinovat de toate relele pe care le-a provocat să le făptuiască. Și după cum țapul era trimis departe într-un ținut nelocuit, tot așa și Satana va fi alungat pe pământul pustiit, o pustietate nelocuită și stearpă” T. V. Pag. 676.

Păcatele acelor care sunt răscumparați prin sângele Domnului Hristos, vor fi până la urmă repuse asupra autorului păcatului și el trebuie să le poarte pedeapsa, pe când aceia care n-au primit mântuirea prin Domnul Hristos, vor suferi pedeapsa pentru propriile lor păcate.” E. W. Pag. 178.

“Isus a zăbovit o clipă în prima încăpere a Sanctuarului ceresc și păcatele care fuseseră mărturisite când El era în locul prea sfânt, au fost puse asupra lui Satana autorul păcatului care trebuie să suporte pedeapsa datorată pentru ele.” Experiențe și Viziuni, pag. 281.

Satana poartă pedeapsa pentru păcate

“Satana și îngerii lui au suferit mult timp. Satana a purtat nu numai povara propriilor lui păcate, ci și păcatele oștirii răscumparate care fuseseră puse asupra lui; și trebuie să sufere și pentru ruina sufletelor pe care el a produs-o. Apoi am văzut că Satana și oștirea celor răi au fost arși; și dreptatea lui Dumnezeu a fost satisfăcută; și toate oștile îngerești împreună cu toți sfinții mântuiți, au strigat cu glas tare: “Amin!” Experiențe și Viziuni, pag. 260.

Chivotul

“Chivotul sanctuarului pământesc era o copie a chivotului adevărat din ceruri.” Spiritual Gifts, vol. 4, pag. 8.

Era însoțit de patru îngeri

“Patru îngeri cerești însoțeau totdeauna chivotul lui Dumnezeu în toate deplasările lui ca să-l păzească de orice pericol, și să îndeplinească orice misiune ce li se cerea în legătură cu chivotul.” Spiritual Gifts, vol. 4, pag. 102.

Simbol pentru Iehova

“Chivotul sfânt acoperit cu tronul milei și conținând sfânta Lege a lui Dumnezeu era chiar simbolul lui Iehova. El era puterea lui Israel să învingă în

luptă. Înaintea lui idolii se prăbușeau și pentru că au privit fără respect în el, mii au pierit. Niciodată în lumea noastră nu a dat Domnul o demonstrație deschisă a supremației Sale ca atunci când a fost singurul Împărat recunoscut în Israel.” Present Truth 1 Aprilie 1886.

Chivotul ascuns

“Printre cei neprihăniți care se găseau încă în Ierusalim, cărora le fusese lămurit planul divin, erau unii care s-au hotărât să așeze departe de mâinile nemiloase chivotul sfânt care cuprindea tablele de piatră pe care fuseseră înscrise preceptele Decalogului. Și așa au făcut. Cu plâns și amărăciune ei au ascuns chivotul într-o peșteră, unde avea să stea ascuns de poporul Israel și Iuda din cauza păcatelor lor și nu urma să le mai fie redat. Acel chivot încă mai este ascuns. Niciodată nu a fost deranjat de când a fost pus într-un loc necunoscut.” P. R. pag. 333-334.

Heruvimii de pe chivot

“Poziția heruvimilor, cu fețele îndreptate unul către celălalt și privind cu respect în jos, către chivot, reprezintă respectul cu care oștile cerești privesc Legea lui Dumnezeu, cât și interesul lor față de planul de mântuire.” P. P. pag. 348.

Legea în chivot

“Legea lui Dumnezeu cuprinsă în chivot, era marea regulă a neprihănirii și judecății. Legea îl osândește la moarte pe cel care o călca, dar deasupra Legii era tronul milei, pe care se descoperea prezența lui Dumnezeu și de unde, în virtutea ispășirii, păcătosului care se pocăia îi era acordată iertarea. Astfel, în lucrarea Domnului Hristos pentru mântuirea noastră, simbolizată prin serviciul de la sanctuar, “bunătatea și credințioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută.” P. P. pag. 348.

Perdeaua înnoită anual

“Întinericul s-a ridicat din nou de pe Calvar, și zăbovea ca un linteoliu asupra Ierusalimului. În clipa în care Domnul Hristos a murit, preoții slujeau în templu înaintea perdelei care despărțea sfânta de locul prea sfânt. Deodată au simțit pământul tremurând sub picioarele lor și perdeaua templului, o draperie rezistentă și bogată care era înnoită anual, a fost sfâșiată de sus până jos, de aceeași mână care scrisese cuvintele de condamnare pe zidurile palatului lui Belșatar. Locul prea sfânt în care pătrunseseră picioare omenești o dată pe an, a fost descoperit privirii tuturor. Dumnezeu ocrotise totdeauna mai înainte templul Său într-un mod minunat; dar acum tainele lui sfinte erau descoperite ochilor

curioși. Prezența lui Dumnezeu nu avea să mai umbrească capacul milei de pe pământ. Slava Sa nu avea să-l mai lumineze și nici norul cu umbra dezaprobării nu avea să mai umbrească pietrele prețioase de pe pieptarul marelui preot.” Spirit of Prophecy, vol. 3, pag. 166-167.

Jertfe fără cusur

“Darurile aduse Domnului trebuiau să fie fără cusur. Aceste daruri reprezentau pe Hristos, de unde rezultă clar că Isus Însuși nu avea nici un defect fizic. El era “Mielul fără de cusur și fără prihană.” (1 Petru 1, 19). Făptura Sa nu era desfigurată de vreun defect; corpul Său era robust și sănătos. Și în tot timpul vieții Sale a trăit în conformitate cu legile naturale. Atât fizic cât și spiritual, El a fost un exemplu de ceea ce vrea Dumnezeu ca toți oamenii să fie prin ascultare de legile Sale.” H.L.L. pag. 33.

Dedicarea întâiului născut

“Consacrarea primului născut își avea originea în timpurile cele mai îndepărtate. Dumnezeu făgăduise să dea pe Întâiul născut al cerului pentru a salva pe păcătoși. Acest dar trebuia să fie recunoscut în fiecare familie prin consacrarea întâiului născut. El trebuia să fie devotat slujbei de preot, ca reprezentant al lui Hristos printre oameni. În timpul eliberării lui Israel din Egipt, consacrarea întâiului născut a fost din nou poruncită. Atunci când fiii lui Israel erau robi la egipteni, Domnul a poruncit lui Moise să meargă la Faraon, împăratul Egiptului și să-i spună: “Așa vorbește Domnul: “Israel este Fiul Meu, întâiul Meu născut.”

“După ce a fost stabilit serviciul în sanctuar, Domnul a ales seminția lui Levi în locul întâilor născuți din întreg Israelul, ca să slujească înaintea Lui. Dar întâii născuți urmau totuși să fie priviți ca fiind ai Domnului și trebuiau să fie răscumpărați.

În felul acesta, legea pentru înfățișarea întâilor născuți a căpătat o însemnătate deosebită. Deși era o amintire a minunatei eliberări a copiilor lui Israel de către Domnul, ea preînchipuia o eliberare mai mare pe care avea să o împlinească singurul Fiul al lui Dumnezeu, După cum sângele stropit pe ușori salvase pe întâii născuți ai lui Israel, tot astfel sângele lui Hristos are putere să salveze lumea.”

“Preotul trecu prin ceremonia slujbei sale oficiale. Luă copilul în brațe și-L ridică în fața altarului. După ce l-a înapoiat mamei, scrise numele “Isus” în registrul întâilor născuți. Atunci când pruncul se afla în brațele sale, nici prin gând nu i-a trecut cătuși de puțin, că acesta era Maiestatea cerului, Împăratul slavei. Preotul nu-și închipuia că acest copil era Acela despre care Moise spusese: “Domnul Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca Mine;

Serviciul în Sanctuar

pe El să-L ascultați în tot ce vă spune.” (Fapte 3, 22). El nu s-a gândit că acest prunc era cel a cărui slavă ceruse Moise să o vadă. Dar în brațele preotului se afla Unul mai mare decât Moise; și când înregistrează numele copilului, el scrisese numele Aceluia care era temelia întregului sistem iudaic. Acel nume avea să fie garanția desființării acestui sistem; deoarece sistemul sacrificiilor și al darurilor se învechise, tipul aproape își ajunsese antitipul, iar umbra realitatea ei.” H.L.L. pag. 33. 34. 35.

Sarea simboliza neprihănirea Domnului Hristos

“La serviciul ritual se adaugă sare la fiecare jertfă.

Aceasta, asemenea jertfei de tămâie, însemna că numai neprihănirea lui Hristos putea face ca serviciul să fie primit de Dumnezeu. Referindu-Se la această practică, Isus a zis: “Orice jertfă va fi sărată cu sare”. “Să aveți sare în voi înșivă și să trăiți în pace unii cu alții.” Toți cei care vor să se prezinte ca “jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu” (Romani 12, 1) trebuie să primească sarea mântuitoare, neprihănirea Mântuitorului nostru.” H.L.L. pag. 360-361.

Pâinea prezenței – recunoașterea dependenței omului

“Pâinea pentru punerea înaintea era ținută în permanență înaintea Domnului, ca o jertfă perpetuă. Astfel, ea era o parte a jertfei zilnice. Era numită pâinea punerii înaintea sau “pâinea prezenței”, pentru că era continuu înaintea feței Domnului. Era o recunoaștere a dependenței omului de Dumnezeu atât pentru hrana temporară, cât și pentru cea spirituală, care erau primite numai prin mijlocirea Domnului Hristos. Dumnezeu îl hrănise pe Israel în pustie cu pâine din cer, iar ei erau încă dependenți de belșugul dat de El atât pentru hrana corporală, cât și pentru binecuvântările spirituale. Atât mana cât și pâinea punerii înaintea arătau spre Hristos, Pâinea cea vie care stă pururea în prezența lui Dumnezeu pentru noi. El Însuși spunea: “Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer” (Ioan 6, 48-51). Peste pâinile punerii înaintea se punea tămâie. În fiecare Sabat, când pâinile erau înlocuite, tămâia era arsă pe altar, ca aducere aminte înaintea Domnului.” P. P. pag. 354.

Mana

“Isus le-a zis: “Adevărat, adevărat vă spun că Moise nu v-a dat pâine din cer.” Cel care le dăduse mana Se afla între ei. Hristos Însuși era Acela care îi condusese pe evrei prin pustie și-i hrănise zilnic cu pâine cerească. Hrana aceasta era un simbol al adevăratei pâini din cer. Spiritul dătător de viață, pornind de la nemărginita plinătate a lui Dumnezeu este adevărata mană. Isus a zis: “Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer și dă lumii viață.” (Ioan 6, 33).” H.L.L. pag. 311.

Pâinea adevărată din cer

“Mana căzută din cer pentru hrănirea poporului Israel a fost un tip al Aceluia care a venit de la Dumnezeu ca să-Şi dea viaţa pentru lume. Isus spunea: “Eu sunt Pâinea vieţii. Părinţii voştri au mâncat mană în pustie şi au murit. Pâinea care se coboară din cer este de aşa fel, ca cineva să mănânce din ea şi să nu moară... Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; şi pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viaţa lumii” (Ioan 6, 48-51). Şi printre făgăduinţele binecuvântării făcute poporului lui Dumnezeu în viaţa veşnică este şi aceasta: “Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă.” P. P. pag 295.

Hristos – primul rod

“Hristos a înviat din morţi ca cel dintâi rod al celor adormiţi. El era antitipul snopului legănat, iar învierea Lui a avut loc tocmai în ziua în care snopul de legănat trebuia să fie adus înaintea Domnului. Timp de mai mult de o mie de ani, s-a făcut această ceremonie simbolică. Se adunau din câmpurile secerate primele spice de grâu copt, şi când oamenii mergeau la Ierusalim la Paşti, snopul din cele dintâi roade era legănat înaintea Domnului ca un dar de mulţumire. Numai după ce se aducea acest dar se putea înfige secera în grâu, ca apoi să poată fi adunat în snopi. Snopul înfăţişat Domnului preînchipuia secerişul. Tot astfel şi Hristos, ca întâiul rod, înfăţişa marele seceriş spiritual ce trebuia să se adune pentru Împărăţia lui Dumnezeu. Învierea Lui este tipul şi garantul învierii tuturor celor dreپتی, care au adormit. “Căci dacă credem că Isus a murit şi a înviat, credem şi că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El.” (1 Tes. 4, 14).

Atunci când Hristos a înviat, El a adus din mormânt o mulţime de captivi. Cutremurul de la moartea Lui deschisese mormintele şi, când a înviat, ei au venit afară cu El. Aceştia fuseseră conlucrători cu Dumnezeu şi, cu preţul vieţii lor, mărturisiseră despre adevăr. De astă dată, urmau să fie martori pentru Acela care îi înviase din morţi.

În timpul lucrării Sale, Isus readusese morţii la viaţă. Înviase pe fiul văduvei din Nain, pe fiica unui bărbat de frunte şi pe Lazăr. Dar aceştia nu erau îmbrăcaţi în nemurire. După învierea lor, erau încă supuşi morţii. Dar aceia care au ieşit din morminte la învierea lui Hristos, erau ridicaţi la viaţă veşnică. Ei s-au înălţat cu El ca trofee ale biruinţei Sale asupra morţii şi mormântului. “Aceştia”, a spus Hristos “nu mai sunt robii lui Satana, i-am răscumpărat. I-am adus din mormânt ca cel dintâi rod al puterii Mele, pentru a fi cu Mine acolo unde sunt şi Eu, să nu mai vadă niciodată moartea şi să nu mai guste suferinţa.” H.L.L. pag. 661.

Întinarea

“La rugul ce ardea, lui Moise i s-a poruncit să-și scoată sandalele, căci pământul pe care stătea era sfânt. Tot astfel, nici preoții nu puteau intra încălțați în sanctuar. Particulele de praf lipite de încălțăminte ar fi profanat locul sfânt. Ei trebuia să-și lase încălțăminte în curte, înainte de a intra în sanctuar, și să-și spele atât mâinile, cât și picioarele înainte de a sluji în sanctuar sau la altarul jertfelor arse de foc. În felul acesta se dădea întotdeauna învățătura că orice întinăciune trebuie să fie îndepărtată de la aceia care vor să se apropie de prezența lui Dumnezeu.” P.P. pag. 350.

Apa de despărțire (vaca roșie)

“Copiilor lui Israel li se poruncise din vechime să aducă o jertfă pentru adunarea întreagă, pentru curățire de întinăciunea ceremonială. Jertfa aceasta era o juncană roșie și reprezenta cea mai desăvârșită jertfă care să răscumpere din întinăciunea păcatului. Aceasta era o jertfă ocazională pentru curățirea tuturor celor care se atingeau de un mort din necesitate sau accidental. Toți care veneau în contact cu moartea în orice fel, erau socotiți, ceremonial, necurați. Aceasta trebuia să imprime puternic în mintea evreilor faptul că moartea a venit ca urmare a păcatului și de aceea este un reprezentant al păcatului. Acea juncană, acel chivot, acel șarpe de aramă arată în mod impresionant spre acea jertfă mare – jertfa lui Hristos

Juncana aceasta care trebuia să fie roșie, era un simbol al sângelui. Ea trebuia să fie fără pată sau cusur și care n-a fost pusă niciodată la jug. Aici era simbolizat din nou Hristos. Fiul lui Dumnezeu a venit de bună voie să aducă la îndeplinire lucrarea de ispășire. Asupra Lui n-a fost un jug obligatoriu, pentru că El este independent și deasupra oricărei legi. Îngerii, ca mesageri inteligenți ai lui Dumnezeu, erau sub jugul obligației; nici un sacrificiu personal al lor nu putea să ispășească vina omului căzut. Numai Hristos era liber față de cerințele Legii spre a lua asupra Sa răscumpărarea neamului omenesc căzut. “El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, n-a crezut ca un lucru de apucat, să fie deopotrivă cu Dumnezeu.”

Și totuși, această Ființă slăvită a iubit pe sârmanul păcătos și a luat asupra Sa chipul unui rob, ca să poată suferi și muri spre folosul omului. Isus putea să rămână la dreapta Tatălui Său, să poarte coroana și îmbrăcămintea regală. Dar El a ales să schimbe toate bogățiile, onoarea și slava cerului pentru sărăcia omenirii și poziția de comandă înaltă pentru ororile din Ghetsemani, umilința și agonia de pe Golgota. El a devenit un om al durerii și obișnuit cu suferința, pentru ca prin botezul suferinței și al sângelui să poată curăți și răscumpăra o lume vinovată. “Iată-Mă că vin”, a fost consimțământul Lui bucuros, “să fac voia Ta, Dumnezeule.”

Apendice

Juncana de jertfă era adusă afară din tabără și ucisă în modul cel mai impunător. Tot așa și Hristos a suferit în afara porților Ierusalimului, pentru că Golgota era în afara zidurilor cetății. Aceasta trebuie să arate că Hristos n-a murit numai pentru evrei, ci pentru omenirea întreagă. El vestește unei lumi căzute că a venit să fie Răscumpărătorul lor și îi cheamă să accepte mântuirea pe care le-o oferă El. Juncana, fiind ucisă în maniera cea mai solemnă, preotul, îmbrăcat în haine curate, albe, lua sângele în mâinile lui când acesta se scurgea din trupul victimei și-l stropea spre templu de șapte ori. “Și fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău și cu trupul spălat cu o apă curată.”

Trupul juncanei era ars până la cenușă, ceea ce însemna o jertfă cuprinzătoare și completă. Apoi cenușa era adunată de o persoană necontaminată de contactul cu trupul mort și pusă într-un vas care conținea apă dintr-o apă curgătoare. Această persoană curată lua apoi o crenguță de cedru, o pânză stacojie și un buchet de isop, pentru ca să stropească conținutul vasului spre cort și spre poporul adunat. Ceremonia aceasta era repetată de șapte ori spre a fi completă și era făcută ca o curățire de păcat.

Tot așa și Hristos, în dreptatea Sa fără pată, după ce Și-a vărsat sângele Său prețios, a intrat în locul cel sfânt să curățească Sanctuarul. Și acolo este adus curentul roșu, în slujirea de împăcare a lui Dumnezeu cu omul. Unii pot vedea în aceastăucidere a juncanei o ceremonie fără sens, dar ea a fost făcută la porunca lui Dumnezeu și are o semnificație adâncă, pe care nu a pierdut-o până în timpul de față.

Preotul folosea cedru și isop, pe care le muia în apa curată și stropea pe cel necurat. Acesta simboliza sângele vărsat al lui Hristos spre a ne curăți de necurățiile morale. Repetarea stropirilor ilustrează perfecțiunea lucrării care trebuia adusă la îndeplinire pentru păcătosul care se pocăiește. Nu trebuie să fie curat numai sufletul lui, ci el trebuie să se străduiască să aibă consacrată lui Dumnezeu familia lui, planurile lui gospodărești, averea lui și tot ce-i aparține.

După ce a fost stropit cortul, deasupra ușii celor curățiți era scris: “Eu nu sunt al meu, Doamne, eu sunt al Tău.” Tot așa trebuie să fie cu cei care mărturisesc a fi curățiți prin sângele lui Hristos. Dumnezeu nu este mai puțin exigent astăzi decât a fost în vremurile vechi. În rugăciunea lui, psalmistul se referă la această ceremonie, când zice: “Curățește-mă cu isop și voi fi curat, spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada. Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic! Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință!”

Sângele lui Hristos este eficient, dar el trebuie să fie aplicat continuu. Dumnezeu nu dorește numai ca slujitorii Lui să folosească banii care i-a

încredințat spre slava Sa, ci dorește să facă o consacrare a lor pentru cauza Sa. Dacă voi, frații mei, ați devenit egoiști și ați reținut de la Domnul ceea ce trebuia să dați cu bucurie pentru serviciul Lui, atunci aveți nevoie de stropirea sângelui complet aplicat, consacrându-vă lui Dumnezeu, voi și averile voastre.” Testimonies vol. 4, pag. 127-130

O jertfă

“O vacă, un chivot, un șarpe de aramă, toate acestea sunt impresionante pentru marea jertfă a Domnului Hristos.

Această vacă trebuia să fie roșie, fără nici o pată, care era un simbol al sângelui. Trebuia să fie fără cusur și care nu fusese pusă niciodată la jug. Și aici era simbolizat Domnul Hristos. Fiul lui Dumnezeu a venit de bună voie să aducă la îndeplinire planul de ispășire. Pentru El nu era un jug obligatoriu deoarece El era independent și mai pe sus de toată Legea. Îngerii ca soli inteligenți ai lui Dumnezeu se găseau sub jugul obligației; nici o jertfă personală a lor nu putea ispăși vinovăția omului căzut. Numai Domnul Hristos era liber de pretențiile Legii ca să poată lua asupra Sa răscumpărarea neamului omenesc păcătos. El avea puterea să-Și dea viața și avea puterea să o ia din nou, “care deși avea chipul lui Dumnezeu n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu,” R. & H. 9 Ian. 1883.

PAȘTELE

Mielul arată spre Hristos

“Paștele era urmat de cele șapte zile ale pâinii nedospite. În a doua zi a sărbătorii erau aduse în fața Domnului cele dintâi roade din recolta anului, un snop de orz. Toate slujbele acestei sărbători erau simboluri ale lucrării lui Hristos. Eliberarea lui Israel din Egipt era o parabolă a răscumpărării, pe care Paștele avea drept scop să o păstreze ca o aducere aminte. Mielul junghiat, pâinile nedospite, snopul primelor roade, reprezentau pe Hristos.” H.L.L. pag. 53.

Împlinirea tipurilor

“Junghiarea mielului pascal era o umbră a morții lui Hristos. Pavel zice: “Hristos paștele nostru a fost jertfit” (1 Cor. 5, 7). Snopul cu primele roade care era legănat de paști înaintea Domnului preînchipuia învierea lui Hristos. Vorbind despre învierea Domnului și a poporului Său întreg, Pavel spune: “Hristos ca primul rod; apoi aceia care sunt ai lui Hristos la venirea Sa” (1 Cor. 15, 23). Asemenea snopului de legănat care era primul seceriș adunat înainte de marele seceriș, Hristos era primul rod al secerișului nepieritor al celor răscumpărați, care la învierea viitoare vor fi adunați în grânarul lui Dumnezeu.

Aceste simboluri s-au împlinit nu numai în ceea ce privește evenimentul, ci și în ceea ce privește timpul. În ziua a patrusprezecea a lunii întâia iudaice, chiar în ziua și în luna în care timp de 15 veacuri fusese junghiat mielul pascal, Hristos a mâncat paștele cu ucenicii Săi, instituind sărbătoarea care avea să comemoreze moartea Sa ca “Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii.” În aceeași noapte a fost luat de mâini nelegiuite pentru a fi răstignit și omorât. Și ca antitip al snopului de legănat, Domnul nostru a fost înviat dintre cei morți a treia zi ca “prim rod al celor adormiți”, modelul tuturor celor drepti înviați, ale căror “trupuri stricăcioase” vor fi schimbate, și “făcut asemenea trupului slavei Sale.” T. V. pag. 407.

LEGEA LUI DUMNEZEU

Exista înainte de crearea omului

“Legea lui Dumnezeu a existat înainte de crearea omului, altfel Adam n-ar fi păcătuit. După păcătuirea lui Adam principiile legii n-au fost schimbate, ci au fost aranjate definitiv și exprimate pentru a veni în întâmpinarea omului în starea lui căzută. Domnul Hristos în consfătuire cu Tatăl Său, a instituit sistemul jertfelor; ca moartea în loc să vină imediat asupra călcătorului, să fie transferată asupra unei victime care să prefigureze jertfa cea mare și desăvârșită a Fiului lui Dumnezeu.” Signes, 14 Martie 1878.

O copie a minții lui Dumnezeu

“Legea este o copie a minții și a voinței Sale. Păcatele interzise nu-și puteau găsi niciodată un loc în cer. Dragostea a fost aceea care a îndemnat pe Dumnezeu să-Și exprime voința Sa în cele zece precepte ale Decalogului. După aceea Și-a arătat dragostea față de om trimițând profeți și învățători pentru a explica și a ilustra Legea Sa sfântă.” Bible Echo, 16 Aprilie 1894.

Cuprinsă în chivot

“În a doua despărțitură se afla chivotul care era obiectul cel mai sfânt legat de acest sistem de închinare. Era o ladă din lemn scump acoperită pe dinăuntru și pe dinafară cu aur curat și având o coroană de aur în jurul capacului. În chivot erau așezate tablele de piatră pe care Dumnezeu gravase cu degetul Său cele zece porunci. Era făcută special pentru acest scop și de aici numele de chivotul legământului și chivotul testamentului, deoarece cele zece porunci erau legământul lui Dumnezeu și temelia legământului făcut între Dumnezeu și Israel. Signes, 4 Martie 1903.

Suferă pedeapsa legii în Hristos

“Toți aceia care, înaintea universului ceresc sunt acceptați ca în Hristos să

sufere pedeapsa legii și în El au împlinit neprihănirea, vor avea viața veșnică. Ei vor fi una în caracter cu Hristos.” R. & H. pag. 29.

Judecata și legile trag pe oameni la Decalog

Atunci El s-a apropiat mai mult de poporul Său care era gata să se rătăcească, și nu avea să-i lase numai cu cele zece precepte ale Decalogului. El a poruncit lui Moise să scrie, așa cum îl va învăța, judecățile și legile, dând îndrumări amănunțite cu privire la ce le cerea să îndeplinească, și prin care ocrotea cele zece precepte pe care le săpase pe tablele de piatră. Aceste îndrumări și cereri precise erau date ca să atragă pe omul supus greșelii la ascultare de legea morală, pe care el este atât de înclinat să o calce.

Dacă omul ar fi ținut legea lui Dumnezeu, dată lui Adam după cădere, păstrată în corabie de Noe și păzită de Avraam, n-ar mai fi fost nevoie de rânduiala tăierii împrejur. Și dacă urmașii lui Avraam ar fi respectat legământul pentru care circumciziunea era un semn sau un angajament, n-ar fi căzut niciodată în idolatrie, și nici n-ar fi fost nevoie să meargă în Egipt; și n-ar fi fost nevoie ca Dumnezeu să-Și vestească Legea de pe Sinai și să o sape pe table de piatră și s-o însoțească cu tot felul de îndrumări în judecățile și rânduielele date lui Moise. Moise a scris aceste judecăți și rânduiele din gura lui Dumnezeu când era cu El pe munte. Dacă poporul lui Dumnezeu ar fi ascultat de principiile celor zece porunci n-ar fi fost nevoie de îndrumări speciale date lui Moise pe care le-a scris într-o carte cu privire la datoria față de Dumnezeu și unul față de altul. Îndrumările precise pe care Domnul le-a dat lui Moise referitoare la datoria poporului Său unii față de alții și față de străini, sunt principiile celor zece porunci simplificate și date într-o manieră precisă ca să nu greșească.” Spirit of Prophecy, vol. 1, pag. 264-265.

Ceremoniile Legii profetice iudaice

“Evanghelia Domnului Hristos reflectă slava veacului iudaic. Ea aruncă lumină asupra întregii economii iudaice și dă însemnătate legii ceremoniale. Tabernacolul sau templul lui Dumnezeu pe pământ erau o copie a originalului din cer. Toate ceremoniile legii iudaice erau profetice, tipuri ale tainelor din planul de mântuire. Riturile și ceremoniile legii erau date chiar de Domnul Hristos care ascuns în stâlpul de nor ziua și în stâlpul de foc noaptea, era conducătorul oștilor lui Israel; și legea aceasta trebuia tratată cu mare respect pentru că este sfântă. Chiar după ce n-a mai fost păzită, Pavel a prezentat-o înaintea iudeilor în adevărata ei poziție și valoare, arătând locul ei în planul de mântuire și în legătură cu lucrarea Domnului Hristos; și marele apostol declară această lege slăvită, vrednică de Divinul ei Autor.” Signes, 29 Iulie 1886.

Creștinii pot aprecia rânduielile iudaice

“Creștinii care studiază Biblia pot aprecia mai mult decât vechiul Israel, semnificația deplină a rânduielilor ceremoniale pe care li se cerea să le păzească. Dacă sunt creștini, sunt pregătiți să recunoască sfințenia și importanța tipurilor în umbră când văd împlinirea evenimentelor pe care acestea le reprezintă. Moartea Domnului Hristos oferă creștinului o cunoaștere corectă a sistemului ceremonial și explică profetiile care rămân încă neînțelese de evrei. Moise n-a dat nici o lege de la El. Domnul Hristos, Îngerul pe care Dumnezeu L-a ales să meargă înaintea poporului Său ales, i-a dat lui Moise rânduielile și cerințele necesare pentru o religie vie și pentru guvernarea poporului lui Dumnezeu. Creștinii comit o greșeală teribilă, când socotesc această lege aspră și arbitrară, și apoi o pun în contrast cu Evanghelia și cu misiunea Domnului Hristos în lucrarea Sa pe pământ ca și când El ar fi în opoziție cu preceptele drepte pe care ei le numesc “legea lui Moise.” R. & H. 6 Mai 1875.

